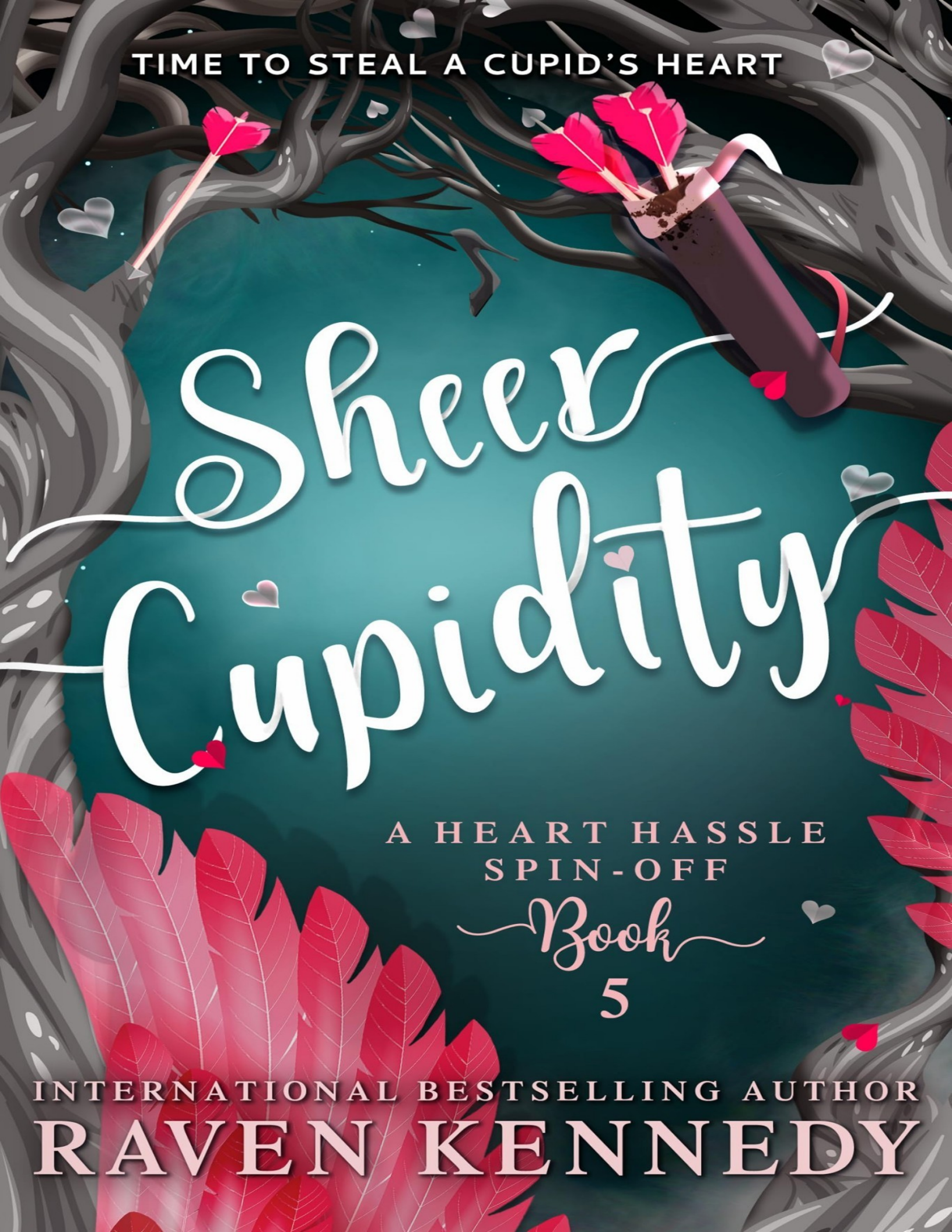

TIME TO STEAL A CUPID'S HEART
Sheer Cupidity
A HEART HASSLE SPIN-OFF
Book 5
INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
RAVEN KENNEDY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ŞEFFAFLIK

KALP GÜÇLÜĞÜ SPIN-OFF

RAVEN KENNEDY

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Sonsöz

Okuduğunuz için teşekkürler

Teşekkür
Also by Raven Kennedy Yazar
Hakkında

Copyright © 2022 by Raven Kennedy

Tüm hakları saklıdır.
Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me-
Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, kitaptan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz. Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: A.T. Cover Designs
Düzenleme: Polished Perfection

YAZARIN NOTU

Bu kitap orijinal Heart Hassle serisinin bir yan ürünüdür. Tek başına bir m/f romantizmidir, ancak bazı devam eden hikaye arkları ve ilk 4 Cupidity kitabından tanıdık karakterler vardır. Açık bir dil ve romantizm içerir ve 18 yaş ve üzeri için tasarlanmıştır.

Hayaletlenmiş olan herkes için.

BÖLÜM 1

BELREN

Ben usta bir hırsızım. Her yerde her şeyi bulabilme yeteneğimle ünlüyüm.

Ben bir hazine ve sır koleksiyoncusuyum ve tüm diyardaki fae'ler Boynuzlu Kanca'nın kim olduğunu bilirler, yüzümü boynuzlu maske olmadan hiç görmemiş olsalar bile.

Peki nasıl oldu da buraya geldim, lanet olası bir savaşın ortasında bir hücreye tıkıldım?

Bu ideal değil.

Savaşlar benim uzmanlık alanım değil. Şiddete boynuzlarımla saldırmam. Ben daha çok sinsi, perde arkasından iş çeviren bir erkeğim. Bıçaklamak yerine çalmayı tercih ederim.

Telekinetik güçlerimi kullanarak onu ve diğerini (Sylred) zincirlerinden kurtarırken siyah saçlı genfin, Evert, "Acele edin," diye homurdanıyor.

Demir zincirlerin sonuncusu da kollarından ve bacaklarından düşüp kıymıklı ahşap duvarlara çarparken kaşlarımı kaldırıyorum. "Basit bir teşekkür yeterli olacaktır."

"Teşekkür ederim," diyor Sylred çabucak, ama kibar olan o, yani beklenen bu.

O ve Evert pis toprak zeminden kalkıp içinde bulunduğumuz bu boktan derme çatma hücrenin girişine doğru yürüyorlar. Dürüst olmak gerekirse, Prens'in kısmen yeraltında olan bu deliğin beni tutabileceğini düşünmesine çok şaşırdım. Yine de insanların beni hafife alması daha iyi.

Ben. Bu yüzden telekinezi gücümü büyük ölçüde gizli tutuyorum. Kendini beğenmiş prensin hiçbir fikri yoktu.

Dangalak.

Prens Elphar'ı düşünür düşünmez, kırmızı görüyorum. Diyarın her yerinde kız kardeşimi arıyordum ve işte Benicia oradaydı, onun kontrolü altındaydı, tamamen onun merhametine kalmıştı.

Kız kardeşim tüm hayatı boyunca isyan için çalıştı. *Adaletsizlik* kelimesini söyleyebildiğinden beri diğer fae'ler için hayatı daha iyi hale getirmek istedi. Ama prens onu buldu ve bir piyon haline getirdi. Bir şekilde, Benicia ve karısı Prenses Soora arasındaki bağlantıyı öğrendi.

Boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. Soora bize ihanet etti. Bana ihanet etti. Ağzından bir şey kaçırmış olmalı ve prens de Benicia'yı kullanarak Soora'ya ihanet etmesi için şantaj yaptı.

Öfke içimde öyle bir kaynıyor ki derim kabaracakmış gibi oluyor.

K i m d e n daha çok nefret ettiğimden emin değilim: yaptıklarından dolayı prens mi yoksa kız kardeşim hakkında bana yalan söylediği için prenses mi?

Soora'ya yardım edebilir, Benicia'yı dışarı çıkarmanın bir yolunu bulabilir ve yine de isyanı destekleyebilirdim. Keşke bana neler olduğunu söyleseydi. Bunun yerine, hepimize ihanet etmeyi seçti.

"Orada sikini mi çekiştiriyorsun? Gidelim," diye tıslıyor Evert ve dikkatim ona kayıyor. Sylred onu azarlamıyor. Aşk tanrısı eşlerinin tehlikede olabileceği konusunda biraz gergin olduklarını biliyorum ama parmaklarımı şıklatıp zincirleri ona geri takmak için yarım aklım var. En azından bir tıkaç iyi olurdu.

"Siktir git."

İkisi de tahta çıtalı duvara çömelmiş, ışık kırıntıları arasından tahtalarla kaplı tavana bakmaya çalışıyorlar. Muhtemelen dışarıdaki muhafızların sayısını sayıyorlardır. Amatörler.

Gözlerimi devirerek kapının demir kilidini kırıyorum ve kapının dışarı fırlamasını sağlıyorum, bunun gücünü muhafızlardan birine çarpmak için kullanıyorum. Diğer ikisi Sylred ve Evert tarafından çabucak etkisiz hale getiriliyor, bayıltılıyor ve üçü de az önce kaçtığımız odaya fırlatılıyor.

Bileğimin bir hareketiyle kapıyı çarparak kapatıyorum ve sonra kilit tekrar yukarı kalkıp yerine oturuyor.

"İşte, bu senin için yeterince hızlı mıydı?" Evert'in ayak bileklerine takılı kalan son kırık zincirleri de düşürmeden önce meydan okuyorum.

O cevap veremeden, koşunun ortasında, elinde ok ve yay tutan bir aşk tanrısı aniden önümüzde beliriyor.

Lex.

Bize doğru aceleyle gelirken gözlerim hemen ona takılıyor. "Her yerde sizi arıyordum," diyor genfinlere.

Evert ve Sylred *onun* ortaya çıkışıyla irkilirler ama gelenin aşk tanrısı olmadığını anlayınca tekrar gerilirler. "Emelle nerede?" Evert sorar.

Lex geldiği yönü işaret eder. "O orada. Seni aramam için beni gönderdi ve-"

Büyük bir patlama sesi duyuluyor ve yer sarsılırken hepimiz yere kapaklanıyoruz.

"Bu da neydi böyle?" Evert adanın etrafına bakarak sesleniyor, ancak görüşümüz hemen önümüzde başka bir kalitesiz bina ile engelleniyor.

Kulaklarım çınlıyor ve büyü neredeyse havaya tükürerek dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor. Bu her ne sikimse, çok güçlüydü.

"Artık bizimle savaşan melekler ve iblisler var," diyor Lex, narin elleri yayını sıkarken ve bu görüntü kalbimin sinirle çarpmasına neden oluyor. Eğer ben savaşmak için uygun değilsem, o da *kesinlikle* değil. Özellikle de gülünç insan kıyafetleriyle. O eteğin içinde nasıl koştuğundan ya da bluzunun düğmelerinin nasıl hâlâ bu kadar parlak göründüğünden bile emin değilim.

"Burada olmamalısın," diye homurdanarak ayağa kalkıyorum ve ayağa kalkmasına yardım etmek için kolunu tutuyorum.

"Madam Cupid'in arkadaşlarını bulmak zorundaydım," diyor bana ve ne kadar güzel koktuğunu fark etmeden edemiyorum. Şeker ve kâğıt gibi mi? Garip bir kombinasyon ama olsun. "Ve Peçe'de tamamen güvendeyim."

"Evet, ama şu anda Peçe'*de* değilsin," diye belirttim.

"Tabii ki değilim, yoksa beni göremezdin" diye tersliyor, sesi sinirli çıkıyor. Nedense, onun ses tonu benim

Gözlerim güzel pembe dudaklarına takılıyor ve aceleyle eğilip onları ısırmak istiyorum.

Güzel ve eşsiz şeylerden hoşlanırım, bu yüzden ona deli gibi aşık olmam hiç de şaşırtıcı değil. Emelle hayatıma girdiğinde cu- pid'lerin ilgimi çektiğini biliyordum ama Lex'i gördüğüm anda büyülendim.

Çok lezzetli bir şekilde *düzgün.* O yüksek yakalı bluzu sıyırıp onu ne kadar *uygunsuz* yapabileceğimi görmek istiyorum.

"Arkamı kolla," diyor Evert Sylred'e. "Önümüzdeki binayı kontrol edeceğim, sonra da arkadaşımıza gideceğiz."

Sylred başını sallıyor ve Evert'in derme çatma binaya doğru koşup kenarından dolanarak gözden kaybolmasını izliyoruz, tam o sırada başka bir gürültü patlıyor. Başımı kaldırıp baktığımda gökyüzünde bir alev patlamasının yükseldiğini görüyorum.

Lex'i hemen binanın yan tarafına, biraz daha korunaklı bir yere çekiyorum. "Güvenli olan Peçe'ye geri dön. Burası aşk tanrısına göre bir yer değil."

Bir tutam saçını kulağının arkasına itiyor. "Bir zamanlar bir insan savaşı sırasında on iki Aşk Eşleşmesi yaptığımı bilmenizi isterim."

Gözlerim büyüdü. "Sakın şu anda Aşk Eşleşmeleri yapmaya kalkma, Altmış Dokuz."

"Benim adım Lex," diyor bileğinin iç kısmındaki Roma rakamlı aşk tanrısı işaretini gizlemeye çalışarak. "Ve ne zaman fırsat çıkarsa bir Kibrit yapacağım."

Göğsümden bir hayal kırıklığı hırıltısı yükseliyor. "*Pinky.* Defol git buradan."

Kendine zarar vermeye mi *çalışıyor*? Tanrı aşkına, pembe tırnakları var. Burada olmamalı, böyle savunmasız. Emelle ne düşünüyordu?

O anda Lex'in ona göz kulak olacak birine ihtiyacı olduğuna karar verdim ve bu iş bittiğinde, o kişi *olduğuma* ikna etmek için ona kur yapacağım.

İlk tartışmalarımızdan biri bir odayı okumanın önemi hakkında olmalı. Ya da bu durumda, gerçek bir *savaş alanını*.

Tam da tehlikeli zamanlarda bile sevgiyi yaymanın öneminden falan bahsetmek için ağzını açtığında,

aşk tanrısı işareti parlıyor. Bana bir bakış attı ve sonra pembe bir bulutun içinde kayboldu.

Sonunda göğsümü sıkan nefesi dışarı verdim.

Duman dağıldığında Sylred'in sırıttığını görüyorum. "Bu bakışı biliyorum." Evet. Ağızlarını tıkamalıydım. "Kapa çeneni."

Tam o sırada Evert, üzerinde öncekinden birkaç damla daha fazla kanla koşarak geri geliyor. Onun kanı olduğunu sanmıyorum. "Bina temiz. Hadi gidelim."

Üçümüz birlikte binaların arasındaki gizli yerimizden koşarak çıktık ve tam bir kargaşanın içine girdik.

Yüksek fae ve genfinler yerde ve gökyüzünde savaşıyor, kılıçlar kadar güç de kullanılıyor. Elimizden geldiğince kaçıyoruz, çünkü Evert ve Sylred'in tek odak noktası eşlerine geri dönmek.

Benimki kız kardeşimi bulmak.

Savaş tam bir karmaşa.

Lex de şaka yapmıyordu. Bizim için savaşan bazı erkek ve dişiler var ki kesinlikle Fae *değiller*. Eğer siyah ya da beyaz tüylü kanatları onları ele vermiyorsa, bu yaydıkları katıksız güçten kaynaklanıyor. Sanırım cupidler gerçek iblis ve meleklerin buraya gelip bu savaşı kazanmamıza yardım etmelerini sağlamak için çok fazla güce sahipler. Ateş püskürmelerini ve ışık patlamalarını düşünürsek, onların bizim tarafımızda olmasından çok memnunum.

Üçümüz mücadelenin içine ne kadar çok koşarsak, o kadar çok kaçmamız ya da engellememiz gerekiyor. Evert ve Sylred'*in* silahları yok ama *ben* bir silahım, bu da işin büyük kısmının bana bağlı olduğu anlamına geliyor.

Yanlarında *ben olduğum* için çok mutlu olmalılar.

Solda ve sağda, üstümüzde ve önümüzde, güçlerimi kullanarak fae'leri yoldan çekiyorum ve kendim ya da genfin'ler zarar görmeden bize açık bir yol veriyorum. Onlara bir şey olmasına izin verseydim Emelle muhtemelen hayalarıma bir Aşk Oku fırlatırdı.

Hayatımı kurtardığı için ona borçluyum.

Ayrıca, ondan ve arkadaşlarından hoşlanıyorum. Böyle bir şeyi yüksek sesle itiraf edeceğimden değil.

Ama savaş, sadece aktif olarak bizden kaçmalarını sağlasam bile, bana zarar veriyor. Ne kadar çok fae ya da silah gönderirsem

uzaklaştıkça daha da güçsüzleşiyorum. Sırtımdan ter damlıyor, tam nefes almak zorlaşıyor ve görüşüm biraz tünelleşiyor. Duyularımın sürekli tetikte olması, kimsenin bize herhangi bir açıdan gizlice yaklaşmadığından emin olmaya çalışmak yorucu.

Bir yandan da kız kardeşimi ya da Soora'yı görebilmek için bakınıyorum ama burada değiller.

Benicia'yı bulmalıyım.

Zayıfladığımı hissediyorum ama kendimi tutmaya gücüm yetmiyor. Büyümü kullanmaya devam ediyorum, tek bir piçin bile bizi gafil avlamasına izin vermiyorum. Ve bir sürü yüksek fae bizim için geliyor. Sırlı, neredeyse görmeyen gözlerle, yollarına her çıktığımızda kılıçlarıyla bizi kesmeye çalışıyorlar. Zihin kontrol modunda olduklarını bildiğimden, onları ölümcül bir şekilde yaralamak yerine kayarak uzaklaşmalarını sağlamak ya da silahlarını ellerinden almak için elimden geleni yapıyorum.

Bu kadar çok savaş varken, sahada koşmak olması gerekenden çok daha uzun sürüyor. Her saldırıyı yakalayamıyorum. Evert kafasının arkasına yüksek bir fae yumruğu yiyor ve Sylred buz gücü patlamasıyla yere seriliyor.

Ama bizi lanet sahadan geçirdim ve önemli olan da bu. Neyse ki bunu yaptığımızda yorgunluktan düşmek üzereydim ve hala Benicia yok.

Nerede o?

"Sona eriyor!" Evert bağırıyor ve o bunu söylerken başımı sallayıp sadece yakınlardaki olası tehditler yerine etrafımızdaki tüm sahneyi gerçekten görebiliyorum. Şu ana kadar çok fazla kılıç çarpışması ya da çığlık sesi olmadığını fark etmemiştim bile. Savaş kesinlikle yavaşlıyor.

Melekler ve iblisler bize yardım ederken, genfinler üstünlüğü ele geçirdi. Büyük bir grup yüksek fae'nin meleklerden gelen parlak güç nöbetleriyle bayıltıldığını ve başka bir grubun iblisler tarafından dev bir ateş çemberinde toplandığını izliyorum.

Yeryüzünde hala çok fazla Fae ölüsü var, ama en azından bazı yüksek Fae'lerin canı bağışlanabilir. Boktan bir monarşiye sahip olmamız onların suçu değil.

"İyi misin?" Sylred elini omzuma koyarak bana soruyor.

Sallanmakta olduğumun farkında
bile değildim. "Peki," diyerek omuz
silktim.

Bana kaşlarını çatıyor ama sonra gözleri arkamda bir yere kayıyor. "İşte orada!"

Evert ve ben bakışlarımızı Emelle'in pembe saçlarına çeviriyoruz.

"Sonunda," diye homurdanıyor Evert ve ben onun yüzündeki
rahatlamayı duyuyorum.
ton.

Ama ben? Rahatlamış değilim. Çünkü onun yanında duran *ikinci* bir pembe saçlı kadın var. Lex, Emelle'in yanında duruyor, belli ki Peçe'*de değil*, yersiz ve lezzetli bir şekilde buruşuk görünüyor.

Bu sadece önceki düşüncemi pekiştiriyor. *Kesinlikle* benim korumama ihtiyacı var. Ya da belki de onu kucağıma alıp, Peçe'de kalmasını açıkça söyledikten sonra kendini *tekrar* tehlikeye attığı için cezalandırmalıyım.

Evert ve Sylred, Emelle ve zaten onunla birlikte olan diğer iki kovan üyesi Ronak ve Okot ile yeniden bir araya gelmek için acele ediyorlar.

Tanrım, bir sürü arkadaşı var.

Yanına yaklaşırken gözlerim Lex'e takılı kalıyor. Sanki baktığımı hissediyormuş gibi başını çeviriyor ve bana kilitleniyor. Pişmanmış gibi davranmayı aklına bile getirmiyor.

Küçük fingirdek.

Uzaklara bakıyor, soğuk davranıyormuş gibi yapıyor ama yanaklarına bulaşan allığı görünce sırıtıyorum.

Oh, Pinky. Seni yalnız yakalayana kadar bekle.

Tepeden tırnağa kızarmasını sağlayacağım ve ona kendini neden tehlikeye atmaması gerektiğini göstereceğim. Masum bir aşk tanrısı gibi davranmaya çalışabilir ama ben daha iyi biliyorum. O dış görünüşte beni çağıran bir şeyler var.

Bana doğru hızlı bir bakış daha attığında dudaklarım kıvrılıyor.
O tek bakışla içimdeki bir şey katılaştı.

Onu benim yapacağım.

Düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum, ama kafamda şekillendiği anda bitti, karar verildi. Bunu yapacağım.

Bir fetih olarak da değil. Elbette, bir kovalamaca ve bir yakalama olacak, ama onu tutacağım. Belki de Emelle hayatıma sadece

onu kurtarmak için değil, beni Lex'e götürmek için. Kader böyle komik oyunlar oynamayı sever.

Bu yeni yemin damarlarımda dolaşıyor ve göğsümde sabit duruyor, sanki onu kabul etmemi bekliyormuş gibi. Şimdi önünde ellerini ovuşturan kırmızı kanatlı güzeli izlerken bunu tüm kararlılığımla hissedebiliyorum. Ava çıkmak üzere olduğumu biliyor mu? Bunu hissedebiliyor mu? İçimde uzun zamandır hiç olmadığı kadar adrenalin ve heyecan pompalanıyor. Bu, usta bir hırsız olarak gerçekten önemli bir şey için gittiğimde gelen eski tanıdık telaş.

Hayatımda pek çok şey çaldım. Hazineler. İnsanlar. Sırlar. Ama şimdi? En değerli şey için gidiyorum.

Bu aşk tanrısının kalbini çalacağım.

Bu çığır açıcı ifşanın dikkatimi dağıtması, bakışlarımı ondan ayırıp birkaç metre ötede Prens Elphar'ın birkaç iri melek tarafından zapt edildiğini gördüğümde bana bir saniyeye mal oluyor.

Sikik herif.

Yumruklarım kıvrılıyor ve Benicia'ya yaptıklarından dolayı yüzüne bir yumruk atmak için oraya gitmeyi düşünüyorum. Bu saldırganlıktan biraz olsun eski usulle kurtulmak iyi hissettirecekti, özellikle de şu anda bu kadar tükenmişken sihrimle bir şey yapabileceğimi sanmadığım için.

Ama herhangi bir intikam alma şansım yok.

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen süreden daha kısa bir sürede, prens büyük bir güç patlaması yaratarak büyüsünün gazabıyla etrafındaki herkesi yere serer.

Sırt üstü yere düştüğümde nefesim kesiliyor, kafatasım sarsılıyor ve sırtım acıyla havlıyor. Bir an için hareket edemiyorum ama sonunda yüzüstü yuvarlanmayı ve kendimi yukarı itmeyi başarıyorum. Daha ayağa kalkamadan, ensemdeki tüm tüyleri diken diken eden, tüylerimi diken diken eden bağırışını duyuyorum.

"CUPID!"

Çok öfkeli. Öfkeli. Emelle ona sadece bu savaşı değil, monarşiye karşı tüm savaşı kaybettirdi. Asla geri dönemez.

ve o da bunu biliyor. Tüm bunlar kükrediği tek bir haykırışla aktarılıyor. Ona bunu ödetmek istiyor.

Boynumu kaldırdığımda Emelle'in hâlâ güç patlamasından dolayı yerde olduğunu, vücudunun toprağa çarptığını ama Lex'in ayağa kalkıp ona yardım etmeye çalıştığını görüyorum. Lex'in sırtı prense dönük, pembe saçları dağınık ve kırmızı kanatları tam teşekküllü.

Prensin dikkatinin yanlış aşk tanrısına takıldığını fark ettiğimde içimi bir korku kaplıyor.

Lex.

Kötü ışığın avucunda toplandığını ve sonra *onu fırlattığını* gördüğümde göğsümde dehşet patlıyor.

Düşünecek, nefes alacak ya da göz kırpacak zamanım yok. Kendi sihrimin son kalanını bir araya getirip onu uzaklaştırmaya çalışacak zamanım bile yok çünkü gücü çoktan serbest bıraktı ve bu benim kontrol edebileceğim fiziksel bir şey değil. Bu yüzden doğrudan aşk *tanrıma* doğru savruluşunu dehşet verici bir ağır çekimde izlemek zorunda kalıyorum.

Hayır.

Daha bacaklarımın pompalandığını hissetmeden vücudum ayağa kalkıyor ve hareket ediyor. Hiç tereddüt etmeden önüne atlıyorum.

İlk önce ne olduğundan emin değilim -ayaklarımın yere inmesi mi yoksa göğsümün ortasına çarpan güç mü? Söylemesi zor, çünkü bir sonraki anda hissettiğim tek şey kör edici, aşılmaz bir acı.

Hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini görme lüksüne sahip olmadığımı o kadar çabuk anlıyorum ki. Zaten bir hırsızın son anlarında gurur duyacağı ne olabilir ki?

Ama prensin büyüsü Lex yerine bana çarpıyor ve önemli olan da bu.

Sırt üstü yere düştüğümde, güç kemiklerimi paramparça edip içimi patlatırken gördüğüm son şey onun bulanık şekli oluyor.

Pembe saçlı, kırmızı kanatlı.

Ve tek düşünebildiğim, keşke daha fazla zamanım olsaydı. Ama sanırım usta bir hırsız bile bunu çalamaz.

BÖLÜM 2

BELREN

Burada bir şey yok.

Her yerde kirli bir beyazlık var.

ne ışık ne gölge, ne soğuk ne sıcak. Toprak, su ya da hava yok. Bedenim yok. Dokunma hissi yok. Öncesinde ne olduğunu ya da sonrasında bir şey olup olmadığını hatırlamıyorum.

Ama hiçbir şeyin içinde bir şey var.

Hatırladığım tek bir şey var.

Onunla.

Kırmızı kanatlı, ciddi yüzlü, pembe saçları sıkıca arkaya toplanmış.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bu hiçliğin içinde onu hatırlıyorum.

Bu garip varoluşun içinde ne kadar sıkışıp kaldığımı bilmiyorum. Belki saniyeler. Belki onlarca yıl. Belki de hiç burada değilim ve bunların hepsi bir rüya. Ama sonra aniden, hiçlik değişiyor. Ve sonra bir *çekim* hissediyorum.

Bu hiçlikten çekilip çıkarılıyorum ve bildiğim bir sonraki şey, varlığa göz kırpıyorum.

Şaşkın ve titreyerek yere bakıyorum, bakabildiğimi fark ediyorum ve bir beden görüyorum. *Benim bedenimi*. Gümüş ellerimi yüzümün önüne kaldırıyorum ve sonra dikkatlice yanaklarıma dokunuyorum. Ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Parmaklarım içimden geçiyor ve onları tekrar incelemek için geri çekiyorum ve biraz transparan olduklarını fark ediyorum.

"Ne..."

Sesim boğuk ve gür çıkıyor ve hiç tanıdık gelmiyor.

Ben kimim?

Neredeyim

ben?

"Sıradaki!"

Başımı kaldırıyorum ve önümdeki manzaraya göz kırpıyorum. Büyük bir odadayım ve etrafımda bir sürü yarı saydam beden var.

Tüm şekiller, boyutlar, renkler, cinsiyetler ve herhangi birini tanıyıp tanımadığımdan emin olamıyorum, çünkü kendimi bile tanımıyorum.

"Sıradaki!" diye seslenen ses yine sinirli.

Tekrar önüme bakıyorum ve aslında sırada beklediğimi fark ediyorum. Masada oturan ve bana ters ters bakan kanatlı kadına bakılırsa, sıranın bende olduğunu ve onun vaktini boşa harcadığımı söyleyebilirim.

İleri doğru adım atıyorum ama *bu* yarı saydam beden aslında adım atmıyor. Biraz kurnazlık gerekiyor ama onun önünde durana kadar ileri süzülmeyi başarıyorum.

"İşlem görmek için buradasınız."

Yüzüm kızardı. "Ne? Bu da ne demek oluyor?"

Masasının üzerinde duran broşürleri işaret ediyor. Bir t a n e s i n i n üzerinde bir melek var ve sloganı da "Hayatta iyi miydiniz? Şimdi harika olabilirsin!"

Gözlerim bir sonraki broşüre kayıyor ve siyah kanatlı bir iblis resmi ile "Cızır cızır sıcak mı seviyorsunuz? İyi vakit geçirmek için aşağıya gelin!" Yaklaştığımda, altında "*Bazı işkenceler geçerli olabilir" yazan küçük yazıyı okuyorum.

Kaşlarımı çatıyorum ve tekrar dişiye bakıyorum. "Nedir bu?"

İç çekerek bana, bunu kendisinden çok fazla kez açıklamasının istendiğini belirten bir bakış attı. Ve arkamdaki sıranın uzunluğuna bakılırsa, sanırım öyle.

"Ölümden sonraki hayata hoş geldin," diyor. "Yeni işini seçme zamanı."

BÖLÜM 3

BELREN

Göz kırp. En azından ben öyle sanıyorum ama gözlerimi hissetmediğim için bunu söylemek zor.

Bekle, neden gözlerimi hissedemiyorum? Bu muhtemelen endişe verici. Endişelenmeliyim. Ama onun yerine, kendimi biraz... uçuyor gibi hissediyorum?

Kanatlı dişi beklentiyle bana bakıyor. Kulaklarımda bir kükreme sesi duyuyorum ve başımı sallıyorum, panik gibi bir şey midemi sıkıştırıyor. "Ne... neler oluyor? Burası da neresi?"

Sesim beni tekrar sarsıyor, sanki neye benzediğimi unutmuşum gibi. Duygusuz gözler ve alışılmadık bir ses. Bana kötümser diyebilirsiniz ama bunların iyiye işaret olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, bu nasıl berbat bir ses böyle? Hep böyle hırıltılı mıydı? Belki de öksürmeliyim.

Bunu yapmaya çalışıyorum ama öksürüğü boğazımda *hissetmeden* öksürmek gerçekten garip. Dürüst olmak gerekirse, gözlerden daha kötü.

Kadın iç çeker, beyaz kanatları tedirginlikle seğirirken pırıl pırıl parlayan altın rengi saçlarını omuzlarına savurur. Önündeki çekmeceyi açıp bir broşür çıkarıyor ve bayat bir monotonlukla okumaya başlıyor. "Hoş geldin, yeni gelen ruh. Öldünüz ve ölümlü hayatınız artık geride kaldı. Ancak endişelenmenize gerek yok, çünkü öbür dünya, yeni amacınıza karar vermekten başlayarak tüm hayallerinizin gerçekleşebileceği yerdir. Aralarından seçim yapabileceğiniz pek çok seçeneğimiz var. Bu yüzden rahatlayın, yeni başlangıcınızın tadını çıkarın ve sizin için doğru olduğuna inandığınız yolu seçin. Daha fazla bilgi almak isterseniz sizinle konuşmak üzere bir işe alım görevlisi de çağırabilirim."

Kâğıdı bir çırpıda çekmecesine geri koyuyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakmadan önce kapağını kapatıyor. "Bir süredir bunu okumak zorunda kalmamıştım. Bana ulaşan ruhların çoğu zaten yollarına devam etmeye hazır."

Tek yapabildiğim bir süre ona bakmak. "Ben... gerçekten öldüm mü?" "Evet."

Tamam. Bu tüm vücudumdaki genel uyuşukluğu açıklıyor. "Sen... melek misin?" Bakışlarım onun beyaz kanatlarına kayarak soruyorum.

Sanki içlerinden ışık geçiyormuş gibi biraz daha parlıyorlar. "Elbette ben bir meleğim."

Bir nefes çektim. "Doğru."

Dikkatim dönüyor, etrafıma bakıyorum, alanı tekrar tekrar inceliyorum. Arkamda sayısız yarı saydam beden bir rüzgar hattı oluşturuyor. Sonunu bile göremiyorum. Burası ruhlarla birlikte devam ediyor. Tam arkamdaki kişi birkaç metre uzakta duruyor, dümdüz karşıya bakıyor, bedeni de diğerleri gibi saydam.

Kendi ellerime bakıyorum, şeffaflığa kaşlarımı çatıyorum.

Ben ölmüşüm.

Öldü.

Zihnim ne olduğunu hatırlamaya çalışıyor ama boş çıkıyor. Hangi tarafın yukarı olduğu ve saçlarının yaldızlı buğday tarlalarının rengine benzediği gibi temel şeyleri biliyorum ama *kendim* hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bakışlarımı tekrar masanın arkasındaki meleğe kaldırıyorum. "Benim adım ne?"

Başını iki yana sallar. "Burada isim yok. Geçmiş yaşamınızda kim ve ne olduğunuzun öbür dünyada bir önemi yok. Yeni işinizi seçtiğinizde farklı bir unvan alabilirsiniz."

İçimde bir öfke kabarıyor ve kendimi bir adım ileri atarken buluyorum. Ya da... sanırım biraz daha yaklaşıyorum, bilmiyorum. "Öbür dünya umurumda değil," diye çıkışıyorum. "Kim olduğum hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Nasıl öldüm ben?"

"Kim *olduğunu*," diye düzeltti. "Ve arkana bak. Tüm o ruhları görüyor musun? Her saniye farklı diyarlardan binlercesi geliyor ve bu sadece *benim* hattımda. Hepsinin adını ve nasıl öldüklerini bildiğimi mi sanıyorsun? Bazılarını takip etmemiz mümkün değil-

böyle bir şey," diyor başını sallayarak. "Ayrıca, ölümün bizim için önemsiz. Önemli olan tek şey burada olman ve artık Peçe'de hak ettiğin yeri almak için işlem görme zamanının gelmiş olması."

İnkâr, ağır ve hızlı bir şekilde içimde yükseliyor. Sonra yine o tek anı gözümün önüne geliyor-pembe saçlar, kırmızı kanatlar. Bu çok *yanlış* geliyor.

"*İşlem* görmek istemiyorum. Beni geri gönderin. Ölmüş olamam."

Yüzündeki tüm acıma duygusu kayboluyor, gözlerini bana dikerken sinirleniyor. "Sen ölüsün ve eğer bir iş seçmezsen, Peçe senin yerine seçecek. O yüzden bu ses tonunu bırakıp gerçeklerle yüzleşmeni öneririm çünkü işlemem gereken çok *fazla* ruh var ve sen benim işimi geciktiriyorsun."

Arkamdaki ruhlar, sırayı beklettiğimi umursamayacak kadar kendilerinden geçmiş bir halde, asık suratla etrafta dikilmeye devam ediyorlar. Onların suskun ruh hali ve tavanında bulutlar varmış gibi görünen devasa odadaki tuhaf grimsi beyaz ışıklandırma arasında, tüm bu yer kasvetli ve sıkıcı hissettiriyor.

Tüylerimi diken diken ediyor.

Hayal kırıklığı çığlık atmak istememe neden oluyor ama bunun bana bir faydası olmayacağını biliyorum, bu yüzden taktik değiştirmeye karar veriyorum. Davranışlarımdaki gerginliği serbest bırakarak öne doğru eğiliyor ve yüzüme çekici bir gülümseme yapıştırıyorum. Belki de bir melekle flört etmeye çalışmak en iyi plan değil ama içimden bir ses Hayat-Ben'in de aynı şeyi yapacağını söylüyor. "Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık meleğim," diye mırıldanıyorum. "Sıranı beklettiğim için özür dilerim. Çok çalışıyor olmalısın."

Hemen başını sallayarak onaylıyor. "Aslına bakarsanız öyle. Evrak işleri kesinlikle berbat."

Cık cık diye bir ses çıkardım. "Senin kadar güzel biri evrak işleriyle saatlerce uğraşmak zorunda kalmamalı."

Görünüşe göre melekler bile kendilerine güzel denmesinden hoşlanıyor, çünkü kanatları daha parlak parlıyor ve yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor. "İşleri elektronik hale getirmemiz gerektiğini söyleyip duruyorum ama amirim yeni ruhların meleksi bir dokunuşa ihtiyacı olduğunu düşünüyor," diyor gözlerini hafifçe devirerek. "Baş meleklerin çok daha heyecan verici bir işi var."

Elektroniğin ne anlama geldiği ya da bir başmeleğin ne tür şeyler yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama yine de başımı sallıyorum. "Senin önerilerini dinlemeliler. Eminim bir sürü harika fikrin vardır."

"Çok fazla," diye yanıtlıyor abartılı bir baş sallamasıyla.

"Senin hakkında bunu söyleyebilirim. İleriyi düşünen birisiniz ve geleneklere ya da kuralların kısıtlamalarına takılıp kalmıyorsunuz. Bu nadir bir özellik ve kutlanmalı. Hatta aktif olarak aranmalıdır. Ben kendi adıma sizinle konuşabildiğim için bile onur duyuyorum."

Dudaklarından melodik bir kıkırdama çıkıyor. "Oh, kes şunu."

Ona çapkın bir gülümseme olduğunu umduğum bir bakış atarken sırıtışım genişliyor. "Ben ciddiyim meleğim. Sadece senin huzurunda olmak bile ölmüş olmak için bir teselli. Eminim araştırsan, seni gördüğümde kalbim durduğu için öldüğümü ve cennete gittiğimi görürsün."

Bir kahkaha daha atıyor, bana yukarıdan aşağıya bakarken yanakları güzel bir kızarıklıkla doluyor. "Gerçekten çok çekicisin, değil mi?"

Hiçbir fikrim yok. Kanatlanıyorum.

"Belki de öyleydim," diyorum yumuşak bir sesle. "Senin gibi ileri görüşlü biri olarak, bunu öğrenmenin bir yolu var mı? Bahse girerim bir göz atıp kim olduğumu görmen ya da daha iyisi beni geri göndermen günün monotonluğunu kırmaya yardımcı olur?"

Tüm tavrı aniden değişir. Yüzündeki gülümseme kayboluyor, gözleri sertleşiyor, kanatları bile kararıyor. "İyi denemeydi."

Lanet olsun.

Tüm flörtöz tavırları bir kenara bırakıp sesim sertleşiyor. "Beni geri göndermeni istiyorum."

"İmkansız. Şimdi iyi bir ruh ol ve bir iş seç ki seni bir sonraki uygun temsilciye yönlendirebileyim."

Gözlerim öbür dünya broşürlerinin gelişigüzel dizildiği masaya kayıyor. "İnsanların öldüklerini duymalarını ve sadece... lanet olası bir iş seçmelerini mi bekliyorsunuz?"

"Ne yani, öbür dünyada rahatlamayı mı bekliyordun?"

Kaşlarım düşünceli bir şekilde çatıldı. "Şey... evet, aslında."

Gözlerini deviriyor. "Sonsuz bir ruhlar silsilesini işlemek *istediğimi* mi sanıyorsunuz? Sence şu anda burada olmak, diğer zor ruhlarla zaten milyonlarca kez yaptığım bu görüşmeyi yapmak istiyor muyum?

Benekli bir kumsalda uzanıp muhteşem kanatlarımla güneşlenmek varken?"

Kanatları oldukça görkemli, bunu ben bile kabul edebilirim. "Erm...hayır?"

"Doğru. Yani herkes gibi bir iş seçin ve sonra uyumluluğunuzu test etmek için ilerleyebilirsiniz."

"Bir meleğe göre çok çıtkırıldımsın."

"Önceden işlenmiş bir ruha göre çok konuşkansın."

Haklı, arkamdaki yarı saydamların oldukça sessiz olduğunu düşünürsek. Neden farklı olduğumu, neden daha bilinçli göründüğümü bilmiyorum ama sıradaki sersemlemiş ruhların çoğu gibi değilim. Şükürler olsun.

Tırnaklarını broşür yığınının üzerine vuruyor. "Tik tak. Bir iş seç."

Arkamı dönüp kollarımı kavuşturmaya çalışıyorum ama birbirlerinin içinden geçiyorlar ve genel olarak gülünç görünüyorlar, bu yüzden onları tekrar yanlarıma bırakıyorum. Ona ters ters bakarak başımı sallıyorum. "Reddediyorum."

Melek cevabımdan etkilenmiş gibi görünmüyor. "*Red* mi ediyorsun?" "Evet. Öbür dünyada bir iş seçmeyi reddediyorum."

Dişleri öyle sert gıcırdıyor ki benden biraz daha katı olduğunu duyabiliyorum. Güzel olmalı. "Sen *öldün*. Bunu kabullen artık. Hayatına devam etme zamanın geldi."

"Bak, sen öyle diyorsun ama ben bir şeylerin ters gittiğini transparan ayakkabılarıma kadar hissediyorum. Bir şey yapmam gerekiyordu. Ya da... biri vardı." Belirsizlik içimde kırmızı ve pembe bir girdap gibi dönüyor ama bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. "Bir parçası olduğum önemli bir şey vardı ve..." Düşüncelerim kelimelerimle birlikte kayboluyor, zihnim somut bir anıyı kavrayamıyor. "Bak, öylece ölü olamam. Geri dönmem gerek."

"Burada ne bekliyorsunuz?"

Melek ve ben başımızı sola çevirdiğimizde bir erkeğin bize doğru yürüdüğünü görüyoruz. Yeşilimsi bir teni ve iki büyük gözü var, omuzları altın rengi saçlarının uzaması için bir çıkıntıdan başka bir şey değil. Eşleşen beyaz kanatlarına bakarak onun başka bir melek olduğunu söyleyebilirim.

"O zor bir ruh, efendim. Öbür dünyadaki yerini kabullenmekte güçlük çekiyor," diyor kadın ona.

Masasına. Arkamdaki sıraya bir göz atıyor, sanki onu ne kadar etkilediğimi hesaplıyormuş gibi.

Ama *zor bir ruh* olmam umurumda değil. Zihnimin arkasında beni rahatsız eden bir şey var, midemin çukurunda kaynıyor. Sanki bir yerde olmam gerekiyordu ama onun yerine gidip ölmüşüm gibi hissediyorum. Bir odaya girip oraya neden gittiğinizi unutmak gibi, oysa bir şeye ihtiyacınız olduğunu biliyorsunuz.

"Pekâlâ," diyor yeşil tenli melek bana dönerek. Sanki terbiye etmek üzere olduğu asi bir ergenmişim gibi yüzünde sert ama patronluk taslayan bir ifade var. "İşlemden geçirmemiz gereken çok sayıda ruh var. Sizi ilerletebilmemiz için bazı iş seçenekleri seçmeniz gerekiyor."

"Tek umursadığınız bu mu?" Sesim sonsuz odanın alçak gürültüsünü kesiyor.

"Evet. Bizler melekleri işliyoruz. Bu bizim *işimiz*. Tıpkı *sizin* bir iş seçmeniz gerektiği gibi. Hani şu senden defalarca seçmeni istediğimiz şey var ya," diyor sert bir şekilde.

Sinirle başımı sallıyorum ama bu bile yanlış geliyor -*hissetmeden* hareket halinde olmak. Ne boyun kaslarım kasılıyor ne de derim geriliyor. Hâlâ hareket edebilmeme rağmen sinirlerim felç olmuş gibi.

Sadece bir iş seçmek istemiyorum. Burada olmamalıyım, ama... Nerede olmam gerektiğinden emin değilim.

Sanki biri kafamı kesmiş ve sonra da zihnimi bir tüy silgisiyle silip süpürmüş gibi. Bir zamanlar kendim ve hayatım hakkında yazılı olan ve bilinen her şey silinip gitmiş, geriye kireçli tozdan başka bir şey kalmamış. Kafatasımın dibine yerleşmiş tortu parçaları, kim olduğuma dair tek kalıntılar.

"Sen amirsin, değil mi? Bir melek numarası yap ve ruhumu geri gönder."

Bana hem acıyarak hem de kızarak bakıyor. "Bu bir seçenek değil," diyor ve masayı işaret ediyor. "Şimdi, buradaki seçeneklerinize bir göz atabilirseniz-"

Onu savuşturmak için bir çift gümüşi, şeffaf elimi kaldırıyorum. "Hayır, beni duymuyorsun. Geri dönmek zorundayım. Yaptığım ya da...yapmadığım bir şey vardı. Ya da ihtiyacım olan bir şey, ya da... bir şey," diye güçsüzce bitiriyorum.

İki melek bakışlarını paylaşır. "Ne demek istediğimi anladın mı?" diye fısıldar dişi melek.

Erkek olan bir şeyler mırıldanıyor ama ben kendi hayal kırıklığıma kapıldığım için onları duymazdan geliyorum. Arkamdaki kıvrımlı, sonsuz çizgideki diğer ölü ruhlar bana bir fikir verebilir mi diye etrafımda dönüyorum. Ama hepsi tanıdık değil ve herhangi bir anıyı sarsmak yerine beni daha fazla kafa karışıklığıyla baş başa bırakıyorlar.

Nasıl öldüm ben?

Bu gerçekten aptalca bir şey gibi görünüyor.

Arkamı döndüğümde, erkek öne çıktı. "Dinle, bazı ruhlar ilk başta alışmakta zorlanır ama zamanla kolaylaşacaktır. Artık yapman gereken bir şey yok. Bu endişeleri bir kenara bırakabilirsin."

Güven verici olmaya çalıştığını biliyorum ama bu beni sinirlendiriyor. Onun yatıştırıcı rahatlığını istemiyorum.

Bana uzun uzun bakıyor. "Geçmiş hayatın sadece *geçmişin*.
Artık öbür dünyaya odaklanmanın zamanı geldi."

İçimdeki hayal kırıklığını dışarı atmak için ellerimi yumruk yapmaya çalışıyorum ama parmaklarım avuçlarımın içinden geçiyor. Bu işe yaramaz, cisimsiz bedene sahibim, anılarım yok ve acele edip geri dönmem gerektiği gibi rahatsız edici bir his var... bir yere.

Kadın yüzündeki altın sarısı saçları savuruyor ve sabırsızlıkla broşürleri kapıyor. "Sadece bir tane seç-"

İleri atılıyorum, alt tarafım tamamen masasının içine girene ve ona doğru yaklaşana kadar durmuyorum. "Kes şu lanet broşürleri!" Ona bağırıyorum, hayal kırıklığım patlıyor. "Gitmem gerek-"

Gözlerim istemeden elinde tuttuğu broşürlerden birine takılınca sözlerim aniden kesildi. Daha önce fark etmediğim bir broşüre.

Bir kalp atışının yankısı kulaklarımda çınlıyor. Ağzım açık kalıyor ve başka tarafa bakamıyorum. "O da ne?"

Elinde uçuşan kâğıtlara bakıyor. "Hangisi?" "Şu," diyorum, görebildiğim kırmızı lekeyi işaret ederek.

Broşürleri masasının üzerine bırakıyor ve onları yayar yaymaz eğilip güzel bir kadın resmine kilitleniyorum

pembe saçlı ve kırmızı kanatlı.

Neredeyse bilinçsizce, parmaklarım kağıda sürtünmek için aşağı iniyor, parmak uçlarım tam içinden geçiyor.

Pembe saçlar. Kırmızı

kanatlar. Pembe saç.

Kırmızı

kanatlar.

Pembe-

Hafıza aniden bulutlardan inip kafatasıma çarpan bir şimşek gibi içimde dalgalanıyor ve sendeleyerek masadan uzaklaşıyorum.

Acıtıyor.

Ölümün hiçbir şeyi incitmeyeceğini düşünmüştüm ama çok yanılmışım.

Sırtım kavis çiziyor ve başım arkaya atılıyor, içimde kızgın lav gibi bir şey dalgalanırken ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

Anılar bir yaban arısı sürüsü gibi üzerime hücum ediyor ve hepsini tek tek tespit edemeyecek hale gelene kadar aynı anda sokuyor. Hayatım baştan sona gözlerimin önünden bir resim gibi akıp gidiyor. Sonuna kadar geldiğimde, ağzım ihtiyacım olmayan nefes için soluyor, ama yine de bir şekilde boğuluyorum.

Ben Belren. Cernu fae. Usta hırsız. Asi ve kardeş. Yüksek fae kalleşi Prens Elphar'*ın* önüne geçtim ve ham güç saldırısını *ona-Lex'e* isabet edemeden önledim. Ne yapacağını gördüm ve harekete geçtim.

Bu sadece içgüdüseldi. Onun incinmesi düşüncesine dayanamıyordum. İçimden bir ses, Peçe'nin içinde değilken ona isabet ederse, bunun ölümcül olacağını söylüyordu. Varlığı sona ererdi - hatta benim şu anda sahip olduğumdan bile fazla. Eğer gücü ona isabet ederse, ölümden sonraki hayatı yok olacaktı. Ben de onun önüne geçtim. Onun yerine darbeyi ben aldım.

Hayatımı ve ardından gelen ölümü hatırlamak beni kamçılıyor.

Etrafıma çılgınca bakarken vücudum öne doğru sarsılıyor, bilgi otur-

gözlerim doldu. "Hatırlıyorum."

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez melekler dehşetle bakıyorlar.

Dişi, yeşil derili erkeğe bakmadan önce soluk soluğa "*Olamaz*," diyor. Yüzünde acımasız bir ifade var. "Sen sup-

hatırlaman gerekiyor. İşlenebilmen için unutman gerek," diye tıslıyor kararlılıkla, sanki bu bir ölüm kalım meselesiymiş gibi. Ama ben zaten öldüm, en kötü ne olabilir ki?

"Dinle," diye başlıyor Green, gözlerini etrafta gezdirerek. "Sadece sakin ol, tamam mı?"

Sakin mi? Vücuduma çarpan ve daha yere düşmeden beni öldüren güç dalgasını *hissederken* nasıl sakin olabilirim? Tüm anılarım bir sel gibi geri akarken ve beni sağlam olmayan ayaklarımın üzerinde sendeletirken nasıl sakin olabilirim?

"O lanet prens beni öldürdü," diye homurdanıyorum.

"Şşşt," diyor dişi, ayağa kalkarken elleriyle beni kışkışlıyor. "Dikkatleri üzerine çekmek istemezsin. Sakinleşmelisin, yoksa seni-"

"Bekle. Burası Peçe," diyorum, farkına yeni varıyorum. "Lex nerede?"

"Kim?"

Öne doğru eğildim, yüzüm kızgın bir acelecilikle buruştu. "Summon Emelle, Cupidity'nin başı. Aşk tanrısı patron. Kendine ne diyorsa artık. Onunla konuşmam gerek."

Gözleri büyüdü. "Sen nasıl..."

"Sadece yap!" Bağırıyorum, sesim devasa odada yankılanıyor.

"Ona bağırma." Green kaşlarını çatmış bir halde öne doğru adım atarak onu görüş alanından çıkarmaya çalışıyor. "Sakin ol."

"*Sakinleşmek* mi?" Hırlıyorum. Her şeyi hatırlayabiliyorum ve benden sadece... sakinleşmemi mi istiyorlar?

İkisi bir bakış paylaşıyor, tedirgin bakışlarla sessizce bir şeyler anlatıyorlar.

"Aşk tanrısı patronu ara. Hemen. Şimdi."

Green başını sallar. "Bunu yapamayız. Henüz aşk tanrısından haberin bile olmamalı."

"Ara. Onu." Ses tonum ölümcül, yumruklarım bir şeyleri yumruklamak istiyor ve öfkeli bir endişeyle dolup taşıyorum. Lex'e, Emelle'e ya da diğerlerine ne olduğunu bilmiyorum. Savaşın hâlâ devam edip etmediğini, kazanıp kazanmadığımızı bile bilmiyorum. Geri dönmem gerek. Bu lanet öbür dünyadan kurtulup bedenime tekrar sahip olmalıyım.

O lanet prensi öldürüp kız kardeşimi bulmalı ve Lex'in güvende olduğundan emin olmalıyım. Ya Prens Elphar hepsini öldürdüyse? Ya benim ölümüm bir hiç uğruna olduysa? Öfkeli gerginlik omuzlarımı kaskatı yapıyor.

"Öldüğünü kabullenmelisin," diyor Green, ellerini önünde havaya kaldırmış, bir çocuğu yatıştırmaya çalışır gibi. "O anıları bırakman gerektiğini söylediğimde bana güven. Onlara sahip olmamalıydın. Temiz kalmalıydın."

"Temizlenmiş mi?" Alaycı bir tavırla sordum. "Buna böyle mi diyorsun?" Kim olduğumu, ne olduğumu ya da nasıl öldüğümü hatırlamamak *temiz* hissettirmiyordu. Issız hissettirdi. Acı veriyordu. Sanki içimde kocaman bir boşluk varmış gibi.

"Yaşayanların ölülerin yanında yeri yoktur. Düşüncelerinizde bile."

Ama bu hiç de doğru değil. Ölmüş olabilirim ama *ben* hâlâ *benim*. Beni temizleyebilirler ama o insanlar benim ruhumun ayrılmaz bir parçası.

Konuşmasını bitirmeden önce başımı sallıyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum. Eğer bana yardım etmeyeceklerse, edecek birini bulurum. Adımlarım pırıl pırıl beyaz zeminde ilerliyor ama belli belirsiz bir güneş ışığıyla aydınlanmış gibi görünen geniş odanın içinde dönüp dururken buna dikkat etmiyorum.

"Aşk Tanrısı! Burada bir aşk tanrısı var mı? *Bana bir aşk tanrısı lazım!*" Bağırışım, sesim hiç bitmeyen bir mağaranın uçurumuna fırlatılmış gibi yankılanıyor.

Ruhların dolambaçlı çizgisi beni izliyor, gözenekli siluetlerine sızan kafa karışıklığı.

"Alo?" Tekrar seslendim ama bir şey duyamadım.

Gözümün ucuyla iki meleğin daha belirdiğini gördüğümde çaresizliğim artıyor. İkisi de erkek ve iri yarı, yüzlerinde çatık kaşlarla bana doğru geliyorlar. "Emelle! Buraya gel ve beni buradan çıkarmaya yardım et!" Hafif ışığa doğru bağırıyorum.

Ne yazık ki, sıradaki diğer ruhlardan bazıları sözlerimi ağızlarına almaya başladı ve sonra birkaçı beni taklit etmeye başladı. Çok geçmeden, hepsi Emelle için bağıran, aydınlık bilinmezliğe doğru çığlık atan seslerden oluşan bir kofoni oluştu.

Belki yardımı olur.

"Kesin şunu! Sessiz olun!" Green ve dişi çılgınca sıranın üzerinde yürüyor, herkesin bağırışlarını kesmesini sağlamaya çalışıyor, ancak ruhların kafası gerçekten anlayamayacak kadar karışık görünüyor, bu yüzden tekrar tekrar tekrarlıyorlar. Somurtkan, itaatkâr ölü ruhların çizginin dışına çıkmaya başlamasını, tutarsızca bağırmasını, daireler çizerek yürümesini ve melekler umutsuzca barışçıl, sabırlı çizgileri eski haline getirmeye çalışırken Emelle'in onlara yardım etmesi için bağırmasını sağladım. Ama bu mümkün değil. Herkesi çok fazla kızdırdım.

Güzel.

Yarattığım kargaşadan enerji alarak geri dönüyorum, çünkü bu iki iri yarı meleğin artık benim yerime diğer ruhlarla uğraştığı anlamına geliyor. Bir anlık dikkat dağınıklığını fırsat bilip dönüyorum ve koşuyorum. Yani, süzülüyorum. Ayaklarım parlak zemini delip geçiyor.

Daha birkaç adım koşmuştum ki, önümde aniden patlayan beyaz bir ışık dalgası, ruhumun haykırışlarını kesen trompet sesleriyle birleşti. Gürültü sağır edici bir melodiyle kulak zarımı delip geçerken yüzümü buruşturarak duruyorum.

Işık kaybolduğunda, önümde duran, bir çeşit beyaz perdeye bürünmüş tek bir erkek melek bulmak için göz kırpıyorum. Bu meleğin daha önce karşılaştığım diğer ikisinden farklı olduğunu hemen anlayabiliyorum. Tamamen katı ve pırıl pırıl. Bunun yanı sıra, ondan yayılan gücü hissedebiliyorum, kristal berraklığındaki bir gölde dalgalanan su gibi serin ve saf bir şey.

Önünde dururken sessizim ama altın rengi gözlerini arkama dikiyor. "Bunun anlamı ne?" diye soruyor, yüzü sert bir maskeye bürünmüş olsa da sesi yumuşak.

Green ona doğru koşar ve belinden eğilir. "Özür dilerim Başmelek," diyor hızlıca saygılı bir selam vererek. "Sadece küçük bir aksilik yaşadık ama herkesi tekrar düzene sokuyoruz."

Arch'ın altın rengi kaşları kalkıyor. "Öyle mi? O zaman bu ruhlar neden olmaları gerektiği gibi sıraya girmiyorlar?"

Yeşil beyazlıyor ve alnında boncuk boncuk ter biriktiğini görüyorum. "Uh..."

Başmelek asi ruhlara bakar. "Herkes derhal sıraya girsin."

Dalgalanan gücü sakinleştirici bir esinti gibi yayılıyor ve hemen ardından tüm ruhlar, sinsice dolaşırken yakalanan yaramaz çocuklar gibi yerlerine geri sıçrıyor. Birkaç dakika içinde, sıra bir kez daha sessiz ve düzenli hale geldi. Ben bile etkilenmeden edemedim.

Ağır bakışları üzerimde. "Sen. Neden diğerleri gibi sıraya girmedin?" Sanki *içimi* değil de *içimi* görüyormuş gibi bana bakıyor. Bu hiç hoşuma gitmedi. Onun yoğun bakışları altında bir an bocalıyorum ve bir şeyler söylemek için ağzımı açıyorum ama kelimeler boğazıma takılıyor ve çıkmıyor.

"Bana yalan söyleyemezsin," diye ekliyor Arch, sanki yapacağım şeyin tam olarak bu olduğunu biliyormuş gibi.

Boğazımı temizleyerek ona dikkatle bakıyorum, ağzım açılıyor ve istesem de istemesem de gerçek ortaya dökülüyor. "Hatırlıyorum," diyorum, sesim boğuk çıkıyor. "Ve geri dönmek istiyorum."

Başını eğdi. İkimiz bu garip bakışmada kilitli kalıyoruz ve ben başka bir şey söyleyemiyorum. Savaşmamıza yardım etmeye gelen an-geller için mutluydum ama buradakilerden pek hoşlanmadığımı söylemeliyim.

"Hmm." Tek söylediği bu. Anlamlandıramadığım yüklü, ağır bir mırıltı.

Gözlerini benden kaçırarak bakışlarını Green'e dikiyor. "Ne olması gerektiğini biliyorsun," diyor uğursuzca.

Green bana neredeyse özür dileyen bir bakış fırlattı. "Evet, Başmelek. Ben sadece onu sakinleştirebileceğimizi düşünmüştüm-"

"Bu senin işin değil," diye sözünü kesiyor Arch. "Senin işin işlemlerin sorunsuz ilerlemesini sağlamak. Bırakmayı reddeden bir ruhla zaman harcayamazsın. Kuralları biliyorsun."

"Bir dakika, hangi kurallar?" Ben araya girdim. İkisi de cevap vermeyince, "Biri beni geri gönderebilir mi?" diye sordum.

Arch bana bir bakış attı. "Evet."

Bir an için onu yanlış duyduğumu düşünüyorum ama başka bir şey söylemeyince gözlerim açılıyor. "Gerçekten mi? Beni geri gönderecek misin?" Ses tonumu dolduran umudu gizleme zahmetine girmiyorum. Eğer geri dönebilirsem

Lex'in iyi olduğundan emin olabilirim. Prensi tamamen yok edene kadar ona karşı savaşmamızı sağlayabilirim. Sonra kız kardeşimin izini sürebilirim, çünkü ben Boynuzlu Kanca'yım. Her şeyin ya da herkesin izini sürebilirim. Benim işim bu.

"Şimdi yap," diye emrediyor Arch yeşil erkeğe.

Green yanıma geldiğinde yüzümdeki sırıtışı engelleyemedim. Böcek yutmuş gibi görünüyordu.

Bir adım öne çıkıyorum, hazırdan da öte. "Bedenime geri döneceğim, değil mi?

İyileşecek miyim, yoksa yaralı mı uyanacağım?"

Green başını bana doğru sallamadan önce meleğe bir bakış fırlatıyor. "Olmak üzere olanları hiç anlamıyorsun, değil mi?" Onun arkasındaki dişi bana acıyarak bakıyor.

Gülümseme yüzümden parmaklarımın arasından kum gibi kayıyor, içimin ortasına yerleşmiş, kök salmayı bekleyen bir korku hissi. "Ne demek istiyorsun?"

"Devam et," diye sertçe emrediyor Arch. "O zaman üretime geri dönün. Bu hat tıkanmış durumda ve bu tür bir gecikmeye izin veremeyiz."

"Evet, Başmelek," diyor Green iç çekerek.

Tekrar ayrılırken trompetlerin sesini ya da parlak ışığı zar zor fark ediyorum. Nedense kendimi korkunç bir hata yapmış gibi hissediyorum.

Green iç çekerek önümde dururken, "Bunu yapmaktan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor. "Neden sadece yerleşip bir iş seçmedin?" diye soruyor, ama sanki benden çok kendisiyle konuşuyor gibi.

"Ona anlatmaya çalıştım," diye söze giren kadın bir kez daha masasına oturduktan sonra "Sıradaki!" diye bağırdı.

"Bekle, neler oluyor?" Green'den gergin bir adım geri çekiliyorum. "Geri gönderileceğimi sanıyordum?"

"Öylesin," diye beni temin ediyor ve kafamı daha da karıştırıyor. Sonra eli göğsüme geliyor, tam kalbimin attığı yere.

"Sen ne-" Avucunun altından ışık parlamaya başladığında sözlerim hemen kesiliyor.

Gözleri sempati dolu. "Ruhlar bırakamadığında böyle olur işte. Hatırlamamalıydın," diye mırıldanıyor. "Seni uyarmaya çalıştık ama sen dinlemedin."

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama sanki olduğum yerde donup kalıyorum.

"Bu şekilde olmaması gerekiyordu," diyor Green bana. "Ruhların hayatlarına devam etmeleri gerekir. Eğer yapamazsan..."

"Eğer yapamazsam...?" Elinin göğsümde olduğu yere bakıyorum, ışığın yarı saydam formuma nasıl sızdığını fark ediyorum.

"Eğer yapamazsan, öldüğün yere geri dönersin... bir hayalet olarak. Hiçbir şey hatırlamazsın. Yavaş yavaş delirirsin, azalan ruhun tamamen yok olana kadar çaresizce bir şeyler ararsın. Gerçek bir ölümden sonra yaşamın olmayacak. İşin olmayacak. Bir amacın olmayacak. Sadece... Peçe sonunda seni bir hiç haline getirdiğinde yok olup gideceksin."

Ölü olarak uyandığımdan beri ilk kez korku hissediyorum. Gerçek, ruhumu ürperten bir korku.

"Bekle. Hayır..."

Başını kasvetli bir şekilde sallar. "Artık çok geç. Özür dilerim." Ne olursa olsun, bence ciddiydi.

Parlak bir parıltıyla ışık aniden beni bütünüyle yutuyor, tüm duyularımı ele geçiriyor ve diğer her şeyi yok ediyor. Işık beni çevreliyor. Beni tüketiyor. Olduğum her şeyin içine batıyor. Cisimsiz bedenime bulaşıyor, zihnim jöleleşiyor. Sanki ışık her anımı, her zerremi yakıp kül etmek istiyor.

Bağırmak ya da yalvarmak için ağzımı açıyorum ama ışığın sesimi de aldığını fark ediyorum.

Sonra, sanki göğsümdeki bir kanca beni öbür dünyadan çekip alıyor ve zamanın içinde döndürüyor.

Muhtemelen sadece lanet olası bir iş seçmeliydim.

BÖLÜM 4

BELREN

Bir saniye ya da belki bir yüzyıl boyunca, ben yokum. Hiçbir şeyin nerede olduğuna dair bir fikrim yok. Sadece Işık, çekilme ve aynı anda hem hiçbir yerde hem de her yerde olma hissi.

Bu çok garip.

Zamanın ve havanın ötesine, ışığın ve gölgenin içine düşüyorum. Gittikçe daha uzağa gidiyorum, sadece varoluş parçacıkları gelişigüzel bir şekilde dünyaların yanından geçiyor ve sonra kuru, ılık bir yağmur gibi hepsinin yanından esip geçiyor.

Ve sonra, bir şekilde etrafımı saran ve ruhuma vakum gibi etki eden bir rüzgar var. Çürümüş hava gibi içime çekilip tükürülürken hiçbir şey yapamıyorum.

Tıpkı bunun gibi, bedenim ıssız bir rüzgarda yeniden şekilleniyor.

Nefes alamıyorum, kristal mavisi gökyüzüne ve yavaşça uzaklaşıyor gibi görünen tanıdık güneşe göz kırpıyorum.

Geri döndüm.

Doğrulup etrafımdaki boş, büyümüş çim alanlara bakıyorum. Gökyüzünde süzülürken bakışlarımı adanın tamamında gezdiriyorum ve ruh halimin üzerine bir kasvet çöküyor.

Ayağa kalkıp aşağıya bakana kadar ayaklarımın altındaki kavrulmuş toprak parçasını göremedim. Zemin hafifçe çökmüş, kumun rengi değişmiş. Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama içten içe, öldüğüm yerin burası olduğunu anlıyorum.

"Bu biraz dramatik," diye homurdandım.

Dizlerimin üzerine çökerek, sanki içime biraz hayat akıtabilirmişim gibi elimi o noktaya bastırmaya çalışıyorum ama avucum toprağın içinden geçerek sis gibi içine batıyor.

Harika. Daha önce olduğumdan bile daha içi boş ve yarı saydamım.

Diğer ruhlarla aynı hizadayken, elbette şeffaftım,
Ama artık farklıyım. Tenim her zaman grimsi gümüş, saçlarım beyazdı, ama şimdi cansız ve solgun görünüyorum. Güneşte çok uzun süre kalmış lanet bir çarşaf gibi.

Ben gerçekten bir hayaletim.

Beni geri gönderdiler ama istediğim şekilde
değil. "Siktiğimin baş melekleri."

Tekrar ayağa kalktığımda, yerden hafifçe yükselirken yönümü bulmam biraz zaman alıyor. Birkaç deneme adımından sonra adayı keşfetmeye başlıyorum ve farkındalık hızla yerleşiyor.

Kral Beluar'ın zihin kontrol bitkilerini yetiştirmek için kullandığı tarlalar artık yok. Şimdi, sanki her bir parçasını yok etmişler gibi, yanmış topraktan başka bir şey yok. Kralın ordusunun kullandığı ahşap binalar da yok olmuş, belki de tarlalarla birlikte yakılmış.

Ancak en dikkat çekici fark, dizlerim kadar yüksek olmayan basit yığma taş duvar ve içinde kaya ve yıpranmış ahşaptan yapılmış yüzlerce mezar taşı.

Ne zamandır yoktum?

Mezarlık, yanmamış tek tarlanın hemen arkasında yer alıyor. Aşırı büyümüş otlar yukarı doğru uzanmak yerine aşağı doğru uzanıyor, yeşil yastıksı tutamlar daha çok hareketsiz su dalgalarına benziyor. Aslında güzel bir yer. Tabii tüm o ölü insanlar olmasaydı.

Mezarlık tamamen hayaletlerle dolu. Etrafta dolanıyorlar, ileri geri süzülüyorlar, bazıları beceriksizce tökezliyor ve mırıldanıyorlar.

Sanırım yeni komşularım. Pek canlı bir gruba benzemiyorlar.

Duvarın hemen dışında duruyorum, gözlerim tüm ölümü görüyor. Açgözlü bir kral ve hıyar bir prens yüzünden o kadar çok Fae ölmüştü ki. Çok daha fazlası olabilirdi, ama yine de bu miktar beni hasta ediyor.

"Sen yenisin."

Doğrudan sol kulağıma konuşan ani ses, kalbim hala atabiliyor olsaydı bana kalp krizi geçirtebilirdi. Kafamı çevirip bana çok yakın duran hayaleti görmeden önce havada asılı duran formum irkiliyor.

"Ne oluyor lan?" Neredeyse arkamdaki taş duvarın içinden geçene kadar birkaç adım geri giderek talep ediyorum.

Hayalet erkek, kafasından geyik boynuzları fırlıyor. Sessiz hayalet formuna rağmen, teninde ve saçlarında soluk mavi rengin ipuçlarını görebiliyorum. Yine de gözlerim kraliyet armasını taşıyan zırhına takılıyor. Bir an için dudaklarım alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor.

Bana ve diğer isyancılara karşı savaşıyordu. Tek bildiğim, değer verdiğim birini incitmekten ya da öldürmekten sorumlu olabilirdi. Yine de çoğunu kralın kontrol ettiğini unutmamalıyım. Bu erkek kendi özgür iradesiyle hareket etmiyor olabilir, bu da onu bir düşmandan çok bir kurban yapar.

"Sen yenisin," diyor, bir kez daha ilerleyerek.

"Öyleyim," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Uzun zamandır mı buradasın?"

Cevap vermek yerine boynuzlu kafasını eğiyor. "Sen yenisin."

Kaşlarım çatılıyor. "Evet, bunu konuşmuştuk." "Sen yenisin."

"Erm..."

"Sen yenisin."

Tamamdır. İyi gidiyor. "Tüm söyleyeceğin bu

mu?" Sadece bana bakıyor.

"Sanırım sen de orada olmayan hayaletlerden birisin?"

Kaşlarını çatıyor ve sonra tekrar ağzını açıyor. "Sen-"

"Yeni. Evet, bunu geçelim."

Duvarın yanından geçerken başka bir hayalete yaklaşıyorum. Gözlerini yere dikmiş, yürümek yerine süzülen bir dişi. "Hey sen, neyin var-"

Süzülmeye devam ediyor. Ve lanet olsun, çok hızlı süzülüyor. Ayak uydurmak için hayalet koşusu yapmak zorunda kalıyorum. "Bayan, merak ediyordum da-"

Sözümü bitiremeden ortadan kayboluyor. Sanki beni dinlemektense ortadan kaybolmayı tercih ediyormuş gibi bir anda yok oluyor.

"Bu çok kabaydı," diye mırıldandıktan sonra başka ihtimallere bakmak için arkamı dönüyorum. Elbette bu diğer hayaletlerden biri de benim gibi hafızasının bir kısmına sahip olmalı.

Bir tanesi yanımdan uçup gidiyor ama var olmayan bir dil konuştuğundan oldukça eminim. Çok fazla gevezelik var.

Başka bir hayalet deneyeceğim.

Ama yanından geçtiğim her biri bana cevap vermiyor. Dilsizler, tutarsızca mırıldanıyorlar, hatta bir tanesi sadece-

"AHHHHH!"

Çığlıklar.

Oldukça gürültülü.

"Sen yenisin."

Stag'a ters ters bakıyorum. "Ve bu yaşlanmaya başladı."

Mezarlığın ortasında tüm bu uyumsuz hayaletlerle birlikte durmak içimde korkunç bir his uyandırıyor. Nasıl hissettirmesin ki? Hepsi çok kederli ya da şaşkın görünüyor. İşlem hattındaki ruhlardan bile daha kötü. Solmuş ve kaybolmuş bu hayaletler sanki nasıl tepki vereceklerini unutmuşlar gibi tek bir tepki bile veremiyorlar. Sanki her şeyi unutmuşlar gibi.

Bana olacak olan bu mu?

Bu düşünce aklıma gelir gelmez hemen karşı koyuyorum.

Hayır. Reddediyorum. Green'in ne dediği ya da diğer meleğin yüzünde ne kadar merhamet olduğu umurumda değil. Yanılıyorlar. Gitmeme izin vermeyeceğimi mi söylediler? Evet, *haklılar*. Kendime tutunabileceğimi kanıtlayacağım.

Elimden geldiğince.

~

Sanırım birkaç gündür buradayım ama emin olamıyorum çünkü öldüğünüzde zaman garip bir şekilde geçiyor. Sanki

Sanki her saniye asırlar sürüyormuş gibi, ama yine de belki de saatler ben fark etmeden uçup gidiyor.

Bunun nedenini düşünmek istemiyorum.

Bir ritüel gibi, anılarımı sürekli hatırlıyorum, arka planda gürültü haline gelene kadar kendi kendime tekrarlıyorum. Bunu neden yaptığımı da düşünmek istemiyorum.

"Stag, sence savaşı benim tarafım mı kazandı yoksa seninki mi?" Kararmış bir toprak parçasının üzerinde yürürken soruyorum.

"Kavga vardı."

İyi dostum Stag'ın gerçekten de *yenisin* dışında başka şeyler de söylediğini fark ettim. Sorun şu ki, genellikle bir seferde bir veya iki yoruma takılıyor ve bunu ne kadar uzun süre tekrarlıyor. Ona komik şeyler söyletmeye çalıştım ama nedense "Taşaklarımı hissedemiyorum" bir türlü tutmadı.

"Bahse girerim bizim taraf sizin tarafın canına okumuştur," diyorum ona.

Geyik kafası etrafında dönüyor. "Kavga vardı."

"Kavga hakkında mı konuşmak istiyorsun? Bir keresinde terk edilmiş bir eş tarafından kocasının sevgilisini çalmak için kiralanmıştım. *İşte o* bir kavgaydı."

Stag bana göz kırptığında, başımı salladım.

"Evet. En iyi intikamın onu terk etmek değil, onun şeker tarafını kendine almak ve küçük bir daldırma seansı yapmak olduğunu düşündü. Bu onun için iyi sonuç veren güzel bir hırsızlıktı." Düşünceli bir şekilde başımı eğiyorum. "Paha biçilmez kristal dikilitaş da muhtemelen fena değildi. Ama tanrım, onu diğer sevgilisiyle bastığında yüzündeki ifade, yer kristalinin parçalanmış kalıntılarıyla kaplıydı... muhteşemdi. Bu dedikoduyu diğer yedi iş için para kazanmak için kullandım."

"Kavga vardı," diyor Stag. "Gerçekten

de öyleydi," diyorum sırıtarak.

Mezarlığın yanından geçiyoruz, diğer hayaletler etrafta dolanıyor ve her zamanki gibi donuk görünüyorlar. Güçlerimi kullanabilmek ya da kanatlarımı çıkarabilmek için neler vermezdim, ama bu parçalarım, herhangi bir şey hissedebilmemle birlikte yok oldu.

Burada sohbet edebilen tek kişi olmam, üstün olduğum anlamına gelmez. Buradan ayrılamıyorum bile. Adanın kenarına doğru her gitmeye çalıştığımda, beni yere mıhlayan o korkunç hissi yaşıyorum. Buraya diğerleriyle birlikte musallat oluyorum.

Bu hayaletlerin hiçbiri tanıdığım biri de değil. Bu gerçek hem rahatlatıcı hem de acı bir hayal kırıklığı. Bu hayaletlerin tanıdığım biri olmadığını itiraf edecek kadar

Bu. Hiçbir arkadaşımın ölmesini istediğimden değil, ama tanıdık bir yüz görmek beni rahatlatırdı. Kimi kandırıyorum ki? Kesinlikle bir tanıdığımın burada benimle olmasını tercih ederdim. En azından bir tanesi benimle birlikte ölemez miydi? Tek ben olduğum için bencilce geliyor.

Yüzümü buruşturarak gökyüzüne bakıyorum ve öğle vakti olduğunu fark ediyorum. Alemin güneşini gökyüzünde yakınlaşıp uzaklaşırken izleyerek saati kolayca takip edebilirsiniz ve şu anda yumruğum kadar büyük.

Bir süre diğer hayaletleri dinleyerek etrafta dolanıyorum. Tekrar başımı kaldırdığımda güneş artık çok daha küçük, ancak bir göz küresi büyüklüğündeydi. Kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakındığımda artık yanmış tarlanın etrafında değil, ölüm yerimin üzerinde gezindiğimi fark ediyorum.

Tekrar.

Sikeyim.

Korkuya varan bir gerginlikle kendi kendime mırıldanmaya başlıyorum, sanki dikkatim tekrar zaman kaybetmemi engelleyecekmiş gibi gözlerimi güneşe kilitliyorum. "Benim adım Belren. Ben bir Cernu fae'siyim. Ben lanet olası Boynuzlu Kanca'yım, diyardaki en iyi lanet olası hırsızım. Her şeyi bulabilir ve çalabilirim. Kim ve nerede olduğumu unutmayacağım. Melekleri, iblisleri ve aşk tanrılarını bilirim ve beni büyüsüyle vuran o ahmak prensten nefret ediyorum."

İşim bittiğinde kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Mesele sadece zihnimi sürekli yumruk gibi sıkmak zorunda olmam da değil. Burası benimle dalga geçiyor.

Tam ölüm yerimde, o kavrulmuş toprak parçasının üzerinde, bir şeyler... kafa karıştırıcı geliyor.

Ne zaman kendimi o toprak parçasının yakınında bulsam, bir şeyler yapmam gerektiği hissine kapılıyorum. Ya da görmediğim bir şeyi görmem. Oraya karşı bitmek tükenmek bilmeyen bir çekim duyuyorum ama yine de o kadar çıldırtıcı ki, orada her asılı kaldığımda daha da tedirgin oluyorum.

Aslında, şu anda da oluyor. Birinin dikkatinizi çekmek için tekrar tekrar omzunuza dokunması gibi aralıksız bir dürtü, ancak arkanızı döndüğünüzde orada kimse yok.

"Benden ne istiyorsun lan?" Yerimde dönerken homurdanıyorum. Burada boş bir alan ve tozdan başka bir şey yok ama yine de bu ikna edici, kışkırtıcı ısrar gitmiyor. Yerimde dönüp duruyorum, Tanrı aşkına lanet olası havayla konuşuyorum.

Hayalet olmak boktan

bir şey. "Kavga vardı."

Başımı sola çevirdiğimde, Stag'ın ölüm yerimin yanına yayıldığını görüyorum, tam zırh ve bot giymesine rağmen güneşlenmeye çalışıyor gibi görünüyor. *Ve* fiziksel bir bedeni yok. O kısmı unutamam.

"Bununla savaşacağımdan eminim," diyorum, çünkü caydırıcı- Sonunun onun gibi olmaması için.

Sanki bunu kendime kanıtlıyormuşum gibi, bir kez daha ran- dom anılarını mırıldanmaya başlıyorum. Çoğu zaman aklım öldüğüm güne gidiyor. *Ona* gidiyor.

Ama o burada değil. Hiçbiri burada değil. Ne Lex, ne kız kardeşim, ne de Emelle ve arkadaşları. Bekle... *İsimleri neydi?* Panik sırtımdan aşağı kıvrılıyor.

Unutmuyorum. *Unutmuyorum*.

Yüzen adanın sonuna kadar yürüyorum, kenarlara yapışan yoğun sisin içinden geçiyorum. Sanki kara bir bulut yastığının içinde oturuyormuş ve etrafımızdaki açık gökyüzünü gizliyormuş gibi görünüyor. Tam sonunda duruyorum, içi boş botlarım yeryüzünün katı zemin ile hava arasındaki kenarına basıyor. Sisin içinden gökyüzünü benek benek kaplayan diğer yüzen adaları görebilecekmişim gibi bakıyorum.

Buradayken biraz bilgi toplamayı umuyordum ama tek bir hayalet bile sorularımı yanıtlamakta yardımcı olmadı. Ne kadar zamandır ölü olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Savaşı kimin kazandığı, Prens Elphar'ın hâlâ iktidarda olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Arkadaşlarımın ve kız kardeşimin hayatta kalıp kalmadığına dair hiçbir fikrim yok.

Dürüst olmak gerekirse, bunu öğrenmekten korkuyordum. Burası unutulmuş ve terk edilmiş gibi hissettiriyor. Tıpkı hayaletler gibi.

Stag aniden tüm vücudumda süzülmeye başladığında zihinsel olarak sarsılıyorum. "Stag, sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? İçimde süzülme."

Boynuzlu erkek dönüp bana bakıyor, bir elini taktığı göğüs zırhının üzerine götürüyor, sanki metali hissetmeye çalışıyormuş gibi-

avucunun altında. "Kavga vardı."

"İçimde böyle uçmaya devam edersen *daha çok* kavga çıkacak." Titriyorum. "Bu beni ürpertiyor."

Tehdidim hiçbir işe yaramıyor, çünkü artık bana dikkat bile etmiyor. Bunun yerine, sanki onu geri püskürtmeye çalışıyormuş gibi elini kıvrılan sise vuruyor.

Başımı sallayarak dönüyorum ve o görmeden ve takip edemeden uzaklaşıyorum. Arkadaşımın olması harika bir şey, ta ki sinir bozucu olana kadar.

Hayatta ben de böyleydim. Harika eğlencelerle dolu partiler düzenlerdim ve ben de bu partilerin merkezinde yer alırdım, ama bu eskirdi. Herkesi dışarı atar ve sonrasında günlerce yalnız kalırdım. Kendimi hırsız olduğum kadar yalancı da hissederdim. Gösterişçi ve rol yapan. Zamanı dolduruyor ve bu süreçte kendimi boşaltıyordum.

Ancak uzun süre sadece kendimle baş başa kalmak beni tedirgin ve huzursuz ediyordu. O zaman sessizliği bastırmak için başkalarının arkadaşlığına ihtiyaç duyuyordum. Belki de etrafımı hep yüzeysel tanıdıklarla çevrelediğim içindir. Çok derin bir şey istemedim. Herkesi kendimden uzak tutmak istiyordum.

Belki de bu yüzden Lex'e bu kadar çekildim. Yüzeysel hissetmiyordu.

Kendini önemli hissetti.

"Bugün nasılsın, Rocky?" Belli bir kayaya özel ilgi duyan bir hayaletin yanından geçerken soruyorum. Diğerlerinin giydiği zırhların aksine, üzerinde kürklerden yamalı bir elbise ve başında bir bone var. Ne tür bir fae olduğunu söyleyemem, ama gözlerindeki bakış vücudundan daha kof. Günler geçtikçe, tek yaptığı mezarlığın hemen dışındaki bu büyük kayanın etrafında süzülmek.

Hayalet bedeni kayanın içine dalıp kaybolmadan önce sesimden irkiliyor.

"Güzel bir gün, o zaman?" Şaka yapıyorum. Kaya sallanıyor.

"Bunu duyduğuma sevindim." Kayanın etrafında dolaşıp dikkatlice bakıyorum. "Bu özel numarayı nasıl yaptığını bana anlatmak ister misin?"

Kayanın tepesinde biriken kumlar sallanarak botlarımın içine giriyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım bu bir hayır demek."

Rocky'nin kafası dışarı çıkıyor ama hâlâ burada durduğumu görünce tekrar kayboluyor. Pek konuşkan biri değil.

"Pekala. Sonra görüşürüz, aşkım."

Onu çok fazla ürkütmek istemediğim için dönüp uzaklaşıyorum. Bir hayalet başka bir hayaleti ürkütmemeye çalışıyor. Anladım. Rocky'nin çok fazla yeteneği varmış gibi görünmüyor ama burada bir nesnenin içine girip onu hareket ettirebilen tek hayalet o. Üstün bir hayalet becerisine sahip ve açıkçası ben onu kıskanıyorum.

Etrafıma bakınırken, daha uzakta daha küçük bir kaya görüyorum ve onu taklit etmeye çalışıyorum. Kesinlikle içinden geçebilsem de, Rocky'nin yaptığı gibi kendimi lanet olası şeyin içine sokamıyorum ve eski güçlerimle de onu hareket ettiremeyeceğimden eminim.

Üç yüzüncü ya da daha fazla denememden sonra, işbirliği yapmadığı için yan tarafını tekmelemeye çalışarak vazgeçiyorum. Ayağınız içinden geçip gittiğinde bir şeyleri tekmelemek hiç de ödüllendirici değil.

"Aptal lanet kaya."

Tabii ki, Stag beni bulmak ve vücudumda tekrar uçmak için o anı seçiyor.

"*Geyik*," diye hayalkırıklığı içinde bağırdım. "*Sınırlar* var. İçimde süzülmeyi bırakmalısın. Hissedemiyor olmamız umurumda değil. Dur. Yapmayı. Yapmayı." Onun durmak bilmeyen uçuşları canıma tak etti.

Aslında beni fiziksel olarak etkilemediği için muhtemelen beni bu kadar rahatsız etmemeli, ancak kısa bir süre içinde o kadar sık oldu ki, her seferinde öfkem daha da artıyor.

"Ah," diyor, burada yanımda olduğunu bile unutmuş gibi etrafına bakınarak. "Kavga vardı," diye ağzından kaçırıyor, elini tekrar zırhının üzerinde gezdirirken yüz ifadesi sersemlemiş ve şaşkın.

Kızgınlığım iç çekişimle birlikte sönüyor, çünkü bu konuşmayı zaten yapmıştık. "Evet, Stag. Kavga vardı."

Diğer daha bilinçli hayaletler de bunu yapıyor. Küçük parçacıkları tekrarlayıp duruyorlar. Bir şekilde benim de aynı şeyi yaptığımı düşünmekten hoşlanmıyorum.

Anılarımı mırıldandığımda da aynı şey oluyor. Belki onlar da ilk başta benim gibiydiler. Her şeyi hatırlıyorlar, her şeyden bahsediyorlardı. Ama gün geçtikçe biraz daha kaybettiler, biraz daha az konuştular. Ta ki tekrar edecekleri tek bir parça kalana, aradan o kadar çok zaman geçip de o bile anlamsızlaşana kadar.

Onlar gibi değilmişim gibi davranmaya çalışıyorum. Her gün amaçsızca etrafta dolaşan, bir sohbeti sürdüremeyecek kadar kafası karışık olan diğer hayaletlerden daha iyiymişim gibi. Ama gerçek şu ki, itiraf etmek istediğimden daha çok onlara benziyorum.

Bizler hayaletleriz, bu yere musallat oluyoruz ama anılarımız da bize musallat oluyor.

"Sanırım kavga vardı..." Stag, sanki burada olmayan bir yarasayı görmeye çalışıyormuş gibi etrafına kayıtsızca bakarken ayakları yere batıyor. Ama diğerleri çok daha kötü. Bu hayaletler artık cümle bile kuramıyor. Sadece inliyor ya da feryat ediyorlar, şaşkınlık ve acı ses tellerini donduruyor ve artık sadece tek bir tekinsiz ton yayıyorlar.

Bu benim kaderim.

Bu düşünce beni zaten olduğumdan daha da kibirli hissettiriyor.

Delireceğim. Kalan aklımı da kaybedeceğim. O inleyen ve feryat eden varlıklardan biri olmak ne kadar sürer? *Neden* inleyip ağladıklarını bile bilmiyorlar ve bu çok zalimce değil mi? En büyük korkum sonsuza kadar burada kalmak, sonsuza kadar sözsüzce feryat etmek. Eğer kalırsam, başka bir akılsız hayaletten başka bir şey olmayacağım.

Bunun olmasına izin veremem. Kendimi yavaş yavaş kaybetmektense varlığımı sona erdirmeyi tercih ederim. Başmelek bana yardım etmedi. Beni bu kadere o gönderdi. Ama siktir et bu kaderi. Ben Boynuzlu Kanca'yım ve o kadar kolay pes etmem. Melekleri de siktir et, çünkü ruhumu kesinlikle kurtarmadılar. Aksine, onu neredeyse sürgün ettiler.

Hayır, ihtiyacım olan şey bir aşk tanrısı.

Ne pahasına olursa olsun bu adadan kurtulmaya ve Emelle'i bulmaya çalışmanın zamanı geldi.

BÖLÜM 5

BELREN

W Hedefimi netleştirdikten sonra etrafta gezinen hayaletlere bakıyorum. "Hiçbiriniz bana bir hile olup olmadığını söylemek istemiyor

ölüm yerimizi tesadüfen terk ettiniz, değil

mi?" Bir tanesi bile bana bakmıyor.

"Doğru," diyorum sinirli bir iç çekişle. "O zaman bunu yardım almadan yapacağım. Bu lanet olası adayı terk edeceğim," diyorum damarlarımı dolduran kararlılıkla... şey, damarlarımı değil. Belki vaporlarım? Kim bilir. "Beni çok fazla özlememeye çalış. Oh, ve Screamer? Belki de sürekli çığlık atmayı kesmelisin."

Yankılanan başka bir çığlıkla cevap

veriyor. Bunu kaçırmayacağım.

"Tamam o zaman. İyi eğlenceler..." diyorum herkese, onlar somurtkan bir şekilde etrafta süzülmeye devam ederken başımı sallıyorum. "Evet. Aynen öyle. Hepiniz harika gidiyorsunuz." *Ama sonum senin gibi olmayacak.*

Arkamı dönüp uzaklaşıyorum, giderken Rocky'nin yanından geçiyorum. Hâlâ kayanın içinde, içeriden gelen içi boş bir vurma sesi var.

Yanından geçerken ona "Bu numarayı öğreneceğim," diyorum.

Kaya tekrar hareketsiz kalmadan önce bir anlığına titriyor.

"Gösteriş yap."

Ölüm yerimin yanından geçiyorum ve tabii ki o karıncalanma, dırdır hissi bana kancayı takıyor, ama ona dikkat etmeyi reddediyorum. Beni kandırmak için yem attığı sonucuna vardım. Bana yalvarıyor, beni burada tutmak için sahte bir sezgi duygusu besliyor. Belki de diğer hayaletler bu yüzden etrafta dolaşıyor, onu geçemiyorlar.

Ama yapacağım.

Ben de devam ettim, adanın sonuna kadar. Daha önce hiç başarılı bir şekilde adım atmamıştım. Ne zaman kenarına gelsem, o bitmek bilmeyen his beni geri döndürüyordu. Ama bu sefer pes etmemeye kararlıyım.

Geri dönmek, ölüm yerime bakmak ve burada kalmak için duyduğum aciliyet tüm gücüyle geri geliyor. Bu neredeyse fiziksel olarak *hissedebildiğim* bir şey. Elimden gelse dişlerimi sıkacağım ama bunun yerine ayaklarım yere biraz daha batmaya çalışıyor, sanki lanet ada beni içine çekmeye çalışıyormuş gibi.

"Kalmayacağım," diye hırladım.

Ayaklarımı teker teker dışarı çıkarıp yere bakıyorum. Botlarımın parmakları adanın ucunda dengeleniyor, tabanların etrafında sis dönüyor ve kötü bir alamet gibi üzerime geliyor.

Sanki ölüm yerim kaçmaya çalıştığımı biliyormuş gibi, meşhur yumruğu beni zapt edici bir çekişle kavrıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, sıkıntılı. *Geri dönmem gerekiyor. Orada yapmam gereken bir şey var. Kaçırdığım bir şey... Yapmam gereken-*

Hayır.

"Siktir git," diye tükürdüm. Ben lanet olası Boynuzlu Kanca'yım. İstediğim yere gidebilirim ve şu anda bu terk edilmiş Hayalet Adası'ndan ayrılıyorum.

Toplayabildiğim kadar inatçı bir metanetle yüzümü öne dönüyorum ve ayağımı kenardan ilk adımı atmaya zorluyorum.

Botum boşluktan başka bir şeyin üzerinde durmuyor ve küçük, şamandıralı bir zafer diğer ayağımla da adım atmama yardımcı oluyor. Sonra ince havanın üzerinde duruyorum, adadan ilk kez ayrılıyorum.

Ayaklarıma bakıyorum, altımda hiçbir şey görememe hissiyle yalancı bir nefes çekiyorum. Kim görmez ki? Az önce lanet olası yerde yürüdüm. Ama ben bir hayaletim, yani görünüşe göre havada asılı kalabiliyorum. Küçük avantajlar, sanırım.

Aniden aşağı düşmeye başlamayacağımdan emin olmak için havayı test eder etmez bir adım daha atıyorum. Sonra bir adım daha. Bir adım daha. Sis ve boş hiçliğin içinden, şeffaf ayaklarım gökyüzünde yürüyor.

Kanatlarımı güvenli bir şekilde saklayarak öldüğümden beri, hayalet formumda onlara sahip değilim ve onlar olmadan havada olmak doğal olarak yanlış geliyor. Sanırım ölümlülük içgüdüsüyle sürekli serbest düşüşe geçmeyi bekliyorum ama bu asla gerçekleşmiyor. Bunun yerine bulutların üzerinde yürüyorum.

Arkama bakarak sisin adayı girdaplı bir örtüyle yutuşunu izliyorum. Ölüm yerim, sadece ürpertici titreşimlerle hissedilebilecek kadar tiz bir ses gibi beni çağırıyor. O küçük ses beni geri dönmeye zorluyor ama dönmeyeceğim. Ondan en fazla bu kadar uzaklaşabildim ve pes etmeyeceğim. Bu yüzden bir ayağımı diğerinin önüne koyarak ilerlemeye devam ediyorum.

Biraz daha uzaklaştığımda bulutlar dağılıyor ve gökyüzünü her yönden benek benek kaplayan yüzen adalar manzarası beni karşılıyor. Yukarı, aşağı, kuzey, güney, uzak ve yakın, adalar her yerde.

Bazıları küçük ve ıssız, bazıları ise o kadar büyük ki, geniş şehirlere ev sahipliği yapıyor. Eskiden sahip olduğum mesleğim dolayısıyla çoğunu ziyaret etmiş olmam bir şans, çünkü bu nereye gideceğimi bildiğim anlamına geliyor. Bu, ünlü Boynuzlu Kanca olmanın şanslı bir sonucu. Çok uzaklardan gelen Fae'ler kendileri için bir şeyler bulmamı, fiyatı düşük bir yadigarı çalmamı ya da kaçan bir Fae'nin yerini bulmamı isterlerdi ve ben de çalışırken her yere seyahat edip her tür adayı ziyaret edebilirdim.

Her zaman hedefimi buldum. Tek bir zaman hariç.

Benicia.

Daha da uzaklaştıkça, geri dönüp tekrar ölüm yerime dönmek için yalvaran his tüm gücüyle geri geliyor ve havada sarsılıyorum, tüm vücudum sarsılarak zarif olmayan bir şekilde duruyor. Geri dönme dürtüsü *güçlü*, sanki kaybettiğini biliyor, ama kazanmasına izin verirsem lanetleneceğim.

Sadece Emelle'e ulaşmam gerek. Tanrı aşkına, tüm cupidlerin patronu o. Bana yardım edebilir ve sonra kardeşimi bulabilirim. Lex'i bulabilirim.

İlerledikçe çekim daha da yoğunlaşıyor ve yüzüm gerginlikten buruşuyor. "Bunu kazanamayacaksın."

Dikkatimi dağıtmak için anılarımı mırıldanıyorum. Benicia ve benim. Lex'in gizli mağaramda ilk ortaya çıktığı zaman. İlk ücretli hırsızlığım.

Kendi başıma yola çıkmak için evden ayrıldığım zaman. Kimliğimi gizli tutmak için Boynuzlu Kanca maskemi yaptırdığım zaman.

Ne kadar ileri gidersem, o kadar ağır hissediyorum. Cisimsiz olduğumu düşünürsek, haksızlık gibi görünüyor.

Bedenimin gerilmiş ve ağırlaşmış hissetmesine, her şeyin bana geri dönmem için bağırmasına rağmen dönmüyorum. Devam ediyorum, hayaletimsi uzuvlarımın beni götürebildiği kadar hızlı gidiyorum. Hatta bir süreliğine bir grup periye katılıyorum, yanlarında uçarken tiz sesleri harika bir şekilde dağılıyor.

Gerçi, uçmak muhtemelen yaptığım şeyi tanımlamak için en iyi kelime değil. Daha çok havada yürürken yaptığım bir eğilme şekli. Sanki bu yeterince utanç verici değilmiş gibi, bir de kendimi kolumu sanki lanet bir geminin dümeniymiş gibi önüme doğru uzatmış halde yakalayıp duruyorum. Hayalet olmaktan ne kadar nefret etsem de, şu anda görünmez olduğum için mutluyum. O periler beni görseler kıçlarıyla gülerlerdi.

Etraftaki birkaç bulut dışında gökyüzü çoğunlukla açık ve bana gökyüzünde keyifle süzülen benek benek adaların güzel bir görüntüsünü veriyor. Eskiden sırf eğlence olsun diye uçar, daha önce gitmediğim yerleri ziyaret eder, arazi hakkında fikir edinir ve insanlarla sohbet ederdim. Ne de olsa sadece *bir şeyler* çalmak için işe alınmamıştım. İşimin en kazançlı yollarından biri sırlardı. İyi bir sırrı severim.

Benicia da öyle. Sırları o kadar çok seviyor ki saklandığında ben bile onu bulamadım. Prenses Soora ile bir aşk ilişkisi yaşadığını biliyordum elbette. Gerçi Soora o zamanlar prenses değildi. Yine de yüksek fae'ler vefasız ve değişken aşıklar olabiliyor. Soora'nın ailesi onu Prens Elphar'la eşleştirmeye çalıştığında, bu onun kraliyete girmesi ve siyasi gücünü güçlendirmesi için en iyi avantajıydı. Ama bu süreçte kız kardeşimin kalbini kırdı. İsyanın iyiliği için, saraya içeriden birini sokmak için olduğunu iddia ederek onu öylece kovdu.

Ama çirkin bir yanım sadece tacı mı istediğini merak etti.

Bir yanım Soora'nın prensle bir anlaşma yapmak için hepimize ihanet etme gerekçesini anlıyor - isyandaki rolünü sona erdirmek ve kız kardeşimi güvenli bir yere götürmek için. Ama diğer yanım, Soora'yı affetmiyor.

İhanet. O hıyarla evlenerek kız kardeşimin kalbini kırdı, sonra da geri kalanımızı kurtların önüne attı.

Boynumu kıvırıyorum, omuzlarımı geriye atarak bir kez daha kolumu indiriyorum. *Geri dönmem gerekiyor. Çok uzaktayım. İhtiyacım var-*

"Hayır," diye tersliyorum, düşüncelerimi b a s t ı r a m a d a n ölüm yeri ağzını kesiyorum.

Tanrım, şu anda biraz şarap içmek için neler vermezdim. Ya da pipomu. Harika bir şekilde rahatlatırdı. Bunun yerine, bir peri sürüsü, inanılmaz derecede garip görünümlü bir sinek pozu ve acım var.

Bu güzel kombinasyonla, gün ışığının geri kalanını çılgın bir hayalet gibi adaların yanından geçerek, her adımda hayalet içgüdülerime karşı savaşarak geçiriyorum. Gökyüzü maviden koyulaşan griye döndüğünde, üzerimdeki zaten gergin olan çekim çok ama çok daha güçlü hale geliyor.

İnatçılık beni ancak bir yere kadar götürebildiği için perileri tozum içinde bırakarak iki katına çıkıyorum. Geri dönmek zorunda kalmadan önce daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Karanlık çöktüğünde, gerginlik neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Vücudumun her yeri titremeye başlıyor ve korku beni hayalarımdan yakalıyor.

Bedenim titriyor, ölüm yerime olan çekim somut, öfkeli bir şey haline geliyor. Etrafımı sarmaya çalışan pençeler gibi, beni avucunun içine alıyor ve geri fırlatıyor.

Bunun olmasına izin veremem, bu kadar yakınken olmaz. Emelle'e ulaşmalıyım.

Yüzümü buruşturarak ilerliyorum, bedenim gökyüzünde garip, sarsılmış bir zikzak çizerek ilerliyor.

Ve sonra, genfin adası nihayet görünür hale geliyor.

Kubbeli ahşap binalar ve sık ormanlar aşağıdan görünür, peri ışıkları adayı yumuşak, davetkâr parıltısının ortasında görünür kılar.

Etrafımdaki gerginlik ve buraya gelmiş olmanın verdiği rahatlama hissi beni ölü bir kuş gibi gökyüzünden düşürüyor. Dalların ve yaprakların arasından geçerek çimenli bir tepeciğin üzerine zarif olmayan bir yığın halinde düşüyorum. Vücudumun yarısı toprağın altına batıyor ve kendimi kaldırmam birkaç denemeden fazlasını gerektiriyor.

Bir an sırtüstü yatıyorum, nefes nefese kalıyorum ama bunun oksijen için olmadığı kesin. Bu fiziksel mücadele beni bombardımana tutuyor, o kadar güçlü bir çekim ki sanki beni ikiye bölebilirmiş gibi geliyor. Bir şekilde kendimi ayakta durmaya zorluyorum ve ayağa kalkmayı başarıyorum. Başım dönüyor, görüşümde siyah mürekkep damlacıkları gibi koyu lekeler yayılıyor.

Sorun şu ki, bu mürekkep damlaları sadece görüşümü etkilemiyor. Zihnimi de etkiliyorlar. Her bir obsidyen damlasını fiziksel, uğursuz bir şey gibi hissediyorum. Başım dönüyor ama sonra *anılarımın* silindiğini fark ediyorum.

Sikeyim.

Her boncuk bilincimin içine düşüyor ve lekeli bir karmaşa yaratıyor. Hatıralarıma tutunmaya çalışıyorum, ama onlar da tanınmayacak kadar lekelenerek, siyah bir hiçliğe karışıp kayboluyorlar.

"Hayır..." Nefes nefese kalıyorum, ellerim sanki kafamın içindekileri içeride tutmaya çalışacakmışım gibi ön kafamın dış hatlarını işe yaramaz bir şekilde karıştırıyor. Ama yapamıyorum. Ölüm yerimi terk etme inadım bana pahalıya patlıyor. Hem de çok pahalıya.

Lütfen Emelle'i bulmama izin ver... Onu neden aradığımı unutmadan önce.

Çökmekte olan irademin derinliklerine iniyorum, benliğimin pes etmesine izin vermiyorum, ama ben bile çok fazla zorladığımı biliyorum. Ölüm yerimden çok uzaktayım. Bir el iskambil kâğıdına oynar gibi her şeyimi ortaya koydum ve kaybedersem bir daha oynamayı göze alamam.

"Sakın... bayılma..." Sesim alamadığım nefesle zorlanıyor, atmayan bir kalple dengesizleşiyor.

Hayalet bedenimin her bir parçası siniyor, kapanıyor ve hala, beni cehenneme geri sürüklemeye gelen bir iblisin elleri gibi o aralıksız, itici *çekme* var.

Tepenin zirvesine ulaşmak çok uzun sürüyor gibi geliyor ama belki de bunun nedeni ölüyormuşum gibi hissetmemdir. Zaten ölü olduğumu düşünürsek bu tamamen saçmalık.

Yokuşu tırmanıp diğer taraftan aşağı inerken bakışlarımda daha fazla mürekkep lekesi oluşuyor ve her adım bir öncekinden daha yavaş ve titrek atılarak bir anıyı daha siliyor. Sinsi bir düşünce asılsız omurgamdan yukarı doğru süzülüyor.

Başaramayacağım.

Umutsuzluk, derin ve karanlık, beni ele geçirmeye çalışıyor, ama onu itiyorum.

"Benim adım Belren," diye soluk soluğa söylendim, sesim boğuk ve sinirli çıkıyordu. "Ben Boynuzlu Kanca'yım. Usta hırsız. Cernu fae."

Hiçbir şeyi unutmak istemiyorum. Bu bilgi, beni ben *yapıyor*. O benim. Sonuçta, biz sadece deneyimlerimizin bir toplamı değil miyiz? Seçimlerimizin? Hepsinin gitmesine izin vereceksem ne olayım.

Bir adım atıyorum. İki. Her biri zahmetli ve ağır, sanki ayakkabılarımın tabanı taşlarla yüklenmiş, beni ağırlaştırmaya ve daha ileri gitmemi engellemeye çalışıyor.

Ama yapmalıyım. Tek yapabildiğim bu. Yürümek ve tekrarlamak.

"Benim adım Belren. Ben bir...fae'yim. Bir prens beni öldürdü. Pürüzsüz pembe saçları ve güzel kırmızı kanatları olan bir aşk tanrısı Lex'i kurtardım. Sadece Emelle'e ulaşmam gerek. O bunu düzeltebilir. Sonra Lex'i bulabilirim. Kız kardeşimi bulabilirim. Bir şeyler çalabilirim. Tüm anılarımı saklayabilirim."

Hızlı olması gereken bir yürüyüş asırlarımı alıyor. Hayalet olduğumdan beri tek bir fiziksel ihtiyacım bile olmadı. Açlık ya da susuzluk yok, uyumak ya da dinlenmek için bir dürtü yok. Yine de şu anda tamamen tükenmiş durumdayım, sanki sadece anılarım değil, *ben de tükeniyorum*. Sanki yok olup gideceğim.

Pek rahatlatıcı bir duygu değil.

Tam yere yığılacağımı düşünürken, onu görüyorum -Emelle'nin kubbesini. Bu kadar berbat durumda olmasaydım rahatlama hissine kapılırdım.

Görüşüm eğiliyor, daha fazla mürekkep damlası gözlerimi boyuyor ve zihnimi kirletiyor, ama gözlerimi kısıyorum, benekli bakışlar dikkatle ulaşmam gereken o kubbeye bakıyor. Tepenin içine yuvalanmış, etrafını çimenli bir pelerin gibi saran bir bahçe.

Bu lanet olası bir mücadele.

Her biri. Tek. Adım.

Kafamın içinde eskiden kesinlik ve doluluğun olduğu yerde kafa karışıklığı ve boşluk dönüyor. Çekim, fiziksel her şeyin çok ötesinde, ruhumu derinden etkileyen bir acıya dönüştü. Bu benim ruhuma karşı bir saldırı.

Eskiden damlayan mürekkep lekeleri şimdi şiddetli bir denizde, her şeyi silip süpürmeye hazır, siyah dalgaların akıntısına kapılmış durumda.

"Prens Prick... beni öldürdü. Ben korudum... pembe saçlar. Kırmızı kanatları. Emelle'e ulaşmalıyım. Devam etmeliyim..." Son kelimeyi ağzımda geveleyerek söyledim ve neredeyse bir kapıdan içeri giriyordum.

İçimdekiler elimden kayıp giderken etrafımdakilere odaklanmak çok zor. Anıları takip etmeye, onlara tutunmaya ve sıkı sıkı sarılmaya çalışıyorum, ama ne yaparsam yapayım, yıkanıp gidiyorlar.

Soluk soluğa başımı kaldırıp önümdeki evi görüyorum. Gerçekten de buradayım. Tek yapmam gereken Emelle'i bulmak. O bana yardım edebilir. Etmek *zorunda.*

"Benim...adım..."

Bir şey yarılır. Kırılıyor. Oniks gibi siyah köpüklü su çalkalanıyor. "Ben..." Kayboldum. Ben buyum işte. *Kayboldum* amına koyayım.

Anılarım için çabalarken panik lanet olası boynuma bir ilmik gibi dolanıyor ama parmaklarımın arasından düşen kum taneleri gibi ellerimin arasından kayıp gidiyorlar. *Neden her şey acıyor? Neden başka bir yerde olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum?*

"Aşk Tanrısı. Pembe saçlı. Kırmızı kanatlar," diye mırıldanıyorum, kafamın içindeki mürekkep gibi siyah dalgaların arasından görebildiğim tek şeye tutunuyorum.

Sadece ona ulaş.

Evet. Yakın.

İlerlemeye başlıyorum ama tam o anda bir balığın keskin dişleri gibi beni kendine çekiyor. Varlığı etrafımda dönüyor, beni çekip götürmeye ve bu oniks denizin son parçamı da boğmasına izin vermeye hazır.

Nefes nefese, etkisiz ellerimi hayali mideme bastırıyorum, ölümcül içgüdülerimi durduramıyorum. Karanlık noktalar görüş alanımı kaplıyor ve beni öne, ahşap kapıya doğru savuruyor. Neredeyse bir dizi merdivenden aşağı düşüyorum, diğer duvardan geçmeden önce zar zor durabiliyorum.

Her şey dönüyor.

Görüşüm, dünya, çekim gücü beni oltasına takılmışım gibi kendine çekmeye çalışıyor. Kafa karışıklığı içimde patlıyor.

Korku nabız gibi atarken etrafıma bakıyorum ve içinde bulunduğum karanlık yaşam alanını inceliyorum. Uzak duvarda kitap rafları var, ancak kitaplardan çok çocuk oyuncaklarıyla gelişigüzel doldurulmuşlar. Kürklü bir halının üzerine yayılmış bir oturma alanı ve sağ tarafta, açık bir kemerli geçitten geçilen bir mutfak alanı var gibi görünüyor.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

Bekle. Ben neden buradayım? Buraya nasıl geldim ben? Ve... nerede bu lanet

Burada *mı?*

Gözlerimi kapatarak uyanmak istiyorum, çünkü kesinlikle bu bir rüya. Bu yüzden bu kadar şaşırmış durumdayım. Bu yüzden bu kadar kaybolmuş hissediyorum. Uyuyakalmışım ve bunların hiçbiri gerçek değil.

Uyanabilirim ve... kaşlarımı çatabilirim. Bekle, neden uyuduğum yeri hayal edemiyorum? Neden hiçbir şeyi hayal edemiyorum? Zihnimi ne kadar ararsam o kadar az şey buluyorum.

Panik içinde kim olduğumu bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey yok. Kesinlikle *hiçbir şey*. Tozlanmış anılarımın zihinsel toprağında kıpırdanan bir kurtçuk, bana kaybettiğim şeyin hayati olduğunu söylüyor.

Benim adım neydi? Bende vardı, biliyorum.

Çalkala, çalkala, çalkala zihni sil. Tozu alındı ve sonra gecenin okyanusuyla durulandı. Uyanmam gerekiyor ama kendimi çimdiklemeye çalıştığımda parmaklarım işe yaramaz bir şekilde koluma giriyor. Şok içinde yere bakarken, gözlerim dehşetle açılmış bir şekilde bu hayalet bedene bakıyorum.

Ne haltlar dönüyor?

İçimde dolaşan korku miktarıyla kalbimin çarpması, vücudumun dehşet teriyle kayganlaşması ve dişlerimin meydan okurcasına gıcırdaması gerekirdi.

Ama ben zihnimde canlandırdığım o kireçli tozdan başka bir şey değilim, parçalar işe yaramaz bir şekilde etrafa savruluyor, bir araya gelemiyor, ta ki bu tek toz tanesi dışında her şey yok olana kadar.

Yas tutuyorum... ta *ki bunu* bile unutana kadar. Kalbimin kırılmasına dayanamıyorum, çünkü en başta neden böyle hissettiğimi hatırlamıyorum.

Çalkalanan, fırtına gibi esen duygular sakin, bulanık sulara gömülüyor. Ahşap zemine batan ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve gerçekten boku yediğimi anlıyorum.

Görüşümde lekeler oluşmaya başladı. Ya bayılacağım ya da uyanacağım ve umutsuzca ikincisi olmasını umuyorum. Ama ben uyanamadan, çevremde bir şey hareket ediyor.

Başımı kaldırıyorum ve önümde durmak için sarsılan figür tarafından yansıtılan bir nefes veriyorum.

Küçük bir kız mutfak ile yaşam alanı arasındaki eşikte duruyor, bir elinde küçük bir fincan, diğer elinde bir ok

Diğerini. Geniş gözlerle beni izliyor, uzun geceliğinin altından ayak parmakları görünüyor, saçları uykudan dağılmış ama rengini göremeyeceğim kadar karanlık.

Ona bakarken donup kalıyorum, kafamın içinde bir kurtçuk kıvranıyor. O beni tanıyor mu? Ben onu tanıyor muyum?

Beni gerçekten gördüğünden emin olmak ister gibi gözlerini uykulu bir şekilde ovuşturana kadar bir süre birbirimize bakmaya devam ediyoruz. Bunu denedikten ve ben hâlâ karşısında donup kaldıktan sonra kaşlarını çatıyor. "Sen... kimsin?" diye soruyor kız, elinde en sevdiği oyuncağıymış gibi bir ok tutuyor olsa da sesi çocuksu bir masumiyetle parıldıyor.

Ağzımı açıyorum ama cevap gelmiyor, çünkü kim olduğumu bilmiyorum.

Rüzgârdan gelen ay ışığına doğru bir adım atıyor ve bakışlarım saçlarının pembesine takılıyor. Zihnimin içinden geçen tüy silgi bir kez daha süpürüyor, ama onu da almadan hemen önce tek bir parçayı, bir anının tozlu bir parçasını pençemle yakalıyorum.

O tahılı mecazi yumruğumda tutuyorum.

Pembe saç, kırmızı kanatlar, pembe saç, kırmızı kanatlar. *Pembe saç.*

Küçük kızın saçlarına bakıyorum ama zihnimin gözü başka bir yüzü resmetmeye, bir isim bulmaya çalışıyor. Bir şey yapmam gerekiyordu... Birini arıyordum...

Sismik bir dalgadan daha güçlü olan bir çekim gücü beni ayaklarımın üzerinden kaldırıyor.

Gözlerim açılıyor, içimden boğuk bir ses çıkıyor ve küçük kız nefes nefese kalıp elini uzatıyor ama faydası yok.

Bir şey beni dehşete düşmüş bir denizin gücüyle koparıp alıyor.

Karanlığın son dalgası beni ele geçiriyor, çok çok uzaklara götürüyor, hiçbir şeyim kalmayana kadar beni siliyor...

Hâlâ avucumda tuttuğum tek bir toz parçası dışında.

Pembe saç.

Kırmızı kanatlar.

BÖLÜM 6

LEX

"Bir ara verelim mi?" diye soruyor yanımda duran aşk tanrısı. Pembe saçları var, geriye doğru taranmış, sert bir şekilde düz duruyor.

ve kırmızı kanatları çok gevşek tutulmuş. Uç tüyleri bile yerde biraz sürükleniyor. Korkunç bir alışkanlık.

Bakışlarım ona doğru kayıyor. "Mola mı?

Şimdiden mi?" "Neredeyse gece oldu."

Yayıma olan hakimiyetim azalıyor, yedi adım ötedeki ayının arka tarafına doğru ateş etmek yerine yayı indirirken ip gevşiyor.

"Gece vakti durmak için uygun bir zaman değil," diye ısrar ediyorum. "Aşk ve şehvet ancak karanlığın örtüsü altında daha da artar, özellikle de burada, şekil değiştirenler diyarında olduğu gibi dolunay varken. Çiftleşme içgüdüleri zaten aşırı hızda olacaktır."

"Evet, ama bu gece cupid potluck var."

Yüz hatlarımı önce şaşkınlık, sonra da korku kaplıyor. "Oh. Bu."

Bana bir göz attı. "Dur tahmin edeyim, partileri sevmiyorsun, değil mi?"

Bu kulağa yargılayıcı geliyor. "Bunu sana söyleten ne?"

Kan kırmızısı gözleri kıyafetimin üzerinde geziniyor - diz hizasında kırmızı kalem etek ve pembe bluz, üzerine iliklenmiş siyah blazer ceketim. O bakmaya devam edince, bir yerimde kırışıklık olup olmadığını görmek için aşağıya bakıyorum. Hiçbir şey bulamayınca, acaba topuzumdan bir parça saç mı döküldü diye düşünüyorum ama şu anda cismani bir bedenim olmadığı için elimi üzerinde gezdirip kontrol edemiyorum.

"Sen sadece... pek parti yapacak bir tipe benzemiyorsun," diye bitiriyor sözlerini.

Burnumu çekiyorum ve çenemi yukarı kaldırıyorum. "Son dört aşk tanrısı yıllık partisini planladığımı bilmeni isterim. Herkes temalarım hakkında övgüler yağdırdı."

Bir tanesi "Kibritleri *nane* şekeri yaparız" idi. *Cesaretlendirici* nane duvarım çok beğenildi.

"Tamam ama bu bir planlama. Partiye gerçekten *gittin* mi?" diye sorar.

Kaşlarımı çattım. "Şey... hayır. Ama bu konumuzun dışında."

Onun ağırbaşlı bakışı öyle olmadığını savunuyor. "Sanırım Peçe'yi terk edip istediği zaman fiziksel hale gelebilen biri için par- tiler senin için o kadar da heyecan verici değil," diyor bana biraz acıyla. Teknik olarak ondan üstün olduğum için beni açıkça aşağılamıyor ama kıskançlıktan yeşile döndüğünü belli ediyor. Aslında yeşil değil. Onun kanatları da benimkiler kadar kırmızı.

Yüz ifademden ne anladığını bilmiyorum ama bir iç çekip yaklaşıyor, dolunay solgun tenini daha da belirginleştiriyor. Geçmiş yaşamında bir vampirdi, yine de kana susamışlığını sadece şehvetle takas etmesine sevindim. "Hadi karargâha geri dönelim. Seni partiye götüreceğim, böylece kendi gözlerinle görebilirsin. Eğlenceli olacak."

Eğlenceli.

Sanki eğlenmeyi hak ediyormuşum gibi.

Yine de bunu yüksek sesle söylemiyorum ve bunun yerine ona bir gülümseme veriyorum. "Elbette. Yemek davetini kaçırmana neden olmak kabalık olur Mac."

Gerçek aşk tanrısı numarası MMMCMXCIX artı CVI. Bileğinin iç kısmında *iki* sıra aşk tanrısı numarası olması gerekiyor, çünkü son birkaç yıldır aşk tanrısı akını var ve Cu- pidville'de Roma rakamları tükendi. Ancak numaralandırılmış tasarımı çok fazla ağız dolusu olduğu için, her satırın ilk harfini bir isim yapmak için kullanıyor: M ve C, yani Mac.

Roma rakamları, aşk tanrısı olduğumuzda bizi saymanın en etkili yolu değildir, ancak eskiden Aşk Tanrısı'nın başı olan bir Romalı vardı ve bu uygulama günümüze kadar geldi. Sonra, Emelle patron oldu ve kendi adına bir isim yaptı - kelimenin tam anlamıyla. Böylece aşk tanrısı numaralarımızdan bir isim yapmak hızla yayıldı.

"Mac" isminin, siyah takım elbisesi ve gömlek kollarındaki kan damlalarıyla eski vampir yeni aşk tanrısı kişiliğine tam olarak uyduğunu söyleyemem ama ben kimim ki yargılayayım? Ne de olsa benim aşk tanrısı numaram LXIX. Altmış dokuz. Keşke birinin bu konuda yaptığı her şaka için bir Aşk Kibritim olsaydı.

"Harika, hadi gidelim," diyerek diş etlerine saplanmış dişlerini gösteriyor.

Aşk Okumu sırtımdaki sadağa yerleştiriyorum ve yayımı tutucusuna asıyorum. Birkaç haftadır şekil değiştirenler âleminde çalışıyoruz ve kişisel mücadelemde başarılı olabilmek için bu geceki dolunayı bekliyordum: hepsi de Şehvet Nefesim ve dikkatlice hedeflenmiş Aşk Oklarım tarafından kışkırtılan üç yüz şekil değiştiren eşleşmesi. Ama ay gökyüzünde sadece bir, belki de iki saat kaldı ve ben sadece yirmi şekil değiştirenle eşleşebildim.

Berbat rakamlar.

Şu anda çiftleşmeye çalışan şekil değiştirenlerle kaynayan ormanın budaklı ağaçlarına hayal kırıklığına uğramış bir bakış atarak içimi çektim ve arkamı döndüm. "Pekâlâ, hadi Cu- pidville'e gidelim," diyorum, gözlerimin manzarayı taramasına izin verirken yüzümün buruşmasını engelleyemiyor, bunun yerine burada kalabilmeyi diliyorum.

"İşini gerçekten seviyorsun, değil mi?" Mac soruyor. Artık sevmiyorum.

Şimdi, sadece kefaret.

Ama Mac'e diyorum ki, "Elbette biliyorum. Ve en iyisi olmayı hedefliyorum." "Sen her zaman Ayın Aşk Tanrısı'sın, yani bu mantıklı."

"Her zaman değil," diye mırıldanıyorum yayını kaldırmasını beklerken.

Bana meraklı bir bakış attı ama daha fazla açıklama yapmadım. Bazı karanlık yıllar geçirdim... Şey. Emelle beni rahat bıraktığı için şanslıyım. Ama somurtmayı bırakmam gerekiyordu, ben de işe geri döndüm. Emelle'in ne kadar alçalmış olmama rağmen üst düzey statümü korumama izin vermesi onun karakteri hakkında çok şey anlatıyor. O gerçekten de şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi Madam Cupid.

Ve bu sadece benim fikrim değil. Cupidity anketleri dağıttım ve Cupidity Resources ile konuştum ve sevilebilirlik konusunda çoğunlukla beş yıldızlı puanlar aldı.

Şimdi, eski cupid amirlerinin çoğu? Ona bazı kötü geri bildirimler veriyorlar, ama herkes bunun nedeninin onun tüm cupid'lere yaptığı değişiklikleri takdir etmedikleri için olduğunu biliyor; örneğin bize gerçekçi olma ve potluck partileri yapma şansı veriyor. Ama ben ve sahada olan diğer aşk tanrısı adayları daha iyi biliyoruz. Emelle aşk tanrısı olmayı çok daha keyifli hale getirdi. Artık yalnız, ölü bir varoluş değil. Gerçek bir ahiret *hayatı*.

"Şekil değiştirenler zordur," diyor Mac, okunu atarken beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Sanırım sadece iki kibritim var."

Bir tane bulmuş. Ve o kadar da iyi değildi. Saygılarımla. "Aslında, şekil değiştirenler en kolay çiftlerden biridir, çünkü
Feromonlar işin yarısını yapıyor," diyorum ona.

Yine de cevabımı dinlemiyor. Ayrılacağı için çok heyecanlı ve neredeyse topuklarının üzerinde zıplıyor. Onda şimdiye kadar gördüğüm en büyük coşku bu. Kabul, sadece birkaç haftadır ortağım ama yine de.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Hayır. "Evet, tabii ki."

İkimiz de parmaklarımızın aşk tanrısı işaretlerimizden geçmesine izin veriyoruz ve birkaç dakika içinde pembe renkte parlıyorlar ve sonra bu alemden, zamandan ve mekandan çekilip Aşk Tanrısı Köyü'ne geri çekiliyoruz.

Yaşasın.

Merkeze iniş de değişti. Artık gözetim altında değiliz ya da azarlara ve endişe verici bir bekleme odasına maruz kalmıyoruz. Bugünlerde, cupid'ler çekildiğinde, genellikle doğrudan partilere veya ödül törenlerine gidiyor ve inişte her zaman fiziksel bedenlerimize kavuşuyoruz. Bu, Emelle'in yıllar içinde yürürlüğe koyduğu aşk tanrısı avantajlarından sadece biri.

Bu buluşmalardan tamamen korkmasaydım ben de diğerleri kadar heyecanlı olurdum. Mac haklıydı. Ben pek parti seven biri değilim. Belki işkolik tavrımdandır... belki de her gün hissettiğim amansız suçluluk duygusundandır.

Çünkü ben hala varım.

Ben. Çok az tanıdığım bir erkek öldürücü bir darbenin önüne atlayıp beni kurtardığı için ılımlı, hedef odaklı, naif bir aşk tanrısı hâlâ var.

Suçluluk duygusuyla doluyken parti yapmak zordur.

Mac ve ben boş bir odaya giriyoruz, pembe bir kemerin tam önündeyiz, hiçbir amaca hizmet etmiyor gibi görünüyor, çünkü herhangi bir duvarı tutmuyor ve diğer tarafta hiçbir şey yok. Ama cupids sürekli bir akış halinde bu kemerin içinden geçiyor ve geçer geçmez de kayboluyor.

Etrafımızda daha fazla cupid beliriyor, hangi alemde çalışıyorlarsa oradan cisimleniyorlar. Hepsi bedenlerine üstünkörü bir şekilde dokunuyor; ellerini saçlarında gezdiriyor, parmakları yanaklarında geziniyor ve fiziksel formlarına yeniden uyum sağlarken kollarında aşağı yukarı geziniyor.

Yanımda, Mac sırıtıyor, o da yeniden hissedebilen ve dokunabilen bir vücuda sahip olmaya alışırken dişleri tam olarak ortaya çıkıyor.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Hala..."

Beni dişlerine bakarken yakalıyor. "Kan içmek mi?" diye soruyor, dilini yana atıyor, ucu dişinin sivri ucunun üzerinden geçiyor.

Gözlerimi tekrar yüzüne dikiyorum. "Evet, o."

"Denedim," diyor omuz silkerek. "Ama cupids cupcakes gibi tadı. Karnımı ağrıtıyor." "Ah."

Mac'in dikkati yanımızda beliren bir çift dişi aşk tanrısına takılıyor, ikisi birden ona göz kırpıyor. Sırıtışı geri döndü. "İyi eğlenceler," diye omzunun üzerinden bana doğru fırlatıyor, çoktan uzaklaşmış bile.

Arkamda kalırken nefesimi üfledim. "Evet. Eğlenceli."

Kollarını bir çift aşk tanrısına dolayarak kemerli geçitten geçiyor ve diğerleriyle birlikte gözden kayboluyor. Eroslar da kemerden geçmeye çalışırken arkamdan bana çarpıyor, bu yüzden ezilmek yerine kırmızı kanatlı sürüyü takip ediyorum.

Geçtiğim anda bir sihir beni yakalıyor ve partinin içine itiliyorum. Anında bir müzik patlaması, parlak duman ve iğrenç yanıp sönen ışıklarla saldırıya uğruyorum. Dans pistine katılan cupid kalabalığı tarafından itilip kakılmadan önce kenara çekiliyorum ve kendimi dayayacak bir duvar buluyorum.

"Bu bir potluck mı?" Şüpheli bir şekilde diyorum, çünkü daha çok bir partiye benziyor. Gözlerim devasa alanı tarıyor, ancak ne kadar karanlık olduğunu görmek zor, tek ışık kaynaklarının spot ışıkları ve

bazılarının boynunda pembe parıltı çubukları asılı. "Hmm. Tek bir güveç kabı bile göremiyorum."

"O tür bir potluck değil, aşkım."

Aksanlı sese döndüğümde Sev'in yanımda durduğunu ve bir midye kadar mutlu göründüğünü görüyorum. Evet. Eğer bir midye, yedi neon ışıklı çubuk ve inanılmaz dar deri pantolon giyen çok güzel bir aşk tanrısı olsaydı.

"Ne tür bir potluck o zaman?" Ona sordum.

İleride kırmızı ve pembe spot ışıklarıyla aydınlatılmış bir sahneyi işaret ederek, çok kışkırtıcı büstiyerler içinde dans eden ve aşağıda dans eden kalabalığa şans paraları fırlatan bir grup lady lucks'ı gösteriyor.

Oh. Şans.

"Ya tencere?" Ben soruyorum.

Sev çenesini sağa doğru sallıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek pipo ve nargilelerin elden ele dolaştığı büyük salon alanına bakıyorum. Bu da buradaki bol miktarda dumanı açıklıyor.

"Sanırım bu marihuana?"

Sev genişçe gülümser. "Sadece bu parti için yapılmış yeni bir tür. Cupid Kush. Pembe ve dumanı *parıldıyor*."

Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor.

"Bu yemeği sen planladın, değil mi?" Tahmin etmeye çalışıyorum.

Sev sırıtarak tüm yüzünü daha da güzelleştiriyor. "Onu ne ele verdi?"

"Hepsi, dürüst olmak gerekirse."

Şimdi daha da gururlu görünüyor. Göğsünü falan kabartıyor.

Bir garson geçiyor -başka bir şans kadını- ve tepsisinden iki kırmızı kokteyl alıp gitmeden önce ona göz kırpıyor. Birini bana uzatmaya başladı ama ben başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim."

Sev sadece omuz silkiyor ve bardağı birkaç metre ötedeki çöp kutusuna atmadan önce tüm içkiyi geri fırlatıyor. İkinci içkiyi içmeye daha fazla zaman ayırarak kalın dudaklarını çizgili pipetin etrafına kapatır. Bir yandan yudumlarken bir yandan da pembe pamuk şekerin çözünmesi için kalpli lolipopu çıkarıp karıştırıyor.

"Gelmeni beklemiyordum."

Mac olmasaydı yapmazdım demek istemiyorum. Sev'in duygularını incitmek istemiyorum.

"Çok gergin görünüyorsun Lex," diyor ayağımdaki babetlere ve saçımdaki sıkı topuza kaşlarını çatarak. "Bu bir parti. Bunun ot kısmına git ve belki şansın yaver gider, tamam mı?" diyor kaşlarını sallayarak.

Bu korkunç düşünce karşısında

irkildim. "Hayır, teşekkür ederim.

Sadece... izleyeceğim."

Aldığım cevap inanılmaz dramatik bir göz devirmeydi. "Ne?"

Biraz savunmacı bir şekilde soruyorum.

Sev kokteylinin geri kalanını içer, pamuk şekeri ve her şeyi eriterek. "Dinle, hayatım. Büyük patron ve ben işe döndüğün için mutluyuz. Mükemmeliyetçilik saçmalığını yapıyorsun."

"Ben mükemmel değilim-"

Elini ağzıma kapatıyor ve ben donup kalıyorum. "Bu daha iyi," diyor sırıtarak. "Şimdi, dediğim gibi. Depresif döneminden sonra Ayın Mükemmel Aşk Tanrısı olmaya geri döndün."

Depresif bir dönem geçirmediğimi söylemeye çalışıyorum ama ağzımdan çıkan tek şey, marihuana ve pamuk şeker gibi kokan elinin hapsettiği boğuk kelimeler oluyor.

"Bu kişisel hedeflerinize ulaşmaya kararlısınız, ancak yirmiden fazla aşk partneri değiştirdiniz. H e p s i de transfer olmak istiyor. Bu bir sorun, anladın mı?"

Hemen kendimi savunmaya başlıyorum ama Sev elini indirmeye tenezzül edince baştan başlamak zorunda kalıyorum. Sırıttığını da eklemeliyim. "Diğer cupid'lerin sevgi ve efendilik yaymak için heyecanlı olmamaları benim suçum değil," diyorum ona, sesim müzikten beni duyabilmesi için daha yüksek çıkıyor. "Ben sadece kendi başıma daha iyi çalışıyorum."

Sev eğildi, böylece göz göze geldik. "Lex, aşkım, *hiç kimse* aşk ve arzu yaymak için senin kadar heyecanlı olamaz."

Heyecan doğru kelime değil ama ona başka türlü de söylemek istemiyorum. Bana zaten *depresif* dedi. Daha da kötüleştirmeye gerek yok. "Şey... Mac bir süredir benimle birlikte ve her şey yolunda," diyorum yayımın ve sadağımın sırtımda asılı olduğu kayışı bilinçli bir şekilde ayarlarken.

Kara kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi? Çünkü Mac bana farklı bir aşk tanrısıyla eşleşmek istediğini söyledi."

Şimdiden mi?

Dudaklarım düğmeyle kapatılmış gibi birbirine yapışıyor.

Ne kaba bir eski vampir.

Sev ellerini kalın pembe saçlarında gezdiriyor ve bana acıyan bir bakış atıyor. "Bunun için endişelenme, tamam mı? Sana yeni birini bulacağım. Yine."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Kek gibi sevgililerim oluyor. Artık partner yok."

Yüzünde neşeli ve umutlu bir ifade beliriyor. "Yani sonunda denetleyici rolünü geri almaya hazırsın ve ben de geri çekilebilir miyim?"

Başımı salladım. "Hayır." Sahada olamayacağım düşüncesi tenimden soğuk terler dökülmesine neden oluyor. "Hedeflerime ihtiyacım var. Dışarıda sevgi yaymaya ihtiyacım var."

Sev'in omuzlarının kederli bir şekilde çökmesi beni neredeyse gülümsetiyor. "Bu kadar nefret ediyormuş gibi davranma," diyorum ona. "İkimiz de yıllardır sahip olduğun tüm avantajların tadını çıkardığını biliyoruz."

İnkâr etmeye bile çalışmıyor. "Doğru. İtiraf etmeliyim ki, bu serserilere patronluk taslamak hoşuma gidiyor. Seks de hoşuma gidiyor. Her gün bütün gün fiziksel bir bedene sahip olmak büyük bir artı, anladın mı?"

"Oh, anladım." Onu birden fazla kez, çok sayıda katılımcıyla çok riskli pozisyonlarda yakaladım. Gözlerimin iyileşebileceğini hiç sanmıyorum.

Karanlık tavandan yanıp sönen disko ışıklarıyla vurgulanan yüzünü hınzır ama hınzır bir gülümseme kaplıyor. Terfi ettiğinden beri yaşadığı her cinsel kaçamağı hatırlıyor gibi görünüyor.

O anılarını anlatırken ben de etrafıma bakınıp ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve birçok aşk tanrısının arka odadan yararlanıyor gibi göründüğünü fark ediyorum. Kapı aralığından yayılan Şehvet Nefesi esintilerine bakılırsa, orada neler döndüğü oldukça açık. Aslında bazıları arka odaya girme zahmetine bile katlanmıyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum.

Ben bakışlarımı kaçıramadan Sev bakışlarımı takip ediyor ve gülüyor. "Aşkım, sen bir aşk *tanrısısın*. Sadece röntgencilik yapmakla kalmıyorsun, aynı zamanda insanların sevişmesine ve beyinlerini dağıtmasına neden oluyorsun, yine de küçük bir sefahat karşısında yüzün kızarıyor mu?"

"Ben buna *küçük bir* seks partisi demezdim."

Omuz silkiyor, sanki aynı fikirde değilmiş gibi.

"Pekâlâ o zaman," diyor Sev, müzik daha hızlı bir ritme bürünürken ve artık şehvet havadaki parıltılı dumana karışırken boğazını temizleyerek. Bana pek sık göstermediği, şaşırtıcı derecede yumuşak bir bakış atıyor. "Ne yapacaksın? Çünkü bu... Mutlu olduğunu sanmıyorum, aşkım. Patron ve ben sadece senin mutlu olmanı istiyoruz."

Boğazım kuruyor, sıkılıyor ve aniden ağlama isteği duyuyorum ki bu çok saçma. Ayın aşk tanrısı ağlamaz. Ama o haklı. Mutlu değilim ve tek yaptığım birbiri ardına hedefler uydurmak. Artık hedefleri gerçekten *sevdiğim* için değil, dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım olduğu için.

Gözlerim endişeyle etrafta geziniyor, bu gürültülü, dumanlı yerde kendimi çok yabancı hissediyorum. "Belki de... belki de geri dönmeliyim."

Gözleri şok içinde büyüyor ve sonra eğiliyor. "Bundan emin misin?"

Midemde korku birikirken bile yavaşça başımı sallıyorum. "Evet. Uzun zaman önce geri dönmeliydim."

"Buna hazır olduğuna emin misin?" Hayır.

"Yapılması gerekiyor," diyorum ki bu aslında bir cevap değil. "Fae diyarına geri dönmem ve Emelle ile yüz yüze konuşmam gerekiyor."

Bu açıklama mideme bir kova dolusu taş atılmış gibi hissettiriyor. Oraya geri dönmekten aktif olarak kaçınıyorum çünkü bununla yüzleşemedim. Hayatta kalma suçluluğumla ya da Emelle'den kaçınmamla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Ama artık bundan kaçınabileceğimi sanmıyorum.

Görmemiş gibi yapsam da yüzünde bir acıma ifadesi beliriyor. Bir saniye sonra bu ifade kayboluyor ve yerini omuz silkmeye bırakıyor. "Pekala, aşkım. Ne yapmak istiyorsan yap. Kotalarını doldurmak için bir ortağa *ihtiyacın* yok. Sadece... üzülme ve saçmalama, tamam mı? Ve benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma."

Bu son kısım beni güldürdü. "Sev, *her şeyi* sen yapıyorsun."

Dişleri göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle parlıyor. "Bu doğru, bu. Lafı açılmışken..." Dudaklarını yalamadan önce boş bardağını ellerime doğru itiyor, gözleri dans pistine kilitlenmiş. "Benim için gidip biraz-

Bu görkemli potluck'ta *yapılacak* bir şey. Sonra görüşürüz, aşkım." Omzuma bir şaplak atarak yürümeye başladı ama sonra durdu ve şöyle dedi: "Oh, ve tüm kıllı aşk tanrısı kıçları aşkına, bir kez olsun keyfine bak. Ot ve şans. İyi vakit geçirmek için ihtiyacın olan tek şey bu!"

Dans pistine süzülüşünü izliyorum, tüm kırmızı kanatlı akranlarımız onun geldiğini görünce bir aşk tanrısı tezahüratı yükseliyor. Sev *çok* popülerdir. Aksine-

"Hey, çekilebilir misin?"

Başım sese doğru kayıyor ve ellerinde mini yaylar ve oklar olan bir grup aşk tanrısını fark ediyorum. Kaşlarımı çatıyorum, gözlerim erkek aşk tanrısına ve arkadaşlarına kayıyor, hepsi de bana beklenti içinde bakıyor. "Dart tahtasının önünde duruyorsun."

Dönüp omzumun üzerinden tünediğim duvara bakıyorum ve kalp şeklinde kocaman bir dart tahtası olduğunu görüyorum.

"Ah, evet. Özür dilerim."

Sev'in boş kokteyl bardağını hala beceriksizce tutarak yoldan çekilirken, sahte bir Aşk Oku ile vurulmadan önce hareket ettiğimden emin oluyorum. Bana kibarca çekilmemi söyleyen iri yarı erkek, minik okunu nişan alıp en üst kıvrımdaki kalbe isabet ettirdiğinde grup hemen alkışlıyor.

Burnumu çekerek kendi kendime, "Ben olsam hedefi vururdum," diyorum.

Sev olsaydım, muhtemelen onlarla oynamak isteyip istemediğimi sorarlardı. Ama ben... benim. Lex. Bayan Goodie-Two-Wings. Aşk Eşleşmeleri ve kotaları tutturma konusunda takıntılıyım. Buradaki her aşk tanrısı benim kurallara uyan bir işkolikten başka bir şey olmadığımı düşünüyor ve haklılar da.

Arkadaşım yok, kendimi *salma* yeteneğim yok. Bir partide kimsenin aradığı eğlenceli kişi değilim. Ben yalnız biriyim ve böyle olmasını tercih ederim. Bu beni daha verimli kılıyor. En azından kendime böyle söylüyorum.

Kaşlarımı çatarak dönüyorum ve çıkmak için kemerli kapıya doğru ilerliyorum, giderken bardağı yanımdan geçen bir servis elemanının tepsisine bırakıyorum. Acele edersem, muhtemelen vites değiştiricilere zamanında dönüp eşimin maç golünü ilk ben atabilirim. Sadece kendime güvenimi artırmak için.

Evet, gidip birkaç maç yapacağım ve sonra kendimi fae alemine geri sürükleyeceğim ve sonunda Emelle ile yüzleşeceğim.

Zamanı çoktan geçti.

BÖLÜM 7

LEX

To fae aleminde.

Yüzen adalar, ışıltılı gece gökyüzü, sihir, ve böylece birçok farklı türde fae var ve deneyimlenecek yeni insan ve kültür sıkıntısı yok. Ayrıca sevgiyi yaymak için fırsat sıkıntısı da yok.

Ama bu yüzden burada değilim. En azından bu sefer değil.

Bulunduğum yeri değerlendirirken -*Ayın* Sevgilisi *avantajları gerçekten çok kullanışlı*- genfin adasının şehir meydanına göz gezdiriyorum.

Burada gece vakti, ama sokakların canlılığına bakılırsa çok geç olmamalı. Burayı son gördüğümde, merhum Kral Beluar'ın emrettiği sinsi saldırıdan sonra hâlâ yeniden inşa ediliyordu. Şimdi, kubbeli binaların bir zamanlar harabe halinde olduğunu ya da bir zamanlar sokaklarda genfin cesetlerinin sıralandığını asla söyleyemezsiniz.

Hastalıklı anıları bir kenara itiyorum ve bunun yerine kasaba halkını izlemekten keyif alıyorum. Genfinlerin kuyrukları bana aslanları hatırlatıyor ve matlaşmış erkeklerin kürklü kanatları gururla sergileniyor. Kulakları diğer tüm fae'ler gibi sivri ama genfin'ler bir kedi zarafetiyle hareket ediyor. Her bir dükkânın ve hanın kapısı fenerlerle aydınlatılmış sokağa ardına kadar açık ve insanlar birbirine karışıyor, girip çıkıyor, sesleri dostça bir neşeyle yükseliyor.

Dişi genfinlerden çok daha fazla erkek genfin var ama erkek kovanların eşlerinin üzerine nasıl titrediğini görünce hafifçe gülümsüyorum. Eşlerini hak etmek zorundalar ve bu, onların etrafında korumacı bir şekilde yürümelerinden de anlaşılıyor,

ya da dişilerinin hiçbir şey taşımadığından emin olmak ya da onları restoranların içinde parmaklarından beslemek.

Yine de gülümsemem hüzünle eğiliyor. Bu, son zamanlarda kenarlarımda asılı kalmış gibi görünen bir duygu eğimi. Dışarıdan mutluluğu göstermek için yaptığımız bir jest olan gülümsemenin, içerideki gerçeği ortaya çıkarması haksızlık gibi görünüyor.

Arkamı dönerek, yolda ilerlemeye başlarken Peçe'nin içinde görünmez kalmayı tercih ediyorum. Meydanın ortasında beliren bir aşk tanrısı sadece dikkat çeker ve bu da istemediğim bir şey.

Eskiden ilgiden, belki de *takdir edilmekten* hoşlanırdım. En iyi aşk tanrısı olmak için her zaman bu kadar çok çalışmamın bir nedeni de buydu. İşimde başarılı olmayı, her kategoride beklentileri aşan örnek bir aşk tanrısı olarak müjdelenmeyi severdim. Ayın aşk tanrısı ödülünü kazanmayı ve sırtımın sıvazlanmasını seviyordum.

Ama şimdi çok çalışıyorum çünkü hayatımdaki diğer her şey neredeyse hiç çalışmıyor. İşim *dışında* hiçbir şeyim yok. Ayrıca, eğer işime aşırı odaklanırsam, kafamda başka bir şey düşünecek yer kalmıyor.

En azından zayıf teori bu.

Kısa süre sonra meydandan çıkıyorum, genfinlerin evlerine giden sessiz çimenli bir yolu seçerken sesler arkamda kayboluyor. Her biri pürüzsüz kubbeli ahşaptan yapılmış ve genellikle tepenin kenarlarına yerleştirilmiş ve çitin hemen yanındaki çimlerin etrafına dağılmış birkaç ahşap oyuncak görüyorum.

Emelle'in ön kapısına kadar gelene kadar geleceğim konusunda onu uyarmalıydım diye düşündüm. Öylece ortaya çıkmak pek kibarca değil.

Tereddüt ederek, diğer taraftan boğuk sesler duyana kadar neredeyse geri dönüyorum. Uyuyor olabilecekleri bahanesini kullanamam ve biliyorum ki şimdi gidersem, geri dönecek cesareti toplamam muhtemelen bir yıl daha sürecek. Emelle'den yeterince uzun süre kaçtım. Diyarlar ve Peçe arasında zamanın çok değişken olduğunu düşünürsek, ne kadarının geçtiğini bile bilmiyorum.

Çocukların güldüğünü duyduğumda, sonunda kendimi Peçe'den çıkmaya zorluyorum. Derin bir nefes alıyorum, oksijenin taze çekimine ihtiyacım var

elimi kaldırıp kapıyı çalmadan önce ciğerlerimde. Parmak eklemlerim üç hızlı darbeyle tahtaya vuruyor ve sonra eteğimi ve ceketimi hızla düzeltip bir elimi gergin bir şekilde sıkıca tuttuğum saçlarımın üzerinde gezdiriyorum.

Sesler bir an için kesiliyor, ama sonra kapı sarsılarak açılıyor ve patronumun arkadaşlarından biri beni karşılamaya geliyor, kahverengi gözleri samimiyetle kırışıyor.

Gülümsüyorum. "İyi akşamlar, Sylred."

Pembe saçlı genfin şaşkınlıkla bana göz kırpıyor. "Lex? O yeniden müttefikin mi?"

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Evet, bunun beklenmedik olduğunu biliyorum ve rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Emelle ile konuşabilir miyim acaba?"

Kapıyı hızla açmadan önce bir an için ne diyeceğini şaşırmış gibi görünüyor. "Tabii ki. İçeri buyurun. Biz de tam akşam yemeğini hazırlıyorduk."

"Teşekkür ederim."

Ellerimi sıkmaktan kendimi alamayarak evlerinin merdivenlerinden iniyorum ve Sylred beni doğruca yemek ve mutfak alanına götürüyor. Gözlerimi şöyle bir gezdirdiğimde yoğun, tıklım tıklım bir alanla karşılaşıyorum.

Mutfak alanı, pişirdikleri yemekten dolayı biraz dağınık. Taze sebzelerin kuyrukları tezgâhın üzerinde kalmış ve un lavaboya dökülmüş ama yedikleri her neyse baharatlı et ve sıcak ekmek gibi nefis kokuyor. Yemek masası neredeyse boş tabaklarla doluyken Emelle, arkadaşları ve çocuklar masanın etrafında tıkış tıkış oturuyor.

Bakışlarım hemen Emelle'e takılıyor, ama tahta sandalyede küçük bir kızla güreşirken ve kızın yüzünü temizlemeye çalışırken sırtı bana dönük.

Eşikten içeri adımımı atar atmaz Emelle'in üç çalışma arkadaşı da hemen bana bakıyor. Onlar patronuma kaçamak bakışlar fırlatmaya başlarken ben durup onların dikkati karşısında kızarıyorum.

Neyse ki, başka bir ahşap mama sandalyesindeki küçük bir çocuk, tepsisinden bir avuç dolusu yeşil yapışkan maddeyi fırlatmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdiğinde dikkatleri başka yöne çekilir. Okot'un gömleğine sıçrayarak düşer ve

Evert ve Ronak kıs kıs güler. Ama lamassu fae kendini silerken çocuğa sevgiyle gülümsemekle yetiniyor.

Yemek zamanı burada oldukça yoğun geçiyor.

"Syl, kapıdaki kimdi?" Emelle dikkatimi tekrar ona çekerek soruyor.

"Şey..." Syl yanımdan sesleniyor.

Tereddütü Emelle'in dönmesine neden oluyor ve döndüğünde prizma gözleri açılıyor ve hareketsiz kalıyor, bez parçası elinde unutuluyor. "*Lex?*"

Ona aptalca bir el sallıyorum. "Merhaba, Madam Cupid."

Bir saniye önce masada oturuyordu ve bir saniye sonra kendini bana doğru fırlattı ve beni kucakladı. "Aman Tanrım! Burada olduğuna inanamıyorum!"

Kucaklamasının gücü neredeyse nefesimi kesiyor ama sırtını sıvazlamayı başarıyorum. "Buradayım," diye ciyaklıyorum.

"Ah, özür dilerim," diyor ve beni boğazından kurtararak kollarımdan tutuyor ve bana bakmak için arkasına yaslanıyor. Güzel yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor ve benim gözlerim neredeyse buğulanıyor. "Sen de aynı görünüyorsun. Seksi kütüphaneci öğretmen gibi bir şey."

Kızarmam tüm gücüyle geri geldi.

Sylred lavaboya doğru yürürken, "Yemeği temizleyelim," diye öneriyor.

Emelle ona bir gülümseme fırlatır. "Şu anda bir sürü puan kazanıyorsun."

Erkeklerin dördü de çocukları toplamaya başladığında Evert, "Em bakalım," diye seslenir.

"Evet," diyor Sylred, "Bu da demek oluyor ki o benim-"

"Bu sen Aç mısın?" Emelle blurts Yüksek sesle, kesme onu kapalı. "Susadın mı? Tuvalet molası mı lazım?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim, teşekkür ederim."

Emelle başını sallayarak koluma giriyor ve beni oturma odasına çekiyor. "İçeri gel ve rahatla. Her şeyi duymak istiyorum. Konuşacak çok şeyimiz var."

İkimiz de kanepeye doğru ilerlerken birkaç tahta blok ve dikilmiş oyuncak bebeklerin üzerinden geçmek zorunda kalıyoruz. "Dağınıklığın kusuruna bakmayın," diyor bana. "Normalde böyle görünmediğine dair bir bahane uydururdum ama... dört çocuğumuz var. Bu yalan olur."

Yanındaki minderlere çöküyorum ve ellerimi kucağımda birleştirip kanatlarımı aşağıya indiriyorum.

Emelle bana bakarken hâlâ gülümsüyor ve yüz ifadesinde en ufak bir yargılama ya da acıma belirtisi yok. Neden bilmiyorum. Onun yerinde olsaydım, kesinlikle kendimi yargılardım.

Sanki özgüvenindeki bu düşüşü hissetmiş gibi uzanıp elimi sıkıyor. "Burada olduğun için çok mutlu olduğumu bilmeni istiyorum. Seni çok özledim."

Suçluluk duygusu midemi dolduruyor, ağrıtıyor. "Asistanlık görevimi bu kadar uzun süre ihmal ettiğim için özür dilerim."

Beni başından savdı. "Oh, bu umurumda değil. Sev ve diğerleri benim yerime gayet iyi idare ediyorlar."

"Hala Peçe'ye ya da Cupidville'e gidemiyor musun?"

"Hayır. Bunu yaparsam Ronak sanki ölmüşüm gibi vahşileşiyor," diyor gözlerini devirerek. "Çok dramatik."

"Bunu duydum," diye homurdanıyor Ronak mutfaktan.

Emelle bana göz kırpıyor ve bıyık altından gülüyor. "Ama her neyse, sorun değil. Sev bir şeye ihtiyacı olduğunda beni arar."

"Seni arar mı?"

Bunu göstermek için kolunu yukarı kaldırıyor ve numarasının hemen altında aşk tanrısı patronunun işaretleri beliriyor. "Bir şeye ihtiyacı olduğunda neon tabela gibi yanıyorum ve o zaman bir ziyaretin yaklaştığını anlıyorum."

"Sanırım Sev gelmeden önce bir uyarı almak iyi olur."

Homurdanıyor. "Bir de bana sor. Artık onu çocuklardan saklamak zorundayız çünkü *"fooking*" demenin komik olduğunu düşünüyorlar."

Diğer odada, üç çocuk da "Kahretsin!" diye bağırmaya başlar. Fooking! Fooking!" "Emelle!"

Sylred inliyor. Yüzünü

buruşturuyor. "Whoopsie."

Tam o sırada üç çocuk koşarak odaya giriyor. Yarışıyorlar diyorum çünkü tam da bunu yapıyorlar, o kadar rekabetçi bir şekilde yarışıyorlar ki kızlardan biri kasıtlı olarak oğlanı iterek onu saf dışı bırakıyor, diğer kız ise oyuncak bir bloğu tekmelemeye çalışıyor. Çocuk aniden sırtından kırmızı kanatları çıkan küçük siyah bir boğaya dönüşerek misilleme yapar. Yarı aptal yarı boğa bir fae'nin bu kadar sevimli olacağı kimin aklına gelirdi ki?

"Aww," diye mırıldanıyorum.

Ama çok erken sevindim, çünkü aniden başını eğdi, ön toynağını halıya kaşıdı ve sonra kısa bacaklarının gidebildiği kadar hızlı bir şekilde kızlara saldırmaya başladı. Her iki kız da dönüp koridora doğru koşarken yarı dehşet yarı kahkaha dolu tiz çığlıklar atıyor.

Küçük boğa boynuzlarıyla geri çekilen kız kardeşlerine çarpmadan önce Emelle onu kaldırır ve yüzünü kendi yüzünün önünde tutar. "Arrow, yer değiştirip insanlara saldırmak hiç hoş değil, unuttun mu? Bunun hakkında konuşmuştuk."

Küçük boğa homurdanarak yere yığılıyor ve ardından boğa özrü olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde kızın boynuna sokuluyor.

"Aferin oğlum," diyor ve burnuna bir öpücük konduruyor. "Şimdi git Kalila ve Ettie ile güzel güzel oyna."

Kadın onu tekrar yere bırakır bırakmaz zıplayarak uzaklaşıyor ve giderken ağzına bir blok alıyor.

"Uçabiliyor mu?" Merakla sordum.

Emelle başını sallar. "Henüz değil, ama denemediği için değil. Kanatları lamassu bedenine göre çok az gelişmiş ama Okot ergenliğe girdiğinde bunun değişeceğini söylüyor."

"Tabağınızda çok şey olacak."

Bir kahkaha attı. "Bir de bana sor. Amorette şimdiden uçabiliyor. Babaları ona birkaç yıldır öğretiyor ve o da her geçen gün daha iyiye gidiyor."

"Hangisiydi o?"

"Onu henüz görmediniz. Amorette arkadaşım Mossie'nin evinde kalıyor. Burada hayalet gece kısrakları olduğundan bahsediyordu. Ama bunun Mossie'ye gidebilmek için olduğundan eminim, çünkü Amorette'in çok fazla şeker yemesine izin veriyor" dedi ve elini koridora doğru salladı. "Az önce üçüzleri gördün. İki lamassus ve bir genfin."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Bekle..."

"Evet," diyor Emelle, "Süper harika genfin arkadaşlarım *ben zaten hamileyken* beni *hamile bıraktı*. Bu çok kaba değil mi? Ne demek istediğimi anlıyorsanız, bunun kanalıma ne yaptığını size anlatmaya başlayamam bile."

Bir erkek iniltisi korosu duyuyorum.

"Yemin ederim her seferinde farklı bir şey diyor," diye homurdanıyor Ronak.

"Bunun için bizi ne zaman affedeceksin, Scratch?" Evert sesleniyor, tam da o ve diğer üç erkek odaya girerken.

Onlara kaşlarını çatıyor. "Oh, seni affettim. Sadece bunun hakkında konuşmayı asla bırakmayacağım. Çünkü bana *arka arkaya üç kez* doğum yaptırdın."

Yüzlerini buruşturacak kadar sağduyululular.

Okot bana bakıyor, kırmızı mohawk'ı oğlununkiyle neredeyse aynı. "Acıkırsan diye senin için bir tabak yemek bıraktık."

"Oh, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, düşüncelerine şaşırarak. Bu fiziksel formdayken yemek yemeyi unutuyorum, özellikle de son zamanlarda Peçe'de çok sık kaldığım için.

Sylred, Emelle'e "Çocukları yıkayıp yatmaya hazırlayalım," diyor ve dördü birden dönüp koridorda gözden kayboluyor.

Emelle bana dönmeden önce uzun pembe saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak onların gidişini izliyor.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben araya giriyorum. "Bana onlardan bahset," diye ısrar ediyorum. Evet, oyalıyorum ama aynı zamanda bu duvarların içinde hissedebildiğim sevginin de tadını çıkarıyorum. O kadar yaygın ki kalbimi sızlatıyor.

Sanki sadece çocuklarını düşünmek bile onu hayal bile edemeyeceği bir neşeyle dolduruyormuş gibi, Emelle tekrar gülümsüyor ve daha rahat etmek için koltuğa yaslanıyor. "Şey, Amorette ilk çocuğumuzdu ama şimdi beş yaşında."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Beş yıl mı?"

Ne zamandır yoktum?

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Emelle devam etmeden önce bana bilmiş bir bakış atıyor. "Savaştan bu yana altı yıl geçti," diyor nazikçe ve ben nefes nefese arkama yaslanıp bu bilgiyi sindirmeye çalışıyorum. Elbette, Aşk Şehri'ne her gittiğimde Sev'i kontrol ediyordum ve itiraf etmeliyim ki bazı şeylerden kaçıyordum, ama *altı yıl*? Ben ayın *en kötü* aşk tanrısıyım.

"Üçüzlere gelince, onlar üç tane," diye devam ediyor Emelle, sanki dikkatimi dağıtarak darbeyi yumuşatmaya çalışıyormuş gibi. "Üçüzlerden bir tek Arrow

Okot gibi bir boğaya dönüşebilir. Ettie'nin bunu yapıp yapamayacağından emin değiliz. Şimdiye kadar onunla ilgili tek lamassu özelliği kırmızı çerçeveli gözleri oldu." Bunun üzerine duraksıyor. "Eh, buna bir de gülünç derecede koç doğumlu olması ve yorulduğunda düpedüz canavarca davranabilmesi ekleniyor. Yine de Okot onunla çok iyi anlaşıyor."

"Peki ya genfin kızı?"

"Kalila çok tatlı. Kız kardeşi kuyruğunu çekiştirmediği sürece neredeyse hiç yaygara koparmıyor."

Bir kahkaha atıyorum, ama sonra eski suçluluk duygum tekrar önüme çıkıyor ve yerimde kaymama neden oluyor. "Çok güzel bir ailen var."

Işıldıyor. "Tuhaf, gürültülü, çılgın, çok dağınık bir sürüyüz ama... onlar başıma gelen en güzel şey."

Gözlerim düşüyor, parmaklarımın kucağımda birbirine dolanmasını izliyorum. "Özür dilerim."

Kelimeler, bir kenara itilmiş ve çok uzun süre ihmal edilmiş giysiler gibi kırışmış ve esnemiş bir şekilde içimden dökülüyor. Onları asma vaktim geldi. "Kaçtığım ve senden uzak durduğum için özür dilerim. Özellikle de burada elin kolun bağlıyken ve bir eş ve bir anne olarak bu kadar çok işin varken benim yokluğum muhtemelen işleri daha da zorlaştırdı. Sadece ailenin tadını çıkarabilmeliydin. Ben de aşk tanrısı görevlerimi yerine getirmeli ve sana yardımcı olmalıydım."

Boğazım kapanmaya çalışıyor, ama biliyorum ki geri kalanını şimdi çıkarmalıyım, yoksa hepsini karıştıracağım ve sahip olduğum acınası cesareti kaybedeceğim. Emelle beni ürkütmek istemiyormuş gibi son derece sessiz ve hareketsiz duruyor ve bunun için minnettarım, çünkü dürüst olmak gerekirse, ürkmüş bir geyikten daha ürkek hissediyorum.

Derin bir nefes alarak, "Gerçek şu ki, her şeyden kaçtım çünkü seninle yüzleşemedim. O gün o sahada bizimle birlikte olan hiç kimseyle yüzleşemedim. O..." Bu sefer boğazım gerçekten sıkılıyor, o tek kelimede boğuluyorum. *O*. O kader gününden beri suçlu düşüncelerimi ve karmaşık duygularımı tüketen adam. Bana Peçe'de kalmamı söyledi ama ben yapmadım. Yapmadım ve onun ölümüne sebep oldum.

Sonunda gözlerimi onunkilere diktim. "O benim için öldü. Benim için olan patlamayı o aldı ve ben nedenini asla anlayamadım."

"Hayır mı?" diye soruyor, başını eğerek.

Benimki yanıt olarak titriyor. "Hayır. Yani, bunu neden yapsın ki? Neden böyle önüme atlıyorsun? Tanrı aşkına, o *öldü*." Gözleri hüzünle parlıyor, dudakları aşağı eğiliyor. "Biliyorum." "Ama neden? Neden ben? Birbirimizi çok az tanıyorduk."

Bunca zaman sonra, nihayet aklımdan çıkmayan soruyu sorabildim. Belren'in ölü bedeninin önünde diz çöküp hüngür hüngür ağladığımdan beri. Neden *benim* için ölsün ki?

Hiç mantıklı değil.

"Buna cevap verememe," diyor Emelle ve omuzlarımın çöktüğünü hissediyorum. "Ama Belren'in istemediği hiçbir şeyi yapmadığını söyleyebilirim."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor. "Yine de senden ya da sorumluluklarımdan kaçmamalıydım."

"Neden yaptığını anlıyorum," diye yumuşakça cevap verir. "Suçlu hissetmene gerek yok Lex. İşler gayet iyi gidiyor. Ve Sev'e göre, yine kotaları ezip geçiyormuşsun."

"Evet," diyorum basitçe.

Emelle bir kez daha elimi sıkmak için uzandı. "Bir molaya ihtiyaç duyduğun ya da iyileşmek için kendine zaman ayırdığın için asla özür dileme."

Ona iyileşmediğimi nasıl söylerim? Hâlâ iyileşmeyi reddeden kocaman bir yara olduğumu? *Bunun* bile beni suçlu hissettirdiğini nasıl açıklarım, çünkü ben kimim ki şikayet edeyim? Onun sayesinde hayattayım.

Ayağa kalkmadan önce yumuşak bir sıkmayla beni serbest bırakıyor. "Yorgun görünüyorsun. Neden ben sana bir yatak hazırlarken sen de bıraktıkları tabağı yemiyorsun? Ronak ve Evert evi genişletmek için alt kata bir eklenti daha yaptılar. Kayınvalidelerden biri ziyarete geldiğinde ya da Mossie kutlama amaçlı ekim mevsiminde agavla sarhoş olduğunda burayı misafir odası olarak kullanıyoruz."

"Oh, hayır, gerçekten hiç zahmet etmene gerek yok. Sizinle konuştuktan sonra Peçe'ye dönecektim."

Kaşlarını çattı. "Hayır, daha yeni geldin. En azından bir gece kal." "Şey..." Tereddüt ediyorum. "Eğer çok fazla sorun olmayacağından eminseniz..."

"Tabii ki hayır." Emelle ayağa fırlar. "Ben gidip yatağı hazırlayayım. Yemeğinizi yedikten sonra aşağı inip dinlenirsiniz. Oh, ve isteyebilirsin

erken yatmak için."

"Neden?" Koridorda ilerlemeye başladığında merakla sordum. Geç yatan biri olduğumdan değil.

Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. "Bu gece bu çocukların sevimli olduğunu düşünüyorsun, ama güneşten önce uyanıp yulaf ezmesi için ölüm perileri gibi çığlık atmaya başladıklarında seni uyandırmayacaklar. Güven bana. Hayattan biraz daha az nefret etmek için erken yatmaya çalış. Ne kadar denersem deneyeyim, ses düğmelerini hâlâ bulamadım."

O koridorun sonuna doğru gözden kaybolurken ben de gülüyorum ve şu anda şakacı çığlıkların ve su sıçratma seslerinin yükseldiği banyo odasının önünden geçiyorum. Midem o an homurdanmaya başlıyor, ben de sessizce mutfağa yöneliyorum ve artık temiz ve boş olan masanın üzerinde benim için bıraktıkları tabağı buluyorum.

Yemeğimi bitirdikten sonra elimi yüzümü yıkıyorum ve aşağıya inen merdivenleri bulana kadar koridoru arıyorum, sonra da misafir yatak odasını buluyorum. Krem rengi nevresimler ve kabarık yastıklarla döşenmiş bir yatak ve tavanda kıvrılan ve yerlerde cilalanan aynı ahşaptan yapılmış bir komodin ile güzel ve basit.

Duvardaki yarım daire şeklindeki pencereden içeri yumuşak bir ay ışığı süzülüyor ve geceyi hatırlatan bu ışık çenemi çatlatan bir esnemeye neden oluyor. Şu ana kadar ne kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim. Aslında uyumak için sabırsızlanıyorum. Peçe'deyken ve ona ihtiyacım yokken en çok özlediğim şeylerden biri bu. Uyku - dinlendirici bir unutkanlık- harika bir kaçış. Bu gece tadını çıkarmaya niyetliyim.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra yayımı ve sadağımı sırtımdan çıkarıp ikisini de duvara yaslıyorum. Ardından blazer ceketimi, bluzumu ve eteğimi çıkarıp kırışmamaları için dikkatlice yanımdaki küçük şifonyerin üzerine seriyorum.

Sadece etekliğim ve ince atletimle yatağa girip yan yatıyorum, iç çekerken kanatlarımı sıkıca kapatıyorum. Başardım. Geri döndüm.

Sonunda Emelle ile yüzleştim, sonunda onun hakkında konuştum. Ama... neden daha iyi hissetmiyorum?

Gözlerim yaşarıyor ve üzerimi örten suçluluk örtüsünü gevşeterek bir anlığına dışarı çıkmasına izin veriyorum. Belki de

buraya gelmek için yeterli. Ama sanırım bir parçam öyle olmayacağını biliyordu.

Bir hırsız önüme çıktığı anda tüm öbür dünyam değişti. Onu nasıl geride bırakacağımı bulmamın zamanı geldi.

BÖLÜM 8

LEX

Üstümdeki bir şeyin ani ağırlığı beni uykumdan çekip alıyor. Gözlerimi sabah ışığına açtım.

ve üzerime yığılanın bir yastık ya da battaniye olmadığını fark ediyorum. Hayır, karnıma binmiş ve yüzüme bir ok doğrultan küçük, saldırgan bir insan var.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi uyandırma çağrısı değil. Ama en kötüsü de değil.

Bu küçüğün omuzlarında karışık ipler halinde sarkan pembe lüleleri, iki yanında açılmış kırmızı kanatları ve tıpkı annesi gibi çok renkli gözleri var. Ayrıca dün gece gördüğüm üçüzlerden daha büyük, bu da demek oluyor ki...

"Umm... Amorette?"

Sert bakışlı kız gözlerini kısıyor ve elinde tuttuğu Aşk Oku yanağıma saplanıyor. Acıtacak kadar sert değil ama yine de irkiliyorum. "Onlar benim oklarım mı?" diye soruyorum.

"Kimsin sen?" diye sorar, çok şüpheli görünerek. "Ben Lex. Annenin arkadaşıyım."

Yüzündeki şüphe daha da artıyor. "Annemin hiç arkadaşı yok. Mossie dışında. Ben de onun evinden geliyorum, yani sen o değilsin."

"Aslında ben daha çok onun asistanıyım." "Bu Sev."

Bu...bu doğru. Burada kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Bakışlarım okun hâlâ yüzümde durduğu tarafa kayıyor. "Gerçekten silahlarla oynamamalısın."

Kız tiksinti dolu bir ses çıkarır. "Ben *oyun oynamıyorum*. Hem bahse girerim *senden* daha iyi silah kullanırım. Nasıl ateş edileceğini bildiğine emin misin?" diye soruyor, bana kuşkuyla bakarak.

Ağzım bir karış açık kaldı. "Affedersiniz genç bayan, ama bilmenizi isterim ki tüm cupidity'deki kısa *ve* uzun menzilli atış yarışmalarını defalarca kazandım."

Amorette homurdanıyor ve nefesinin altında bir şeyler söylüyor. Emin olamıyorum ama sanırım "*evet, doğru*" olabilir. Yataktan atlıyor ve çevik bir şekilde ayaklarının üzerine düşüyor ve itiraf etmeliyim ki, beş yaşındaki bir çocuk için kollarında çok fazla kas varmış gibi görünüyor.

Yüzüme başka bir silah dayamadan önce elime geçen fırsatı kaçırmak istemediğimden, hızla yorganı geri çekip yataktan kalkıyorum. Dün geceden kalma kıyafetlerimi üzerime geçirirken Amorette kaşlarını çatarak beni izliyor ama ceketimi çıkarmıyorum. Ayaklarımı babetlerimin içine sokarken, onun dar pantolonunu ve arkadan bağlanmış, kanatlarına bolca yer açan uzun gömleğini inceliyorum.

"Yabancılara sık sık tehditkâr bir şekilde silah doğrultur musunuz?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Tabii ki biliyorum. Sen bilmiyor musun?" "Tabii ki hayır!" Çabucak söylüyorum.

"Sahi mi?" diye soruyor, sonra *arkasına* uzanıp sadağıma ve sırtına bağlanmış yayıma uzanıyor. "Bunları yabancılara atmıyor musun?"

Açık ağzım hemen kapanıyor. "Bunu sevgiyi yaymak için yapıyorum," diye savunuyorum.

Gözlerini deviriyor. "Ben bunu şiddeti yaymak için yapıyorum. Benim yöntemim daha iyi."

Gülüyorum ama o şakaya katılmayınca ciddi olduğunu anlıyorum. Kahkahalarım *çok* çabuk sönüyor.

Neyse ki kapının çalınmasıyla kurtuluyorum ve hemen üzerine atlayıp kapıyı açıyorum.

"Günaydın!" Emelle, gözleri kızına takılmadan önce bana cıvıldıyor. "Amorette? Burada ne yapıyorsun?"

Kız beni işaret ediyor. "Bu kişinin evimize *silahla* girdiğini biliyor muydun?" diye suçluyor, küçük kollarını kavuşturarak

onun önünde. "Buraya gelip onları aldığım için şanslısın."

Emelle bir iç çeker. "Bu *kişinin* adı Lex ve o bir aşk tanrısı. Bunu biliyorsun çünkü seninle aynı pembe saçlara ve kırmızı kanatlara sahip. Ve onlar silah değil, sadece Aşk Okları."

Amorette yatışmış görünmüyor. "Aşk Okları muhtemelen daha kötüdür. Biri aptal bir çocuğa Aşk Oku atsa ve o da beni öpmeye çalışsa, onu kesinlikle bıçaklardım."

"Tanrım, bunun için çok erken," diye mırıldanıyor Emelle doğrulmadan önce. "Tamam. Odasına gizlice girip muhtemelen onu bıçaklamakla tehdit ettiğim için Lex'ten özür dile."

Bu daha önce de olmuş gibi hissediyorum.

Amorette dikkatini annesine yöneltmeden önce "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Gidebilir miyim?"

"Evet. Git kahvaltı et. Lex'e eşyalarını geri verdikten *sonra*."

Amorette'in alt dudağı somurtarak büzüşüyor, ama hızlıca dönüp koridora çıkmadan önce isteksizce yayımı ve sadağımı bana geri veriyor.

"Ellerin dolu," diyorum gülümseyerek.

"*Çok* dolu," diye yanıtlıyor Emelle. "İster inanın ister inanmayın, bu senaryo daha önce bir ya da iki kez yaşandı."

"Söylemiyorsun," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

İkimiz merdivenlerden çıkıp koridordan aşağıya, kahvaltının tüm hızıyla devam ettiği yere doğru ilerliyoruz. Eğer dün gece ortalığın gürültülü olduğunu düşündüysem, şu anla kıyaslanamaz bile. Okot herkesin tabağına krep gibi görünen bir şeyler koyuyor, Evert ise Arrow'la elma püresini yeme konusunda tartışıyor. Ronak'ın kucağında Amorette var ve ikisi de jambonlarını gerçek hançerlerle keserken, Ettie kız kardeşi Kalila'dan daha büyük bir krep alamadığı için feryat ediyor.

Çılgınlık. Bu delilik. Ve oldukça gürültülü.

"Buyur Lex," diyor Sylred, benim için bir sandalye koyduktan sonra arkadaşı için bir sandalye daha çekiyor. "Günaydın, dostum."

Dudaklarına bir öpücük konduruyor. "Her zaman iyi olan."

"Dün gece *çok* iyiydim," diye cevap veriyor ve kız ona gülümserken yanaklarının pembeleşmesine neden oluyor.

Özel anlarından uzaklaşırken, Okot'un boş tabağıma bir krep attığında zamanlamasına seviniyorum. "Teşekkür ederim."

Kahvaltı boyunca onları izlemekten keyif alıyorum. Onlarda kesinlikle düzenli bir şey yok, ama sevecen, komik ve *gerçekler*. Numara yok, gariplik yok. Bu evde yankılanan sevgiden başka bir şey yok ve aşırı başarılı bir aşk tanrısı için bu beni hem inanılmaz derecede mutlu ediyor hem de akıl almaz derecede üzüyor.

Buna asla sahip olamayacağım.

O sessiz düşünce bir solucan gibi kıvrılıp derinlere inmeye çalışıyor ama ben onu koklayarak uzaklaştırıyorum. Meşgul ol. Sadece meşgul olmam gerek.

"Düşünüyordum da, eğer sizin için de uygunsa, komşu adalardan bazılarına uçup çalışmak istiyorum."

Emelle bakıyor, çatal ağzının önünde duruyor. "Burada mı çalışmak istiyorsun?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Elbette," diyorum, tereddütleri karşısında kafam karışmış bir halde. "Ama asistanlık işlerine yardım etmemi isterseniz, bunu yapabilirim."

"Kastettiğim bu değildi. Çalışmak istiyorsan *çalışabilirsin* ama biraz ara vermek hoşuna gider diye düşündüm."

Mola mı? Hiçbir şey yapmayacağım bir yer? Dikkatimin dağılmayacağı ya da hedeflerimin olmayacağı bir yer mi? Kulağa korkunç geliyor.

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum. Kaşlarının kalkma şekline bakılırsa muhtemelen *fazla* hızlı. "Yani, meşgul olmayı seviyorum."

Bir an için yüzümü inceliyor. "Tamam. Ne yapmak istiyorsan yap. Dürüst olmak gerekirse, dün gece söylediklerimde ciddiydim. Her şey yolunda gitti. Son birkaç yıldır kendi işini yaptığın için kendini kötü hissetmene gerek yok. Bir daha hiç asistanlık, aşk tanrılığı ya da başka bir şey yapmak istemesen de benim için fark etmez. Bu senin hayatın Lex." Başını eğerek duraksıyor. "Peki. *Ölümden sonraki hayatın*. Aşk tanrısı hayatı mı? Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Gülümsüyorum. "Çalışırken en mutlu olduğum zaman." En *mutlu*. *Mutlu* değil.

Anahtar ayrım.

"Anlıyorum," diye yanıtlıyor Emelle ve bana bakışından gerçekten anladığını düşünüyorum. "Yani, *kişisel* deneyimlerimden değil," diye ekliyor. "Bütün bu aşk tanrısı olayından gerçekten sıkıldım." O

burnunu kırıştırıyor. "Her şeyden benim sorumlu olduğumu düşünürsek, muhtemelen harika değildir."

"Ama sen her yerde tüm aşk tanrısı için işleri daha iyi hale getirdin. Yani yeniden müttefik, ön saflarda çalışırken özellikle... başarılı olmaman iyi bir şey," diye yardımcı oluyorum.

Omzuma vurdu. "İşte bu yüzden benim favorimsin."

Kahvaltıdan sonra banyoda temizleniyorum ve Emelle bana kıyafetlerini ödünç vermeyi teklif etse de reddediyorum. O ver- Yeter artık.

"Burada biraz daha kalmak istemediğine emin misin?" Emelle beni dışarı çıkarırken soruyor.

Ön bahçeye adım atarak temiz havayı ve güneş ışığını içime çekiyorum. "Eminim. Ayrıca, eğer yaparsam, kızınız beni bıçaklayabilir."

Başını öne arkaya sallıyor. "Doğru. Seni bıçaklanmayacaklar listesine koysam iyi olur."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bir liste mi var?"

Uzun süre acı çeken bir iç çekiş. "Ronak'ın biyolojik kızı *olmalı.* Tek açıklaması bu."

Gözlerimi dikmiş, iri yarı genfin'i düşünüyorum ve başımı sallıyorum. "Bu... mantıklı olurdu."

"Peki, bu seferki kişisel hedefin nedir?" Emelle soruyor. "Beş yüz Aşk Oku atmak mı? Bütün bir fae şehrinin bereket festivaline yetecek kadar Şehvet Nefesi üflemek mi?"

Kıpırdanıyorum, gözleriyle tam olarak buluşamıyorum. "Onun gibi bir şey."

Gözleri kısılıyor ve bir an için kanatlarının bir parça ışıkla parladığına yemin edebilirim. "Patron olmadan önce Peçe'ye girip çıktığımda kafamın karıştığını ve yanlışlıkla diğer varlıkların bazı güçlerini aldığımı biliyor muydun?"

"Evet..."

Göz açıp kapayıncaya kadar tüylü kanatları ortaya çıkar, ancak diğer aşk tanrılarının aksine kanatları düz kırmızı değildir. Bunun yerine, bazı tüyler

siyah ve beyaz. Beyaz kenarlı olanlardan birine dokunuyor. "Bu melek güçlerini de içeriyor. Yani biri yalan söylediğinde anlarım."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ama ter içinde kalsam da yüzümü soğukkanlı tutuyorum. "Öyle mi? Muhtemelen dört çocukla çok kullanışlıdır."

"Gerçekten öyle. Ergen olduklarında harika olacak."

Bir süre birbirimize bakıyoruz ama Emelle rahat durmuyor. "Peki bana neden yalan söylediğini söyleyecek misin?"

Ellerim birbirine dolanıyor. "Şey, bunu planlamamıştım."

Bu henüz tam olarak düşündüğüm bir şey bile değil ve ben bir plancıyım. Ama dün gece yatağımda uzanırken, fae alemine olan yolculuğumun Emelle'le tekrar yüzleşmemden daha fazlasını içermesi gerektiğini biliyordum.

Bana musallat olan hırsızla yüzleşmeliyim.

Ama bunu ona söylemeye hazır değilim, o yüzden sessiz kalıyorum.

"Peki," diyor iç çekerek. "Sırların sende kalsın. Ama gitmeden önce seninle dün gece söylediğin bir şey hakkında konuşmak istiyorum. Belren'in senin için neden öldüğünü bilmemek hakkında."

Gerginlikten ayaklarımı sürüyordum. "Evet..."

Nazik eli omzuma gidiyor. "O gün seni korumak için önüne atladı, bu kadar basitti" dedi ve beni tekrar gözleriyle buluşturdu. "Belren... düşüncesiz biriydi. Ama aynı zamanda kendi aklını da biliyordu. Senin kurtarılmaya değer olduğunu biliyordu Lex. Ve umarım sen de bunu biliyorsundur."

Duygular tıkanmış bir gider gibi boğazıma takılıyor ve yutkunamıyorum, cevap bile veremiyorum.

Sanki çırpınışımı hissetmiş gibi, omzumu sıkıp bırakıyor.

Tam başka bir şey söylemek için ağzını açtığında, dört çocuk da deli gibi kıkırdayarak evden dışarı fırlıyor. Arrow çimlere vurduğu anda boğa formuna bürünüyor. Onlar hızla uzaklaşırken ciyaklamaları ve çığlıkları kulaklarımı tırmalayacak kadar yüksek, rahatsız olmuş Evert de peşlerinden geliyor, gerçi batık ön kapıdan çıkan merdivenleri çıkarken ayağı takılıyor.

"Hey! Önce dişlerini fırçalaman gerektiğini söyledim!"

"Koşmaya devam edin!" Amorette diğer çocuklara savaş çığlıkları atarak önden gidiyor. "Asla teslim olmayın!"

"Vay canına," diyorum ıslık çalarak. "Gerçekten çok hızlılar."

Bahçe kapısının önünden geçip ilerideki çimenli tepeye doğru koşmalarını izlerken Emelle iç geçiriyor. "Evet."

"Biraz yardım?" Evert peşlerinden koşarken sesleniyor.

Burnunu kırıştırıyor ve takip etmek için hiçbir hareket yapmıyor. "Koşmak hakkında ne hissettiğimi biliyorsun!"

Omzunun üzerinden ona bir bakış fırlatıyor. "Kanatların var!"

"Ah. Doğru." Bana bakmak için döndü. "Gidip ona yardım etsem iyi olacak, yoksa çok huysuzlanacak."

"Ben huysuzlanmam!" Evert bağırarak karşılık verir, ancak görüş alanından çıkmaya hazırdır.

Emelle dönüp bana bakmadan önce kıs kıs gülüyor. "İyi olacak mısın?" Altmış kırk şansım olduğunu söyleyebilirim.

"Elbette," diyorum ona parlak bir şekilde.

Yaklaşıyor ve beni hızlıca kucaklıyor. "Sakın bir daha birkaç yıl kendini kaybetme, tamam mı?"

Ben gelmiş geçmiş en kötü Ayın Aşk Tanrısıyım.

"Aramayacağım," diye söz veriyorum ve kolumu kaldırıp numaramı gösteriyorum. "Bana ihtiyacın olursa ara."

Parmağıyla aşk tanrısı patronunun işaretine bastırıyor, bu da kendi numaramın kanatlarımın tüyleriyle eşleşen kırmızı bir parıltıyla yanmasını sağlıyor ve çağrıldığımı bana bildiriyor. "Oooh, kırmızı!" diyor. "Senin tarafında nasıl göründüğünü hiç görmemiştim. İşe yaradığını ve parlak olduğunu bilmek güzel. Sev'in akşamdan kalma olsa bile bunu görmezden gelememesine şaşmamalı. Bunlar süper verimli."

Homurdanan bir Sev'in onun kırmızı, şevkli parıltısıyla kör olduğunu hayal ederken gülüyorum.

"Yakında görüşürüz," diyor Emelle bana, gerçi kulağa biraz or- der gibi de geliyor.

Sırıtarak, sırtımdaki yayı ve sadağı yeniden ayarlıyorum. *Kesinlikle* bir Aşk Oku eksiğim var ve hangi aşk tanrısı genfin ona sahip olduğunu bildiğime dair içimde sinsi bir şüphe var. Amorette'i ispiyonlayacağımdan değil. Şiddete çok meraklıdır.

Peçenin içine girip bir kez daha görünmez olur olmaz Emelle çocuklarına ve eşine doğru dönüyor ve ben de gökyüzüne doğru uçuyorum. Evert'in dört küçük çocuk tarafından yakalandığını görüyorum ve dönüp uçmadan önce yanaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Adadan uzaklaştığımda, Emelle ve ailesinin yanındayken hissettiğim tüm o hafiflik ve bulaşıcı sevgi kaybolmaya başlıyor. Yalnızlığın yerleşmesi uzun sürmüyor. Her zaman arkamda sürünerek durmamı bekliyor ve durduğumda tekrar yanıma geliyor.

Gözlerimi gitmem gereken yere diktiğimde yüzüm asılıyor ve tek istediğim geri dönüp Emelle'in kalmam için yaptığı teklifi kabul etmek olsa da bunu yapmayacağım. Henüz değil.

Her şeyin yaşandığı yere geri dönmem gerekiyor; hiçbir zaman gitmeye cesaret edemediğim o yeri ziyaret etmem gerekiyor.

Belren'in benim için öldüğü yer.

BÖLÜM 9

LEX

Fya da tüm yeteneklerime rağmen, yön duygusu bunlardan biri değil.

Mükemmel miktarda şehvet üflemekte çok iyiyimdir. Nefes al. Bir Aşk Oku fırlatırken yüzde doksan sekiz isabet oranına sahibim. Tek bir Flört Dokunuşu ile insanların evlenmek istemesini sağlayabilirim. Ayrıca kimin birlikte en uygun olduğunu bilmekte inanılmaz derecede ustayım ve organizasyon becerilerim benzersizdir. Hızlı bir okuyucuyum, mükemmel bir el yazım var ve teoriyi hiç test etmedim, ancak hangi kaşığı kullanacağımı bilmeden bir kraliyet yemeğinde kendimi idare edebileceğime eminim.

Ama yönleri hatırlamak? Yabancı bir dil gibi. Hatta daha da zor, çünkü yabancı dil eğitimi aldım ve trol dilinde bazı basit cümleleri konuşmayı kolayca öğrendim. Benim zayıflığım nereye gideceğimi bilmek. Bir şeyin tek yönlü olduğundan çok emin olabilirim ama tamamen yanılabilirim.

Savaş adasının genfin adasına göre nerede olduğunu biliyorum, ama görünüşe göre bu yeterli değil, çünkü sonunda ciddi şekilde kayboldum. Sonunda bedene bürünmek ve yön sormak için rastgele bir yere inmek zorunda kalıyorum. Neyse ki, haggard görünümlü bir ağaç fae adamı bana toprakta bir harita çizmek için yaşlandı ve beni tekrar yola soktu.

Emelle'den ayrılalı bir gün oldu ama sonunda boş adayı gördüğümde neredeyse keşke kaybolmasaydım diyecektim.

Bununla yüzleşmek için sakinleştirici bir nefes almaya ihtiyaç duyarak bedenselleşiyorum. Bulutların arasında bir dakika oyalandıktan sonra kendimi yere bırakıyorum, gözlerim kasvetli manzaranın üzerinde geziniyor. Adanın tamamı

Yıpranmış ve yara bere içinde, sanki o da hâlâ burada olanları atlatmaya çalışıyormuş gibi.

Ayakkabılarım, savaştan sonra ateşe verildiği için yer yer hala kömürleşmiş olan kurumuş zemine sürtünüyor. İnşa edilen binalar da tıpkı kralın tarlaları gibi yok olmuş, yozlaşmış bir monarşinin yaptıklarını silmek isteyen fae'ler tarafından yerle bir edilmiş.

Sis adanın kenarlarına yapışarak her şeyin çok daha kapalı ve izole görünmesine neden oluyor. Sanki tüm alemde bu tek yer dışında başka hiçbir şey yokmuş gibi.

Bu ürkütücü.

Yürürken ürperiyorum, ayak seslerim yoğun sessizlikte çok yüksek çıkıyor. Şu anda gördüklerimi o zaman gördüklerimle eşleştirmeye çalışıyorum, ama şimdi çok sessiz ve boş olduğu için farklı. Birbiriyle savaşan yüzlerce beden olmadan, ikisini bir araya getirmek zor, oysa geçen sefer gerçekten gördüğüm tek şey baktığım her yerde gerçekleşen savaş ve ölümdü.

Gerçi yürüdükçe ölümün hiç gitmediğini fark ediyorum.

Bulduğum mezarlık süslü değil ama köhne de değil. Basitçe yapılmış mezar taşları ve üst üste yığılmış taşlarla, aceleyle ama özenle yapılmış gibi görünüyor. Acaba burası yapılırken Emelle ve arkadaşları da burada mıydı? Acaba yardım ettiler mi? Yardım etmek için burada olmadığım için kendimi suçlu hissedeceğim bir şey daha.

Belren'in adının hiçbirinde olmadığını bilmeme rağmen, gözlerim mezar taşından mezar taşına atlayarak yürümek için kendimi zorluyorum. Emelle, Belren'in buraya gömülmek istemeyeceğini, yalnız ve bu yere bağlı kalmak istemeyeceğini düşünmüş. Onun yerine, büyüdüğü adanın izini sürdü. Onu bulabildiği en güzel mezarlığa gömdürdü, bir sürü çiçek ve ağaç vardı, bir kasabanın tam ortasındaydı. Yan tarafta Emelle'in hoşuna gideceğini söylediği bir bar bile vardı.

Sev bana bunu söylediğinde, Emelle'in onun ne isteyeceğini biliyor gibi görünmesinin beni rahatsız ettiğini itiraf etmeliyim. Beni rahatsız etti çünkü... onun ölümüne ben sebep olmuşken, böyle şeyleri bilmesi gereken kişi ben olmamalı *mıydım*? Onu toprağa veren ben olduğuma göre, nereye gömülmek isteyeceğini bilmek için biraz çaba sarf etmem gerekmez miydi?

Burası asla yüzleşemediğim tek yer ve şimdi buradayım, hiç de şaşırtıcı değil. Zonklayan, acı dolu anıların mezarı.

Bunu kimseye söylemedim ama Belren'i aradım. Bir yıl boyunca, belki de daha fazla. Öbür dünya işlem merkezine baktım - oraya ulaşmak için cupid avantajlarımı kötüye kullandım. Diğer alemleri aradım, her yeni aşk tanrısını, meleği ve iblisi ve Küçük varlıkları da aradım, her zaman onun yüzünü görebileceğimi umdum.

Ama onu hiç bulamadım.

Bunun uzun bir ihtimal olduğunu, zamanın değişken olduğunu biliyordum. Bir yaşamdan öbür yaşama ne kadar zaman geçtiğini bilemezsiniz. Her şey akışkan ve farklı. Yine de aradım.

Sonra, sonu gelmeyen bir yenilgi döngüsünden sonra pes ettim. Tekrarlanan hayal kırıklıklarına dayanamadım. Farklı diyarlarda dolaştım, sorumluluklarımdan kaçtım ve aynı zamanda Emelle ve Sev'den de kaçtım. Onu aradığımı onlara söylemeye cesaret edemedim. Yüzlerindeki acıma duygusunu görmeye dayanamazdım. Tek bildiğimiz, ruhunun ortaya çıkması yüzyıllar sürebilirdi ve o zaman bile samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olurdu.

Böylece aramaktan kaçmaya, sonra da işimi yapmak için yarım yamalak girişimlerde bulunmaya başladım. O andan itibaren, kendimi toparlamak ve her şeyin eski haline dönmesi için gerçek bir çaba sarf ettim. Bunu yapmak için meşgul olmam ve kendimi eskisinden daha fazla zorlamam gerekiyordu. Boynuzlu Fae'yi unutmam ve yoluma devam etmem gerektiğini biliyordum.

Ama ben yapmadım. *Yapmadım*.

Düşüncelerimle başımı sallıyorum, tam o sırada bir esinti yanımdan geçip mezar taşlarının arasından ıslık çalarak geliyor. Daha önce ürkütücü olduğunu söylemiş miydim? Şimdi, düpedüz ürkütücü. Tüylerimi diken diken eden bir his ensemdeki tüyleri kaldırıyor ve gözlerimi etrafa dikmeme neden oluyor.

Bir anda Peçe'ye geri dönüyorum ve var olmayan bir nefes çekiyorum. *Her yerde* hayaletler var. Tabii ki var. Bir mezarlıktaysanız bu olağan bir durumdur. Bazıları gen- fin, bazıları yüksek fae, hepsi gölgeli ve transparan, mırıldanırken ve üzülürken gözleri hiçbir şeye bakmıyor.

Onları çok uzun süre izleyemiyorum. Hayaletler beni ürkütüyor - ki bunun ikiyüzlü bir davranış olduğunu biliyorum çünkü Peçe'nin içindeyken oldukça hayalet gibiyim.

"AHH!!!!"

Kanlı bir cinayet çığlığı atan -muhtemelen küratör- ve sonra yanımdan geçip giderken ifadesiz bir şekilde süzülmeye devam eden kadına irkiliyorum.

Gördün mü? Ürkütücü.

Arkamı dönüp mezarlığı arkamda bırakıyorum ama derimdeki iğnelenme hissi geçmiyor. Aksine daha da kötüleşiyor. Dönüp bakıyorum ama hayaletler hâlâ mezarların etrafında dolanıyor ve bana aldırış etmiyorlar.

Onlara daha fazla bakmak zorunda kalmamak için Peçe'den çıkmak üzereyim ama arkamı döndüğümde bir şey gözüme çarpıyor.

Hayır, bu bir yalan. Aslında *gözüm* bir şeylere takılmıyor. Daha çok bir his. Bir şey beni çekiyor, ben yürürken hayaletler unutuluyor, neredeyse trans halindeyim.

Bu altıncı his beni durduruyor ve yere bakıp düşünceli düşünceli kaşlarımı çatıyorum. Ve sonra, bir anda, sadece *biliyorum*.

Bu adadaki herhangi bir yer gibi görünüyor, tek fark... Belren'in cesedinin düştüğü yer burasıydı. Üzerine diz çöktüğümde dizlerimin büküldüğü yer burasıydı. "Kalbe saplanan bir bıçak gibi" sözünü burada anladım, çünkü ona bakarken, muhtemelen yere düşmeden önce ölmüştü, hissettiğim buydu.

Kaşlarım çatılıyor ve kaşlarımın arasındaki deri kırışıyor. "Buraya gelmemeliydim," diyorum kendi kendime, çünkü bu hiçbir şekilde bir kapanış değil. Neden buraya gelmenin bana yardımcı olacağını ya da suçluluk duygusunu geride bırakmamı sağlayacağını düşündüğümden emin değilim, çünkü bu beni *daha da kötü* hissettiriyor. "Bu anlamsız."

Başımı kaldırıp kasvetli adaya bakıyorum ve içten içe bir öfke kabarmaya başlıyor.

"Bir grup hayaletle dolaşmamalıyım," diyorum yerdeki lekeye, sanki Belren hala orada yatıyormuş ve ona aklımdan bir parça verebilirmişim gibi. Belki de suçluluk duygusunun ardında yatan şey buydu -öfke. Kendini öldürttüğü ve beni bununla yaşamak zorunda bıraktığı için öfke.

"Çapkınlık raporları hazırlamalıyım. Aşk Eşleşmeleri Yapmak. Kısa menzilli atışlarımı mükemmelleştiriyor olmalıydım," diyorum, çenemde bir tik irkilerek titriyor.

tation. "Sen gidip benim için ölmeden önce *iyiydim*. Mükemmel derecede mutlu, meşgul, yerimden ve amacımdan memnundum. Bunun ne olduğunu biliyor musun, Boynuzlu Kanca Belren? Bu *kabalık*. Kendini öylece birinin önüne atıp onun tüm öbür hayatını mahvedemezsin!"

Ağzımı sıkarak, topuklarım yaralı toprağı kazıyarak yerde volta atıyorum. "Sen kendi hayatını benimkinin önüne koymadan önce gayet iyiydim, çok teşekkür ederim. Belki de bunu benim için yapmanı istemedim, bunu hiç düşündün mü?" Sesim şimdi daha güçlü, neredeyse bağırıyorum ve ben *asla* bağırmam.

Yıllarca kafası karışık ve suçluluk duygusu içinde yaşadıktan sonra, öfke keskin parçalar halinde ortaya çıkıyor ve diğer her şeyi parçaladığı gibi benim dengeli kaplamamı da parçalıyor.

"Aşk tanrısının hatırı için tüm bunları geride bırakmak istiyorum. Kolay, planlı, organize, hedef odaklı, *boş* varlığımı geri istiyorum." İçimden bir hıçkırık boğuluyor, çünkü bunu söylemek istememiş olsam da bu kesinlikle doğru. Hayatım önceden de boştu ama en azından acı vermiyordu.

Sanki ağzımdan kaçan duyguyu geri çekebilirmişim gibi burnumu çekiyorum. "Sürekli suçlu hissetmeyi bırakmak istiyorum, ne yapmam gerekiyor, ha?" Ellerimi kaldırıp etrafıma bakıyorum, tanrılar dinliyordur diye bakışlarımı gökyüzüne yöneltiyorum. "Onu kendimden uzaklaştırmak için ne yapmalıyım?"

Yüksek sesle söylediklerim bir cevap istiyor ve zihnim bunu yerine getirmek için dönüyor, çünkü artık yeter. Bu şekilde devam edemem. Peki bunu düzeltmek için ne yapabilirim...?

Ve birdenbire aklıma bir fikir geliyor. "*İşte bu,*" diye fısıldıyorum, elimi ağzıma kapatarak.

Buraya gelmek aptalcaydı, bunu şimdi anlıyorum. Yapmam gereken şey bu değil.

Her zaman en iyi olmak, en çok çalışmak için kendime kişisel hedefler koymuşumdur. Ancak aklımdaki yeni hedefin aşk tanrısı olmakla hiçbir ilgisi yok ve her şey gerçek bir kapanış şansıyla ilgili.

Dudaklarım acımasız bir çizgiye dönüşüyor. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Bu, kendime koyduğum en zor meydan okuma olabilecek kişisel bir hedef olacak, ama belki de yapmam gereken şey budur. Belki de

Sırtımda asılı olan oklar aşktan daha fazlası içindir.

Belren'in en başta o adada bulunmasının nedenleri vardı ve bunlardan biri Prenses Soora'ya ve isyana yardım etmekti. Prenses Soora sonunda herkese ihanet etti ama Belren için bu aldatma kişiseldi. Prenses ona ihanet etmemiş olsaydı, prens gücünü ortaya koyduğu anda orada olmayabilirdi ve hala hayatta o l a b i l i r d i .

Omuzlarımı geriye itiyorum, bu kez yeni bulduğum bir hırsla volta atıyorum. "Prenses Soora'yı öldürmek zorundayım," diyorum cesurca. "Ona ve herkese yalan söyleyen o. Onun anısının intikamının alınması gerekiyor ve bunu yapacak kişi ben olmalıyım çünkü kendi hayatı için benim hayatımı takas etti."

İçime yerleşiyor, korkutucu ama emin bir şeye dönüşüyor, doğru yolda olduğuma dair içimden gelen bir his gibi.

"Ben sadece... onu bulacağım. Prensin yanında yer aldığı için Belren'e biraz adalet sağlayacağım. Çok kolay. Kalbine bir ok saplamak işimi görür." Başımı salladım. "Evet. Etkili görünüyor. Basit, hızlı bir cinayet."

Belki de Amorette'in şiddet eğilimleri...

Yüzümü buruşturuyorum ama hemen üstünü örtüyorum. Artık yeni bir hedefim olduğuna göre, aramaya başlamaya hazır bir şekilde arkamı dönüyorum, ancak birkaç metre ötedeki bir kayanın tepesine tünemiş beni izleyen hayaleti görünce duruyorum.

Tüm vücudum hareketsiz kalıyor ve gözlerimi kırpıştırıyorum. Tekrar ve tekrar.

Ağzım açık, gördüklerimle uzlaşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum, çünkü bu gerçek değil. Gerçek olamaz. Eğer Peçe'nin içinde olmasaydım, sanırım bayılabilirdim, çünkü kulaklarım çınlıyor, görüşüm tünel çiziyor, başım dönüyor.

Bir çift erimiş gri göz beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve boğazımdan boğuk bir hıçkırığa benzer bir ses çıkıyor. Donup kalıyorum, bu sahte görüntünün kaybolmasını ve beni tamamen harap etmesini bekliyorum.

Ama bunun yerine hayalet bana sırıtıyor. Dudaklarını yavaşça, çapkınca eğmesi aklıma acı gerçeği getiriyor ve neredeyse şok içinde dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyor. *O gerçekten burada.*

Belren.

BÖLÜM 10

LEX

İtiraf etmeliyim ki, genelde dramatize eden biri değilimdir. Ben mantıklı bir kızım. Stoik, kibar, hatta-ılımlı tepkiler verirler. Daha sorumluluk sahibidirler. Daha az dağınık. İşlerin özüne inmekten hoşlanmıyorum. İşleri yüzeysel tutmak çok daha kolay.

Ama birdenbire aradığım, uğruna yas tuttuğum, kafamın karıştığı ve en son uğruna *öldüreceğimi* ilan ettiğim erkeğin hayaletini görmek en aklı başında kızın bile aklını kaçırmasına yetiyor.

Bu yüzden tepkim çığlık atmak oldu.

Yüksek sesle. Ve bu...tamam. Oldukça tizleşiyor.

Belren yüzünü buruştursa da banktaki yerinden kıpırdamıyor. "Bunu yapmak zorunda mısın?" diye soruyor yüzünü buruşturarak. "Hayalet Adası'nda zaten bir çığırtkanımız var ama bence sen onun hakkından gelebilirsin."

Ağzım kapanıyor, ama ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok, kelimeleri bile anlayamıyorum. İnançsızlık içinde ona bakmakla meşgulüm. "Bu gerçek olamaz," diye fısıldıyorum kendi kendime, başım inkârla titriyor. "Uyuyorum. Rüya görüyorum. Hayal görmeye başladım. Bu kesinlikle olmuyor."

Merakla başını eğiyor. "Ne olmuyor?"

"Sen!" Çılgına dönmüş bir halde bağırıyorum. "Bu kadar basit bir şekilde bunca zaman sonra *burada*!"

Sanki zihinsel kırılmam onu eğlendiriyormuş gibi dudakları yukarı kalkıyor. "Yine bağırıyorsun."

Onu zar zor duyarak ellerimi sıkmaya ve uzaklaşmaya başladım. "Bunu ben mi yaptım?" Ne yapacağımı şaşırmış bir halde adanın etrafına bakınırken kendi kendime söylendim. "Onu bir şekilde... buraya ben mi getirdim? Çünkü bu delilik. O burada olamaz. *Olamaz* işte."

Geri çekildiğimi görünce kayadan aşağı atlıyor ve bana doğru ilerliyor. "Şu numarayı gördün mü?" diye soruyor, başparmağını omzunun üzerinden geçirerek. "Sonunda kayanın üstüne nasıl oturacağımı öğrendim ama içine giremiyorum. Yine de bu bir ilerleme."

Göz kırpıyorum. Tanrım. İkimiz de deliyiz.

"Her neyse," diye devam ediyor. "Neden burada olamıyorum?"

Birdenbire yaklaşmasından korkmaya başladım. Elbette onu aradım, tüm düşüncelerim onun tarafından tüketildi, ama gerçekten onunla tekrar yüz yüze geleceğimi hiç düşünmüş müydüm?

Görünüşe göre öyle değil.

"Yaklaşmayı kes!" Bağırarak onu olduğu yerde durduruyorum.

"Neden?"

Sinirlerim yıprandı, duygularım karmakarışık oldu. "Çünkü, ben sadece... Bir saniye düşünmem gerekiyor. Sadece... sadece orada kal. Bir metre yarıçapında temiz bir düşünme alanına ihtiyacım var."

Homurdanıyor. "Yani... başkaları senin düşünce yarıçapındayken düşünmekten aciz misin?"

"Ne dedin? Hayır. Yani, evet!" Tekrar ilerlemeye başladığında bir çırpıda bitiriyorum. Sesim telaşlı, zihnim daha da telaşlı, çünkü onunla gerçekten konuştuğum gerçeğine adapte olmaya çalışıyorum.

O burada.

Bir hayalet gibi, gümüşi teni ve beyaz saçları ona kurnaz olmayan erkeksi bir güzellik veriyor. Biçiminin sığlığına rağmen doğuştan gelen bir ışıltı bu. Alnının üstünden yukarı kıvrılan ve kulaklarının altında duran kalın gri boynuzlar, tuniği, pantolonu ve çizmeleri dışında onun en karanlık kısmı. Ama gözleri, o kalay grisi gözleri o kadar keskin ki, neredeyse geri kalanı kadar yarı saydam görünmüyorlar.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Ama sonra zihnim hemen beyanatıma odaklanıyor. Tam da o ampulün patladığı ve Soora'ya ne yapmam gerektiğini anladığım anda ortaya çıkması tesadüf olamaz. Öyle olmalı. Yoksa neden aniden ortaya çıksın ki?

Bu da demek *oluyor* ki... eski prensesi öldürmek gerçekten yapmam gereken şey. Tanrım. Bunu iyice düşünmeliydim.

Ona bakmaya devam ederken ağzım birkaç kez açılıp kapanıyor. "Buraya nasıl geldin?" Biraz açıklama umuduyla ona soruyorum.

Belren beyaz kaşlarını indirerek adanın etrafına bakar. "Nasıl? Ben ölüyüm ve burası da benim ölüm yerim, yani..." Omuz silkiyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Çok sıkıcı bir yer, değil mi?"

"Beni nasıl buldun?" Bastırıyorum.

"Bulmak mı? Burada hayatta kalan tek kişi sen olduğun için seni gözden kaçırmak zor." Bakışları ilgiyle üzerimde geziniyor. "Bu arada iyi numara. Hayalet gibi görünüyorsun, hayalet gibi ses çıkarıyorsun ama hayalet değilsin. Beni aydınlatmak ister misin?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. İlk kez, onu gerçekten inceleyecek kadar duraklıyorum. Bakışlarındaki merakı, gevşek duruşunu, sürekli etrafına bakmasını görüyorum ve bir şeyler... ters gidiyor. Bir şey kaydedilmiyor.

Kuşkusuz, Belren'i çok iyi tanımıyorum, ama saplantılı niteliklere sahip olma eğilimindeyim. Şok edici, biliyorum. Bu yüzden, yaptığı şeyi neden yaptığını anlamak umuduyla onunla önceki her etkileşimi parçalara ayırdığımı söylediğimde, ciddiyim. Bana Altmış Dokuz demesi gerekirdi. Daha fazla şaka yapmalı, benimle Emelle hakkında konuşmalı ya da cevaplar talep etmeliydi.

Korkunç bir batma hissi umudumu aşağı çekiyor ve kalın bir şekilde yutkunmama neden oluyor. "Sen... Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Bu soru şimdiye kadar sorduğum en ağır soru gibi geliyor, aramızdaki havayı zorluyor. Ama verdiği cevabın ağırlığı karşısında hiçbir şey ifade etmiyor.

Başını öne eğiyor. "Hayır... Yapmalı mıyım?"

Yerimde sendelemekten başka bir şey yapamıyorum, boğazıma dolan küçük acı kahkahaya engel olamıyorum.

Ne kadar da aptalım. Aniden ortaya çıkışına kendimi öyle kaptırmışım ki, hayaletlerin nasıl olduğunu bir anlığına unutmuşum. *Tabii ki* beni hatırlamıyor. Hatırlayamaz. Bu sadece kaderin bir cilvesi, Peçe'nin bana istediğimi acımasızca vermesi.

Sonunda onu buldum, daha doğrusu o beni buldu ve kim olduğumu bile hatırlamıyor. Bu nasıl bir şans?

Gözlerim sımsıkı kapanıyor ve içimde kabarmaya çalışan duyguları engelliyor. Onun önünde ağlayamam. *Ağlayamam.*

Ne zaman yaklaştığından emin değilim ama gözlerimi tekrar açtığımda tam karşımdaydı ve yüz ifademi inceliyordu. "Biliyor musun, sende bir tuhaflık var..."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama eli yüzümün önüne geldiğinde sormayı unutuyorum. İkimiz de dokunamadığımız ya da hissedemediğimiz bu arada kalmış yerde olmamıza rağmen, parmaklarının arkası yanağımda gezinirken dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Tek bir saniye, tek bir göz kırpma, ama yemin ederim onu neredeyse *hissedebiliyorum*.

Sonra eli düşüyor ve ben yapayalnız kalıyorum. Belki de bu yüzden sessizce "Keşke hatırlasaydın" dediğimde bir anlık zayıflık gösterdim.

Kaşlarını çatıyor. "Hatırladın mı?"

"Evet," diye tereddütle ısrar ediyorum. "Hatırlamaya *çalışabilir* misin?"

Yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor ve isteğim onu derin düşüncelere daldırmış gibi hızla bakışlarını kaçırıyor.

"Belren?"

Vücudu hareketsizleşiyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını görüyorum.

"Ne dedin sen?"

Yine bir şeyler mırıldanıyor ve sonra birden bakışları benimkilere yöneliyor, önceki tüm şaşkınlığı kayboluyor. "Pembe saçlar, kırmızı kanatlar!" diye bağırıyor ve şaşkınlıkla irkilmeme neden oluyor. Bir an için yüz ifadesinde tanıma gibi bir şey beliriyor. "I-"

Sesi aniden kesiliyor, gözleri dehşetle açılırken dudaklarından acı dolu bir ses çıkıyor. Ben onu korumak için hareket bile edemeden, hayalet bedeni geriye doğru yalpalıyor ve sonra sanki havadan çekiliyor. Duyulabilir bir çatırtıyla ortadan kayboluyor ve bana sadece önümdeki boşluğa bakmak kalıyor.

Az önce ne oldu?

"Belren?" Etrafıma çılgınca bakarak olduğum yerde dönüyorum ama o gitmiş. "Belren!" Bağırışım çorak adada yankılanıyor, çağrım diğer hayaletlerin kayıtsız kulaklarında kalıyor. Bir saniyeliğine Peçe'den çıkıyorum ve sonra geri dönüyorum, belki bu durumu düzeltir diye düşünüyorum. Cep telefonunu kapatıp tekrar açmak gibi bir şey. Ama hâlâ ortaya çıkmayınca gerçekten paniklemeye başlıyorum.

Ona tekrar tekrar seslenirken adanın etrafında dönüyorum, kanatlarımı peçeli havada şaklatıyorum.

Hepsi benim hatam.

Onu zorladım. Onu hatırlamaya zorlamaya çalıştım ve bu yüzden başına bir şey geldi.

Yerimde dönerek umutsuzca onu arıyorum, bir şeyleri düzeltmek, onu görmek için tek şansımı berbat etmiş olabileceğimi biliyorum. "Neredesin?" İçimden kopup gelen bu ses, tüm hayal kırıklığımı ve çaresizliğimi de beraberinde taşıyor. "Prenses Soora'yı öldüreceğimi söyledim!"

"Sana bağırmak hakkında ne demiştim? Hayalet Adası'nda zaten bir çığırtkanımız var."

Ciyaklıyorum ve yanlışlıkla Peçe'den dışarı fırlıyorum, kanatlarımı çırpmayı unuttuğumda neredeyse yere yuvarlanıyorum. Utanç verici bir sakarlıkla yere iniyorum ama hissettiğim rahatlama o kadar kapsayıcı ki titreyerek nefes alıyorum. Tekrar Peçe'nin içine girmeden önce gözlerimden yaşlar süzülüyor. Dönerek onu kırk adım ötede, kollarını ve bacaklarını kar meleği yapmaya hazırlanıyormuş gibi açmış yerde yatarken buluyorum.

"Dönmüşsün!"

"Güzel numara, canlıdan tekrar hayalete dönüşmek. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Ayağa kalktığında yanına uçuyorum, yanına diz çöktüğümde beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "İyi misin?"

Kaşlarını çattı. "Ben öldüm."

"Doğru. Umm... Ne yapıyorsun?" Orada yatmaya devam ederken onu dikkatle izleyerek soruyorum.

"Ne demek istiyorsun? Ölüm yerimde dinleniyorum. Bir sebepten dolayı sürekli buraya geri çekiliyorum. Çok sinir bozucu."

Gözlerim yere düşüyor. Gerçekten burası.

"Güzel bir ortam, değil mi?" diye söyleniyor.

Tıpkı o korkunç günde olduğu gibi şimdi de onun önünde diz çökmüş durumdayım. Vücudunun yayıldığı ve kalbinin durmaya hazır olduğu o gün. Güç hala gümüşi teninin üzerinde çatırdıyor, altındaki toprağı kavuruyordu. Gözyaşlarımın yere düştüğünde nasıl buharlaştığını hala hatırlıyorum.

Hızla ayağa fırlayıp tozunu alıyormuş gibi yaptığında anılarımdan sıyrılıyorum. "Bu çok sarsıcıydı. Şimdi, nerede kalmıştık? Oh, evet. Cinayet işlemek için ayrılmaktan bahsettiğini duydum. Devam edelim, olur mu?"

İhtiyacım olan tek onay bu. Bunu hatırladı ve bunu söylediğim iki seferde de ortaya çıktı.

"Konuştuğumuz başka bir şey hatırlıyor musun?" Yanında ayağa kalkarken dikkatle soruyorum.

"Mmm, hayır. Gerçekten pek bir şey hatırlamıyorum. Hatırlamalı mıyım?"

Hızlıca başımı sallıyorum. "Hayır, hayır, hiç de değil. Hatırlanacak başka bir şey yok."

Bana tuhaf tuhaf bakıyor ama onu tekrar kızdırmak isteyeceğim son şey. Herhangi bir şeyi hatırladığı için kendimi şanslı saymalıyım. Her ne sebeple olursa olsun, onu denemek istediğimde ölüm yerine geri dönmüş gibi görünüyordu.

"Bu... çok sık oluyor mu? Ölüm yerinize geri çekilmek?"

Küçümseyerek yere bakıyor. "Bildiğim kadarıyla birkaç kez, ama daha fazlaysa hatırlayamıyorum," diye cevap veriyor, ağzı şaşkın bir öfkeyle sıkışıyor.

Bunun onun için ne kadar sinir bozucu olduğunu tahmin edebiliyorum. Yine de...

"Sen diğer hayaletler gibi değilsin," diyorum mezarlığa doğru başımı sallayarak. "Her şeyi hatırlamıyor olabilirsin ama onlar gibi değilsin. Onlar gerçekten konuşamıyorlar bile."

Omuz silkmeden önce bakışlarımı takip ederek umutsuz hayaletleri izliyor. "Muhtemelen benim de onlar kadar sıkıcı ve can sıkıcı olmam an meselesi."

Kaşlarımı çatıyorum, bu düşünce hiç hoşuma gitmiyor. Beni hatırlamaması bir şey, ama onun da diğer hayaletler gibi mırıldandığını görmek

Göz teması bile kuramayacak kadar kendinden geçmiş bir halde mi? Bu yıkıcı olurdu.

"Her neyse, tüm detayları duyalım."

Kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Detaylar mı?"

"Evet, sen katilsin, bu yüzden bir planın olmalı. Eğer bu işi başaracaksan, iyi bir plan yapmalısın."

Bir huff attım. "Ben bir katil değilim."

"Hadi ama, utanma. Bu son zamanlarda yaşadığım en eğlenceli şeydi... dürüst olmak gerekirse ne kadar zamandır bilmiyorum. Ama kimi öldürüyoruz?"

"*Biz* mi? Yani... gelmek mi istiyorsun?"

Etrafı işaret ederken iki eli de havaya kalkıyor. "Elbette. Burayı gördün. Çaresiz bir hayaleti iyi bir intikam görevinin dışında bırakacak kadar zalim olamazsın, değil mi? Şuradaki çığırtkan başımı ağrıtıyor."

"Hayaletlerin baş ağrısı olmaz."

"O zaman, sinir bozucu bir ağrı."

"Öyle bir şey yok."

Uzun süre acı çeken bir iç geçiriyor. "Her zaman bu kadar gerçekçi misin?" "Evet."

Gülmeye başladığında başımı sallıyorum. Bu çok tuhaf bir durum. "Dinle, diyar diyar gezip tozamazsın."

Belren başını eğip bana doğru yaklaşıyor ve ilgisinin yoğunluğu yüzünden geri çekilmemek çok zor. "Mesele de bu ya, adanın kenarından yürümeyi denedim ama sanki gidemeyecekmişim gibi bir hisse kapılıyorum. Ama nedense seninle birlikte gidebileceğimi düşünüyorum."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bir an için sessiz ve derin düşüncelere daldı. "Biliyorum, şu katı olma numaran yüzünden. Belki sana tutunabilirim?"

"Bana yapışmak mı? Sülük gibi mi?" Gözlerini deviriyor. "Bir hayalet gibi."

"Bunu nasıl yaparsın?"

Belren, bakışları ayaklarımızın üzerinde durmadan önce düşünceli bir şekilde bir an etrafına bakıyor. Yüz ifadesini bir sırıtma kaplıyor. "Ölüm yerimi de yanında götüreceksin."

"*Neyi* yanımda götüreceğim?"

"Benim ölüm yerim. Burası mükemmel bir kaçamak noktası," diyor ve diz çökerek toprağı işaret ederken heyecanı kelimelerinden taşıyor. "Bu nokta beni geri çekmeye devam ediyor, bu yüzden onu kolayca yanına alabilirsin! Hayalet karşıtı küçük numaranı yap ve ölüm yerimden biraz al. Çantana koyabilirsin."

Dudaklarım kısılıyor, elim omuzlarımdaki kayışa gidiyor. "Bu bir *sadak.* Aşk Oklarımı taşıyor, çok teşekkür ederim."

"*Aşk Okları mı?*"

"Evet, ben bir aşk tanrısıyım."

Belren duraklar. "Aşk tanrısı mı?" Bir an sessiz kaldı ve bunun onu tekrar tetikleyeceğinden endişelendim, ama sonra sadece başını salladı ve "Bana aşk ve çiftleşme gibi şeylerden sorumlu olduğunu mu söylüyorsun?" dedi.

"Evet."

"Bu çok şaşırtıcı."

"Neden?"

Elini vücudumda bir aşağı bir yukarı sallıyor. "Baştan çıkarma işi olan birinin biraz daha baştan çıkarıcı giyineceğini düşünmüştüm."

Dudaklarım büzüldü. Emelle cupidlerin bedenlenmesine izin vermeden önce, hangi kıyafetle ölürsek o kıyafeti giyiyorduk. Benimki şu anda giydiğime çok benzer bir şeydi ve değiştirmeye gerek görmedim.

Elimi ceketimin ve bluzumun siluetinde gezdiriyorum. "Bir profesyonel gibi giyindim."

"Oh, sakın alınma aşkım. Giydiğin *şeyden son derece* hoşlanıyorum," diyor göz kırparak.

Midemde gergin kelebekler uçuşuyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Gri gözleri omzumun üzerinden atlıyor. "Sanırım bu taşıdığın ok ve yayı açıklıyor. Bana bir tane atabilir misin?"

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Affedersiniz?"

Belren kollarını açtı ve bir adım geri çekildi. "Sadece dene." "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Hadi, Pinky."

Lakabı duyunca olduğum yerde bocalıyorum ama hemen hatırlamadığımı fark ediyorum. Sadece saçıma bakıyordu. Randevusuzluk içimde yüzmüyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

"Aşk okları oyuncak *değildir*," diyorum ona kararlılıkla. "Bir aşk tanrısı sadağını hak etmek için bile, saf bir amaç olmadan asla ok atmamayı kabul etmelidir."

Kollarını indirdi. "Hiç eğlenceli değilsin."

Keşke biri bana bunu her söylediğinde yerine getirilmiş bir kotam olsaydı.

"Pekala, aşk çubuğunu bana fırlatmayacağına göre, elimizdeki göreve geri dönelim."

Aşk tanrısı sopası deyince dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ne görevi?"

"Ölüm yerimi yanına al ki ben de peşine takılabileyim. Bakalım işe yarayacak mı? Şimdi çabuk, benim pisliğimden biraz topla ve sadağını doldur." Burnum kırıştı. "Kulağa pis geliyor." Bana hınzırca bir gülümseme gösterdiğinde, hemen tekrar telaşlanıyorum. "Öyle demek istemedim. *böyle*."

Tanrım.

"Yüzünün kızarmasına gerek yok, Pinky."

"Benim adım *Lex* ve Peçe'nin içindeyken yüzüm kızaramaz." "Ya da pisliğimi toplayamam."

Gözlerim ona dikildi. "Bu işe yaramayacak." Omuz silkiyor. "Bence işe yarayabilir."

Bu işin peşini bırakmayacağını anlayabiliyorum ve onu kızdırdığım için kendimi gerçekten kötü hissediyorum, bu yüzden en azından bu konuda onu yatıştırmaya karar verdim. Bir sonraki saniyede kendimi Peçe'den dışarı atıyorum.

Düşüncelerimi toparlamak için biraz zaman ayırmak iyi geliyor. Belren'in burada olması kafa karıştırıcı. Ne yapacağımdan ya da ne düşüneceğimden tam olarak emin değilim ve o beni gergin ve çözülmüş hissettiriyor. Aşık olmuş bir kız öğrenci gibi.

Çok saçma.

Ama daha da fazlası, her an yeniden yola çıkabileceğinden korkuyorum. Ya tekrar ölüm yerine geri çekilirse ve sonra o inleyen ve şaşkın hayaletlerden biri olursa? Ya da ya

hiç geri gelmeyecek mi? Bu benim yeni amacım. Ölümünün intikamını almasına yardım etmek. Denemek zorundayım.

Derin bir nefes alarak, homurdanmadan önce ayaklarıma bakıyorum ve diz çöküyorum. Toprak çok sert olduğu için, onu biraz parçalamak için bir Aşk Oku kullanmam gerekiyor. Toplayacak kadarını aldığımda, sadağıma atmadan önce tereddüt ediyorum, çünkü çok... *kirli*. Av aletlerime büyük özen gösteririm. Hatta çoğu gece oklarımı pırıl pırıl olana kadar parlatacak kadar ileri giderim.

Görünüşe göre Belren için çok uzun sürmüş, çünkü aniden sırtımdan doğal olmayan bir ürperti yükseliyor. Hayaletler etrafta olduğunda olan türden bir ürperti.

Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. "Affedersiniz!" Peçe'nin içinde değilken onu göremiyor olabilirim ama yayıma bahse girerim ki bu oydu.

İç çekerek arkamı dönüyorum ve elimdekileri içine dökmeden önce sadağımın kayışını kavrıyorum. "Bu benim Aşk Oklarımı kesinlikle kirletecek," diye yakınıyorum. "Bunun nasıl işe yarayabileceğini anlamadığımdan bahsetmiyorum bile." Yine de emin olmak için iki avuç daha alıyorum. Ne de olsa ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapan bir kız değilim.

Peçe'ye geri döndüğümde Belren'i tamamen yakınımda dururken buluyorum. "Bunu hissettin, ha?" diye soruyor sırıtarak.

Bir adım geri çekiliyorum, çünkü ona bu kadar yakın olmak beni heyecanlandırıyor. "Bir Peçe varlığı olarak hayaletlere karşı daha uyumluyuz," diyorum ona açık yüreklilikle.

"Ya da... *sen bana* daha uyumlusun."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, aşk tanrısı ve hayaletler hakkında biraz çalıştım. Söylediğim gibi olduğuna eminim."

Bunu komik bulmuşa benziyor, çünkü bir gülümseme patlak veriyor ve hafif bir kıkırdama duyuluyor. "Daha önce söylediklerimi unut. Sen eğlencelisin."

Söylediklerinin en kafa karıştırıcı yanı ise ciddi gibi görünmesi.

Bir kez daha karmakarışık, boğazımı temizliyorum. "Her neyse, senin pisliğin şimdi benim sadağımı kirletti."

Kıs kıs gülüyor.

"Kastettiğim bu *değildi*."

"Biliyor musun, bir aşk tanrısına göre seni kızdırmak çok kolay."

En utanç verici kısmı ise haklı olması.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, bana kazanan bir sırıtış attı. "Paramızı pisliğimizin olduğu yere koyma zamanı. Yolu göster, Pinky."

BÖLÜM 11

LEX

[redacted] ona baktı. "*Şimdi* mi gitmek istiyorsun?"

"Sadağında benim malım var, değil mi?"

Tanrılar.

"Lütfen bunu söylemeyi kes."

Bükülmüş dudaklarından bir kıkırdama dökülür.

Daha kahkahası bitmeden bir başka hayalet aniden ortaya çıkıyor ve tam içinden uçup geçiyor. Şaşkınlıkla geriye sıçrıyorum ve Belren'in bir küfür savurduğunu duyuyorum. "Allah kahretsin, Stag, *şunu yapmayı kes*!"

Belren kendisine tecavüz eden hayalete ters ters bakıyor ama hayalet -kafasından çıkan geyik boynuzlarıyla tam da bu ismi almış- sadece dönüp bana boş boş bakıyor. "Burada kavga vardı," diyor suratsızca.

O da Belren gibi tutarlı mı?

"Evet," diye cevap verdim.

Stag bir daire çizerek etrafına bakınır ve neredeyse tekrar Belren'in içinden kayar. "Burada kavga vardı sanırım," diyor tekrar.

Oh. Sanırım öyle değil.

Belren'e bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "O bir yankı gibi. Kulaklarınızı koparmak isteyene kadar aynı şeyi tekrar tekrar söyler."

Stag'ı izlerken dudaklarım bükülüyor. Belren'in etrafında tur atarken nefesinin altında mırıldanmaya başladı. "Bu onun suçu değil. Elinde değil."

"Evet, biliyorum," diye iç çekerek yanıtlıyor Belren. "İçimden bir ses beni çok daha uzun süredir rahatsız ettiğini söylüyor ama hatırlayamıyorum. Bu da ayrılmak istememin bir başka nedeni."

Ayaklarımı sürüyerek omzumdaki kayışı ayarlıyorum. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Belren'in gözleri bana dikildi. "Peki neden?"

"Ya işe yaramazsa? Ya seni *daha çok* onun gibi yaparsa? Almak için büyük bir risk gibi görünüyor," diyorum ona.

Riskleri sevmem. Planları, hedefleri, zorlukları severim. Ama riskleri? Başarısızlığın hemen yanında yer alır. Ve dağınık dosya dolapları. Onlardan gerçekten nefret ediyorum.

Belren tedirginliğim karşısında ayılır gibi oldu ve Stag'ı arkasında dolanması için bırakarak yaklaştı. "Dinle, eğer bu işe yaramazsa, şeffaf sırtımın derisi yüzülmüş sayılmaz. Başladığım yere, buraya geri getirileceğim. Ya da... bittiğim yere. Ne demek istediğimi anladınız."

"Evet, ama-"

"Aması yok Pinky," diye araya giriyor, bir adım daha atıyor. Alanıma girdiğinde bedenim kaskatı kesiliyor, başı aşağı eğik. Grafit gözleri yüzümde bir ok gibi yavaşça geziniyor ve neredeyse ürpermeme neden oluyor. "Sen aniden gelmeden önce ne düşünüyordum biliyor musun?" diye soruyor bana.

"Hayır...?" *Sesim neden bu kadar soluk?*

"Hiçbir şey," diyor, kelimenin kenarında bir parça acı var. "Kesinlikle *hiçbir şey* düşünmüyordum. Çünkü ne zaman bir düşünceye sahip olsam, benden koparılıp alınıyor. Ya da ölüm yerimde uyanıyorum, hiçbir şey hatırlamıyorum ama orada belirdiğimi, *bir şeyler* yapmaya çalıştığımı biliyorum. Burada aklımı kaybediyorum, Pinky."

Yüz yüze geldiğimizden beri ilk kez, hayalet gözlerinin mermerine kazınmış gizli hüznü ve korkuyu görüyorum. Bu kalbimi acıtıyor.

"Bu lanet olası adadan gitmem gerek," diye devam ediyor Belren, bu kez daha sessiz, sanki bana yalvarıyormuş gibi. "Ben aptal değilim. Sonumun Stag gibi olmasının an meselesi olduğunu biliyorum."

Gözlerim onun arkasına kayıyor ve zavallı boynuzlu hayaletin yerde kıvranışını izliyorum.

"Ama bir nedenden ötürü *senin* yanında kendimi daha iyi hissettiğimi de biliyorum." Bu itiraf beni şaşırtıyor ve gözlerim tekrar
Belren'in yüzü. "Ben mi? Neden?"

"Bilmiyorum. Beni o kadar da... bağlı hissettirmiyorsun," diye cevaplıyor duraksamadan. "Tanrı bilir ne zamandır olmadığım kadar odaklanmış durumdayım. Bazı nedenlerden dolayı, sanki seninle kalmam *gerekiyormuş* gibi hissediyorum." Faydasız bir nefes çekiyorum içime. Bunun nedeni Prenses Soora olmalı. Kesinlikle sadece *benimle* ilgili bir şey olamaz. Bunu karnımdaki çırpınışlara söyleyemem.

İfadesi niyetli, hayali bir parmağını benimkinin içinden geçiriyor. "Beni tanımadığını biliyorum, bana hiçbir şey borçlu değilsin, ama bunu seninle yapmama izin ver, çünkü muhtemelen Stag'a dönüşmeden önce yapabileceğim son şey bu olacak."

Ona hiçbir şey borçlu değil misin? Ona tüm öbür dünyamı borçluyum.

Gözlerimi kaçırarak boğazımı temizliyorum, böylesine dürüst bir yalvarışla, merak uyandıran umutla yüzleşemiyorum. "Ama ya gitmeye çalışırsak ve sadak planı işe yaramazsa?" Gergin bir şekilde soruyorum. "Yani, pek olası görünmüyor, değil mi? Her ne sebeple olursa olsun, burada, ölüm yerinizde sıkışıp kaldınız. Etrafta biraz toprak taşımam yeterli olmayacaktır."

"Deneyene kadar bilemeyiz, aşkım," diyor, yüzünde yine rahat bir gülümseme, içimi karmakarışık ediyor. "Ve dediğim gibi, ne fark eder ki? Eğer işe yaramazsa, ben buraya geri dönerim ve sen de benden kurtulursun."

Ondan asla kurtulamayacağımı çok az biliyor. Benim için öldüğünden beri hiç olmadım.

Başımı sallıyorum, gözlerimi kaldırıyorum. "Bu benimle ilgili değil. Eğer bu işe yaramazsa ve ölüm yerinize geri çekilirseniz, sonunuz daha kötü olabilir. Kim bilir, belki bu hayaletlerin hepsi daha önce de gitmeye çalışmıştır. Belki de daha çabuk unutmanı sağlar," diyorum ona, mantıklı düşünmesini sağlamak için çaresizce. "Yapılacak en güvenli şey burada kalmak ve kendini korumaya çalışmak."

Dudakları küçümseyici bir ifadeye bürünüyor. "*Kendimi korumak* istemiyorum ve güvenli oynamakla da ilgilenmiyorum. Kim olduğumu hatırlamıyor olabilirim ama şu *anda* kim olduğumu biliyorum ve burada kalıp çürümek gibi bir niyetim yok."

Ona baktım, ikiye bölünmüştüm. Bir yandan anlıyorum. Bu ada kasvetli, sonsuza dek burada sıkışıp kalmış, yok olmaya terk edilmiş ruhların görüntüsü olmasa bile. Ama diğer yandan korkuyorum. Onu daha yeni buldum ve hayatını mahvettiğim kadar ölümden sonraki hayatını da mahvetmek istemiyorum. Onun sonunun sebebi olmak istemiyorum. Tekrar.

Ama ona ne kadar uzun süre bakarsam, isteğini reddedemeyeceğimi o kadar çok görüyorum. Kadere bağırdım ve onun intikamını alacağımı ilan ettim ve o da ortaya çıktı. Şimdi onu takip etmek zorundayım.

Bozguncu bir iç geçirdim. "Eğer gerçekten eminsen önce adadan ayrılmayı deneyebiliriz..."

Bir sırıtış yüzünü böler ve neredeyse ışıldamasına neden olur. O kadar yakışıklı ki ona bakmak acı veriyor. "Kendine geleceğini biliyordum."

Gergin bir kahkaha attım. "Umalım *da geri dönmeyesin*, değil mi?"

Sessizce bana göz kırpıyor. "Bu... bu şaka yapmaya çalıştığın şey miydi?"

Yüzümdeki küçük gülümseme kaşlarımın çatılmasına neden oldu. "Tabii ki şakaydı. *Geri dön*. Ölüm yerine geri çekilmek gibi mi?" Bir sessizlik daha. "Bu çok komik!" Israr ediyorum.

Şimdi gülüyor. "Tanrım, çok sevimlisin Pinky. En kötü espri anlayışına sahipsin ama bu seni daha da sevimli kılıyor."

"Ben... Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu bir hakaret miydi yoksa iltifat mı?"

"Üzerine bir etiket yapıştırma tuzağına düşmeyelim," diye cevap veriyor dönüp tekrar yürümeye başlamadan önce. "Haydi, Stag takip etmeye başlamadan önce."

Diğer hayalete pişmanlık dolu bir bakış atıyorum ama o bunu görmüyor çünkü şu anda birkaç metre ötedeki bir taşla konuşuyor.

Yetişmek için acele ederek Belren'in yanında yerimi alıyorum, sinirlerim uçuşuyor. Adanın kenarına ulaştığımızda, kenarlara yapışmış pus girdabına bakıyorum. "Emin misin?"

"Biliyor musun, Stag gibi konuşmaya başladın, aynı şeyi tekrar tekrar soruyorsun."

"Ben sadece artılar ve eksiler listesini gözden geçirmenin faydalı olabileceğini düşünüyorum."

Sözümü bitirmeme bile izin vermeden, düşünceli bir şekilde kenara bakıyor ve sonra oradan uzaklaşarak karanlığın içinde kayboluyor.

"Tanrılar kahretsin," diye mırıldandım.

"*Oooh*, ne kadar da k a f i r s i n!" Onu göremesem de bağırdığını duyuyorum. "Hadi, Pinky, sis iyi!"

"Bu aslında sis!" Ben de bağırıyorum. "Sisten çok daha yoğun!"

Sanırım bir homurtu duyuyorum ama emin değilim.

"Orada mısın?" Aradım.

Cevap alamayınca hızla kanatlarımı açıyorum ve adanın kenarından bir sıçrayışla uçuyorum. Bunu yaptığım anda sisin içine gömülüyorum, önümü bir adım bile göremiyorum. Gözlerimi kısarak hayalet gibi bir siluet ararken havada dönüyorum. "Neredesin sen?"

Hiçbir şey.

"Eğer benden saklanıyorsan, bu hiç komik

değil!" Hala bir şey yok. Sessizlik ürkütücü.

Adını söylemek için ağzımı açıyorum ama hatırlamadığı için tekrar kapatıyorum.

"Alo?"

Ne kadar uzağa uçarsam, o kadar geri dönüyorum. Sis dağılmıyor, dağılması gerektiği halde, çünkü şu anda adadan daha uzakta olmalıyım. Yanlışlıkla daha yakınına uçmadıysam tabii?

Boğucu buharın içinde sıkışıp kaldıkça, göremedikçe, içimdeki huzursuzluk daha da artıyor. Ya çoktan geri çekildiyse? Belki de gidip kontrol etmeliyim?

Ama adanın ne tarafta olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tanrım, yön duygum berbat.

Belren hangi cehennemde?

"Alo!" Tekrar sesleniyorum, sesim tiz çıkıyor, paniğe kapılmak istemiyorum. Ben panik yapmam. Plan yaparım. Panik hiçbir duruma yardımcı olmaz.

"Tamam Lex, sakin ol. Yukarı doğru uçalım. Yukarı çıkarsak sisten kurtulabiliriz," diye yüksek sesle moral konuşması yapıyorum.

"Hep kendi kendine mi konuşursun?"

Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve bir anda önümde beliren Belren'in neredeyse içinden geçiyorum.

"Aman Tanrım! *Yapma bunu!*"

"Biliyor musun, sessiz biri için çığlıkların şok edici derecede yüksek."

Gözlerimi kısıyorum, hâlâ az önce yaşadığım korku dalgasından kurtulmaya çalışıyorum. "Yapabilseydim, sana vururdum."

"Mmm, şiddet de mi?" diye mırıldanıyor, silueti çoğunlukla sisle karıştığı için neredeyse bedensiz bir ses gibi görünüyor. "Sürprizlerle dolusun, değil mi Pinky?"

"Buraya kadar, adaya geri dönüyoruz," diye homurdandım.

Arkamı dönüp uçmaya başlıyorum, nefesimin altında bir hayaletin ne kadar pislik olduğunu mırıldanıyorum. Güldüğünü duydum.

"Pinky? Ada diğer tarafta."

İzlerimde duruyorum, dönüyorum ve o yöne doğru uçmaya başlıyorum. Belren beni takip etmek için yanıma yanaşıyor ve ben uçmak için kanatlarımı kullanırken, o sadece havada yürüyor, adımları hareket eden bir yürüyüş yolundaymış gibi alanı yiyor.

"Peki, bana en başta neden Hayalet Adası'nda olduğunu söylemek ister misin?" Belren sohbet eder gibi soruyor.

Ona bir bakış attım. "Hayalet Adası mı?"

"Evet. Neden oradaydın? Tabii aşk tanrıları sık sık hayaletleri aşık etmeye çalışmıyorsa..."

"Hayır," diye hızlıca geveledim. "Güçlerimiz sadece yaşayanlar üzerinde işe yarıyor." "Hayal kırıklığı ama şaşırtıcı değil," diye yanıtlıyor. "Ee? Neden
Orada mısın?"

Dikkatimi başka yöne çevirip dümdüz karşıya bakıyorum.

"Umm...kapanış." Belren yüzünü buruşturdu. "Kulağa sıkıcı geliyor."

Bu çok kaba.

"Benim kapanışım sıkıcı değil," diye cevap veriyorum ateşli bir şekilde.

Dilini şaklatıyor, yürürken kanatlarımı izliyor. "Birileri bu konuda hassas. Bu kapanışı yapamadığın anlamına mı geliyor?"

Mizahsızca gülüyorum. "Kesinlikle hayır. Görünürde kapanma yok. Aslında, her şeyin tamamen açık olduğunu söyleyebilirim."

"Ne yazık."

Hiç de utanç verici bir şey olduğunu düşünmüyor gibi. Bunun sebebinin kendisi olduğunu düşünürsek, ne kadar da uygun.

"Tüm bu birini öldürme planı burada mı d e v r e y e giriyor?"

"Aslına bakarsanız, evet."

Kıs kıs gülüyor. "Bunu asla yapamayacaksın."

Duruyorum. "Pardon?"

"Hadi ama, şu haline bak," diyor elini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. "Sen öldüren tiplerden değilsin."

Neden bu kadar kırıldığımı bilmiyorum ama kırıldım. "İstesem öldürebilirim ve öldüreceğim de" diyorum meydan okurcasına. Çünkü sanırım bir nevi kaderime yemin ettim.

"Sen nasıl istersen, Pinky."

Bir hışımla kanatlarımı tekrar çırpıyorum ve sonra aniden sisten çıkıyoruz - nihayet - ama ada yerine geniş gökyüzündeyiz. "Buranın adaya giden yol olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Yalan söyledim," diyor Belren neşeyle. "Biliyor musun, senden önce adadan adımımı bile atamadım. Ama kendimi iyi hissediyorum. Çamur gerçekten işe yarıyor" diyor ve havada topuklarının üzerinde geri dönüyor. "Şimdi, öldürme çılgınlığında hangi yöne gideceksin?"

"Bu bir *çılgınlık* değil. Bir fae kesinlikle bir çılgınlık

sayılamaz." Değil mi? Aslında emin değilim; bunu daha sonra

araştırmam gerekecek. "Ee?" diye bastırıyor.

"Peki, ne?" "Hangi

yol?"

"Oh, umm... Nerede olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Bana bir bakış attı. "Pekala, iyi bir başlangıç yapmadın ama doğru hayalete geldin."

Bakışlarım ona kilitlendi. "Öyle mi?"

"Elbette," diyor bana eski halini hatırlatan bir özgüvenle. "Onu bulmana yardım edeceğim."

Ona bir şeyleri bulmakta iyi olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını sormak dilimin ucuna geliyor ama hemen yutkunuyorum.

"Kim bu Fae?"

"Hmm... adı Soora," diye cevap veriyorum, onu dikkatle izleyerek. Ama yüz ifadesi tamamen boş ama meraklı. "Ve eskiden krallığın bir prensesiydi. Bir re- bellion'u desteklemesi ve zalim kralın devrilmesine yardım etmesi gerekiyordu ama en önemli anda bizim tarafımıza ihanet etti. Bir sürü iyi fae öldürüldü." Yutkunuyorum.

boğazım açıklamamın ağır duygusuyla ve bunun zararlı bir tanınmaya yol açacağı korkusuyla doldu.

Ama ifadesi değişmiyor.

"Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyor," diyor heyecanla. "Şuradaki adalara gidelim, sen de etrafı araştırmaya başlayabilirsin." Uzaktaki dört adadan oluşan bir kümeyi işaret ediyor, bir kısmının kenarlarından şelaleler akıyor.

Havada huzursuzca kayıyorum, tereddüt içimi kemiriyor. Buraya kadar gelmiş olmamız kaderi kışkırtmamız gerektiği anlamına gelmiyor. "Sanırım fikrimi değiştirdim."

Dikkati bana doğru kayıyor. "Ne?"

"Burada boyumdan büyük işlere kalkıştım," diye itiraf ediyorum, birden kendimi aşırı yorgun hissediyorum. "Adanıza geri dönmeniz gerekiyor, ben de gidip biraz yardım bulmaya çalışacağım-"

"Hayır," diyerek sözümü kesti.

"*Hayır* mı?" Hayır denildiği için omurgamı çelikleştiriyorum. "İyi dinleyin bayım, aslında yetkili siz değilsiniz."

Birbirimize ters ters bakmaya başladık.

Yüzümden birkaç santim uzakta eğiliyor. "Biliyor musun, böyle sinirlenmeye çalıştığında çok seksi oluyorsun."

Kekeliyorum. "Pardon?"

"Müsaadenizle," diye cevap veriyor yumuşak bir sesle, doğrulurken. "Ve olduğu gibi, aslında yetkili *benim*."

"Öyle mi?"

"Evet. Çünkü ben bir hayaletim ve sen adama gelip beni uyanık hissettirerek -özellikle de öldürmekten bahsederek- huzurumu bozdun. Artık yatırım yaptım. Plana uymak zorundayız yoksa asla dinlenemeyeceğim."

Endişe içimi kemiriyor.

Ayaklarını havaya dikiyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bak, eğer beni isteyerek kabul etmezsen, o zaman sana musallat olurum."

Ona göz kırpıyorum. "Bunu...yapabilir misin?"

Gözleri başka yöne kayıyor, ama hemen alay ederek bunu örtbas ediyor. "Ben bir hayaletim. Tabii ki musallat olabilirim."

"Emin değilsin, değil mi?"

Bu sonuca çok sinirlenmiş görünüyor. "Eğer musallat bile olamayan bir hayaletsem bu oldukça aptalca olurdu," diye homurdanıyor. "Ayrıca, sanırım ben çoktan çamuruma yapıştım."

Bu beni şaşırttı. "Ne demek istiyorsun?"

Belren omuz silkiyor. "Nerede olduğunu söyleyebilirim. Sisin içindeyken bile-"

"Sis," diye düzeltiyorum hemen.

Bana takdir etmeyen bir bakış fırlatıyor. "Doğru. *Sisin* içindeyken nerede olduğunu hissedebiliyordum. Pisliğim yüzünden."

"Bu... garip."

Omuz silkiyor. "Hayaletlerle ilgili bir şey olmalı." "Bilemem. Ben hayalet değilim."

Belren kaşlarını çattı. "Bununla övünmene gerek yok."

Tanrı aşkına.

"Peki," dedim sonunda. "En yakın adaya gitmeyi deneyebiliriz. Ama oraya vardığımızda yardım çağıracağım. Ve daha uzağa gitmeyeceğiz. Anlaştık mı?"

Yakışıklı yüzü bana bir kez daha kalp durdurucu bir sırıtış veriyor. "Anlaştık." Bu kez, ufukta uzaklardaki karaya doğru ilerlemeye başladığımızda onun yanında yürüyorum. Buradan, gökyüzünü benek benek kaplayan bulutlarla uzaktaki yeşil bir leke dışında pek bir şey göremiyorum. Arkasında sis hâlâ havayı kaplıyor ve Hayalet Adası'nı gizliyor.

"Bu arada, sana nasıl hitap etmeliyim?" diye sordum.

Her zamanki çapkınlığıyla bana sırıtıyor ve kaşlarını sallıyor. "Bana ne istersen diyebilirsin, yeter ki kulağıma tekrar tekrar söylediğini duyayım."

Gözlerimi deviriyorum ama bahse girerim Peçe'de olmasaydım yanaklarım pespembe olurdu. "Hiç tercihin yok mu?"

"Hayır," diye neşeyle yanıtlıyor. "Sadece kötü bir tane seçme." "Peki ya... Hook?"

Belren yüzünü buruşturur. "*Az önce* kötü isimlerden bahsettim."

Başını işaret ediyorum. "Boynuzların kanca gibi kıvrımlı. Sanırım uyuyor."

Bana müstehcen bir sırıtış attı. "Oh, uyacak, Pinky."

"Aman Tanrım."

Kıkırdaması beni sarıyor ve midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. "Bence Hook gayet iyi iş çıkaracak."

BÖLÜM 12

LEX

Diğer adaya ulaşmak şaşırtıcı derecede uzun sürüyor.

Belki *de* hem yön hem de yönsüzlük konusunda berbat bir yargıcım-

ama yemin ederim, biz ona doğru ne kadar ilerlersek ilerleyelim o bizden uzaklaşıyor gibi görünüyor.

Güneş gökyüzünde yapraklarını açan bir çiçek gibi tamamen açtıktan sonra nihayet ona ulaşabiliyoruz. Manzara tamamen ormandan oluşuyor, yeşillik o kadar yoğun ki kuşbakışı görüşümüzden zemini bile göremiyoruz. Yine de tüm bu yemyeşil bitki yaşamının tam ortasında üç yanardağdan oluşan bir küme var; bunlardan birinden sürekli lavlar parlayan bir nehir gibi akıyor ve adanın kenarından ateşli bir şelale halinde dökülüyor.

Belren ve ben burada görülebilen tek şehre iniyoruz; yolları zifften, evleri mat siyah kayadan yapılmış bir şehir. Bu adaya daha önce hiç gelmemiştim, bu yüzden ne beklemem gerektiğinden emin değilim. "Nasıl hissediyorsun?" Cisimsiz formlarımız yerle temas ettiği anda soruyorum.

Gözlerini deviriyor. "Ayrıldığımızdan beri her dakika bana bunu soruyorsun."

"Şey, bu biraz abartılı oldu. Aslında sana her *on* dakikada bir sordum, ki bence bu çok makul bir zaman dilimi, çünkü senin bir kaş kılı gibi yolunup hafıza kaybıyla Hayalet Adası'na geri gönderilmediğinden emin olmaya çalışıyoruz," diyorum hırçın bir şekilde.

Belren kıkırdar. "Heyecanlandığında çok sevimli oluyorsun."

Burnumu çekiyorum, bana sevimli demesi beni hiç etkilemiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. "Soruya cevap vermedin."

"Kendimi iyi hissediyorum, Pinky. Söz veriyorum." Titreşimime dokunmaya çalışıyor ama eli içinden geçiyor. "Muck harika çalışıyor."

Tam olarak rahat bir nefes alamıyorum ama cevabını kabul ederek başımı sallıyorum, tam o sırada şehirden gelen yüksek sesli müzik dikkatimi başka yöne çekiyor. Etrafıma baktığımda, ateş perilerinin sokakta alevli toplarla hokkabazlık yapmakla meşgul olduğu, diğerlerinin boru müziği eşliğinde dans ettiği ve çalkalanan lav havuzundan doğrudan su içtiği bir tür festivale geldiğimizi fark ediyorum.

"İşte yanacağı kesin olan bir içki," diye espri yapıyorum. "Hmm, bu daha iyiydi," diyor Belren, başparmağını sıkarak ve işaret parmağını birleştirdi. "Çok az, ama yine de ilerleme var." Öfke yükselir. "Bu iyi bir şakaydı."

"*Daha iyiydi*, evet."

Bu erkek.

Gözlerimi devirerek ondan uzaklaşıyorum ve ateş perilerini izliyorum, kutladıkları şey her neyse ona kapılıyorum. Fae'lerle ilgili olan şey, her şey için bir bayram bulabilmeleridir çünkü parti yapmayı çok severler. Bahse girerim iyi bir temayı takdir edeceklerdir.

Cadde siyah kayadan evlerle kaplı ama herkes eğlenceye katılmak için caddeye çıkmış gibi görünüyor. Yol kenarındaki volkanik kayalar koltuk ve masa olarak kullanılıyor, dansçılar sokağın tam ortasında dönüyor ve müzisyenler kalabalığı canlandırmak için bir aşağı bir yukarı yürüyor.

Etrafta en az iki yüz hortlak olmalı, alevlerini döndürürken kolektif sesleri müzik ve kahkahalara karışıyor.

"Çılgın Fae," diye mırıldanıyor Belren.

İkimiz etrafta dolaşmaya ve tüm manzarayı seyretmeye devam ediyoruz ama bakışlarımı nerede tutarsam tutayım, dikkatim hep onun üzerinde. Göz ucuyla sürekli Belren'i izliyorum, bir saniye bile dikkatim dağılırsa kaybolacağından korkuyorum.

"Hayalet yok."

Gözlerim şehri tarıyor. "Haklısın. Burada hiç görmüyorum." "Bunun için tanrılara şükürler olsun. Hayaletler en kötüsüdür."

"*Sen* bir hayaletsin," diye belirttim.

Bana bir bakış attı. "Evet, ama ben bir istisnayım."

Bunu tartışamam.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona sordum.

O cevap veremeden, iki sprite çocuk, aralarındaki bir ateş topunu tekmeleyerek sokaktan aşağıya doğru hızla geliyor. Üzerimden hızla geçerken korkuyla gıcırdıyorum. Canım yanmıyor, aslında hiçbir şey hissetmiyorum ama yine de inanılmaz derecede itici.

Belren bana eğlenen bir bakış attı. "Stag bunu yaptığında neden nefret ettiğimi şimdi anlıyorsun."

"Soruma cevap verecek misin?" Yine de caddeden uzaklaşıp bizi partiden uzaklaştırarak ilerideki daha büyük binalara doğru götürdüğümden emin olarak soruyorum.

"Kendimi harika hissediyorum," diyor yanımda yürürken.

"Gerçekten mi?" Soruma eşlik eden endişeye engel olamıyorum. "Sakin ol. Sana çamurun işe yarayacağını söylemiştim, değil mi?"

"İtiraf etmeliyim ki bu adaya kadar gelebilmene şaşırdım," diyorum ona. "Ama eğer etkilenmeye başlarsan bana söylemeni istiyorum. Belki hemen adanıza geri dönebilirsek, etkilenmenizi engelleyebiliriz ya da en azından-"

Belren elini ağzımın üzerine koyarak sözümü aniden kesti.

Neden insanlar bana bunu yapıp duruyor?

Kelimelerim kekeliyor ve herhangi bir dokunuş hissetmesem de, yine de ne söylediğimi unutturacak kadar etkiliyor beni.

"Bunun gerçekten işe yaramasına şaşırdım," diyor elini bırakmadan önce. "Bildiğim iyi oldu."

"Bunu neden yaptın?" Şaşkınlıkla sordum.

"Çünkü. Biraz gevşemeyi öğrenmeli ve bu kadar endişelenmeyi bırakmalısın, Pinky."

"Ben Lex," diyorum ona tekrar. "Ve endişelenmiyorum. Sadece işler ters giderse neler olabileceği hakkında konuşmaya çalışıyorum."

"Doğru. *Endişe verici*."

Hoşnutsuz bir ses çıkardım. "Aramızda *birinin* endişelenmesi gerekiyor ve belli ki bu sen olmayacaksın."

"Haklısın, ben olmayacağım," diye yanıtlıyor. "Peki neden biliyor musun?"

"Eminim bana anlatacaksın."

"Çünkü endişelenmek hayatı içinizden çekip alır. Olabilecek bir şey için endişelenmek, o anın tadını çıkarmak yerine tüm zamanınızı, enerjinizi ve düşüncenizi o senaryoya verdiğiniz anlamına gelir." Yüz yüze bakacak şekilde eğiliyor, sil- ver gözleri o kadar parlak ki yarı saydam bile görünmüyorlar. "Kaç anımız olduğunu bilmiyoruz, Pinky. Bildiğimiz tek şey, bunun sonuncusu olabileceği. O yüzden tadını çıkar."

Sözleri kafama dank ederken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, ama ben bir kahkaha atıyorum. "Üzgünüm ama hayır."

Şaşkınlıkla arkasını döndü. "Hayır mı?"

Başımı salladım. "*Ayın tadını çıkar*abilmen çok güzel, ama ben bu şekilde çalışmıyorum."

"Peki nasıl çalışıyorsunuz?"

Hayal kırıklığıyla ellerimi havaya kaldırıyorum. "Endişeleniyorum. Ve bu endişeler plan yapmama yardımcı oluyor. Öncelikleri belirlememe. Olabilecek şeyler hakkında endişelenirsem, her senaryoya hazırlıklı olmama yardımcı olur."

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Bu çok yorucu. Sürekli böyle düşünürsen eğlenmen mümkün değil."

Burnumu çektim. "En kötü durum senaryolarını planlamaktan büyük keyif aldığımı bilmeni isterim. Bu beni sakinleştiriyor."

Belren bir kahkaha attı. "Tanrıların beni neden sana getirdiğini şimdi anlıyorum."

İfadesi karşısında hazırlıksız yakalandım ve başımı eğdim. "Neden?"

"Çünkü kafandaki topuzdan daha sıkı bağlanmışsın," diyor başıyla saçlarımı göstererek. "Cinayet çılgınlığına iyi bir başlangıç yapmadığın konusunda söylediklerimi geri alıyorum. Senin kadar deli biri, tüm o ekstra senaryo planlamanla muhtemelen bu işte harikadır."

"Teşekkür ederim," diyorum otomatik olarak, ama sonra duraksıyorum, çünkü bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim. Kıkırdama şekline bakarak, muhtemelen iyi bir şey olmadığını söyleyebilirim.

İç çekerek arkamı döndüm ve uzaklaşmaya

başladım. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir giysi dükkanı bulmak için."

Bana kolayca yetişiyor. "Neden?"

"Çünkü Peçe'den ayrıldığım zaman için uygun bir fae kıyafeti almam gerekecek. Ne de olsa bunlar insan kıyafetleri. Çok fazla göze batıyorum."

Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Öyle. Yine de bunun kıyafetlerin suçu olduğunu söyleyemem. Kendi başına göze çarpıyorsun."

Yanan saçları poposuna kadar inen ve yürürken kıvılcımlar saçan bir ateş perisinin yanından geçerken kaşlarımı çatıyorum. "Bu bir hakaret miydi?"

Yüzündeki tüm eğlence kayboluyor ve gözlerindeki yumuşak bir şey boğazımın düğümlenmesine neden oluyor. "Hayır, Pinky. Kesinlikle değildi."

"Oh." Sesim aniden küçük, emin değil, bilmediğim bir arazide atılan küçük bir adım gibi.

Pratik ve sorumlu davranmam gerekiyor ama gerçek şu ki zihnim dönüyor. İlk ortaya çıktığından beri öyle.

"Nasıl hissediyorsun?" Her şeyin mantıklı olduğu sabit bir zemine geri dönmemizi sağlamak için soruyorum.

Belren inliyor. "Pinky."

"Pekâlâ, pekâlâ," diyorum, tam o sırada gözlerim ileride, önlerinde ahşap tabelalar asılı olan ve ne olduğunu belirtmek için üzerlerine kelimeler kazınmış daha büyük binalara takılıyor.

"İşte dükkanlar."

"Mmm, evet, hadi gidip bir şeyler deneyelim."

İzlerimde durdum. "Umm, hayır. Sen burada bekle."

Dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Peki."

Caddenin hemen aşağısında gerçekleşen festivale rağmen, diğer dükkânlara girip çıkan sprite'lar var ama tereddüt ediyorum. "Bir dakikalığına içeri girsem sorun olur mu?"

"Buraya gelirken bundan daha uzaktaydık. Çamurun iyi bir yörüngesi olduğunu söyleyebilirim."

Başımı sallıyorum ama yine de içeri girmiyorum, ellerim birbirine kenetlenmek için kaşınıyor. Onu gözümün önünden ayırmanın beni tedirgin ettiğini yüksek sesle söylemek istemiyorum.

Aklımdan geçenleri okumuşa benziyor, çünkü bakışları yumuşuyor. "Çıktığında hemen burada olacağım."

Bir süre daha tereddüt ediyorum. "Pekala. Çabuk olacağım. Burada bekle."

Selam verir ve ayaklarını yere basar.

Aniden ortadan kaybolmayacağından emin olmak için son bir kez daha baktıktan sonra Peçe'den çıkıyorum ve adımlarımı dükkânın kapısına doğru atıp kapıyı açıyorum. Ağır kapı arkamdan kapanmadan hemen önce tepemde bir zil çalıyor.

Güneş ışığı kapandığı anda titrek ışık etrafımı sarıyor ve etrafa bakıyorum. Dükkânın tüm duvarlarında pencere yerine girişler var ve her küçük yarığın içinde küçük ateş küreleri bulunuyor. Sayılamayacak kadar çoklar ama yaydıkları parıltı yumuşak ve davetkâr.

Ayrıca *bunaltıcı.*

Daha içeri üç adım atmadan terlemeye başladım. "Oh, bir ziyaretçi-rrrr!" diye sesleniyor biri. Kafamı kaldırdığımda yaşlı bir ateş perisinin arka tarafta bir yerden geldiğini ve bir tezgâhı yuvarladığını görüyorum. Sırtını hafifçe eğmiş ve her iki yanağında birbirine uyan iki buruşuk parantezle bana doğru geliyor.

Kadın beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, kızıl saçları omzunun üzerinden sarktığı yerden adeta yanıyor. "Şey. Sen bir sprite değilsin."

Kırmızı tüylü kanatlarıma bakarken bunu fark etmek onu hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyor. Fae alemindeki farklı diyarları ziyaret ederken dikkatli olmanız gerektiğini öğrendim çünkü bazıları yabancılara karşı inandırıcı bir şekilde temkinli davranıyor. Ben de onları suçlamıyorum. Yaptığım araştırmaya göre, farklı türdeki fae'ler arasında, genellikle bölge için kanlı savaşlarla sonuçlanan şiddetli bir geçmiş var.

"Değilim ama çalışmalarınıza hayran olmamak elde değil," diye gülümseyerek övgüde bulundum. "Yaptığınız bir şeyi satın almayı çok isterim."

Ayrıca çoğu Fae'nin pohpohlanmaktan hoşlandığını öğrendim.

Ateş perisi gülümsemiyor ama üstlendiği temkinli düşmanlığı bir nebze olsun kaybediyor ve bunu hafif bir kızgınlıkla takas ediyor.

Kıyafetlerime tekrar göz gezdiriyor. "Nedenini anlayabiliyorum. Giydiğin bu kıyafet korkunç derecede çirkin." Ağzı tiksintiyle kapanıyor. "Gel." Topuklarının üzerinde dönüyor ve beni ileriye doğru sallıyor. "Sana uyacak bir elbisem var."

Düzgünce asılmış gömlekler, pantolonlar, etekler ve bluzlar arasından onu takip ederken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Sadece bir tane mi?" Aşırı ısınmış yüzümün önünde bir el sallayarak soruyorum.

Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Evet. Sadece bir tane. Sorun olur mu?"

"Hayır," diye hemen cevap veriyorum.

Ben şakağımdaki teri gizlice silmeye çalışırken o oflayıp pufluyor ve yürümeye devam ediyor.

Bir dolabın önünde duruyoruz, anahtarla açıyor ve kapının arkasındaki ateş toplarından bazılarının hava akımından titremesine neden oluyor. İçinden bir şey alıyor ve bana doğru itiyor. "İşte. Git tak."

İyice bakabilmem için onu yüzümden uzaklaştırmam gerekiyor. "Oh, bu..."

Ateş perisi yumruklarını kalçalarına koyar. "Bu ne?"

Çok kırmızı. Ve ışıltılı. Ve kumaşın o kadar çok paneli var ki hangi ucunun yukarıda olduğundan bile emin değilim.

Boğazımı temizliyorum. "Sadece... Sence bunun yerine bir pantolon ve basit bir tunik için sana zahmet verebilir miyim?"

Kadın kaşlarını çatıyor. "Hayır, hepsi için konuşuldu. Ayrıca, festival dışında buraya dışarıdan kimse gelmez, bu yüzden festival için burada *olmalısınız*, değil mi?"

Ona göz kırpıyorum, hem etrafımı saran alevler hem de onun ateşli bakışları yüzünden her saniye daha da sıcak hissediyorum. "Oh, umm, evet. Tabii ki."

Başını sallıyor ve elimdeki elbiseyi işaret ediyor. "Bu bir yangın festivali elbisesi. Bunu giyeceksin."

Bu bir soru değil.

"Tamam."

Gülümseyerek perdeli soyunma odasına giriyorum. Yayımı ve sadağımı, kemerim ve kesemle birlikte dikkatlice yere bırakıyorum. Sonra insan kıyafetlerimi çekip çıkarıyorum, bluzumun her iki kolunun altında birikmiş olan ter halkaları burnumu kırıştırıyor. Kanatlarım bile nemli hissediyor. Burada daha fazla kalırsam eriyeceğim.

Elbiseyi çabucak üzerime geçiriyorum, en azından kanatlarıma uyan açık sırtıyla biraz daha havadar olduğu için şükrediyorum ama yine de kendimi inanılmaz derecede mahcup hissetmekten alamıyorum. Yine de, biliyorum ki kadın

Başka bir şey denememe izin vermiyorlar ve ben Belren'e dönmek istiyorum.

"Eee?" diye bağırıyor kadın perdenin diğer tarafından. "Umm, şal var mı?" Yüzümü tekrar yelpazeleyerek umutla soruyorum,

Gerçi beni serinletmek için hiçbir şey yapmıyor.

Bir homurtu duyuyorum ve bu, kapıyı açıp bana kaşlarını çatarak bakmadan önce aldığım tek uyarı oluyor. "Şal yok." İçeri giriyor, alanımı işgal ediyor ve beni döndürüyor, ellerimi kollarımdan sıkıca tutarak beni süzüyor. Beni tekrar döndürmeden önce kanatlarımın altındaki panellerden bazılarını ayarlarken birkaç çekiştirme hissediyorum. "İşte oldu. Uyuyor."

Aşağı bakıyorum, tek bir etek yerine belden aşağı sarkan kırmızı ipeksi kumaştan birden fazla panel dikkatimi çekiyor. Sert bir rüzgâr çıkarsa kesinlikle dikkatli olmam gerekecek.

Neyse ki alt kısımdan biraz daha yapılı olan üst kısmı seçiyorum. Oldukça iri göğüslü olduğum için üst tarafımda bir yapıya *ihtiyacım var*. Soyunma odasındaki küçük aynada kendime bakıyorum, gerçi ışıklandırma pek iyi değil. Genel olarak elbise alışık olduğumdan çok daha gösterişli, kiraz kırmızısı kumaşı boynumun etrafından dolanıyor ve kollarımı çıplak, göğüs dekoltelerimi de açıkta bırakıyor. En azından karnım ve kalçalarım örtülü.

Ateş perisi elini uzatıyor. "Şimdi öde. Üç sikke." Açık sözlülüğü beni hazırlıksız yakalamaya devam ediyor. "Evet, hanımefendi."

Eğilip sadağımı ve kemerimi takıyorum. Keseme uzanarak ona ödeme yapıyorum ve paraları beni bekleyen avucuna bırakıyorum. Bunu yapar yapmaz elindeki paraları yakıyor ve irkilmeme neden oluyor. Birkaç saniye sonra yumruğunu paraların etrafına kapatıyor ve alevler sönüyor. "Gerçek," diye homurdanarak onaylıyor, sanki ona sahtelerini vermeye çalışacağımı düşünmüş gibi.

Atılmış kıyafetlerime doğru eğiliyor ve parmağını üzerlerinde gezdiriyor. "Bunları yakıyorum."

Onlara ulaşmaya çalışıyorum.

"Hayır, bekle-" Beklemiyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar eski kıyafetim alevler içinde kalıyor, bu da sadece onları onarılamayacak şekilde mahvetmekle kalmıyor, aynı zamanda sıcaklığın bir çentik daha yükselmesine neden oluyor.

Saniyeler içinde kıyafetlerim yerde kül yığınından başka bir şey olmadı.

Ateş perisi sanki az önce tanrıların işini yapmış gibi gururla başını sallıyor. "Sen şimdi git," diyor umursamaz bir tavırla, eli hafifçe buğulanarak beni uzaklaştırıyor.

Başka bir şey söylemeden dönüp dükkânın arkasına doğru yürüyor, bir kumaş yığınının ve perdeli bir kapının arkasında kayboluyor.

Pekala.

"İyi günler," diye sesleniyorum parlak bir sesle.

İşleri kibar bir şekilde bitirmek her zaman iyidir. Özellikle de ona sahte paralarla ödeme yapsaydım saçlarımı ateşe vereceğini düşündüğüm için... ve yapmadığım için biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Alnımdaki teri silerek boğucu giyim mağazasından çıkıyorum, kapı kapanırken zil arkamda şıngırdıyor. Dışarı adımımı atar atmaz kocaman bir nefes alıyorum, vücudum temiz havanın verdiği rahatlamayla sarkıyor. "Tanrıya şükür," diye iç geçiriyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum. Ter, hararetli tenimde soğumaya başlıyor ve gelecekteki alışverişlerimi bir ateş perisinin dükkânı dışında başka bir yerden yapmayı aklıma not ediyorum.

"Şey... kahretsin. Sana Pinky dediğimi biliyorum ama kırmızı sana çok yakışmış. Gerçi amacın göze çarpmamaksa, ciddi şekilde başarısız oldun."

Gözlerimi açtığımda Belren'in karşımda durduğunu görüyorum. Ve çok *yakınımda*. Onun hayalet formu serin bir hava fırçası taşıyor, tıpkı bir ağacın altındaki gölge gibi, tenimi heyecan verici bir ürpertiyle diken diken ediyor ve tek yapmak istediğim daha da yakınlaşmak.

Boğazımın düğümlendiğini, kalbimin küt küt attığını hissediyorum çünkü o çok *yakışıklı*. Belki de bunun gümüş tenli olmasıyla bir ilgisi var, ama hayaletimsi durumu güzelliğinden hiçbir şey eksiltmiyor.

Bir an için sadece birbirimizi izliyoruz ve sanki sokağın geri kalanı kayboluyor.

Devam eden bakışlarım karşısında kaşlarını çatıyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra duruyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. Benim

Yanaklarım kızarıyor, midem bulanıyor ve aklıma beni öpmeyi düşündüğüne dair çılgınca bir fikir geliyor.

Ama ağzının bir tarafı havaya kalkıp "Ter içindesin." dediğinde o an kuru bir dal gibi aniden kopuyor. Aşırı miktarda. Yine de bir şekilde, bu bile seni daha cazip kılıyor. Çok merak uyandırıcı."

Mahcup bir şekilde, alnımı tekrar silmek için hızla uzandım. "İçerisi çok sıcaktı ve ben-" İkimiz de aynı anda donmuş gibiyiz.

"Aman Tanrım," diye bağırıyorum, ani bir farkındalık yüzüme tokat gibi çarpıyor. "Seni *görebiliyorum*."

Peçe'de değilim ve onu görebiliyorum.

BÖLÜM 13

LEX

M Ağzınız şok içinde açık kaldı. "Ben... değilim. Peçe değilim. Ben nasıl... Sen nasıl..."

Belren tutarsız kekelemelerim karşısında kaşlarını çattı. "Yine yedi metrelik düşünme yarıçapına mı ihtiyacın var? Bu yüzden mi tek bir düşünceyi bile dile getiremiyorsun?"

Ona bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Bu nasıl oluyor?" Diye soruyorum ama tam o sırada biri Belren'e neredeyse çarpıyor ve bana güpegündüz işlek bir caddenin ortasında durduğumuzu hatırlatıyor. "Hadi ama."

Beni en yakın binanın yanından aşağıya ve arka tarafa kadar takip ediyor. Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için bakıyorum ama binaların arkasında üst üste yığılmış birkaç kasa ve ormanın sınırı dışında hiçbir şey yok.

Ona dönerek, "Neler oluyor?" diye sordum. Kafa karışıklığı rüzgarda sallanan bir çarşaf gibi etrafımda dalgalanıyor.

"Bilmiyorum, sen söyle."

"Şey, kesinlikle bilmiyorum," diye karşılık veriyorum. Düşünceli bir sessizlik çöküyor aramıza.

Bu hiç mantıklı değil. Cisimsiz halimde, onunla birlikte Perde'nin içinde olmadığım sürece onu görememeliydim. Bunun ne zaman olmuş olabileceğini düşünmeye çalışarak zihnimi zorluyorum. Ama gerçek şu ki, bilmiyorum. Adasında gözümün önünde kaybolduğunda, o zaman da olabilirdi. Fakat

Neden? Ve neden onu görebilen tek kişi benim? Yoldaki hayalete başka kimse şaşkınlıkla bakmıyordu; sadece cılız giyimli aşk tanrısı.

Onu incelerken ellerim önümde bükülüyor. "Farklı hissediyor musun?"

Formuna bakıyor. "Hayır. Hâlâ ölü."

Durduramadan önce haysiyetsizce bir homurtu duyuyorum. "Pekala...yani. Seni görebiliyorum. Seninle Peçe'nin içinde olmasam bile."

"Dediğim gibi, sürprizlerle dolusun."

"Ben mi?" diye karşı çıktım. "Bu *seninle* ilgili bir şey olabilir. Ya ben senin şeyini taşırken bir şey olduysa..."

"Benim pisliğim senin sadağında. Hadi söyle. Söyle," diye meydan okuyor sırıtarak.

Boynumda bir kızarıklık beliriyor, ama elbisemin panellerini düzelterek bunu örtmeye çalışıyorum. "Sence bu yüzden mi?"

Belren omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Ama belli ki beni görebilen tek kişi sensin, az önce bir ateş perisinin doğrudan içimden geçmeye çalıştığını düşünürsek," diye belirtiyor.

Alt dudağımı ısırıyorum ve keseyi gergin bir şekilde kemerimde gezdiriyorum. Gözleri şıngırdayan paraların sesine takılıyor. "Aşk tanrısı iyi para veriyor mu?"

"Ne?" Dikkatim dağılmış bir şekilde keseye bakıyorum. "Oh, hayır. Sevgi ve mutluluğu getiren kişi olmanın ödülünü alıyoruz."

Etkilenmiş gibi görünmüyor. "Peki nasıl paran var?"

Gözlerimi kaçırıyorum, parmaklarım elbisemi karıştırıyor. "Bu paraları buldum." Beyaz kaşları yukarı kalktı. "Onları sen mi *buldun*?"

"Diyelim ki görevdeyken bir paranın düştüğünü ya da kaybolduğunu görürsem, bunu not ederdim. Sonra oda temizlendiğinde, Peçe'yi bırakır ve onu saklamak için alırdım."

Yüzüne bir sırıtma yayılmaya başlar.

"Hırsızlık değildi!" Hemen araya girdim, çünkü onun da böyle düşündüğünü biliyorum.

"Elbette, Pinky."

Hem utançtan hem de suçluluktan kızarmamış gibi davranmaya çalışarak, "Tamam, asıl meseleye dönelim" diyorum.

"Hırsızlığa yatkınlığınız mı?"

Gözlerim kısıldı. "Seni *görebildiğim* gerçeği."

"Oh. Bu."

"Ne yazık ki neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Araştırmalarım sırasında daha önce böyle bir şey olduğunu hiç okumadım."

Etrafımıza yığılmış farklı sandıkları incelemeye başladı. "Hayalet ve aşk tanrısı etkileşimleri hakkında çok araştırma yaptın mı?"

"Cupidity'nin merkez binasında biraz okuma yaptım. Peçe'yi bizimle paylaşan varlıkları daha iyi anlamak her zaman iyidir," diye bilgilendiriyorum onu. "Gerçi hayaletlerle ilgili kayıtlar oldukça seyrekti ve genellikle hepsi aynı şeyi söylüyordu."

"Mırıldanan, anlamsız bir sürü olduğumuzu mu?" diye tahmin ediyor sıçrayıp kasalardan birinin üzerine oturmadan önce, gerçi bacakları biraz batıyor. Bunu yapabildiği için hâlâ kendini beğenmiş görünüyor.

"Şey... evet," diye itiraf ediyorum.

Omuz silkiyor. "Sanırım cevap yok o zaman. Oh iyi."

Ona inanamayarak göz kırpıyorum. "*Oh iyi* mi?"

"Her şeyin bir cevabı olacak diye bir şey yok Pinky.
Akışına bırakabiliriz."

Akışına bırakmak mı? Gülüyorum, çünkü bu çok saçma. Hayatım boyunca hiç akıntıya kapılmadım, bir keresinde bir nehrin akıntısına kapıldığımda bile.

"Hayır, hayır. Kesinlikle hayır," diyorum kararlılıkla. "Bunu araştırmam gerekecek, ya da..." Sözümü yarıda kesiyorum, çünkü Cupidville'e geri dönüp onu arkamda bırakamam.

Yapmam gereken şey çok açık. Buraya iner inmez bunu yapmalıydım. "Yardım edebilecek biri var."

Bu onun gözlerinde meraklı bir kıvılcım yaratıyor. "Öyle mi?" "Evet. Patronumu arayacağım."

"Erosların patronları mı var?"

Ne yani, hepimizin burada serbest aşk yaşadığımızı mı sanıyor? Bu kaos olurdu.

"Tabii ki. Çapkınlık gelişen bir girişimdir."

"Peki, üretken değil misiniz?"

Eskiden tüm cupidity içinde en yüksek üretkenliğe sahiptim, ama bunu kendime saklıyorum.

Elimi kaldırarak parmaklarımı kolumdaki aşk tanrısı işaretlerinin üzerinden geçiriyorum ve tenimde bir karıncalanma hissediyorum.

Adını mırıldanırken tenimdeki numara bir anlığına kırmızıya dönüşüyor. Kırmızı ışık söndüğünde, kolumu aşağı çekip bir nefes veriyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye sormadan önce onu hayranlıkla izliyor. Karşısındaki bir sandığın üzerine atlıyorum. "Şimdi bekleyeceğiz."

~

Hava tamamen karardı, Emelle'i aramamın üzerinden saatler geçti ve hala ondan bir iz yok.

Bedensel olduğumda bile neden aniden Belren'i görebildiğimi bilmesini umuyorum, ama daha çok onu düzeltmenin bir yolunu bulmasını umuyorum.

Hayalet olmak temelde azalan bir kum saati olmak gibidir. Geçen her dakikada kendini daha fazla kaybedeceğinden korkuyorum. Eğer onu iyileştirme şansımız varsa, denemeye değer. Hafızası tamamen kaybolmadan ve nasıl konuşacağını bile hatırlamadan önce *bir şeyler* yapmalıyız. Buna dayanamam.

Yine de, o kadar uzun zamandır bekliyoruz ki, aşk tanrısı işaretinin işe yaramadığından endişeleniyorum. *Ya çağrıyı hissetmediyse?*

Eskiden beni çağırdığında, gözlerimi kapatıp aşk tanrısı işaretimin beni ona doğru fırlatmasına izin verebiliyordum. Ancak Emelle eşi yüzünden Peçe'ye giremiyor; buraya uçması ya da bir geçitten geçmesi gerektiğini biliyorum. Bu yüzden bu kadar uzun sürüyor olmalı. Umarım.

Fae'lerin daha önce yaptıkları kutlama her neyse, şu anda hala tüm hızıyla devam ediyor ve muhtemelen gecenin karanlığında daha da şamatalı. Bunun, daha önce geçerken neredeyse sürekli bir Şehvet Nefesi akışı üflediğim gerçeğiyle de bir ilgisi olabilir. Ateş perileri ısı faktörü konusunda hayal kırıklığına uğratmadı.

Kalabalığın sesi arka planda sürekli bir u ğ u l t u halinde ve ben biraz şehvet nefesi almak için can atıyorum, ama onu kaçırma riskini almak istemiyorum, bu yüzden y e r i m d e n kıpırdamıyorum. Belren ve ben seyahat ettik

Festivalden uzakta ama yine de festivali duyabilecek kadar uzakta.

Birlikte, kimsenin olmadığı küçük bir lav göletinin yanında oturuyor ve göletin şırıltısını izliyoruz. Hemen ötesinde orman beliriyor, garip böcekler bana cırcır böceklerini hatırlatan bir ses çıkarıyor, diğer gece yaratıkları ise kalın dalların arasında gaklıyor ve takırdıyor. Yine de tüm bunlara, ayrıca fokurdayan magmaya ve kutlama ateşi sprite'larına rağmen, burası bir şekilde... huzurlu.

"Yeni kıyafet seçimini gerçekten beğendiğimi söylemeliyim," diyor Belren, başını bana doğru çevirip beni aşağı yukarı süzerken.

Biraz doğrulup elbiseme bakıyorum, hâlâ biraz kendime güveniyorum. Tüm panellerin altıma sıkıştırdığım bacaklarımı örttüğünden emin oluyorum. "Sence de çok..."

"Hayır," diye sözümü bitiremeden Belren araya giriyor, gözleri adını koyacak kadar cesur olmadığım bir şeyle parlıyor. "Sana çok yakışmış Pinky," diyor usulca, gölet özünü ruhani bir parıltıyla aydınlatıyor.

Aşk tanrısı hislerim karıncalanıyor ve bunun güçlü bir arzu algıladığım için olduğunu fark ettiğimde neredeyse sarsılıyorum. Ondan değil - hayaletlerden bir şey hissedemem - ama... *benden*. Bu daha önce hiç olmamıştı.

Arkamı dönüyorum, ellerimi kucağıma çekiyorum ve onları birbirine doluyorum - sinirlerim beni yeniyor.

Bu bir risk. Ona yaklaşmak. Şımartmak. Çünkü işin gerçeği, Belren'in hayalet statüsünün değiştirilebileceğinin garantisi yok. Hafızasının düzeltilebileceğinin garantisi yok. Gözümün önünde kaybolabilir ve bir daha asla geri gelmeyebilir. Konu hayaletler olduğunda bilmediğim çok şey var ve dürüst olmak gerekirse, onun bir hayalet olacağını hiç düşünmemiştim.

İşlem görmesi gerekiyordu. Bu yüzden bir yılımı o sonsuz kuyruklarda onu arayarak geçirdim. İblis ve melek görevlilerinin gümüş tenli, boynuzlu bir erkek gördüklerini hiç hatırlamamalarına şaşmamalı. O unutkan adada ne kadar zamandır hayalet olarak kaldığını merak ediyorum. Çoğunlukla onunla birlikte *görünüyor*, ama ya düşündüğümden daha kötü durumdaysa?

Yapılacak en mantıklı şey çok yaklaşmadığımdan emin olmaktır. Duygularımın onunla karışmasına izin vermemeliydim. Ama benim rızam olmadan, duygularım gidip bunu yapmaya başlamış gibi görünüyor.

Dikkatli olmak zorundayım. Ne de olsa beni kurtarmak için öldü. Onu ilk sıraya koymalıyım. Duygularım ve isteklerim önemli değil.

"Hmm. Bu komik görünümlü bir kuş."

Belren'in bakışlarını takip ederek gece gökyüzüne bakıyorum.

"Bu bir kuş değil." Ayağa fırlıyorum, Belren yanıma geliyor ve bize doğru uçan iki karanlık formu izliyoruz ve göğsüm rahatlıyor.

Yaklaştıklarında göletten gelen ışık Emelle'in kanatlarını ve saçlarını aydınlatıyor ve Belren düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Sanırım bu senin patronun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, herhangi bir tanıma kıvılcımı çakıp çakmadığını görmek için göz ucuyla ona bir bakış atıyorum, ama bakışlarında meraktan başka bir şey yok.

"Görüyorum ki kırmızı kanatlar ve pembe saç siz aşk tanrılarının teması olmuş."

Şimdi Emelle daha yakın olduğu için Ronak'ın da onunla birlikte olduğunu görebiliyorum, eşleşen kırmızı kanatları havayı kesiyor. Emelle'in uçuşu biraz... dalgalı, oysa Ronak bir tür kedi zarafetiyle uçuyor, kuyruğu onu sabitlemeye yardımcı oluyor.

"Merhaba!" Emelle havadan sesleniyor, ben de karşılık olarak el sallıyorum ve yaklaşmalarını izliyorum.

"Erkek olan kim?"

Belren'e sessizce, "Arkadaşlarından biri," diye cevap veriyorum.

"Biri mi?" diye soruyor homurdanarak. "Ne salak ama. Eğer bir eş olsaydım, paylaşmazdım."

"O bir ahmak değil," diye karşılık veriyorum, Emelle'in yarısına karşı savunmacı hissederek. "Yakışıklı, güçlü ve onun için iyi bir eş. Hepsi öyledir."

Belren kaşlarını çatarak başını bana doğru çeviriyor ve bakışlarının yoğunluğu karşısında gözlerimi kırpıştırıyorum. "Ne?" diye soruyorum.

Çenesi çalışıyor ve sonra başını sallıyor, dudaklarını birbirine bastırıyor. "Hiçbir şey."

Omuz silkerek bir nefes alıyorum. "Şimdi onunla konuşacağım ve tabii ki seni göremeyecekler. Ama sadece... uslu dur. Tamam mı?"

Yüzünde muzip bir ifade belirir.

"Hayır," diyorum ağzımın kenarından sertçe. "Her ne düşünüyorsan, sakın yapma."

"Yani, onlar beni göremezken sana çok yakın durmayayım mı demek istiyorsun?"

"Hayır."

Aramızdaki boşluğu tüketiyor ve tam arkamda durduğunda nefesim kesiliyor, o kadar yakınız ki neredeyse birbirimizin içinden geçiyoruz. "Yani bu... bu çok mu yakın olur?" diye soruyor kulağıma karşı boğuk bir sesle. Bir an için nefesini tenimde hissettiğime yemin edebilirim.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim çatlasa da.

"Hmm," diye mırıldanıyor, ben donmuş gibi dururken ellerim kalçalarıma yerleşmeden önce kollarımın dış hatlarını izlemek için yukarı çıkıyor. Gözlerim harekete kilitleniyor ve tuhaf bir şekilde sırtımı kamburlaştırma isteği duyuyorum ki bu çok saçma, çünkü bu sadece onu cesaretlendirirdi ve zaten bunu hissedemezdik.

"Uslu *durmak* derken, onlar beni duyamazken kulağına *edepsiz* şeyler söylememi ve seni telaşlandırmamı da istemezsin, öyle mi?"

Tam merkezimde sıcak bir şey birikiyor. "Hayır, hayır. Kesinlikle bunu yapma."

"Yani söylememeliyim ki..." Daha da yakına eğiliyor, şeffaf dudakları kulağımı öpüyor ve tenimin o noktasının boynumdan ve kollarımdan aşağı ürpermesine neden oluyor. "Benim pisliğimi sadağına doldurduğun için teşekkür ederim."

Etrafımda dönüyorum. "Aman Tanrım, *dur*."

Ben ona ters ters bakmak için uzaklaşırken o kahkahalarla gülüyor, tüm vücudu neşeyle titriyor.

"Berbatsın."

"Ben eğlenceliyim," diye düzeltiyor, hâlâ gülümseyerek.

Gözlerimi devirerek kendime gelmeye çalışıyorum, tam Emelle ve Ronak birkaç adım öteye inerken arkamı dönüyorum.

Ayakları yere değdiği anda Emelle belinden bükülür, ellerini dizlerine koyar ve derin derin nefes alır. "Lanet olası zinacılar, bu gerçekten çok uzun bir uçuştu," diye söyleniyor.

"Biraz formsuzsun dostum," diyor Ronak ona, kırmızı aşk tanrısı kanatlarını sırtına yaslarken, kahverengi pantolonu vücudunu sararken, kuyruk kasları gömleğinden dışarı taşarken nefes nefese bile kalmıyor.

Emelle terli ve dağınık saçlarını alnına doğru itiyor ve bacaklarının arasından karışık pembe eteklerini çekiştirerek doğruluyor. "Ve belli ki benimle gelmesi için *yanlış* eşi seçmişim."

"Boğa dışında kanatları olan tek kişi benim," diye belirtiyor.

"Evet, Okot ona binmeme izin verirdi," diye homurdanıyor.

Ronak kaşlarını çatar ve ona dikkatle bakar. "O yaptı. Biz ayrılmadan önce."

Emelle başını eğiyor. "Bu... bu doğru."

"Her neyse, belli ki birlikte tatbikat yapmaya geri dönmemiz gerekiyor. Uçuş becerilerin pek iyi değildi," diyor Ronak.

Dönüyor ve ona ters ters bakıyor. "Ben çok kiloluyum," diye karşılık veriyor, göğsüne bastırarak Ronak'ın bakışlarını aşağıya indiriyor. "Göğüslerim dengemi bozuyor. Ayrıca, uçmama yardım edeceğini söylemiştin."

"Yardım ettim."

Gözleri kısıldı. "Ne zaman geride kalmaya başlasam *devam et, küçük şeytan demen* hiç yardımcı olmuyor, Ronak."

Bir elini rüzgârda uçuşan kahverengi saçlarının üzerinden geçirirken ağzı sakalının altından seğiriyor. "Katılmıyorum. Bunu her söylediğimde daha hızlı uçtun."

Eğer bakışları hançer üretebilseydi, tam o anda bıçaklanırdı. "Çünkü sana yetişmeye çalışıyordum ki mutlu çuvallarına tekme atabileyim," diye tersledi.

Yanımda, Belren "Ondan hoşlandım." diyor.

Ronak Emelle'e sırıtıyor, sanki onun şiddetli itirafından hoşlanmış gibi. "Deneyebilirsin küçük iblis, ama eski eğitimlerimizden hatırlarsan, asla bir vuruş yapamazsın."

Ani bir hareketle adamın karnına dirsek atıyor ve gülüşü şaşkın bir homurtuya dönüşüyor.

"*Oooh*, bakın kim bir vuruş yaptı," diye cıvıldayan Emelle nefes alırken onun omzunu sıvazlıyor. "Sanırım antrenmanlarını daha fazla yapmalısın, Ro-Ro. Blokların üzerinde çalışmalısın."

Bu sefer gülümsediğinde biraz vahşi görünüyor, sanki onu yemek istiyormuş gibi. Yanaklarının pembeleşmesine bakılırsa, eminim o da bunu görüyor ve hoşuna gidiyor.

Bir süre sonra hararetli göz temaslarını kestiler ve Emelle boğazını temizledi. "Her neyse, çaldınız mı?" diye soruyor, bana bakıyor, sonra gözleri açılıyor. "Vay canına. Lex. Bu elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun. Çok..."

"Kışkırtıcı mı? Sıkı mı? Müstehcen mi?"

"Gösterişli diyecektim," diye bitiriyor.

Panelli eteğimi çekiştiriyorum. "Her neyse, geldiğin için teşekkür ederim." Duraklıyorum, çünkü onun gelmesini bekliyor olsam da, şimdi ona nasıl söyleyeceğimi bulmam gerekiyor. Ve...şey. Patronunuza yanlışlıkla sizin için ölen erkeğin hayaletini bulduğunuzu nasıl söylersiniz?

Belki de önce havadan bahsetmeliyim?

"Burası ilginç bir ada, sence de öyle değil mi?"

Emelle etrafına bakınıyor, bakışları patlayan lavlara takılıyor. "Evet. Süper... ateşli."

Ronak öksürüyor. Aramızda uzun bir sessizlik oluyor.

"Bir şey söylemeyecek misin?" Belren ağzının kenarından mırıldanıyor.

"Şşş, düşünüyorum."

Emelle'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Elbette. İstediğin kadar düşün. Düşünmek önemlidir."

"Hayır, özür dilerim, sana öyle bir şey söylemedim," diyorum hemen. O ve Ronak birbirlerine bakarlar. "*Tamam*..."

Belren Ronak'a doğru yürür ve ona yukarıdan aşağıya bakar. "O kadar da yakışıklı değil bu arada. En iyi ihtimalle idare eder. Asıl işi yapan kasları, gerçekten."

Tekrar Emelle'e odaklanmadan önce ona kuşkulu bir bakış fırlatıyorum. "Seni buraya getirdiğim için özür dilerim. Senin topraklarına geri gelebilseydim, gelirdim. Ailenle meşgul olduğunu biliyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" diyor. "Evde dört çocuk varken, bu mini bir tatile çıkmak gibi bir şey."

"Artı, o tabii ki gerekli ve uçmak pratik," Ronak araya giriyor.

Emelle ona gözlerini devirir, ama kuyruğu aşağı kayar ve ayak bileğine dolanarak onu gülümsetir.

"Bu ikisi resmen cinsel gerilim kokuyor, ha?" Belren soruyor.

Aslına bakarsanız *öyle,* ama şehvetleri çok hoş bir koku.
Çilek gibi.

"Bana sorarsanız sakallarını kesmesi gerek. Saçları da on yıldır tarak görmemiş gibi duruyor," diye homurdanıyor Belren.

İçimi çekiyorum.

"Ee," diye başlar Emelle. "Beni buraya her ne için çağırdıysan önemli olduğunu biliyorum. Sorun nedir?"

Ellerimi sıkıyorum, parmaklarım birbirine kenetleniyor ve Emelle bu gergin hareket karşısında kaşlarını çatıyor. "Seni hiç böyle görmemiştim. Hepiniz... gerginsiniz."

O haklı. *Her zaman* derli toplu biriyimdir, özellikle de onun önünde. Her şeyden öte, onun asistanı olarak işimi çok ciddiye aldım. Profesyonellik benim göbek adımdır. Ya da Barbara da olabilir. Barbara gibi hissediyorum. Ama şu anda sinirlerim benden daha iyi durumda.

Tam nabzım hızlanmaya ve kendimi tam bir aptal gibi hissetmeye başlamışken, Belren yanıma yaklaşıyor. Sırtımdan aşağı bir ürperti indiğini hissediyorum ve başımı sola çevirdiğimde Belren'in hayalet parmağının omzumun üzerinden geçtiğini görüyorum. Nefesim kesiliyor ve tüm endişeli düşüncelerim anında buharlaşıyor.

Parmağı omzumdan başlayıp çıplak sırtıma kadar iniyor. Tüm vücudum titriyor, neredeyse dokunuşunun ardından soğuk havanın bir öpücüğünü hissediyorum. Bana göz kırptığında ona baktığımı fark ediyorum ve sonra kulağıma yaklaşıyor. "Devam et," diye mırıldanıyor. "Ona... benim *pisliğimi* anlat."

Büyü hemen bozuldu ve dirseğimi ona doğru salladım, ancak kolum işe yaramaz bir şekilde gövdesinden geçti. "*Kapa çeneni*," diye tıslıyorum, patronumun önünde beni bu kadar telaşlandırdığı için dehşete düşüyorum.

Belren kıkırdıyor ve geri adım atıyor, dokunuşu hareketle birlikte kayboluyor. Belren'in kıkırdaması karşısında verdiğim çaresiz tepkiye inanmayacağım.

kayıp.

"Lex?" Emelle'in sesi temkinli geliyor. "Orada iyi misin? Yalan söylemeyeceğim, işler garipleşmeye başladı."

Kafamı silkeleyip temizliyorum ve bunu söylemeye kararlı bir şekilde tekrar onunla yüzleşiyorum. "Özür dilerim," diyorum ona. "Sadece nasıl açıklayacağımı bulmakta zorlanıyorum."

"Oh, merak etme. Ronak bir keresinde annesini yemeğe davet etmiş ve sonra *bana söylemeyi unutmuştu*. İnanın bana, bundan daha kötü bir haber olamaz."

Ronak hatırlayınca yüzünü buruşturur.

"Şey..." Bir kez daha tereddüt ediyorum, yarı yarıya Belren'in yine bir şeyler denemesini bekliyorum ama neyse ki hayalet ellerini kendine saklıyor. "Evinizden ayrıldıktan sonra aslında çalışmaya başlamadım. Savaşın olduğu yere gittim."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Savaş mı?"

"Evet. Bir kapanış bulmayı umuyordum," diye itiraf ediyorum. "Oh. Buldun mu?"

"Tam olarak değil."

Gerginliğimin bir kısmı, Belren'i tetiklemeden Emelle'e söylemem gerektiği gerçeğinden kaynaklanıyor. Sonraki kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Kapanışı bulamadım çünkü onun yerine boynuzlu bir *hayalet* buldum."

BÖLÜM 14

LEX

My itirafı sessizlikle karşılandı.

Emelle ve Ronak bana baktılar ve bir saniye sonra Emelle'in çok renkli gözleri genişler. "*Aman Tanrım*. Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ve hayalet...şey. O da burada."

Sanki onu görmeye çalışıyormuş gibi boş alanlara göz gezdiriyor. "O *burada* mı? Şu anda mı?"

Belren ona doğru ilerler ve elini uzatır. "Merhaba, diğer Pinky."

Tabii ki onu görmüyor, bu yüzden Emelle'in o anda öne fırlaması ve beni kucaklamak için onun içinden geçmesi onun kötü şansı. "Buna inanamıyorum!" diye haykırıyor. "Buldun-"

"Kanca," diyerek sözünü kestim.

Şaşkınlıkla geri çekilmeye başladı ama kollarımı kaldırıp onu sıkıca kavradım ve dudaklarımı kulağına bastırarak fısıldadım. "Ona Kanca de. Kim olduğunu hatırlamıyor ve onu anılarla tetikleyemeyiz, yoksa ölüm yerine geri çekilip her şeyi unutabilir," diye açıklamak için acele ediyorum. "Ve... onu *görebiliyorum*. Peçe'nin içinde değilken bile."

Emelle söylediklerimi anladığında kollarımda kaskatı kesiliyor. "Yani... şimdi mi?"

Ona başımı sallıyorum ve sonra yavaşça bırakıyorum, gözlerim Belren'in birkaç adım ötede Ronak'ın yanında durduğu yere kayıyor. "Bu piçin çok fazla kası var, değil mi? Ve neden tuniği

B ö y l e tepeden mi çözüldü? Neyi kanıtlamaya çalışıyor?" Belren homurdanıyor.

Tanrılar.

Kendini geri çekerek Emelle yüzüme bakıyor. "Buna inanamıyorum," diyor sessizce, gözlerinde yaşlarla. "Onun bir hayalet olacağını hiç düşünmemiştim."

Hüzün mideme doğru yayılıyor. "Ben de."

"Hayatına devam etmeliydi. Bir iş seçmeliydi," diye devam ediyor, hızla gözlerini silerek. "O... o iyi mi?"

"Şimdiye kadar karşılaştığım tüm hayaletlerden daha iyi. Tutarlı biri." *Şimdilik* bu cümlenin söylenmemiş bir sonu var ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Emelle'in gözleri hemen dolar ve içinden bir hıçkırık kopar. Bunu yaptığı anda Ronak bir saniye içinde onun yanında olur. "Sorun ne?" diye sorar.

Cevap vermek yerine başını adamın göğsüne gömüyor ve bu sefer boğuk bir çığlık daha atıyor. Ancak bu ani duygu seliyle birlikte dudaklarından Şehvet Nefesi fışkırmaya başlıyor, sıkışmış kanatları ilahi bir ışıkla biraz parlamaya başlıyor ve gri elbisesinin kollarından şanslı kuruşlar düşüyor.

Ronak irkilir ve yüzü şehvetle dolunca acı dolu bir homurtu çıkarır. "Sızdırıyorsun."

"Ne?" Emelle geri çekilir, soluduğu pembe aşk tanrısı gücüyle gözleri açılır. "Hoppala. Özür dilerim." Dudaklarını birbirine kenetliyor ve şanslı paraların düşmesini engellemek için ellerini sallıyor. O durdurana kadar güzel, düzgün küçük bir yığın halinde yere düşmelerini izliyorum.

Belren yanımda beliriyor. "Para hırsızlığına olan tutkun karıncalanıyor, değil mi?"

"Bu hırsızlık değil," diye iç geçirdim.

Emelle kendini toparlıyor gibi görünüyor, bozuk paralar düşmeyi bıraktıkça ve son Şehvet Nefesi de azaldıkça kanatları kararıyor. "Kanca'yla mı konuşuyorsun?"

Başımı salladım. "Tam burada duruyor."

Bakışları işaret ettiğim yere kayıyor ve gözleri yeniden parlıyor ama gözyaşlarını tutmayı başarıyor. Ronak geriliyor. "Kanca da kim? Ve neden seni ağlatıyor?"

Emelle ona başını sallar. "Ook-hay elren-bay, bu yüzden şu anda bu konuda konuşmayın, tamam mı?"

Ronak ona delirmiş gibi bakıyor. "*Ne?*"

İç geçiriyor ve başını sallayarak bana bakıyor. "Fae'ler. Domuz Latincesi bile konuşamazken, her zaman çok üstün olduklarını düşünürler."

"Domuz Latincesi de ne?" Ronak kuşkuyla sorar.

"Bu bir argodur," diye hemen araya giriyorum. O boş bakışlarını bana çevirince devam ediyorum. "İnsanların muhtemelen 1800'lü yıllardan itibaren kullandığı sözde bir dil. Çoğunlukla çocuklar tarafından, ama yetişkinler tarafından da. Basit bir kodla konuşmanın çok etkili bir yoluydu."

"Gördün mü?" Emelle Ronak'a diyor ki. "Lex beni anlıyor." Ronak başını sallar. "Aşk tanrısı," diye mırıldanıyor.

Emelle onun sakalını hafifçe çekiştirerek, ağzı kulağına yaklaşıp fısıldayana kadar eğilmesini sağlıyor. Kadın konuşurken gözleri açılıyor, muhtemelen onu yakalıyor.

Bir ıslık sesi çıkarır. "Siktir."

Topuklarının üzerinde geri döner. "Mm-hmm."

"Bunun çok tuhaf bir patron-çalışan toplantısı olduğunu söylemeliyim," diyor Bel- ren bana.

Haksız değil.

"Bunu senin üzerine yıktığım için özür dilerim. Benim için de bir şok oldu."

"Üzülme," diyor Emelle, gözünün altına son bir fiske vurarak. "Üçüzlerim doğduğundan beri hemen her şeye ağlıyorum."

"Ebeveynlik kulağa çok... endişe verici geliyor," diye sempati duyuyorum.

"Gerçekten öyle," diye iç geçirerek kabul ediyor. "Peki, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Öncelikle, onu neden Peçe'nin dışında görebildiğimi bilmiyorum."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Evet, bu çok garip. Daha önce böyle bir şey olduğunu hiç duymamıştım."

"Ben de."

Emelle, "Ben de hayaletlerin ç o ğ u n l u k l a oldukları yerde kaldıklarını sanıyordum," diye belirtiyor. "Onu diğer adada bulduğunu söylememiş miydin?"

"Ben geldim. Ölüm yerinin onu orada tuttuğunu söyledi, ama benimle gelebildi, çünkü..."

Belren yanıma yaklaştı. "Benim pisliğim senin sadağında. Söyle," diyor, sesi eğlenceyle dolu.

"Öldüğü yerden biraz toprak aldım ve yanımda götürdüm," diyorum dikkatle.

Belren hayal kırıklığı içinde nefesini üfledi. "Bunu söylemenin en sıkıcı yolu buydu."

Bu erkek bana göz seğirmesi yaşatacak.

"Ve bu gerçekten işe yaradı mı?" Emelle yüzünde şaşkınlık ifadesiyle soruyor.

"Şimdiye kadar."

"Huh." Kafası karışmış mı yoksa etkilenmiş mi görünüyor bilemiyorum.

Belren kaşlarını sallayarak, "Ona bunun benim fikrim olduğunu söyle," diyor ve neredeyse ayaklarının üzerinde zıplayarak geri dönüyor.

Gözlerimi deviriyorum ve Ronak'a bakıyorum. "Sana daha önce söyleyecektim ama kasların oldukça etkileyici görünüyor."

Belren'in gri gözleri kararıyor ve yanımda kıllanıyor, Ron- ak ise kendini beğenmiş bir ifadeyle başını eğiyor. "Lanet lamassu'dan bile daha büyük."

"Çok güzel."

"Onu cesaretlendirme," diyor Emelle.

Tam da umduğum gibi, Belren'in dikkati Ronak'ı tekrar ölçüp biçmekle yeterince dağılmıştı, ben de bu fırsatı Emelle'i kolundan tutup birkaç adım ötedeki lav havuzuna doğru götürmek için kullandım.

"Sev'e etrafa sormasını söyleyeceğim. Melekler bunun daha önce olup olmadığını bilebilir," diye fısıldıyor Emelle.

"Teşekkür ederim." Dilimin ucuna kadar gelen asıl soruyu sormadan önce omzumun üzerinden bir bakış atıyorum. "Onu iyileştirmek için yapabileceğimiz bir şey var mı? Onu hayaletten kurtarabilir misin?"

Emelle derin bir nefes veriyor, havuzun ışığı pembe saçlarını şerbet gibi parlatıyor. "Dürüst olmak gerekirse? Bilmiyorum."

Kalbim yerinden çıkacak.

"Bu inatçı, zor kıçlı herif hepimiz gibi öbür dünyada bir iş seçip gidemez miydi?" Emelle homurdanarak yere tekme atıyor. "Gidip lanet bir hayalet olmak zorunda mıydı?"

Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme beliriyor.

"Yine de, o adada kalması ve onu bulan ilk kişinin *siz* olması biraz komik."

"Ne demek istiyorsun?"

Emelle kolunu kazıyarak daha önceki taşkınlıktan arta kalan başıboş bir madeni parayı koparır ve ateşli bir patırtıyla gölete fırlatır. "Onu arayan tek kişinin sen olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Cevap vermediğimde, bana alaycı bir gülümsemeyle bakıyor. "Hadi ama Lex. Her yerde onu aradığını biliyordum. Bazı Veil amirlerinden birkaç şikâyet aldım," diyor homurdanarak. "Ama Sev ve ben de onu arıyorduk. O adaya sayamayacağım kadar çok kez gittik. Belki de sizin onu bulmanızı bekliyordu."

Kalbim tekliyor. "Ben mi?"

Sanki içimdeki çalkantıyı hissetmiş gibi bana gülümsüyor. "O gün önüne atladığı kişi ben değildim. Onu bulan kişinin sen olmasının bir tesadüf olduğunu sanmıyorum."

Nasıl sindireceğimi bilemediğim duygular boğazımda düğümleniyor ve o da beklentiyle beni izliyor.

"Teknik olarak, o beni buldu."

Bunun üzerine gözlerini deviriyor. "Tabii ki buldu. Boynuzlu Kanca konu bir şeyler bulmaya geldiğinde hep gösteriş yapar. Hafızasını geri kazandığında, yıllarca bununla övünecek."

Ne zaman kelimesini kullanınca gözlerim büyüdü. "Yani ona gerçekten yardım etme şansımız olduğunu mu düşünüyorsun?"

İlk kez tereddüt ediyor, ifadesi daha az güven verici bir hal alıyor. "Dürüst olmalıyım ve bunun sizin için tam bir şok olacağını biliyorum, ama aslında çoğu gün cupids için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, diğer Veil varlıklarını bir kenara bırakın. Bir hayaletin hayaletlikten çıkarılıp çıkarılamayacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Midem düğümleniyor. "Tabii ki." Umut etmekle aptallık etmişim.

Uzanıp elimi hızlıca sıkıyor. "*Ama* ben aşk tanrısı patron kaltağım," diyor, tüm o kendine güveni geri geliyor. "Bu da bir şeyler bulacağım anlamına geliyor. Sev'le konuşacağım ve bakalım o biraz araştırma yapabilecek mi? Daha iyi bir araştırmacı olduğun için sana sormak isterdim ama B-Hook'un yanında kalman gerekecek."

"Bu da başka bir şey," diyorum ellerim titreyerek. "Aklıma belli bir fikir geldiğinde ortaya çıktı. Onun ölümünün intikamını almak ve belki de kaderden biraz kurtulabilmek için yapabileceğimi düşündüğüm bir şey."

"Ne fikri?"

Belren'in sanki yerinde olmayan bir tüy bulmaya çalışıyormuş gibi Ronak'ın kanatlarını dikkatle incelediğini görmek için kısa bir süre bakıyorum.

Yanaklarım alev alev yanıyor ve bunun önümüzde fokurdayan lavlarla hiçbir ilgisi yok. "Şey, bakın, aklıma onun intikamını almakla ilgili bir fikir geldi. Prenses Soora'nın izini sürerek onun intikamını alacağımı söylediğimi duymuş."

Onu öldürme kısmını atlıyorum çünkü Emelle'i kesinlikle bir suç ortağı haline getirmek istemiyorum. Zaten kasıtlı cinayet bölgesine girmiş durumdayım.

"Bunu yüksek sesle söylediğimde, işte o an ortaya çıktı. Sanırım bu yüzden geri dönmüş olabilir."

Emelle'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "İsmi tanıdı mı?"

"Hayır. Ama benimle gelmek konusunda ısrarcı."

Düşünceli bir şekilde dudağını ısırıyor. "Belki de haklısın. Belki de yapılacak en iyi şey bunu yapmasına yardım etmektir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Onu odaklanmış halde tutmak yapabileceğiniz en iyi şey. Hayaletlerin nasıl olduğunu bilirsin. Uçarıdırlar. Unutkandırlar," diyor Emelle. "*Sen* onun çizgisisin Lex. Onu kendine bağlı tutarsan belki de olabildiğince kendinde kalmak için savaşmaya devam eder. Onu meşgul et. Odaklanmasını sağla. Eğer buraya Soora yüzünden getirildiyse, yapması gerekeni yapmasına yardım et. Bu arada ben de öğrenebildiğim her şeyi öğrenip onu nasıl hayaletten kurtarabileceğimize bakacağım."

İçimde bir umut tohumu kendini midemin çukuruna gömüyor. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. O benim arkadaşım ve bu şekilde harcanmayı hak etmiyor. Oh!" diye haykırıyor ani bir parmak şıklatmasıyla. "Bu bana bir şey hatırlattı. Aslında Soora'nın babasının eskiden sahip olduğu bir fae adasında saklandığına dair bir söylenti duydum. Adanın adı

Havershore. Ya da belki Hackenshire? Onun gibi bir şey. Kontrol edebilirsin."

Ronak tam o sırada Belren'i de peşine takarak yanıma gelirken bu bilgiyi bir kenara not ediyorum. "Kanatlarının kabaca on beş fit genişliğinde olduğunu biliyor muydun?" Belren alay ediyor. "Bir şeyleri telafi ediyor olmalı, sence de öyle değil mi?"

Kasıklarını işaret ettiğinde neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. "Kes şunu," diye tıslıyorum.

Omuz silkiyor.

"Her şey yolunda mı?" Ronak soruyor ama Belren'in mahremiyetiyle ilgili söylediklerini ona anlatmamın imkanı yok.

Neyse ki Emelle cevap veriyor. "Evet, her şey yolunda. Ama yapmam gereken ciddi işler var. Çocukları kontrol etmek için eve dönmemiz gerekiyor ve sonra bazı hayalet cevapları bulmak için Sev'i ve belli bir meleği ve iblisi arayabilirim."

"Bu iyi olacak mı?" Ona endişeyle sordum. "Cupidville'e gidemeyeceğini biliyorum..."

Emelle iç çeker. "Hayır. Ya da Kanca'yı görmek için Peçe'nin içine," diyor ve sesindeki özlemi fark etmiyorum. Belren de fark etmiyor, çünkü ilgiye sırıtıyor. "Keşke yapabilseydim ama buradaki dostum çıldırmış durumda."

Ronak ona kaşlarını çatıyor. "Sen Peçe'ye girdiğinde içimdeki alfanın devreye girmesi benim suçum değil. Sanki kopmuş bir eş bağı gibi, sanki *ölmüşsün* gibi hissediyorum. Hayvanım bunun üzerine vahşileşiyor."

"Dediğim gibi, dramatik."

Kuyruğunu kaldırıp kızın kıçına vuruyor ve kızın sıçramasına neden oluyor. "Hey!" "Tüh," diye kestirip atıyor. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet. Ama bu sefer beni eve sen taşımalısın. Kanatlarım ağrıyor."

Ronak onu kollarının arasına almadan önce kelimeleri ağzından zar zor çıkarıyor ve bir kahkaha atmasına neden oluyor.

"Seni o boğanın bindireceğinden daha iyi bir şekilde bindireceğim," diye neredeyse kulağına hırlıyor. Korkunç bir fısıldayıcı.

Emelle'in yanakları pembeleşiyor ama bana dönüp aşk tanrısı işaretine dokunmadan önce ona gülümsüyor. "Bana ihtiyacın olursa ara,

Ama haber aldığımda gelip seni bulacağım. Bu biraz zaman alabilir, o yüzden biraz daha dayanır mısın?"

"Yapacağım. Teşekkür ederim."

Belren ve ben Ronak'ın havalanışını izliyoruz, kırmızı kanatlarını gererek onları zahmetsizce havaya kaldırıyor.

"*On beş fit*," diye homurdanıyor Belren. "Telafi ediyor olmalı."

Saniyeler içinde gecenin karanlığı ikisini de yutar ve gözden kaybolurlar.

"Çok eğlenceliydi," diyor Belren yanıma gelerek. "Olumlu bir notla ayrılalım, olur mu? Gidip o kişiyi öldürme zamanı."

"Tanrım, bu kadar isteksizce söylemeyi keser misin?"

Kaşlarını çattı. "Willy kim?"

"Boş ver."

"Güzel. Gidelim," diyor uzaklaşmaya başlarken.

Onu izlerken, Emelle'in sözlerini kafamda tekrarlıyorum. *Onu meşgul tut. Odaklanmasını sağla.*

Onun şansına, bu iki şeyde çok iyiyim. Ve eğer eski prensesin izini sürmek bunu başaracaksa, o zaman yapacağımız şey bu.

Ne de olsa, tüm diyardaki en kötü şöhretli fae'lerden birini bulmak ne kadar zor olabilir ki?

BÖLÜM 15

LEX

Update: Tüm alemdeki en kötü şöhretli fae'lerden birini bulmaya çalışmak çok ama çok zor.

Belren ve ben sonraki beş günü bir yerden bir yere seyahat ederek, bilgi arayarak geçirdik. Bu biraz birdirbir gibi. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir alayla adaların üzerinden birer birer atlıyoruz. Ama şimdiye kadar gittiğimiz her ada aynı şekilde ilerledi. En büyük şehre gidiyoruz, Belren beni takip ederken ben bedensel olarak kalıyorum ve Emelle'in bahsettiği yer hakkında bilgi almak için etrafa soruyorum.

Sorun şu ki, hiç kimse Havershore *ya da* Hackenshire'ı duymamış gibi görünüyor. Keşke ona bu konuda daha fazla soru sormak için zaman ayırsaydım, söylentiyi tam olarak nereden duyduğunu görmek için. Bildiğim kadarıyla böyle bir yer yok.

Yine de, pekala olabilir. Sonuçta, Fae alemi büyüktür. *Kocaman*. Gökyüzünde o kadar çok ada var ki, bu diyarın nerede bitip nerede başladığından bile emin değilim - ne kadar uzandığına dair hiçbir fikrim yok. Araştırmayı çok isterdim. Ben kendim tam olarak iki yüz on dört adaya gittim ve ben bile hepsini ziyaret etmeye yaklaşamadım.

"Burası umut verici görünüyor," diyor Belren yanımda, şehre bakarken kumlu sokakta botları batıyor.

Cevap vermiyorum, çünkü her türden ve boyuttan fae ile dolu yeşil renkli bir sahilin plajlarındayız. Kalabalıkta dikkatli olmayı öğrendim, çünkü insanlar bana iyilik yapmazlarsa

kendi kendime konuştuğumu sanıyorum. Yoğun kalabalık yüzünden yürürken zikzaklar çizmek zorunda kalıyorum, kumlar ipek terliklerime doluyor.

Sahil boyunca kümeler halinde stantlar kurulmuş durumda ve satıcılar ile alıcılar arasında yoğun bir cadı avı yaşanıyor. Fae'ler bana bağırıyor, mallarını satmaya çalışıyor ya da tüylü kanatlarım yüzünden ne tür bir fae olduğumu soruyorlar, ama ben yüzümde kibar ama mesafeli bir gülümseme tutup yürümeye devam ediyorum.

"Bundan nefret ediyorsun, değil mi?" Belren düşünüyor.

Tekrar ileriye bakmadan önce ona hızlıca bir bakış attım. Rahatsızlığımı nasıl anladığına dair hiçbir fikrim yok. Zihinsel olarak kendimi kontrol ediyorum ama gülümsemem hâlâ yerinde. Yine de haklı, bundan nefret ediyorum. Etrafımda bu kadar çok insan olmasından hoşlandığım tek zaman Peçe'nin içinde olduğum ve beni göremedikleri zamanlar. İnsanlar gürültülü, dağınık, kaba ve *duygusal*. Dürüst olmak gerekirse, hepsi biraz bunaltıcı.

Öte yandan Belren bundan keyif alıyor gibi görünüyor, kafası hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuş gibi bir iğnenin üzerinde dönüyor. Gözleri neredeyse pür dikkat parlıyor. Ne zaman etrafımızda bu kadar canlılık olsa, sanki bir sünger gibi emmek istiyor. Onu suçladığımdan değil. Hayatı hafife almak yaşayanların laneti. Onun için yas tutmak da ölülerin laneti.

"Oraya ne dersin?"

Belren'in işaret ettiği yönü takip ediyorum, sahil pazarının bitip şehrin binalarının başladığı yeri. Az ileride, iki dükkânın arasına sıkışmış bir taverna var, yıpranmış saçağından sarkan iki kızartma fincanının işaretini veriyor.

Tanrıya şükür.

Başımı sallayarak hafifçe yönümü değiştiriyorum ve kısa yokuşu çıkıyorum. Ayaklarım derin kumdan kaçıyor, onun yerine sert toprak yola adım atıyorum, kirlenmesin diye eteğimi kaldırıyorum. En azından bu kırmızı değil. Belren ateş perisi kıyafeti konusunda haklıydı. Uyum sağlamama kesinlikle yardımcı olmuyordu. Bu yüzden bir sonraki adadan yeni kıyafetler aldım ve bu sade, krem rengi elbiseyi tercih ettim.

Biraz nefes alıyorum, gürültülü pazarı geride bıraktığım için sessizce minnettarım. Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı

çatıları güzel deniz kabuklarıyla kaplı, dalgaların karaya attığı odunlardan yapılmış binalara yaklaşın.

İçeri girdiğimde, vıcık vıcık ahşap ve bayat alkol kokusu burnumu doldururken gözlerim daha karanlık olan ışığa alışıyor. Boş bir masa bulduğum odanın arka tarafına doğru ilerlerken birkaç kişi beni izliyor. Öğle yemeği telaşını kaçırmış olmalıyız, çünkü burası nispeten sessiz, ancak köşede kapı arpına benzeyen küçük bir enstrüman çalan bir fae erkeği var, tanımadığım bir dilde şarkı söylerken akor tellerine vurmasına izin verdiği küçük tahta toplar var.

Oturduğum anda turuncu tenli bir garson koşarak yanıma geliyor, önlüğü o kadar sıkı ki ikinci bir korse gibi. Sırtıma bağlanmış yay ve sadağa gözünü bile kırpmıyor ama kanatlarım onu duraksatıyor. Bu yüzden sivri olmayan kulaklarımı saklamaya özen gösteriyorum. "Mutlu öğlenler. Öğle yemeğimizi kaçırdın, ama uygunsa sana bir kase güveç ve bir bira getirebilirim?" diye soruyor ve gülümsemesinin dostça olduğundan eminim, ama jilet gibi keskin dişleri biraz rahatsız edici.

"Evet, lütfen güveç ve biraz su."

Keskin dişlerini bir kez daha göstererek başını sallıyor ve ardından barın arkasındaki kapıdan çıkarak gözden kayboluyor.

Belren kaşlarını çatarak yanımdaki boş sandalyeye bakarken, "Gördüğüm kadarıyla hâlâ gevşememişsin," diyor.

Sessizce "Ne demek istiyorsun?" diye sormadan önce kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum.

"Geri çevirdiğin bira bardağı, sen hep su içersin. Öyle-" "Sıkıcı,"

diye bitiriyorum, gözlerimi masaya devirerek. "Evet, biliyorum. Bana söyledin," diye mırıldandım.

"Sıkıcı değilsin, sadece bazı tercihlerin öyle," diye düzeltiyor, sanki daha iyiymiş gibi. "Güzelce sarhoş olmak yerine su içmek gibi."

Güzel ve sarhoş mu? Bu kulağa korkunç derecede sorumsuzca geliyor. Sinirlenerek bakışlarımı sandalyeye doğru çeviriyorum ve kaşlarımı kaldırarak sessiz bir meydan okumayla ona bakıyorum.

İpucunu anlayınca, sanki o t u r m a k yerine squat yapmaya hazırlanıyormuş gibi kendini belli belirsiz alçaltmaya başlıyor. O gri-

koltuğa doğru ilerlediğinde, dudaklarımı birbirine kenetleyerek gülümsememi engellemek zorunda kalıyorum.

Hala oturmayı başaramayınca bir denizci gibi küfretmeye başlıyor, sadece sandalyeye değil, geldiği ağaca da küfrediyor. Şanslıyım ki dişi fae geri dönüp yahnimi ve suyumu önüme koyuyor, böylece ona gülmekten bir saniye bile uzak değilmişim gibi davranabiliyorum.

"Sorun mu yaşıyorsun?" Ağzımın seğirmesini engellemeye çalışarak kaşığıma doğru mırıldanıyorum.

"Lanet olası hayalet beden," diye homurdanıyor.

Sonunda, birkaç denemeden sonra, düşmek yerine sandalyeye dengeli bir şekilde oturmayı başarıyor ve zaferle sırıtıyor. "Ha. İşte oldu."

Avının üzerine eğilmiş bir aslan gibi arkasına yaslanırken zaferini kutluyor. Ama saklamaya çalışmama rağmen dudaklarımın yukarı kalktığını fark etmiş olmalı, çünkü "Eğlenceli bir şey mi var Pinky?" diyor.

Ona bakmadan önce biraz et suyu yudumluyorum ve masumiyetle başımı sallıyorum.

O buna inanmıyor. "Biliyorsun, bir hayaletin bozukluğuna gülmek hoş değil. Maddi olmayan durumumuza yardım edemeyiz."

Bu sefer fincanımın içine homurdanıyorum.

Oflayıp pufluyor ve kollarını kavuşturmaya çalışıyor ama bunu başaracak kadar pratik yapmamış. "Yahni nasıl?"

Bir kaşık daha yutuyorum. "Lezzetli." Bir

huff daha. "Sanırım yemeği özledim."

Her yemek yediğimde bunu söylüyor.

Anlayışla başımı sallayarak kaşığı yukarı kaldırıyorum ve ılık et suyundan biraz daha içiyorum. Dudaklarımı yalıyorum, dilimin ucuyla tuzluluğu emiyorum. En azından yemek konusunda onunla empati kurabiliyorum. Aşk tanrısı olarak Aşk Okları'yla yüceltilmiş bir hayaletten başka bir şey olmadığım uzun bir zaman vardı. Bu yüzden yediğim her yemeğin tadını çıkarırım, öğle yahnisi gibi basit bir şeyin bile.

Yemeye devam ederken Belren'in sessizleştiğini fark ediyorum. Başımı kaldırdığımda beni ilgiyle izlediğini gördüm, bakışları bana kilitlenmişti.

dudaklarım. Bir sonraki ısırığımı almadan önce duraklıyorum ve gözlerim tekrar ona takılmadan önce odada geziniyor.

Belki bir kısmı çenemden aşağı damlamıştır?

"Ne?" Yüzümü silerken fısıldıyorum -hiçbir şey.

Sanki transa geçmiş gibi gözlerini kırpıştırıyor. "Hiçbir şey," diyor çabucak.

Güvecimin geri kalanını sessizce bitiriyorum, müzisyenin sokaktan süzülen gürültünün çoğunu bastıran sessiz şarkısını dinliyorum. Yine de ne zaman bir ısırık alsam, duyularım karıncalanıyor ve Belren'in beni izlediğini biliyorum.

Son zamanlarda bunu yapıyor. Hem de çok.

Bazen onun kırık hafızasının bir parçasını mı canlandırıyorum diye merak ediyorum. Sanki bir dejavu yaşıyorum ve o bu duyguyu nasıl adlandıracağını bilemiyor. Eğer durum buysa, bunu teşvik edemem.

Bu planının işe yaramasına gerçekten çok şaşırdım. Ne zaman başka bir adaya gitsek, ölüm yerinden biraz daha uzaklaşsak, onun pisliğine ne kadar özen göstersem de çekip gitmemesi bir mucize.

"Yerlilerle sohbet etmeye mi gidiyorsun?"

Sorusuyla düşüncelerimden sıyrılıyorum ve kaçan iç çekişime engel olamıyorum. Bunu nefesimin altında yapmama rağmen yakalıyor. "Sorun mu var?"

Başımı sallıyorum ve kaşığı boş kâseme bırakıp etrafıma bakıyorum. Sadece üç masa dolu, bir de barda oturup fincanını yudumlayan bir kişi var.

"Bu ada daha dünyevi görünüyor, sizce de öyle değil mi?" Belren not ediyor. "Burada pek çok farklı türde fae var, bu da başka yerlerden geldikleri anlamına geliyor. Ayrıca, bu ada daha büyük - kendi denizi olacak kadar büyük. Eminim birileri aradığınız Soora hakkında bir şeyler biliyordur."

O haklı. Şimdiye kadar ziyaret ettiğimiz tüm adalar arasında, cevaplar için en fazla potansiyele sahip olanı bu.

Sorun şu ki... Oyalanıyorum.

Belren'in dikkatini çekmem gerektiğini biliyorum, ama bir şekilde Soora'yı bulursak, başka dayanağı kalmayacağından endişeleniyorum.

Sonra da onu. Odaklanmasını sağlayacak başka bir şey yok. Emelle bundan önce bir çözüm bulamazsa... o zaman ona ne olacak?

Öğrenmekten korkuyorum.

"Peki ya onlar?" Belren, ön pencerenin yanında birlikte oturan üç fe-erkeği işaret ederek soruyor.

Çok konuşkan görünüyorlar. Ve hareketli. En çok dedikoduyu onların yaptığına şüphe yok ama geveze kadınlar beni geriyor. Saatlerce konuşabilecek tipte insanlara benziyorlar. Süpermarkette karşılaştığınız ve tek istediğiniz dondurmanızı alıp huzur içinde yemek için eve gitmekken kırk beş dakika boyunca size hayatlarından bahseden türden.

Uzak dursan iyi olur.

Belren'e başımı sallıyorum ve onun yerine barda oturan yalnız erkeği seçiyorum. "O mu? Gerçekten mi?" Belren arkamdan homurdanarak konuşuyor.

Ayağa kalkıp yanına gidiyorum, kanatlarımı sırtıma doğru sıkıca tutuyorum ve garip bir şekilde yanına oturana kadar geriye doğru çekilmiş saçlarımın hâlâ kulaklarımı örttüğünden emin oluyorum. En az on tane daha açık tabure olduğundan, muhtemelen bu kadar yakın oturduğum için beni azarlamak için başını bana doğru salladı ama beni görünce durdu.

Var olmayan şapkasını eğerek, "Merhaba," diyor. Parmak eklemlerinde balık pullarını andıran koyu mavi bir teni ve sırtına dökülen gür saçları var. Ama dikkatini dağıtan şey alnının tam ortasında duran üçüncü gözü. Diğerleri kadar sık yanıp sönmüyor. "Size bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Teklifi hiç beklemiyordum ve tamamen üçüncü göze bakmaya dalmışken hazırlıksız yakalandım. "Oh... Şey... Ballı bir papatya çayı iyi olurdu."

Kaşlarının arasında çarpık bir çizgi beliriyor.

Güvecimi getiren kadın garson, tezgahı silmekle meşgul olduğu barın arkasından başını kaldırıp bakıyor. "Bizde ondan yok."

Tam arkamdan gelen bir homurtu, Belren'in tam arkamda olduğunu fark ettiğimde omuzlarımın sertleşmesine neden oluyor. "Burada çay yok, Pinky."

Lakabıma sadık kalarak yanaklarımın da saçlarım gibi pembeleştiğini hissedebiliyorum.

"Devam et. Biraz havadan sudan konuşarak onu yağla," diye koçluk yapıyor Belren.

Boğazımı temizleyerek erkeğe dönüyorum ve ona bir gülümseme sunuyorum.

Geyik muhabbeti, geyik muhabbeti, geyik muhabbeti.

"Peki... üçüncü bir göze sahip olmak nasıl bir şey?"

Erkek bana göz kırpıyor, üç kapak birden.

Belren kahkahalarla gülerek yüzümün alev alev yanmasına neden oluyor. "Demek istediğim... gözle algılama söz konusu olduğunda yardımcı olur."

Bir üçlü göz kırpma daha.

Havadan sudan konuşmak en iyi becerilerimden biri değil. Bir nefes verip vazgeçiyorum, çünkü kaçma arzusundan başka bir şey için ona yağ çekmediğim açık.

"Havershore ya da Hackenshire'ı hiç duymuş olabilir misin?" Cevap vermesi birkaç vuruş sürdü ve sonra bana sert bir sesle "Hayır."

Sonra taburesinden kayar ve arkasına bile bakmadan gider.

Belren yarı inliyor, yarı kıkırdıyor. "Tanrım, bu işte çok kötüsün."

"Sanırım göz konusunda alıngandı."

Barın arkasındaki kadın garson kıs kıs güler. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Onu gücendirmek istememiştim."

"Hayır, daha fazla erkeği gücendiririm. Bu beni gıdıklıyor," diyerek gülüyor ve beni de kendisiyle birlikte gülümsetiyor.

"O adaları duymuş o l a m a z s ı n ı z , değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Neden bakıyorsun?"

Bir an tereddüt ediyorum, hızla Belren'e bakıyorum, o da omuz silkiyor.

"Şey..." Daha yakına eğildim. "Aslında orada birinin saklandığını duydum."

Şimdi tüm dikkati bende ve barın diğer tarafından bana d o ğ r u eğiliyor, bonesinden düşen turuncu saç telini tokatlayarak uzaklaştırıyor, dekoltesi neredeyse bar tezgahına dökülüyor.

"Kim?" diye soruyor, narenciye gözleri ilgiyle parlıyor.

"Oooh, şimdi onu yakaladın," diyor Belren kıkırdayarak.

"Soora," diye sessizce cevap veriyorum. "Eski prenses."

Dişi önce şaşkınlıkla, sonra da tiksintiyle geri çekiliyor. Başını çeviriyor ve yere tükürüyor. "O yüksek fae haini!" diye tıslıyor, keskin ağzı şaklıyor. "Onu bir daha görsem dişlerimle deşerdim, yapardım."

Bu hemen hemen herkesten aldığım tepkinin aynısı. Bazen tükürüyorlar, bazen adına küfrediyorlar ama duygu aynı. Soora'nın yakın zamanda diyar çapında popülerlik yarışmalarını kazanamayacağı kesin.

"Sonunda o lanet olası kral ve prensin tarafını tuttu - kendilerini daha aşağı fae'lerden çok daha iyi sanan o çürümüşler. Kendi postunu kurtarabilmek için isyana sırtını döndü." İyi bir önlem için tekrar tükürüyor.

"Kimse dönekleri sevmez."

Bana bakıyor, dudakları aşağı doğru kıvrılıyor. "Ne diye paltolardan bahsediyorsun?"

"Yok bir şey, boş ver," diyorum hemen. "Yani o adaları duymadığınıza emin misiniz?"

Başını sallıyor. "Hayır."

Belren hayal kırıklığıyla yere yığılıyor ama cevabından pek de memnun olduğumu söyleyemem. "Peki, merakımı giderdiğin için teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek. Tabureden kalkıp kesemden birkaç bozuk para çıkardım ve önündeki barın üzerine koydum. "Ve güveç için tekrar teşekkür ederim."

Tam gitmek için döndüğümde eli dışarı fırlıyor ve kolumu tutuyor. Sarsılarak duruyorum ve ona dönüyorum, Belren bir şey yapabilecekmiş gibi yanıma sıçrıyor.

Ama kadın bana kendini beğenmiş, keskin bir gülümseme attı. "Şimdi, o adaları hiç duymadığımı söyledim. O hain sürtük prensesi bulmana yardım edebilecek birini tanımadığımı söylemedim."

BÖLÜM 16

LEX

Gökyüzü daha önce bulutlardan küçük pamuk topları toplamaya karar verdi ve şimdi aynı bulutlar şişti ve karar-üzerimize damlıyordu.

Neyse ki, Belren'le birlikte toprak yola bakarken Peçe'nin içinde saklandığım için sırılsıklam olmuyorum. Kimsesiz bir yol, kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünen tek bir dalgaların karaya attığı odun çit dışında yanında hiçbir şey yok.

Sunucunun tariflerini harfiyen uyguladık ve buraya varmak için en az bir saat yürüdük. Ama şimdi, olmak istediğim *yerin burası* olup olmadığından emin değilim.

"Güvensiz görünüyor, değil mi?" Tahta çitin üzerindeki tüneğimden soruyorum. Belren onuncu kez direkten geçtiğinde benimle birlikte oturmaya çalışmaktan vazgeçti.

Yanımda durmuş, patikanın ötesine bakıyor. Yedi katlı bir ev olmasaydı tam ortasındaki binayı gözden kaçıracağımız kadar uzun bir buğday tarlasından geçerek yoldan ayrılıyor.

Yedi.

Ve bu seviyelerin her biri için farklı bir yöne eğilir ve farklı bir malzemeden yapılır. Uyumsuz bir yığın haline gelmesine çok az kalmış gibi görünüyor.

"Eminim sorun yoktur," diye yanıtlıyor Belren.

"Bu hiç de iyi görünmüyor," diye karşılık veriyorum. "Olmayı bekleyen bir felaket gibi görünüyor. Çatı neredeyse *yan yatmış*."

Bunun üzerine yüzünü buruşturuyor ve başını çatının tepesinin eğildiği yöne doğru eğiyor. "Sadece karakteri var."

Ona inanmaz bir bakış attım.

"Hadi ama Pinky," diyor önümde durmak için hareket ederek. "Eğer gerçekten yerçekimiyle olan savaşını kaybetmeye başlarsa, güzel kafana çarpmadan önce Peçe'ye geri dönebilirsin."

Az önce başıma güzel dediği için midemde kelebekler uçuşmayacak. Mantıksal olarak, iltifatlar söz konusu olduğunda bu çok iyi bir uyum bile değil.

Ona bakarken kendime bunu söylüyorum, ta ki travmatik midem yine de çırpınana kadar.

Tanrılar.

"Gerçekten oraya girmeli miyiz?"

"Bu bizim tek ipucumuz," diye hatırlatıyor

Belren. İşte bu.

"Peki." Yolun karşısına geçip tarlanın içinden geçen küçük yürüyüş yoluna doğru ilerlemeye başlıyorum. Hâlâ yağmur yağıyor, bu yüzden yerde, içine basmadığıma şükrettiğim su birikintileri var.

Birkaç dakika sessizce yürüdük, gözlerim önümdeki yedi katlı vahşete kilitlenmişti. "Ziyaret edeceğimiz bu fae... İtiraf etmeliyim ki bu kişinin bize eski prenses hakkında bilgi verebilecek gerçek bir falcı olduğuna gerçekten inanmıyorum."

"Barmen falcı demedi. Onun bir kahin olduğunu söyledi."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum ona, ortadan kırılmış ve yenilgiyle eğilmiş bir buğday sapı kümesinin yanından geçerken. "Bu kişinin gerçekten bir kahin olduğuna inandığımdan emin değilim."

Belren beyaz kaşlarını kaldırıyor, teninin gümüş rengi yağmur bulutlarıyla aynı gri renge bürünmüş. "Fae aleminde bir aşk tanrısısın, sadağında pisliğini taşıdığın bir hayaletle yürüyorsun ve yine de bir kahinin varlığından şüphe mi ediyorsun?"

Ses tonunu beğenmedim.

"Pek çok farklı âlemde bulundum ve pek çok farklı büyü gördüm ama daha önce hiç fu- ture'u gerçekten görebilen birini görmemiştim. Melekler bile bunu yapamaz."

"Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz."

O anda patikanın sonuna ulaşıyoruz ve şimdi sivri bir gölge gibi üzerimizde beliren eve geliyoruz. Evin önü de en az geri kalanı kadar köhne, eğri büğrü kırmızı tuğlalarla çevrili eğri büğrü sarı bir kapısı var. Tuğlaların üzerinde koyu beyaza boyanmış ahşap paneller, onun üzerinde parke taşı, onun üzerinde bir çeşit sıva, *onun* üzerinde başka bir çeşit ahşap... Böyle devam ediyor. Tam bir karmaşa.

"Bu şey pek çok bina ve güvenlik kuralını ihlal ediyor," diye homurdanıyorum.

"Çiçekler hoş bir dokunuş," diyor Belren, bitkilerle dolup taşan kazan kutularını göstererek - gerçi ben onlara çiçek demezdim. Onlar daha çok, bir şekilde tutunmayı başarmış bazı yaprakları olan yabani otlara benziyor.

Belren bana bakıyor. "Hazır mısın?"

İsteksiz bir baş hareketiyle ön kapıya doğru yürümeye başlıyorum, nedense bunu çok komik buluyor. "Bir şey mi unuttun?"

Aşağı bakıyorum. Oh. Doğru.

İsteksizce Peçe'den çıkıp göz kırparak fiziksel dünyaya geri dönüyorum. Omuzlarımı dikleştirip vücudumun ani ağırlığına uyum sağlarken, yağmur üzerime sıçrıyor, tüylerimi ıslatıyor ve pembe saçlarımın dallarının enseme yapışmasına neden oluyor. Yumruğumu kaldırarak çok hafifçe parçalanmış tahtaya vuruyorum ve elimi olabildiğince hızlı bir şekilde tekrar bırakıyorum.

Belren benden kapıya bakıyor ve tekrar geri dönüyor. "*Bu* senin vuruşun muydu? Zar zor bir ses çıkardın."

Her geçen saniye daha da ıslanan gözlerimdeki suyu dışarı atıyorum. "Kusura bakmayın ama daha sert yapmaya korkuyorum!"

Şeytani bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Oh, Pinky. Daha zorunu yapmak eğlencenin yarısıdır."

Kaşlarım çatıldı. "Ne? Tabii ki değil. Sert bir vuruşla burası yerle bir olur."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Neden ne zaman seninle flört etmeye çalışsam ya farkına varmıyorsun ya da yüzün neredeyse kanatlarınla eşleşecek kadar kızarıyor?"

Ona göz kırpıyorum. "Ne zaman benimle flört ediyordun?"

"Biliyor musun, bir aşk tanrısı olarak, cinsel imalar konusunda gerçekten daha usta olmalısın. Özellikle de bunları söyleyen sen olduğun zaman."

Ne dediğimi hatırlamak için beynimi geri sarıyorum ve yanaklarım alev alıyor. "Ben... ben öyle demek istemedim."

Sırıtışı genişliyor ve içimde ılık ve çırpınan bir şeyler yaratıyor. "Biliyorum, Pinky."

"Biliyorum Pinky" diyor, ki bu da kendi içinde masum. Ama bunu söyleme *şekli* tamamen başka bir şey. Onu yatıştırıyor, tıpkı bir ca- ress gibi. Ve platonik bir tür de değil. Duygusal bir şey. Bunu mantıksal olarak nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama doğru. O söylediğinde bile ürperiyorum. Erkek tensel okşamayı konuşabilir. Bu iyi bir şey değil.

Kapıya bakmak için dikkatimi ondan başka yöne çeviriyorum. Bu konuşmaya girmeyeceğim, çünkü sadece ne yazık ki hazırlıksız değilim, aynı zamanda kafam da karışık. Belren hayattayken herkesle flört eder miydi? Bu sadece kas hafızası gibi kullandığı korunmuş kişiliğinin parçaları mı? ...Yoksa gerçekten *benimle* flört mü ediyor?

Ne yapacağımı bilemeden kapıyı tekrar çalıyorum.

"Bu ilk seferden bile daha sessizdi," diyor Belren. Yumruğunu kaldırıp kendini vurmaya çalışıyor ama eli kapıdan içeri giriyor.

"Allah kahretsin," diye küfreder. "Rocky bunu nasıl başardı?" İşte başlıyoruz.

"Hâlâ kıskanıyor musun?" Alay ediyorum.

"Ben mi? Kıskanç mı?" diye alay ediyor. Sonra duraklar. "Aslında, evet."

Bir homurtu çıkarıyorum ve tam bu kaba sesi çıkardığım anda kapı aniden açılıyor. Gözlerim açılıyor ve içgüdüsel olarak şaşkınlıkla bir adım geri atıyorum. Tabii ki ayağım bir su birikintisinin içine düşüyor ve çamur krem rengi eteğime sıçrıyor. Ayağımı k a l d ı r ı y o r u m, ayakkabım çoktan ıslanmış, eteğim mahvolmuş. "Oh, şekerleme."

Önümdeki fae homurdanıyor. "Şekerlemem yok ama kakao çekirdeklerine batırabileceğim küp şekerlerim var. Yine de sana pahalıya patlar." Sanki teklifine karşılık benden ne kadar para koparabileceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

Fae kısa boyludur, sadece bir metre boyundadır, kırmızı düğmeli pijama giyer ve tel tel kahverengi saçlarına bir gecelik takar

altından sarkan. Ne tür bir fae olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama sormaktan daha iyisini biliyorum. Ayakları üzerinde olduğunu düşünürsek, ya çok genç ya da çok yaşlı olduğunu tahmin ediyorum, ama aslında tam ortada bir yerde.

"Merhaba, rahatsız ettiğim için çok özür dilerim."

Tekrar homurdanıyor, üzerime yağmur yağmaya devam ederken kayıtsızca izliyor.

"Bana birini bulmama yardım edebileceğinizi söylediler."

Bir an düşündü ve dikenli çenesini kaşıdı. "Bu size kakao şekeri küpleriyle birlikte pahalıya patlayacak."

Kemerimdeki keseyi okşadım. "Ben ödeyebilirim."

Dönerek evine doğru yürümeye başlıyor ve onu takip etmem için el sallıyor. "Hadi o zaman. Ama ayaklarını sil. Evi düzenli tutmayı severim."

Bir an tereddüt ediyorum, içeri girmeden önce gerçekten sallanmadığından emin olmak için eve bakıyorum. Yere adımımı atar atmaz çıkan kırışma sesini duyunca kaşlarımı çatıyorum. Bir hasır ya da dokuma kilim yerine, birkaç kat kâğıt sargı serilmiş.

"Hadi bakalım, ayaklarını sil Pinky," diye gülüyor Belren.

Burnumu kırıştırarak, ayakkabımdaki çamuru aceleyle silebildiğim kadar siliyorum, ancak kağıt yırtılmaya devam ediyor. Sonunda pes ediyorum ve onları tamamen çıkarmaya karar veriyorum ve arkamdan kapatırken kapının yanına bırakıyorum.

Arkamı döndüğümde, ilk kez içeriye iyice bakabiliyorum. Tıpkı dışarısı gibi içerisi de eğri büğrü, darmadağınık, birbiriyle uyumsuz bir karmaşa. Onun *düzenli ev* anlayışı benimkinden çok farklı.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, etrafıma bakarken irkiliyorum.

Tavan o kadar eğri ki ahşap panellerden bazıları eğiliyor. Duvarlar, başımı ağrıtacak kadar parlak, farklı renklerde boyalarla kaplanmış. Merdivenler bir sağlık ve güvenlik sorunu gibi görünüyor. Basamakların hiçbiri düzgün ya da düz değil, trabzan bazı kısımlarda eksik ve yine de kıvrıla kıvrıla devam ediyor, spiralinde tepeyi göremeyeceğim kadar yüksekte.

Burası o kadar kopuk ki başımı döndürüyor.

Belren, duvarda iki uçlu bir pipo içen küçük fae'nin portresiyle kaplı bir noktada durur. Tabii ki resim eğri büğrü asılmış. "Süslü adam, ha?" diye sırıtıyor.

"Hasta olacağım," diye fısıldıyorum.

Belren etrafa bir göz atıyor ve eğri büğrü ahşap döşemenin her tarafına sıçramış gri boyalara dikkat ediyor. "Dürüst olmak gerekirse, fark edeceğini sanmıyorum."

"Oy! Birinin evinde oyalanmak kabalıktır!" Spiral merdiven boşluğundan bana ters ters bakan fae'nin yüzüne bakıyorum. "Hadi ama. Bütün gün bekleyemem."

Gözlerim büyüdü. "Sen... oraya gelmemi mi istiyorsun?" Sanırım sorum dehşet dolu bir ciyaklamayla son bulacak ama kulaklarım adrenalinden çınlıyor.

Bana cevap vermeye tenezzül etmiyor, bunun yerine gözlerini deviriyor ve arkasını dönerek eğimli merdiveninin çıktığı her neyse oraya doğru kayboluyor.

Belren merdivenlere doğru ilerlemeden önce, "Hadi Pinky, ben önden gideyim," diye teklifte bulundu. İlk birkaç basamağı çıktıktan sonra bir işaretle arkasını döndü. "Gördün mü? Her şey yolunda."

"Aslında fiziksel bir bedene sahip olmamak hiç de rahatlatıcı değil," diye tıslıyorum içimden ve yapıya bir kez daha bakıyorum.

"Aww, hadi ama. Biraz yaşa."

Bunu gerçek bir *hayalet* söylüyor.

Hem çaresiz hem de hayatımdan endişe ederek takip ediyorum. Çıplak ayağım ilk basamağa bastığında, ahşap benim ağırlığım altında inliyor ve Belren'e pis bir bakış atmama neden oluyor. "Eğer bu merdivende ölürsem ve bütün bu çirkin ev üzerime yıkılırsa, geri döner ve *sana* musallat olurum," diye tehdit ediyorum.

Ama erkek, yoluna devam etmeden önce omzunun üzerinden bana sırıtıyor. "İşte sende sevdiğim o kindar taraf var."

Bu kalbimin teklemesine neden olmamalı.

Yine de attırıyor.

Attığım her adımda ya gıcırdıyor, ya inliyor ya da patlıyor. Hangi sesin daha endişe verici olduğundan emin değilim.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyorum.

"Bu konuda içimde iyi bir his var," diyor aynı zamanda.

Korkulukları kavradığımda bir huff çıkıyor, gerçi hepsi farklı yükseklikte, bazen ulaşamayacağım kadar uzun, sonra çok kısa ve sonra sadece... gitti.

Neyse ki, Belren bir kapı aralığından kaybolmadan önce sadece merdivenlerin ilk katını çıkmam gerekiyor. İçeride ona katılmadan önce sahanlıkta bir an duraksıyorum.

"Tanrım, gittikçe kötüleşiyor," diye mırıldanıyorum.

Duvarlar tabaklarla kaplı. Yemek tabakları, fincan tabakları, teneke tabaklar, cam tabaklar, porselen tabaklar, boyalı tabaklar... Her yerdeler, dört duvarın dördüne de tanrı bilir ne ile yapıştırılmışlar. Ve güzel simetrik desenlerle de asılı değiller, çünkü neden olsunlar ki? Hayır, yerleştirilmelerinin hiçbir mantığı ya da nedeni yok.

"Güzel, ha?" Belren her şeyi kavrarken neşeyle topuklarının üzerinde yuvarlanıyor.

Fae'yi odanın öbür ucunda, ahşap zemine gelişigüzel serilmiş halıların üzerinde bir masada otururken görüyorum. Çılgın Şapkacı bana çay ikram edecekmiş gibi hissediyorum. Sunucunun bana ne söylediği umurumda değil, bu adamın gerçek bir kahin olmasına imkan yok. Böyle bir büyüye sahip olsaydı daha iyi yaşıyor olurdu.

"Çok güzel tabaklarınız var," diyorum, çünkü iltifatla başlamak her zaman iyidir diye düşünüyorum. "Çok fazla."

"Yeterince değil," diye homurdanarak yanıtlıyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Bu odada yirmi iki dakikadan fazla kalamam, yoksa rahatsız olmaya başlayacağım ve doğruca mağazalara gitmek zorunda kalacağım ve yağmur yağarken mağazalara yürümek istemiyorum. Hem zaten muhtemelen yeni bir şey de yoktur. Bu adada iyi tabak bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Çılgınca bir tahminde bulundum. "Çok mu?"

Başını öyle bir sallıyor ki, kırmızı uyku takkesi gözlerinin üzerine düşüyor ve tekrar yukarı kaldırıyor. "Evet. O cahil esnafın bana sağlayabileceğinden çok daha fazlasına ihtiyacım var."

Aman Tanrım. Sadece dağınık değil. Aynı zamanda bir istifçi.

"Gel. Otur, otur," diye emrederek küçük bir masaya oturdu.

Çok sayıda tabağın yanından geçerken, küçük odayı geçerken ayaklarım yerdeki düğümlü halıya batıyor. Hemen arkasında eğik bir pencere var ve hala yağmakta olan yağmuru görüyor. Ona yaklaştıkça tavan daha da alçalmaya başlıyor, ta ki masaya ulaştığımda neredeyse yarı yarıya eğilmek zorunda kalana kadar. Tek bir sandalye olduğu ve masanın kendisi de küçük olduğu için aslında sadece bir kişilik. Ama Fae bana sabırsızca bakıyor ve pijamasının düğmelerini kaşıyor.

Etrafa bakınırken, büyük boy bir iğnedenliğe benzeyen bir şey görüyorum ve oturmak için onu sürüklüyorum. Ne kadar alçakta dursam da dizlerim hâlâ masaya çarpıyor. Sonunda bacaklarımı altıma kıvırıyorum, hafifçe kamburlaşıyorum ve yuvarlak masanın karşısındaki fae'ye bakarken kanatlarıma kramp giriyor. Pek mutlu görünmüyor.

"*Otur* dedim."

Şaşırmış bir halde kucağıma bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Umm... Öyle miyim?"

Gözlerini deviriyor. "Sen değil."

Fae'nin dikkati omzuma takılıyor ve bakışları Belren'in üzerine düştüğünde bedenim kaskatı kesiliyor.

Aman Tanrım. Bu Fae onu görebiliyor.

BÖLÜM 17

LEX

Gözlerimi dikmiş, Fae'ye bakıyorum. "Onu gerçekten *görebiliyor* musun?" Ses tonumdan şok akarken soruyorum.

"Ben bir *kahinim*," diye alay ediyor. "Elbette onu görebiliyorum. Eğer göremeseydim çok iyi bir kahin olmazdım, değil mi?" Belren'e bakıyor ve başparmağını bana doğru uzatıyor. "Bu en hızlısı değil, değil mi?"

Belren gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla adımlarını hızlandırdı. "Aksine, kendi iyiliği için fazla zeki."

Yanımda durup, yavaşça iğne yastıklı koltuğumun açık kısmına kendini bırakıyor. Ama oturmayı başarır başarmaz, kalçasının dış hatları benimkine değdiğinde içimde bir sarsıntı oluyor.

Bu da neydi böyle?

Bu his karşısında içimden utanç verici bir çığlık kopuyor ama kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Onu *hissedebiliyorum*. Gerçi dokunma hissiyle aynı şey değil, ondan daha yumuşak. Daha sessiz. Tıpkı bir çimen yaprağının üzerinde oluşan çiy tanesinin soğuyup tenimde yoğunlaşması gibi.

Gözlerim yüzüne kilitleniyor ama o çoktan geniş, metalik gözlerle bana bakıyor. Sanki o da bir şeyler hissetmiş gibi. Ona sormak için ağzımı açıyorum ama ben soramadan kahin sözümü kesiyor.

"Artık ikiniz de oturduğunuza göre, samimi bir görüşme yapabiliriz. Yemin ederim, görgü kurallarınız pek iyi değil."

Dikkatimi Belren'den çekerken, içimde haklı bir öfkenin kabardığını hissediyorum çünkü *affedersiniz*, ben dünyanın en terbiyeli insanıyım.

çok teşekkür ederim.

Belren onurumu koruma ihtiyacımı hissetmiş olmalı, çünkü eli kalçama düşüyor, sanki otomatik bir dürtmeyle yeniden saldırmamı engellemeye çalışıyor. Ama eli bacağımın *içinden geçmeliydi*.

Öyle değil.

İkimizin de yüzleri aynı anda düşüyor, bakışlarımız avucunun uyluğumun üzerinde sanki katı bir şeymiş gibi durduğu yere kilitleniyor. Kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor ama Belren nefes bile almıyor. Oh, bekle. Ölmüştü. Boş ver.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Bırakmadan cevap veriyor. "Bilmiyorum." Bakışları yüzüme doğru kalkıyor. "Hissedebiliyor musun?"

Bir şey hissediyorum.

Neredeyse bir dokunuş gibi. Yumuşak bir iç çekişin boyun kavisine verdiği his gibi. Aynı anda hem sıcak hem de soğukmuşum gibi, çakıl taşlı tende bir ter yalaması gibi.

Yani, evet. Hissediyorum.

Ama kalbim çılgınca atıyor, nefesim kesiliyor, çok fazla şey hissediyorum ve onun kastettiği şekilde bile değil. İşte bu yüzden, gerçek yerine, "Hayır" dediğimi duyuyorum.

Gözlerinde bir şey parıldıyor. Hayal kırıklığı. Ya da şüphe.

Suçluluk ve panik beni ondan u z a k l a ş t ı r ı y o r ama bedenim hâlâ bir tahta gibi kaskatı. Kahinin bizi izlediğini görüyorum.

Gergin havadan kurtulmaya çalışarak boğazımı temizliyorum. "Çok özür dilerim. Adınızı sormayı unuttum."

"Chuckrey."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Chuckrey," diyorum hoş bir şekilde, Belren sonunda gözlerini benden kaçırdığında biraz rahatlıyorum. Yine de elini kalçamdan çektiğinde içimde bir şeyler sızladı. O aptal gülümsemeyi dudaklarıma yapıştırmak, gözlerimi karşıya dikmek ve etkilenmemiş gibi davranmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. "İtiraf etmeliyim ki. Bize senin bir kahin olduğun söylendiğinde, başka bir şey kastettiklerini düşünmüştüm."

"Ne yani, geleceği gören biri gibi mi?" Alay ediyor ve gözlerini öyle bir deviriyor ki, gür kaşları yüzünden korneası yanacak diye endişeleniyorum. "Hiç bir gelecek görücüyle tanıştın mı? Onlar delidir," diyor ürpererek. "Tuhaf takıntıları ve istifleme alışkanlıkları var."

Şakasına gülüyorum ama kaşları çatılıyor ve ben de hemen yüzümü ekşitiyorum. Tamam. Sanırım tabakları inkar ediyoruz.

"Şanslısın ki ben *onlardan* çok daha iyiyim."

"Elbette," diyorum hemen. "Peki, tam olarak ne yapabiliyorsun?"

Soru karşısında sinirlenmiş görünüyor. "Herkesi görebilirim, değil mi?"

Belren başını eğiyor. "Burada olmayan insanları görebiliyor musun?"

Şimdi Chuckrey kaşlarını ona çatıyor. "Tabii ki burada olmayan insanları göremem, seni aptal. Yavaş olanın o olduğunu sanıyordum?"

Gerçek bir kahinin neden böyle yıkık dökük bir evde yaşadığını şimdi anlıyorum. Pisliğin teki.

Belren ona, "Birini arıyoruz ve yardım için size gönderildik," diyor.

"Kimi arıyorsunuz?"

Belren ağzından kaçırmak için ağzını açıyor ama o söyleyemeden ben araya giriyorum. "Sadece birini bulup bulamayacağınızı bilmemiz gerekiyor. Eğer bulamazsak, geldiğimiz yoldan gideriz ve seni rahat bırakırız."

Chuckrey sandalyesinde arkasına yaslanıp beni ölçüp biçiyormuş gibi izlerken, ben de onun saçındaki, içimde gerçekten bir tarak alma isteği uyandıran, özellikle iğrenç bir düğüme bakmamaya çalışıyorum.

Sonunda iç çekerek sessizliği bozuyor. "Peki. Deneyebilirim. Ama önce ödemeye ihtiyacım var."

Elim hemen keseme gidiyor ama Belren beni durduruyor. "Bir dakika bekle. *Yarısını* şimdi, yarısını da o kişiyi bulduğunda ödeyeceğiz."

Kurnaz gözleri öfkeyle parıldıyor. "Evet, evet, tamam!" diye homurdanır. "Ama bu konuda acele et. Bütün gün bekleyemem ve neredeyse gece uykusu vakti geldi."

Göz kırpıyorum. "Bu sadece... uyumak değil mi?"

Bana attığı bakış, benim hakkımda ne düşündüğünü tam olarak bilmemi sağlıyor ve bu...şey. İyi değil.

Muhtemelen bizi dışarı attırmaktan bir saniye kadar uzakta olduğum için keseyi karıştırıp bir bozuk para çıkarıyorum ve dikkatlice önümdeki masanın üzerine koyuyorum.

Gözlerini ona dikti. "Bir tane daha."

Bir madeni para daha çıkarıp mükemmel bir şekilde üstüne diziyorum. "Bir tane daha."

Üçüncü bir bozuk para diğerlerinin yanına konur.

"Bir tane daha."

Dördüncüye uzanmaya başlıyorum ama Belren başını sallıyor. "Bu kadar yeter."

Burada paranın değerini gerçekten hatırlıyor mu yoksa numara mı yapıyor bilmiyorum ama her iki durumda da işe yarıyor.

Fae sinsi bir sırıtış atıyor. "Değerimi biliyorsun, değil mi?" diye kıkırdar. "Güzel. Bana bir bozuk para ver."

Parmağımı yığından daha yeni kaldırmıştım ki, eli dışarı fırlayıp bir tanesini cebe indirdi.

"Pekâlâ," diyor pijamasının göğüs cebini okşayarak. "Bana kimi görmek istediğini söyle."

"Eski prenses Soora," diye yanıtlıyor Belren tereddüt etmeden.

Yere tükürmeden hemen önce Chuckrey'nin bir çift yontulmamış kaşı alnından yukarı fırlar. "Sürgün edilen mi? *Onu* neden görmek istiyorsun?"

Belren başını bana doğru eğdi ve sırıttı. "Bu onu öldürmek istiyor."

Aman Tanrım.

Başımı çevirip ona iri gözlerle bakıyorum ama o bana göz kırpıyor. Bu adada herhangi bir kolluk kuvveti var mı bilmiyorum, ama eğer varsa, kahin muhtemelen beni bir saniyede satardı.

Ama Chuckrey bana haddimi bildirme fırsatını kaçırmak yerine başını sallıyor. "Oh, tamam o zaman." Sanki onu öldürmek son derece mantıklı bir şeymiş ve beni daha çok sevmesini sağlayacakmış gibi, yüzündeki önceki tiksinti ifadesi kayboldu. "Bu şimdiye kadar aldığım en ilginç isteklerden biri ama ne yazık ki onu *göremiyorum*."

"Ne? Neden olmasın?" Belren ve ben aynı anda söylüyoruz.

Chuckrey omuz silkiyor. "Sence diğer kahinler krallığın en çok nefret edilen sürgününü bulmaya çalışmadılar mı? Başına kendi adanı satın alabilecek kadar büyük bir ödül kondu. Ama büyü işe yaramaz. Üzerinde engelleyici gibi bir şey var. Hiç şaşırmadım, büyülü bir bariyer büyüsü var."

Belren'in omuzları bu haberle çöktü, ancak bunun onun için iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyorum. Kader benden bunu istediği için onun odaklanmasını ve bu yolda kalmasını sağlamam gerekiyor ama Soora'yı bulmasının güvenli olup olmadığından emin değilim.

"O zaman bu bize hiç yardımcı olmuyor, değil mi?" Belren diyor ki. "Parayı ona geri ver."

Chuckrey'nin eli cebine gitti. "*Sanmıyorum*. Anlaşmamız böyleydi. Görülemeyeni görmek istemen benim suçum değil."

Belren'in boğazından hırlamaya yakın bir şey çıkıyor. Ses o kadar sarsıcı, o kadar *soğuk* geliyor ki ben bile biraz korkuyorum.

"Bir Cernu fae, hmm? Uzun zamandır bir Cernu fae'nin hırladığını duymamıştım," diyor Chuckrey, düğmeli göbeğini kaşırken, hiç istifini bozmadan. "Ama endişelenmene gerek yok. Onu büyülerimle *göremesem* de, nerede bulabileceğinizi biliyorum."

Kalan hırıltı anında kesilir ve Belren'in gözleri parlar. "Nerede?"

Chuckrey kaşlarını çatar ve bekler.

İç çekerek yığından bir bozuk para daha uzatıyorum, o kadar hızlı kapıyor ki altın bir bulanıklık oluyor. Cebini sevgiyle sıvazlıyor.

"Eee?" Belren bastırıyor. "Onu nerede bulabiliriz?"

"Sürgündeki prensesten tüm yüksek fae'ler nefret ediyor çünkü onun kendi türüne ihanet ettiğini düşünüyorlar. Ama küçük fae'ler? Ondan daha da çok nefret ediyorlar. Onlara sözler verdi ve sonra gidip hepsini terk etti. Ama yine de ona sadık kalan bir tür fae var."

Merakımı uyandırarak öne doğru oturuyorum. "Hangisi?"

"Hob fae, tabii ki," diye yanıtlıyor Chuckrey. "Her zaman giydikleri kahverengi pelerinlerinden dolayı genellikle brownie olarak adlandırılırlar. Ama pek çok farklı isimle anılırlar. Hobs, silkies, uruisgs, koboldlar. Ben onlara ocaklı demeyi tercih ediyorum. Evet, birçok isimleri var ama hepsi aynı. Ocakları bulursanız, onu da bulacağınızdan emin olabilirsiniz."

Belren ve ben bakışıyoruz ve bu sefer daha önceki garipliklerden eser yok, çünkü bu bizim ilk sağlam ipucumuz.

"Eğer bu doğruysa, neden başka hiç kimse ona ulaşmak için onları bulmaya çalışmadı?" Belren ona sorar.

"Kimse bir ocağı kızdırmak istemez. Biraz kısa boylu olabilirler ama temizlik yaparak, ufak tefek işler yaparak ya da onları kızdırırsanız, adımlarına ekstra bir sıçrama katan kötü niyetli numaralar yaparak güçlü büyüler elde ederler. Ayrıca nedense o cadıya ölümüne sadıklar," diyor biraz tedirgin bir şekilde. "Başkalarının aramış olması önemli değil. Eminim ona yardım ediyorlardır."

"Onları nerede bulabiliriz?" Ben soruyorum.

Chuckrey kaşlarını çatıyor ve sonra pijamasının altına tıkıştırılmış ve bir ipe asılmış bir çift gözlük çıkarıyor. Gözlükleri burnuna yerleştiriyor ve sonra uzaklara bakıyor, tabak duvarına o kadar uzun süre bakıyor ki endişeleniyorum.

"Chuckrey?"

"Şşşt!" diye bağırıyor. "*Görmeye*

çalışıyorum." Oh. Doğru ya.

Saniyeler geçiyor. Dikkatini dağıtmaktan korktuğum için ses çıkarmamaya çalışıyorum.

Yine de sessizlik içinde oturduğumuz süre uzadıkça, Bel- ren'in yakınlığının yeniden farkına varıyorum. Kalçasını oynattı, artık benimkine tam olarak *değmiyor*, ama aramızda neredeyse bir santim bile yok. Eğer kolum vücuduma bu kadar yakın olmasaydı, ona sürtünüyor olacaktı. Kanatlarım bile acı verecek kadar yakın, bir tüy bile ona sürtünemeyecek kadar gergin.

Bana dokunduğunda ne hissettiğini bilmek istiyorum. Benimle aynı şeyleri mi hissetti? Daha fazlasını mı?

Hain gözlerim ona doğru kayıyor ve bir kez daha bana bakıyor. Yavaş, istikrarlı bir dikkat. Meraklı bir sıcaklık.

"Kızarıyorsun, Pinky," diye mırıldanıyor.

Üç kelime ve bir bakış. Kalbimin yeniden çarpmaya, ellerimin buruşmaya başlaması için gereken tek şey bu. Daha önce kızarıyor muydum bilmiyorum ama şimdi kızarıyorum.

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Gergin olman hoşuma gidiyor." Ağzımı ayırıyorum ve gözleri dudaklarıma kayıyor. "Çok sıkıntılı..."

Tanrım.

Chuckrey oflayarak gözlüğünü çıkardığında anımız yarıda kesiliyor. "Şey. Bir ömür yetecek kadar ocak gördüm."

"Ne öğrendin?" Belren soruyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Chuckrey'nin gözleri son paraya kaydı. Parayı ona uzatır uzatmaz diğerlerinin yanına koyuyor. "Birkaç farklı ocak adası gördüm," diye söze başlıyor ve sandalyesinden zıplayarak arkamızdan yerdeki tabak yığınına gidiyor. Bir cam ve teneke şangırtısı duyuldu ve sonra elinde bir kitaptan koparılmış bir kağıt parçası ve diğer elinde bir tüy kalemle zıplayarak koltuğuna geri döndü. Bazı ada isimlerini ve aceleyle yol tariflerini karalıyor.

"İşte," diyor, kâğıdı iterek. "Bahse girerim sürgün prensesiniz bu adalardan birinde. Ama muhtemelen derinlerde bir yerde saklanıyordur ve ocaklılar onu ele vermeyecek kadar sadıktır. Onu bulmak çok zor olacak."

"Onu bulacağım." Belren'in cevabı o kadar güvenle söylenmiş ki ona inanıyorum. Belki de ölümlü hayatının kalıntılarını ve bir şeyleri bulma yeteneğini hissediyordur. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyorum.

Kâğıdı almak için hamle yapmadan önce bir an kâğıda bakıyorum ama Chuckrey elini diğer ucuna atarak beni sıçratıyor.

Kafamı kaldırdığımda Belren'i izlediğini görüyorum. "*Gördüğüm* hayaletler
genellikle senin gibi değiller, biliyorsun."

Belren'in duruşu sertleşti ama bunu rahat bir gülümsemeyle geçiştirmeye çalışıyor. "Evet, biliyorum. Ben çok daha iyi bir arkadaşım."

"Yine de fark etmez," diye devam ediyor Chuckrey. "Sonuçta hepiniz aynı sebepten buradasınız. Hepinizin ipte sallanan bir kancası var. Bitmemiş bir iş."

Şimdi omuzlarım kaskatı kesildi. "Ne?"

Chuckrey gözlerini Belren'den ayırıp bana bakacak kadar uzun süre baktı. "Bu daha canlı görünebilir ama hata yapma. O da diğerleri kadar ölü," diyor ve korkunun mideme taş gibi oturmasına neden oluyor. "Ve tüm ölülerin sadece iki kaderi vardır."

"Peki bunlar ne olabilir?" Belren soruyor ve sesi hafif gibi görünse de, bir şekilde içinde bir öfke akımı hissedebiliyorum.

Chuckrey, "Genellikle, havaya ve hiçliğe karışana kadar, içinde bulundukları delilikten yavaşça uzaklaşırlar" diyor ve şöyle devam ediyor

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. "*Ya da*... yarım kalan işlerini tamamlarlar ve ölümlüler dünyasında sahip oldukları azıcık tutunmayı da kaybedip eter içine geri çekilirler, yok olurlar. Her iki durumda da hayaletler kalıcı değildir, sen de öyle."

Belren'in gözlerinin etrafındaki deri gerginleşiyor ve gülümsemesi vahşi ve soğuk bir hal alıyor. *Bitmemiş iş* kelimeleri zihnimde tekrarlanırken kalbim hızla çarpıyor, endişe avuçlarımı kayganlaştırıyor.

Bir saniyelik gergin sessizliğin ardından Belren bir kez daha umursamaz maskesini takar. "Öyle mi? Görünüşe göre biraz falcılık yapıyorsun. Kaderim kulağa *çok* heyecan verici geliyor." Gri gözleri Chuckrey'nin hâlâ rehin tuttuğu kâğıda kaydığında, kâhin ipucunu alıyor ve bırakıyor. Kâğıdı hızla keseme yerleştirip ayağa kalkıyorum, Belren de hemen yanımda.

İkisi birbirine ters ters bakıyor ve ben de üzerimize çöken gariplik karşısında boğazımı temizliyorum. "Çok teşekkür ederim, Chuckrey. Bize çok yardımcı oldun."

Yardım etti... ve sonunda biraz agresifleşti. Ve ayrıca başlangıçta. Ayrıca, ortalarda bazı bölümlerde. Daha fazla tabak almak için olmadığı sürece pek dışarı çıktığını sanmıyorum.

Küçümseyici bir el sallıyor. "Evet, evet, tabii ki yardım ettim. Şimdi çık dışarı. Gece uykumdan önceki alacakaranlık uykumu kaçırmak istemiyorum."

Tabii ki. Ne kadar aptalım.

Belren ve ben dışarı çıktık ve neyse ki ev başıma y ı k ı l m a d ı . Bunun yanı sıra Soora'nın nerede olduğuna dair daha sağlam bir ipucuna sahip olduğumuz gerçeği beni tatmin etmiş hissettirmeli. Bunun yerine, yanımda yürüyen erkek yüzünden duygularım karmakarışık. Ya yavaş yavaş delirip parçalanacak ya da henüz bitmemiş işini bitirirse varoluşunu sonlandıracak olan erkek. Bu da Soora'nın izini sürmem olabilir de olmayabilir de. Bunu *aktif olarak* yapmaya çalışıyoruz çünkü odaklanacağı bir hedefi olmazsa benden uzaklaşacağından endişeleniyorum.

Harika.

İşlerin bu kadar karışmasına izin vermemeliydim. Bağlanmama *da* izin vermemem gerekiyordu. Ama tüm çabalarıma rağmen... yine de bağlandım ve şimdi ne yaptığıma bir bakın. Onu felakete giden bir yola soktum.

Emelle onu hayaletten kurtarmanın bir yolunu bulmadığı sürece, bir kaya ile ölü bir yer arasında sıkışıp kaldık ve seçeneklerimiz tamamen tükendi.

BÖLÜM 18

LEX

"S o, şu cinayet çılgınlığı hakkında konuşalım."

Bir iniltiyi bastırıyorum, keşke başımı yatağa gömebilseydim.

Dinlendiğim yastık. Gerçi gerçekten *gömülecek bir* şey yok. Hayatımda gördüğüm en acınası yastık. Sadece saman dolu, düzleştirilmiş bir çuval. Ama en azından bu han odasında bir lavabo ve perde var. Kahin'den ayrılalı üç gün oldu ve seyahatimiz boyunca çoğunlukla Peçe'de kalmış olsam da, bu gece biraz yemek yiyebilmek ve biraz uyumak için bedene girmeyi tercih ettim.

Belren'e bakarak gümüşi siluetini inceliyorum. Ay ışığıyla aydınlatılmış gece lambam gibi parlıyor ve alt kattaki yemek alanından gelen seslere rağmen bu küçük oda bana her şeyden ve herkesten uzakmış gibi geliyor. "Son kez söylüyorum, bu bir *çılgınlık* değil."

Ahşap zemine uzandığı yerde sırıttığını görüyorum, vücudu küçük odanın tüm uzunluğu boyunca, kıvrılmış dirseklerinin uçlarından ayakkabılarının tabanlarına kadar uzanıyor.

"Peki ya herkesin nefret ettiği şu eski prenses? Onu nereden tanıyorsun? Gidip onu öldürmek istediğine göre kişisel bir mesele gibi görünüyor."

"Onu gerçekten tanımıyordum," diye söylendim. "Ama tanıştığım her fae, isyana liderlik etmesi gerekirken isyana karşı çıktığı için ona lanet okuyor."

"Evet, isyan. Kulağa iç gıcıklayıcı geliyor."

Bu kelimeyi sadece ilk üç harfi *t-i-t* olduğu için kullandığından oldukça eminim.

"Kuşkusuz, isyan hakkında çok fazla araştırma yapmadım. İsyanın esas olarak küçük fae'lerin monarşinin koyduğu kanunlardan kaynaklanan adil olmayan muamele nedeniyle yüksek fae'lere karşı ayaklanmasıyla ilgili olduğunu biliyorum. Ancak eski prenses küçük fae'lere sadakatine ihanet etti ve bunun için onu asla affedeceklerini sanmıyorum."

Başını çevirip bana bakıyor ve ben dudağımdan endişeleniyorum. Belren'in sorularına çobanlık etmek ince bir çizgi, çünkü çok fazla şey söylemekten endişe ediyorum.

"Yine de, onu bitirmek isteyen kişinin neden sen olduğunu anlamıyorum. Sen daha düşük bir fae değilsin, hatta bir fae bile değilsin. Ayrıca senin öldüren bir tip olduğuna hala ikna olmadım."

"İnsanların neler yapabileceğini bilseniz şaşarsınız," diyorum akıllıca. "Aşk tanrısı olarak geçirdiğim süre boyunca başkalarını inceledim ve eski sevgililerin birbirlerinden intikam almak için büyük çaba sarf ettiklerini gördüm. Her şekilde bundan biraz tatmin oluyor gibiydiler."

"Ve istediğin bu mu? İntikam tatmini mi?" "Umm..."

Kaşlarımı çattım. Bu fikrin aklıma sadece onu düşünmekten vazgeçmek istediğim için geldiğini nasıl açıklayabilirim? Onun ölümünün intikamını alarak ve Soora'yı alaşağı ederek bir tür kapanış yapabileceğimi düşündüm. O an için mantıklı görünüyordu. Ve muhtemelen biraz da akılsızca.

"Dürüst olmak gerekirse intikam pek bana göre değil."

"Aynen öyle," diyor beni göstererek. "İşte bu yüzden onu bu kadar büyüleyici buluyorum."

"Eğlendirici olabildiğime sevindim," diyorum dudaklarımı bükerek.

Belren bana ağırbaşlı bir ifadeyle bakıyor. "Kesinlikle büyüleyicisin."

Nefesim kesiliyor ve Belren'in bakışlarının gümüşi ağına yakalanıyorum. Bunu yapmaya devam ediyor, kalbimi hızlandıran ve zihnimin savaşan duygularla dönmesine neden olan küçük şeyler söylemeye devam ediyor. "Bana böyle şeyler söylememelisin."

Kaşları çatılır. "Neden olmasın?"

"Ben sadece bir aşk tanrısıyım. Büyüleyici değilim. Önceki aşk tanrısı partnerlerime sorun. Hepsi başka biriyle eş olmayı tercih etti."

"Onlar kaybeder," diyor omuz silkerek. "Senin arkadaşlığını tercih ederim."

Cevabının altında kıvrandım. Bu şekilde konuşulmaya alışık değilim. Onun beni izlediği gibi izlenmeye. "Peki." Karnımdaki kelebekleri kovmaya çalışarak burnumu çekiyorum. "Sen bir hayaletsin, bu yüzden sana eşlik edecek pek fazla seçeneğin yok."

Gülüyor. "Doğru. Ama öyle olsa bile, yine de seni isterdim." Gözlerim onunkilere takılıyor.

Seni hala isterdim. "Hâlâ senin etrafında olmak isterdim." değil. Seçtiği kelimelerin anlamsızlığı o kelebeklerin geri gelmesini sağlıyor.

Beni bulmadan önce onun için nasıldı merak ediyorum. Hayalet Adası'nda söylediklerimle onu harekete geçirdim, bu yanlış fikre bağladım ama ya oraya hiç gitmemiş olsaydım? Sanki onu neredeyse yüzüstü bırakmışım, bir kez daha çöküşüne sebep olmuşum gibi hissediyorum ve bu duygudan nefret ediyorum.

Bana gösterdiği ilgiyi hak etmiyorum.

"Sadece bu ölümcül görev yüzünden bana çekiliyorsun," diyorum, onu başından savmaya çalışarak. Bu gerçek, itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor. Onun bitmemiş iş tetikleyicisini harekete geçirdim. Hepsi bu kadar. Bu yüzden bana çekildiğini hissediyor.

"Böyle düşünmeye devam et, Pinky." Belren başını sallayarak tekrar yere uzanıyor. Vücudu, altındaki zemini görebileceğim kadar ince ama vücudunun her kıvrımını ve kıvrımını görebileceğim kadar da sağlam. O tavana bakarken bakışlarımı üzerinde gezdiriyorum, nasıl yatarsa yatsın saçları bir milim bile kıpırdamıyor. Pantolonu her zaman botlarının içine sokulmuş, tunik kolları kollarına gergin. Ölü biri olarak bile gerçekten yakışıklı bir fae.

Tek umudum Emelle'in onu hayaletten kurtarabilmesi, çünkü eğer yapamazsa...

Hayır. Bunu düşünmeyeceğim.

İkimiz sessizce yatıyoruz ve ne düşündüğünü bilmek için yanıp tutuşsam da sorularımı geri çekiyorum.

Yarın, tüm gün ve gecemizi alacak olan bir sonraki adaya doğru yola çıkacağız. Ama oraya ulaştığımızda, sözde

ocakların yaşadığı yer konusunda ona inanılabilirse, kahinin bahsettiği adalardan birine doğrudan bir atış yapabiliriz.

İç çekerek uyumak için yerleşiyorum, kanatlarım vücuduma yaslanıyor ve hafifçe dönüyor, yan yattığımda bana daha fazla dolgu sağlıyor. Tam uykuya dalmaya başlamıştım ki Belren'in sesi gürledi. "Sanırım belli bir konudan kaçınmayı bırakmanın zamanı geldi, öyle değil mi?"

Gözlerim irkilerek açılıyor ve Belren'in yüzüne bakıyorum, içime panik yayılıyor. Nasıl hata yaptığımı merak ederken zihnim dönüyor. *Onu hayattayken tanıdığımı mı anlamıştı?*

Bana bakmak için başını çevirdi. "Dokunuş hakkında konuşmadık."

Oh. İşte bu. Şimdi bu konu... bunu aktif olarak görmezden geliyordum.

Hiçbir şey söylemediğimde, tek bir yumuşak hareketle oturuyor, benimle göz hizasına geliyor ve bana bu odanın ne kadar küçük olduğunu hatırlatıyor.

"Kahinin evinde elimi bacağına koydum."

Kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki boğazımda hissedebiliyorum. "Sen yaptın."

O parlak gümüş gözleri beni izlerken bir kedininki gibi parlıyor, dokunaklı an her kırpışta derinleşiyor.

"Bu konuda konuşmamıza gerek yok," diye geveliyorum.

"Bence var," diye cevap veriyor ve bir dizini yukarı çekip uzattığı kolunu rahat bir tavırla üzerine koyuyor, gerçi bu konuda çok pratik yaptığını biliyorum. "Aslında bu konuyu sadece konuşmamız gerektiğini düşünmüyorum, bence tekrar denemeliyiz. O zamandan beri benden bilerek kaçıyorsun."

Yatakta donup kaldım, başımı yastığın arasından yanağıma saplanan kamıştan bile kaldıramıyorum.

Başını eğiyor, tamamen kurt gibi görünüyor. "Sana tekrar dokunmayı deneyebilir miyim?"

Yüzüm kızardı. "İstiyorsun...

istiyorsun..." "Sana dokunmak,

evet."

Tanrım, neden göğsümde dörtnala koşan bir at varmış gibi hissediyorum? Neden birdenbire battaniyelerin altına saklanmak isterken bile onları atmak isteyecek kadar sıcakladım? Hayır demeliyim. Geri dönmeliyim.

ve bunu hemen durdurun. Bu tehlikeli keşiften iyi bir şey çıkmaz.

O bir hayalet. Ben bir aşk tanrısıyım. O öldü ve ben... Tamam, bu benim öbür dünyam olduğu için teknik olarak ben de ölüyüm, ama kesinlikle ondan *daha az* ölüyüm. Elbette bu kötü bir fikir demek.

"Bilmiyorum..." Başımı sallayarak söylüyorum.

Belren yılmadan yatağa yaklaşıyor ve tam yanımda durup yüzlerimizi aynı hizaya getirdiğinde mantıklı düşünme yeteneğimi tamamen kaybediyorum.

"Pinky, burada bir şeyler oluyor," diyor sessizce, sesi serin bir esinti gibi tenimde geziniyor. "Önce seni ölüm yerimde buluyorum. Sonra, Peçe'nin içinde değilken bile beni görebiliyorsun. Ve şimdi, bir sebepten dolayı, sana *dokunabildim*... bir bakıma. Hiç mantıklı değil, değil mi?"

Bu, en azından, kolay bir cevap. "Hayır, mantıklı değil." Hiç de değil ve ben mantıklı olmayan şeylerden nefret ederim.

Gözleri kısa bir süreliğine ağzıma kayıyor. "O zaman tekrar denemeliyiz, sence de öyle değil mi? Test edelim mi?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, o bu kadar yakındayken zihnim kelimeleri işlemekte çok daha yavaş kalıyor. "Platonik olarak mı demek istiyorsun? Bilim için mi?"

Belren'in dudakları, midemi altüst eden eğlenceli bir sırıtışla kıvrılıyor. "Elbette. Bilim için dokunmalıyız."

Bilim adına bir şeylerle tartışamam. Bu mantıklı olmaz. Ve o haklı. Bu konuda korkak olmayı bırakmalıyım. Neredeyse bir dokunuş bile değildi sonuçta. Sırf gözlem olsun diye neler yapabileceğini bilmeliyiz.

Boğazımı temizliyorum. "Tamam o zaman. Bu bir deney olacak."

Gözleri boynuma doğru inmeden önce sırıtışı zaferle genişliyor. "Yine de bunu deneyeceksek, o battaniyenin üzerindeki ölümcül tutuşu bırakman ve onu bir ilmik gibi takmayı bırakman gerekecek."

Aşağıya bakıyorum ve aslında namusunun çalınacağından endişe eden bir kadın gibi battaniyeyi can havliyle tuttuğumu biraz da utanarak fark ediyorum. Büyük bir çabayla avuçlarımı açıp doğruluyorum ve battaniyenin kucağıma düşmesine izin veriyorum. Basit bir elbise giymiştim.

kollu ve uzun bir etekle son derece saygın olsa da, kendimi neredeyse çıplak hissediyorum.

"Burası birdenbire çok sıcak oldu, değil mi?" Yüzümü yelpazeleyerek soruyorum. Bana alaycı bir bakış atıyor. "Bilemiyorum."

Oh. Doğru.

Kıpırdanarak bacaklarımı altımda birleştiriyorum ve ellerimi kucağıma yerleştiriyorum. "Peki, bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

Nefesinin altında mırıldanıyor ve sonra ayağa kalkıp üzerimde yükseliyor. Başımı geriye eğiyorum, boğazımdan aşağı sert bir yutkunma iniyor. *Hep bu kadar uzun muydu?*

"Nerene dokunmamı istersin Lex?" Neredeyse adımı mırıldanıyor. Sadece sesinin tiz tonu değil, kelimelerin havada titreşiyor gibi görünmesi de öyle. Şehvetli bir okşama.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, tüm odağım onda, her sin- gle hareketinde, her yanardöner kenarda.

Sanki zaten yeterince yakın değilmişiz gibi, Belren yanımdaki yatağa tünedi. Şimdi yüz yüze, beden bedeneyiz, aramızda sadece birkaç santim var ve içgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

Kıkırdıyor. "Neden geri çekiliyorsun?"

"Neden öne doğru kayıyorsun?" O yarattığım tüm alanı yerken omuzlarım duvara ve cızırtılı perdeye çarparak karşılık veriyorum.

"Sana yakın olmam seni sinirlendiriyor mu?"

Hiç de inandırıcı olmayan titrek bir kahkaha attım. "Tabii ki hayır. Gergin değilim. Bu beni neden gergin yapsın ki? Gergin olacak bir şey yok."

Neden bu kadar gergin konuştun?

Gözleri yumuşar. "Sadece rahatla."

İçimden bir kahkaha balonu patladı. *Rahatla*. Tabii. Sanki mümkünmüş gibi. Konu bu erkek olunca rahatlayamıyorum.

Belren başını eğip beni inceliyor. "Sana dokunamayacağımı öğrendiğin için mi daha gerginsin yoksa *dokunabileceğimi* öğrendiğin için mi?"

Her iki seçeneğin de beni tamamen farklı nedenlerle korkuttuğunu itiraf edemem.

Onun yerine elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzatıyorum. "Sadece... çabuk ol," diyorum ona, göz göze bile gelemeden.

"Gerçekten *gerginsin*," diyor, sanki bu düşünce onu şaşırtmış gibi.

Kendi tarihi hakkında bilgi sahibi olmadığı düşünüldüğünde, muhtemelen bu durum onun için kafa karıştırıcıdır.

"Bir aşk tanrısının bu kadar utangaç olmayacağını düşünürdüm."

"Utangaç değilim, sadece... ilgiden
hoşlanmıyorum." Gülüyor. "Tabii ki. Benim
hatam."

Bir duraksamadan sonra, hâlâ önümde duran elimi itiyorum. "Yapacak mısın?"

Belren eğildi. "Şşş," diye yatıştırıyor, ağzı kulağımın hemen yanında. Boynumun kıvrımından aşağı bir ürperti iniyor, yanaklarım alev alev yanarken bile onun yakınlığıyla serinliyorum. "Gözlerini kapat."

Tabii ki gözlerim açılıyor, başım ona bakmak için kayıyor. "Neden gözlerimi kapatmam gerekiyor?"

"Çünkü kalbinin hızlandığını duyabiliyorum ve eğer sakinleşmezsen kalp krizinden bana katılacaksın."

Alay ediyorum, ama tamamen haksız değil. Nabzım gerçekten atıyor. Bir an tereddüt ettikten sonra, göz kapaklarım titreyerek kapanıyor.

"Nefes al," diye mırıldanıyor ve sırtımın kenarından aşağı doğru bir ürperti daha yaratıyor.

"Şimdi de bir hayaletten nefes alma tavsiyesi alıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Evet, öylesin," diye hafifçe uyarıyor. "O yüzden iyi bir kız ol ve talimatlara uy."

Pekala.

Omurgam düzeliyor. Önceki hayatımda yıldız bir öğrenci olduğuma dair bir his var içimde. Yoksa bana *iyi kız* demesi neden hoşuma gitsin ki?

Kendimi tıpkı onun dediği gibi derin nefesler alırken, bana aferin dediğinde hafifçe eğlenirken buluyorum.

"Bu daha iyi," diyor.

Ve sonra bir nefes çekiyorum, çünkü yatakta hiçbir hareket olmamasına, havada hiçbir kıpırtı olmamasına rağmen bir şekilde yatakta yer değiştirdiğini biliyorum. Belki de ona o kadar uyumluyum ki bir tür altıncı his edinmişimdir.

Bir duraklama oluyor ve sonra sesi tekrar geliyor, bu sefer tam önümden. "Hâlâ nefes alıyor musun?"

Nefesim kesiliyor. "Evet." "Aferin kızıma."

Aman Tanrım. Evet, sanırım bir övgü saplantım var.

Yeni keşfettiğim bir allık muhtemelen tüm yüzümü kızartıyor ama ben tamamen elime odaklanmış durumdayım. Çok ağır geliyor ve kıpırdanma isteğimi bastırmak zorundayım.

"İşte başlıyoruz, Pinky."

Beklenti içinde nefesimi tutarken tüm nefes alma düşünceleri pencereden dışarı çıkıyor. Tüm bedenim onu tekrar hissetme ihtiyacıyla uğulduyor. Kalçam bile daha önce bana dokunduğu yerden karıncalanıyor, sanki tenim o zamandan beri onun izini taşıyor.

Bekliyorum, kaşlarım çatık, titreyen avuçlarıma ve kaskatı kesilmiş parmaklarıma odaklanıyorum.

Ama hiçbir şey olmuyor. "Hmm."

Gözlerimi açtığımda Belren'in elinin benimkinin içinden geçtiğini görüyorum. Eli avucuma dayanmıyor. Parmakları tenimin üzerinde kaymıyor.

"Hiçbir şey hissetmiyorum." Sözlerim bariz bir hayal kırıklığı ile çıktı.

Belren'in eli düşer. "Sanırım bu sadece bir tesadüftü."

Sesini hiç ama hiç böyle duymamıştım. Ses tonunda yenilgi gibi bir şey var. Acı bir hap gibi, ama dilindeki her kelimeyi lekeleyecek bir tat bırakıyor.

Kendi elim kucağıma düşmeden önce kendi üzerine katlanıyor. "Sanırım öyle."

Karmakarışık duygularım için ne anlama gelebileceğinden dolayı onun dokunuşunu tekrar hissetmekten korkuyordum. Ama bu? Bu daha da kötü.

"Belki de kahinin evinde olmakla bir ilgisi vardır," diye öneriyorum.

"Belki." Belren ayağa kalkıyor. Hayal görüyor olabilirim ama yemin ederim gözlerindeki ışıltının bir kısmı gitmiş. Kapıya yönelirken bana bakmadan, "İyi uykular," diyor.

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Nereye gidiyorsun?" Sesimdeki endişe belli oluyor ama umurumda değil. Omuzlarının çöküşünden ya da yüzündeki ifadeden hoşlanmıyorum.

"Sen uyurken yürüyüşe çıkacağım."

"Gitme." Sözcükler ben onları tutamadan ağzımdan döküldü.

içi
nd Belren durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. Bilmiyorum.
e.

Yüzümde gördüğü şey her neyse, zoraki de olsa bir gülümsemeyi benimsemesine neden oluyor. "Merak etme, Pinky. Uyandığında burada olacağım."

Boğazım sıkışıyor, midem düğümleniyor. "Söz veriyor musun?" Sessizce soruyorum.

Bana başıyla onay veriyor, gözleri çözemediğim bir şeyle dolu. "Söz veriyorum."

Bununla birlikte, dönüp kapıdan içeri giriyor, görüş alanımdan uzaklaşıyor ve ben aniden çok büyük görünen küçük alanda yalnız kalıyorum.

Uzun bir süre yatağımda uzanıp kendime bunun en iyisi olduğunu söylemeye çalışıyorum. Böylesi daha iyi, çünkü bana birlikte olsak bile hala tamamen farklı düzlemlerde var olduğumuzu hatırlatıyor. Daha önce her ne olduysa sadece bir tesadüftü. Ve iyi de oldu. Dokunmak çok dağınık olurdu ve ben düzenli, tertipli bir ölümden sonrasını tercih ederim.

Bunu kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum.

Sorun şu ki, dağınıklığı arzulamaya başladım.

BÖLÜM 19

BELREN

ona dokunamazdı.

Tekrar olacağından *o* kadar emindim ki -ne olursa olsun- Gerçekten öyle. Elim bacağına dokunduğunda, bir anı gibi oldu. Hayatın bir tezahürü. Eskiden olduğum şeye dönüşmeye o kadar yakındım ki, neredeyse tadını alabiliyordum. Onda beni canlı hissettiren bir şey var. Ve lanet bir hayalet için bu his tehlikeli bir şekilde bağımlılık yapıyor.

Onun nesi var?

Hayatın tadını alamıyor olabilirim ama ona tekrar dokunamamanın verdiği acı hayal kırıklığının tadını alabiliyorum.

Elim onunkinin içinden geçti. Kesinlikle hiçbir şey hissetmedim.

Karanlık bir kaş çatmayla, yanından geçtiğim fae'lere zar zor bir bakış atarak sokakta ilerliyorum. Bu ada özel bir şey değil. Taş bir şehrin içine tıkıştırılmış bir başka me- tropolis. Yoldan çıkıp, katlı evlerin ve kilitli dükkanların yanından geçerek, çimenli bir tepenin üzerine yığılmış ana kaya parçasına doğru yürüyorum.

Sıralı kaya oluşumu doğa yapımı bir çit gibi yükseliyor ve onu geçtiğimde neden bu yöne doğru çekildiğimi anlıyorum. Az ileride, bir üçgenin üç noktasını oluşturan birkaç boş ateşin dikili olduğu bir fae gömü alanı uzanıyor. Ortada, devasa bir gri kaya parçası, üst üste dizilmiş dört fae kadar yüksekte duruyor.

Yaklaştıkça, ölülerin isimlerinin kayaya kazınmış olduğunu görüyorum, ölmüş ve yakılmış olması gereken tüm fae'lerin ve

sonra buraya gömüldü, dumanları gökyüzüne salındı ve külleri toprağa gömüldü.

Elbette benim olmasa bile başka bir ölüm yerine çekiliyorum. Buradan bile kendi ölüm yerimin tam olarak nerede olduğunu hissedebiliyorum. Gözlerim kapalı bile oraya dönebilirim, çünkü hala beni çağırıyor.

Oyulmuş taşın önünde duruyorum, gözlerim yontulmuş harflerin üzerinde geziniyor. Taşın üzerinde bu kadar çok isim varken, şaşırtıcı bir şekilde etrafta dolaşan çok az hayalet var. Ben yanlarından geçerken hiçbiri bana doğru bakmıyor. "Hayalet avlamak için güzel bir gece, değil mi?" Yanımdan süzülen bir erkeğe soruyorum.

Cevap vermiyor, ancak onun formunun benimkinden daha soluk göründüğünü fark ediyorum. Aslında, şimdi gerçekten dikkat ediyorum da, tüm hayaletler benden daha donuk ve sönük. Karşılaştırıldığında ben neredeyse parlıyorum. Bunun Lex'le bir ilgisi olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Gerçekten de bu gece onun eline dokunmaktan daha fazlasını yapabileceğimi düşünmüştüm. Meğer onu bile yapamamışım.

Yatağın üzerinde oturuş şekli, gecenin içinde parlayan beyaz geceliği, onu bir aşk tanrısından ziyade bir meleğe benzetiyordu. Gözleri ürkek bir gerginlikle kocaman açılmıştı, nabzı boynunda hızla atıyordu... yine de bana doğru sallandı, uzaklaşmadı. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Ya da bakışları dudaklarıma doğru kaymaya devam etti, sanki gerçekten dokunmamızı istediği yer orasıymış gibi.

Onu öpmekten çok daha fazlasını yapacağımı bilmiyordu.

Ellerime bakarken, içim kızgınlıkla doldu. İşe yaramaz lanet hayalet beden. İç çekerek taşın yanına oturuyorum, boş ateşlere, etrafta dolaşan hayaletlere bakıyorum.

Boş boş, herkesin bahsettiği isyanın benimle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Belki de vardır. Gerçi üzerimde kıyafet yok. Belki de o adada kalp krizi geçirdim ve fırlatılmış bir kaya gibi yere düştüm. Muhtemelen asla bilemeyeceğim ama en azından Hayalet Ada'dan ayrılabildim. Orada birden fazla şekilde yitip gidiyordum.

Lex benim can simidim.

Eğer ona dokunamıyorsam, en azından görevinde ona yardımcı olabilirim. Ama bunun bile benden esirgeneceğinden endişe ediyorum. Her gün, ölüm yerimin çekimini biraz daha fazla hissediyorum. Kahin bize ocakların yaşadığı adaları araştırmamızı söyledi ve biz de oraya gidiyoruz, ama mesafe zorlamaya başladı.

Lex'e söylemek istemiyorum. Sonunda bu konuda biraz rahatladı ve gözlerine o endişeyi tekrar sokmak istemiyorum. Beni geri getirmesi için ısrar edeceğini biliyorum ve o ada olmak istediğim son yer. Onunla takılmama neden izin verdiğini anlayamıyorum ama yapmak istediğim son şey ona içinde bulunduğum durumu hatırlatmak. Geri çekilme ihtimalim çok yüksek ama buna izin vermemek için elimden geleni yapıyorum.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde, beklediğimden çok daha uzun süre gömü alanında kalıyorum.

Kara kara düşünmeyi bıraktığımda, güneşin gökyüzünün karanlık toprağından filizlendiğini fark ediyorum. Geri dönme zamanı. İşçilerin ve tüccarların güne başlamak için çoktan uyandığı şehre geri dönmem uzun sürmüyor. Han hala nispeten sessiz, bu yüzden kimsenin arasından geçmem bile gerekmiyor, bu da bir kazanç.

Yine de Lex'in odasına vardığımda, içeri girdiğimde odanın boş olduğunu görüyorum.

Başımı sağa sola çeviriyorum ama çocuğumun gözlerden uzakta saklanabileceği hiçbir yer yok. Oda çok küçük ve ok ve yayının gittiğini ve yatağın çoktan hazırlandığını içime bir korku düşerek fark ediyorum.

Orada şok içinde duruyordum. *Gitti mi?*

Ama neden? Bir şey söylemeden kalkıp gidecek bir tipe benzemiyor.

Sonra tekrar... belki de daha önce ona dokunmaya çalıştığımda onu doğru okumamıştım. Kahinin evinden beri bu konudan kaçındığını biliyordum ama bunu masum utangaçlığına yordum. Yine de belki de her şeyi yanlış anlamıştım. Belki de her şeyi istediğim gibi görüyordum - tamamen yanlış yorumluyordum.

Onu korkuttum.

Dehşet ve suçluluk duygusu içimi doldururken ağzımdan bir dizi küfür dökülüyor.

İyi bir hayalet olsaydım, isteyerek gittiği gerçeğine saygı duyardım. Aslında kendi isteğiyle gittiğinden hiç şüphem yok, çünkü lanet olası yatağı o yaptı. Bir handa bunu kim yapar?

Onunla. Her seferinde.

Kaşlarımı çatarak topuklarımın üzerinde dönüyorum ve odadan çıkıyorum, öfke görüşümü karartıyor. Gitmiş olması umurumda değil. O benim nevrotik çocuğum ve öylece çekip gitmesine izin vermeyeceğim.

Dışarı çıkmadan önce bana çarpan esneyen alt kattaki insanlara hırlıyorum. Gökyüzü çoktan açık griden yumuşak bir maviye dönüşüyor ve onu görebilmek için gözlerimi kısarak her yöne bakıyorum ama hiçbir şey yok.

Yine de ölüm yerimin neresi olduğunu sezgisel olarak bildiğim gibi, ona doğru da belirli bir çekim hissediyorum. Belki de sadece benim pisliğimdir, ama gözlerimi kapatıyorum, gergin endişemin ötesine odaklanıyorum ve onu hissediyorum.

Şurada.

İçimdeki bir çekiş gibi, beni bir çizgiye bağlıyor. Gitmem gereken yöne kilitlenir kilitlenmez, içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vererek caddede ilerliyorum. Adımlarım o kadar kararlı ki botlarımın tabanları yere basmaya bile cesaret edemiyor.

Yolun aşağısına doğru gidiyorum, toplanan kalabalığı yararak, mantıksız bir rüzgâr gibi yanlarından geçip gidiyorum. Ve sonra onu gördüm.

Kanatları sırtına doğru sıkıca tutturulmuş ve pembe saçları bir kez olsun sıkıca geriye doğru toplanmamış, omuzlarına dökülmüş, sırtına doğru dizilmiş oklarının tüylü uçlarıyla bronzlaşmış. Bu açıdan, kıçının nefis bir görüntüsüne sahibim. Pantolon giydiğinde en sevdiğim şeylerden biri oluyor.

O benden uzaklaşmaya devam ederken benim uzun adımlarım aramızdaki boşluğu hızla tüketiyor. Nereye gitmeye niyetlendiğini görmek için yarı yarıya arkasında durmak istiyorum ama aniden olduğu yerde duruyor. Sanki o da beni hissetmiş gibi arkasını dönüyor ve gözleri bana dikilince kocaman oluyor.

Bir an sonra tam önündeyim, parmağımla o muhteşem suratını işaret ediyorum. "Prenses Kibar olmakla övünüyorsun, ama sonra veda etmeden gitmeye mi çalışıyorsun?" Meydan okuyorum, benim

Kaşlarımın çatıklığı alnımın oluklarına yerleşti. "Beni çok çabuk bıraktın, ama lanet olası yatağı yapmaya vaktin vardı, değil mi? Bunu kim yapar ki zaten? Burası bir han!"

Sesimdeki sertlik karşısında geriliyor, ağzı bir karış açık bana bakıyor.

Göz hizamıza gelene kadar eğiliyorum ve nefesinin tenime değdiğini hissedemediğim, saçlarını koklayamadığım ya da çenesinden tutup ağzını benimkine yaklaştıramadığım için yeniden sinirleniyorum. "Bitmemiş bir işimiz var ve bu iş bitene kadar bana mahkumsun Pinky," diyorum ve kaşlarının havaya kalkmasına neden oluyorum. "Lanet pisliğim olsun ya da olmasın, dünyanın sonuna kadar peşini bırakmayacağım," diye sessizce homurdandım. "Bir dahaki sefere beni terk etmeye çalıştığında bunu unutma. Sen benimsin."

Beyan aramızda çarpışıyor, ama söylediğim anda bunun doğru olduğunu biliyorum. O benim.

Sessizlik aramızdan bal gibi damlıyor, belli belirsiz bir gerginlikle koyulaşmış ve ne tür bir gerginlik olduğundan şüphe yok. Yanakları kızarmış, gözbebekleri hafifçe büyümüş, göğüs uçları tuniğinin içinde sertleşiyor. Onu böyle nefessiz ve biraz da sersemlemiş görmek, parmaklarımı çenesine dolayıp onu öpmek için kendime çekmek istememe neden oluyor.

Diğer fae'ler etrafımızda dolaşıyor, bazıları ona meraklı bakışlar atıyor, çünkü sokağın ortasında durup seks gözleriyle hiç kimseye bakmadığı için çok tuhaf göründüğünden şüphem yok. Ama o gözler benim için, bu yüzden eğer biri ona yaklaşmaya çalışırsa, o piçleri nasıl ele geçireceğimi ve siklerini nasıl keseceğimi bulacağım.

Lex nefesini içine çekip başını salladığında durgun an aniden bozulur. "Affedersiniz?" diye sorar, önceki tüm sıcaklık yerini aniden keskin bir kızgınlığa bırakır. "Her şeyden önce, doğru düzgün musallat olabilen bir hayalet olduğunu bile bilmezken beni musallat olmakla tehdit edemezsin!"

Hayalet avlayabileceğimden oldukça emin olduğum gerçeğini savunmak için ağzımı açıyorum, çok teşekkür ederim, ama bir kelime bile edemeyeceğim kadar hızlı davranıyor.

"İkincisi, ben gayet sağlıklı bir insanım ve uyuduğum yatağı yapmamazlık edecek değilim! Bu çok kaba!"

Gözlerimi deviriyorum, ama sonra parmağını yüzüme sıkıştırıyor ve lanet olsun, kızgın bakışı şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

"Üçüncüsü, uyandığımda yanımda olacağına söz vermiştin ama olmadın! Seni terk etmiyordum. Seni arıyordum! Seni koca göt kafalı!"

Ona göz kırpıyorum.

Sözleri içime işliyor ve geride bırakılmaktan duyduğum tüm öfke buharlaşıyor. Anında gülmeye başlıyorum.

Şaşkın bir şekilde, ben kendimi kaybederken beni izliyor ve sonra o bana bakarken sokaktaki herkesin ona baktığını, muhtemelen d e l i r d i ğ i n i ve havayla konuştuğunu düşündüğünü fark ediyor gibi görünüyor. Lex o kadar şiddetli kızarıyor ki saçlarının kızarmaması mucize.

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve aceleyle uzaklaşmaya başladı. "Bekle!"

"Git bir kayaya musallat ol," diye mırıldanıyor, bu da beni daha çok güldürüyor.

"Denedim ama başaramadım," diye takılıyorum ona yetişip yanında yürümeye başlarken.

"Beni deli gibi gösterdin."

Omuz silkiyorum, beni terk etmeyeceğini bildiğim için adımlarımın daha da güçlendiğini hissediyorum. "Merak etme, kendi kendine konuşmak bir fae'nin yapabileceği en az çılgınca şeylerden biridir."

Buna itiraz etmiyor. Sadece birkaç gün oldu ve bazı şeyler gördük.

"Beni seni terk etmekle suçladığına inanamıyorum," diye tersliyor. "Ve sözünü tutmayan sendin!"

"Evet, bunun için üzgünüm," diyorum ona içtenlikle. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bir daha olmayacak."

Gözlerini deviriyor ama o kadar da agresif bir şekilde tepinmeyi bırakıyor. "Her neyse, senin yatak yapma takıntın hakkında konuşmalıyız."

Lex yolun sonunda durdu ve elleri kalçalarında bana ters ters baktı. "Bu bir takıntı değil, nezaket kuralı!"

Oldukça sevimli.

"Ayrıca çok erken bir saatte uyandın."

Lex huffs. "İyi uyuyamadım."

Bu itiraf yüzüme bir sırıtış getirdi. "Bensiz uyuyamadın, değil mi?"

İç çekiyor ama inkar etmiyor. "Bu sabah keyfin yerinde görünüyor," diyor dudakları seğirerek.

"Belki de şaka yapmak yerine yatak yapmaya devam etmelisin."

Lex dönüp bana bakıyor, dağınık saçları yüzünün etrafına savruluyor. "Oh, hadi ama. Ruhlar! Bu hayalet esprisi."

Gördün mü? Çok sevimli. "Tabii. Bir sonraki adaya gitmeye hazır mısın?"

Ölüm yerime olan o çekim, sanki daha da uzaklara gitme eğiliminde olduğumu biliyormuş gibi beni çekiştiriyor, ama onu görmezden geliyorum, derinlere gömüyorum.

"Evet," diyor saçlarını toplamak için uzanmadan önce, bağlamaya hazır, ama onu durduruyorum.

"Bırak onu."

Donup kalıyor, bakışları bana kayıyor. "Ne?"

"Saçın. Bırak öyle kalsın. Güzel görünüyor."

Kararsız görünüyor. "Ama... Ben saçımı asla açık bırakmam."

Ne yapacağını görmek için onu izliyorum. Ama gerginlik galip geliyor ve saçını yüksek bir atkuyruğu yaparak beni sırıttırıyor.

"Sorun değil Pinky," diyorum, tıpkı dün gece yaptığım gibi kulağına yaklaşarak, çünkü şu anda bile onu arzuluyorum. "Günün birinde sana tekrar dokunacağım ve yapacağım ilk şey o saçları kendime doğru çekmek ve ağzını talep ederken yumruğumun etrafına sarmak *olacak*. *Söz veriyorum*."

Ve bunu saklamaya niyetliyim.

BÖLÜM 20

LEX

Ocakların yaşadığı adalardan birine varıyoruz. Doğru yerde olduğumuzu hemen anladım, çünkü her yer *tertemiz.* Arazi bile düzenli görünüyor, sanki uzaktaki yeşil tepeler özensiz bir şekilde kıvrılmaya cesaret edemiyor.

"Tanrım, sanırım sokakta yemek yiyebiliriz."

Birlikte patikadan yukarı doğru yürürken Belren başını sallıyor. Dürüst olmak gerekirse, her yerde tek bir kir zerresi bile yok. Nedenini anlayabiliyorum, çünkü her yirmi adımda bir, bir ocakçı yolu süpürüyor ya da taşları cilalıyor.

Binalar biraz faydacı bir görünüme sahip, her biri birbiriyle mükemmel bir uyum içinde, pırıl pırıl krem rengine boyanmış tuğlalardan yapılmış. Ön bahçeler bile birbirinin aynısı. Çitler aynı kutu şeklinde ve yüksekliğinde kesilmiş, hiçbir dal ya da yaprak yerinden oynatılmamış.

Chuck- rey'in de dediği gibi, şehirdeki neredeyse tüm fae'ler kesinlikle bir ocak ocağı. Çoğu kısa boyludur, onlara brownie lakabını veren düzgün kahverengi pelerinlerini giyerler ve her birinin sık lüle saçları vardır. Ve *tüm* saçları kastediyorum - başlarının üstündeki saçlar, kaşları, kirpikleri, sakalları. Kısa kollu ve açık bacak giyenlerin o kısımları bile lüle lüle görünüyor. Her yaştan ve saç renginden ocaklıların ortak bir fiziksel özelliği var, ayrıca hepsi benden yaklaşık bir baş daha kısa. Başarısız bir not gibi görüneceğimin farkındayım. I

Görünürde tek bir kıvırcık saçım bile yok ve kırmızı kanatlarım bir nevi ele veriyor, ama şimdilik hala Belren ile Peçe'deyim.

Ocakların bir diğer ortak noktası da elbette ne kadar düzenli oldukları. Görünüşe göre leke ve kırışıklık eksikliğini gerçekten gösteren kumaşlar giyme konusunda da bir tutkuları var. Kahverengi pelerinleri parlak ve ipeklidir ya da güzel, düzgün kürklerle dikilmiştir. Ayrıca düzgün bir şekilde, pratik olarak sıralar halinde *yürüyorlar*, hangi yöne gittiklerine bağlı olarak yolun sadece bir tarafına yapışıyorlar. Her şey çok düzenli.

Bayıldım.

"Nereye gitmeliyiz?" Belren'e soruyorum, yolun ortasına doğru gitmeye dikkat ediyorum, böylece üzerimizden geçilme tehlikesi yaşamayız.

Etrafımızı tarıyor, başını patikadaki dik bir yarığa çeviriyor. "Bilmiyorum. Bu yolu deneyelim."

Yanında yürürken dalgınca avucumu aşk tanrısı izimin üzerinde gezdiriyorum. Emelle'in neden hâlâ benimle iletişime geçmeye çalışmadığı konusunda endişelenmeye başlıyorum. Günler oldu ve tek bir ses bile yok. Ya bunu geri almanın bir yolu yoksa? Ya Belren sonsuza dek hayalet olarak kalacaksa? Bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyor. Hangi öbür dünya işini seçerlerse seçsinler, tüm varlıkların önceki yaşamlarını hatırlamadıklarını biliyorum. Ama şimdi ve burayı unutma tehlikesiyle karşı karşıya olanlar yalnızca hayaletler.

"Orada bu kadar çok ne düşünüyorsun?" diye sorarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Hiçbir şey," diyorum çabucak.

Alay ediyor. "Hadi ama. Yalan söylemek
kibarlık değildir." Bu...bu aslında doğru.

"Aslında ben de seni düşünüyordum," diyorum, utanmış görünmemek için elimden geleni yaparak.

Bana sırıtarak bakıyor. "Kirli düşünceler miydi?"

"Hayır!" Etrafıma bakındım ama sonra kimsenin bizi duyamayacağını hatırladım. "Sadece, kahinin söylediği gibi, yarım kalmış bir işin var. Bitmemiş işinin prensesle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bittiğinde, tamamen ortadan kaybolacak mısın?

Yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Bilmiyorum," diye itiraf ettikten sonra omzumun üzerinden bir bakış attı. "Ama endişelenme, ben olsam

Öbür dünyanda da benim pisliğimi yanında taşımanı bekliyorum." Sözlerini bir şakaymış gibi söylüyor ama ses tonunun altında bir endişe yattığını anlayabiliyorum.

Dilimin ucunda ona ölüm yerinin kirini sonsuza dek taşıyacağımı söylemek var ama bir şey beni engelliyor. Gerçekten onun yavaş yavaş yok oluşunu izleyebilir miyim?

"Nasıl hissediyorsun bu arada?" Konuşmayı yeniden yönlendirerek soruyorum. "Birkaç gündür kontrol etmedim."

"Ben iyiyim, Pinky," diyor umursamazca.

Ona sormamdan bıktığını biliyorum, bu yüzden konuyu kapatıyorum.

Küçük bir tepeyi aşıyoruz ve şimdiye kadar gördüğüm en temiz, en düzenli kasaba meydanını görüyorum. Çilli ve kızıl saçlı bir ocakçı meyve satıyor gibi görünüyor ama meyveler fıçılarda değil, mükemmel piramitler halinde istiflenmiş. Bir köşe de tamamen temizlik malzemelerinden oluşuyor. Meydanın kendisi, insanların alışveriş yaparken temizledikleri ya da etrafında sabırla sıraya girdikleri dört cilalı sütun ve uyumlu bir taş zeminle pırıl pırıl.

Herkesin ne kadar medeni ve sakin olduğunu görmek bile beni biraz endişelendiriyor. "Yanılıyor olabilirim... ama bu fae'ler çakırkeyif olup rosto yemeklerinde eski bir prensesle ilgili sırları dökecek tipler gibi görünmüyorlar."

Belren kaşlarını çatar. "Haklısın. Muhtemelen kızartma bile yemiyorlardır.
Çok dağınık."

Meydanın ortasında durup, düzenli işlerine devam eden fae'leri izliyoruz. Çoğu yapacakları işe odaklanmış, bir amaç uğruna yürüyor ve almaları ya da satmaları gereken her neyse hemen işe koyuluyor. Pek çene çalınmıyor ve yarısı bir şeyleri temizliyor.

Sığ su kuyusu için sanki bedava dondurma almak için sıra bekleyen bir ocak kuyruğu bile var. Eşyaları yıkamak konusunda oldukça hareketli davranıyorlar, ancak sıra fırçalara ve süpürgelere geldiğinde kabalaşıyorlar. Ama nedenini anlayabiliyorum. Ocakların her biri temizlik yaparken adeta güçle parıldıyor. Peçe'de olduğum için olmalı, ama siluetlerinde hafif bir parıltı görebiliyorum, sanki enerji onları besliyormuş gibi.

"Ocaklar gerçekten çok güçlü," diye not ediyorum.

Belren düşünceli bir şekilde mırıldanır. "Gördünüz mü, şimdi kiralık bir odada yatak yapmak için bir bahaneleri var."

İnledim. "Bunun peşini bırakacak mısın?"

"Tahmin etmiyorum."

Başımı sallayarak meydana bakıyorum ama kulak kabartarak bilgi toplayabileceğimize dair umudum giderek azalıyor.

"Bu fae'ler dedikodu yapmayı sevmiyor gibi görünüyorlar ama yine de bir tür taverna bulmayı deneyebiliriz," diye öneriyorum.

Belren cevap vermeyince başımı çevirip bakıyorum ve onun da dalgın olduğunu görüyorum; elini translüsent göğsünde gezdirirken gözlerini kaçırıyor.

"Bir sorun mu var?" Sorumla irkildi, sanki onu düşüncelerinden uyandırmışım gibi.

"Ne?" diye soruyor dalgınca.

Bacaklarındaki gerginliği fark ettiğimde tedirginlik damlamaya başlıyor. "Sen iyi misin?"

"Evet," diyor yavaşça boğazını temizlemeden önce, sakin tavrını yeniden takınırken aklından geçenleri siliyor. "Pekâlâ, şu düzenli fae'leri gözetlemek için bir yer bulalım, olur mu?" Belren yolu gösteriyor ve ben daha fazla soru soramadan uzaklaşıyor.

Sıkıntıyla peşinden gidiyorum ama daha fazlasını söylemek istemediği açık ve ben de onu zorlamak istemiyorum. Birkaç tavernaya göz gezdiriyoruz ama ziyaret ettiğimiz diğerlerine hiç benzemiyorlar. Yemek kokusu ve lekeli masalardan yoksun olmalarını, pırıl pırıl gümüş takımları ve süslü sunumlarıyla telafi ediyorlar.

Sonraki birkaç saat boyunca etrafta dolaşıp herhangi bir sohbet yakalamaya çalışıyoruz, ancak tek bir fae bile kişisel bir şey hakkında konuşmuyor. Aslında, tanık olduğumuz en ilginç konuşma, iki ocak arasında pencerelerde hangi sabunun kullanılmasının daha iyi olduğu konusunda çok hararetli bir tartışmaydı. Çizgiler hakkında çok konuşuldu. Kavga etmemelerine şaşırdım.

"Bu düşündüğümden daha zor olacak," diyor Belren dışarı çıktığımızda. Artık geç oldu, ama meydana geri dönerken yolumuzu aydınlatmak için yol boyunca yanan mükemmel bir fener dizisi var.

Başımla onaylıyorum. "Bir şey bulana kadar bir süre daha burada kalabiliriz." Son zamanlarda o kadar çok adadan adaya taşınıyoruz ki, burada kalmak güzel olacak. "Kahin bizi buraya gönderirken haklıydı mı bilmiyorum ama elimizdeki tek ipucu bu. Bilgi kucağımıza düşmeyecek. Sanırım sabırlı olmamız gerekecek."

Belren düşünceli bir şekilde etrafına bakınır. "Anlaştık. Hadi keşfe çıkalım." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Keşfe mi?"

Belren omuz silkerek, "Buraya geldiğimiz ilk gün hain prensesi barındırdıklarını ağzından kaçırmalarını bekleyemeyiz," diyor. "Dediğin gibi, sabırlı olmamız gerekecek. O yüzden gidip biraz keşif yapalım. Zaten geç oluyor. Tüm ocaklar yakında yataklarına düzenli bir şekilde sokulacak."

Başımı salladıktan sonra, Belren ve ben tam olarak bunu yapıyoruz - keşfediyoruz.

Şehrin büyük bir bölümünü görebiliyoruz ve ana meydanın hemen arkasında, şimdiye kadar gördüğüm en kusursuz çiçek sıralarına sahip gerçekten güzel bir bahçe bulduğumuzda ödüllendiriliyoruz.

Peçeden çıkıyorum, böylece eğilip bir tanesini parmaklarımın arasında ovalayabiliyorum. "Sence yaprakları nasıl bu kadar parlak yapıyorlar?" Merakla soruyorum. Neredeyse yansımalarımızı gösteriyorlar.

Belren ben başka bir yaprağı okşarken beni izliyor. "Muhtemelen onları tükürerek parlatıyorlar."

Elimi yaltaklanarak geri çekiyorum. "İğrenç."

Gülüyor, gırtlaktan gelen ses beni ürpertiyor. Ona bakmak için dönüyorum, ama yanından geçen bir şey gözlerimin açılmasına neden oluyor ve hemen Peçe'ye geri dönüyorum.

Arkama uzanıp yayımı ve küreğimi aldığımı görünce kaşları havaya kalkıyor. "Bu bir şakaydı. Beni vurmana gerek yok."

Onu kışkışlamadan önce sabırsızca "Şşşt," diyorum. "Çekilin lütfen."

Şaşkın bir ifadeyle önümden çekilerek yanından geçmeme izin veriyor, ancak o da hemen peşimden geliyor. "Um, ne yapıyorsun?"

Cevap vermek yerine, ilerideki çit labirentine doğru acele ediyorum ve içine girince hemen sola dönüyorum. Enerji zerrecikleri, yolumu aydınlatan ışıltılı bir iz gibi geride kaldı. Onu takip ediyorum.

Ani bir durağa gelene kadar her dönüşte buraya gizlice girerken gördüğüm iki fae'yi buluyorum.

Belren yanımda homurdanıyor. "Bilmeliydim."

Çifte bakarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. İki erkek ocakçı, biri küçük bir çit ağacının dibinde oturuyor, diğeri ise bir santimetre fazla uzamış yapraklardan birkaçını titizlikle koparıyor. Kesici, içinde bir çiçek bulduğunda, onu diğer ocağa uzatarak kızarmasını sağlıyor.

Her ikisinden de gelen utangaç çapkınlık karşısında aşk tanrısı kalbim kabarıyor.

"Bu sefer ne olacak?" Belren soruyor. "Flört Dokunuşları mı? Şehvet Nefesi mi?"

Ama başımı sallıyorum, gülümsemem yayılıyor. "Hayır. Bir sonraki aşama için hazırlar."

Yayı ve oku elime alıyorum, parmaklarımın altındaki tahta ve ipin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Oku yerleştiriyorum ve elimi geri çekiyorum, kavramam sıkı ama gergin değil.

Göz açıp kapayıncaya kadar Aşk Okunu bırakıyorum ve hedefine ulaşıyor, puslu kırmızı bir buluta dönüşerek makasını tutan fae'nin tam kalbine saplanıyor. Pus dağılmadan önce bir sonraki oku çoktan uçurmuştum ve ardından ikinci fae'ye doğru bir pembe patlamasıyla birleşti.

Belren, "Her iki seferde de tam kalbinden vurdu," diyor.

"Etkileyici." Gururla başımı sallayarak yayımı arkama atıyorum.

"Teşekkür ederim."

İki erkek birbirlerine öyle sevgi dolu gözlerle bakıyorlar ki, aşkın etkisini görmek için aşk tanrısı gücüme bile ihtiyacım yok. Bir saniye içinde birbirlerine sarıldılar, makaslar ve çiçekler unutuldu ve ben zaferle Belren'e döndüm. "Buradaki işim bitti."

Başını öne eğmiş, hâlâ Fae'yi izliyor. "Bilirsiniz, ocaklar temizliği sevebilir, ama sanırım işler *çok* kirlenmek üzere."

"Evet... muhtemelen onları yalnız bırakmalıyız."

Birlikte labirentin dışına doğru yürürken, ben onların yeni keşfettikleri aşkın dallarıyla çatırdıyorum.

Belren'le birlikte bahçenin farklı bir bölümüne gidiyoruz; burada kesilmiş ağaçlar dolambaçlı bir yol boyunca sıralanıyor. Tüm vücudum adeta vızıldıyor ve yüzüme yapışmış gibi görünen gülümsemeye engel olamıyorum.

"İşinden gerçekten zevk alıyorsun, değil mi?" diye soruyor, yan gözle beni süzerek.

"Evet!" Dehşet içinde söylüyorum, cismani bedenime geri dönüyorum. Hatta yolda biraz sekiyorum, o kadar mutluyum. Bu telaş iyi hissettiriyor, tıpkı ilk aşk tanrısı olduğum zamanlardaki gibi.

"Etrafta bir aşk tanrısı olmasaydı onlara ne olurdu?"

"Aşk tanrısı hiçbir şeyi *zorlayamaz*," diye açıklıyorum. "Her türlü kural vardır ve bizim sihrimiz sadece belirli durumlarda işe yarar. Aşk tanrısına aşk teşvikçileri olarak bakmalısınız."

Belren sırıtıyor. "Aşk teşvikçileri mi?"

"Evet. Bu ateşe odun atmak gibi bir şey. Kıvılcımlar zaten oradaydı ve biz sadece onu canlandırıyoruz." Başparmağımı omuzumun üzerine koyuyorum. "O ikisi ben olsam da olmasam da bir sonraki aşamaya geçeceklerdi. Ben sadece onları cesaretlendirdim. Ateşi besledim."

"Sen tam bir aşk pirosusun."

Işınlıyorum.

"Hiç eskimiyor mu?" diye soruyor merakla. "Uzun zamandır aşk tanrısısın. Şimdiye kadar bundan biraz bıkmışsındır diye düşünüyorum."

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum. Yine de ona tüm gerçeği söyleyemem.

-Öldüğünde ve kaybolduğunda ona olan sevgimi kaybetmiştim. O buradayken, bu işe olan eski tutkumu yeniden kazandım ve bu harika bir his. Sanki yeniden kendimmişim gibi.

"Ama siz sadece aynı şeyi tekrar tekrar yapıyorsunuz, bunun için size teşekkür etmeyi asla bilmeyecek olan tüm bu insanlar için."

"Teşekküre ihtiyacım yok ve bu *benimle* ilgili değil. Sevgi herkesin hak ettiği bir armağandır. Var olan en önemli şeydir. Sevinç ve tatmin, bağlılık ve sadakat getirir. Bir aşk tanrısı için, gerçek bir Aşk Eşleşmesinin meyve verdiğini görmek en büyük ödüldür. İnsanlar için istediğim tek şey bu - derinden sevmeleri ve karşılığında aynı şevkle sevilmeleri. Bu... sihir."

Birden yürümeyi bırakıyor ve birbirimize doğru dönüyoruz. Bir an için gümüşi bakışlarını yüzümde gezdiriyor ve aramıza yüklü bir sessizlik çöküyor. "Peki ya sen?" diye soruyor sessizce.

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsanlara sevgi veriyorsun, peki ya sen? *Sen* sevgi istemiyor musun?"

Kalbim sıkışıyor gibi hissediyorum. Ayaklarıma bakıyorum, kabaran duygu selini bastırmaya çalışıyorum. "Aşk tanrısının görevi sevgiyi yaymaktır, kendine mal etmek değil."

Bunu daha önce pek çok kez söyledim. Buna inandım da. Uzun bir süre boyunca sadece vermek vardı. Buna kendim için sahip olabileceğimi hiç hayal etmedim, daha önce böyle bir seçenek yoktu.

"Ama patronun aşık," diye dikkat çekiyor. "Evet, ama o bir istisna."

Belren geri adım atmıyor. "Bana bunca zamandır aşk tanrısı olduğunu, sağa sola aşk dağıttığını, bunu bir kez olsun kendin için istemediğini mi söylüyorsun?"

Savunmasızlık sırtımdan aşağı süzülüyor. "Böyle bir şey için endişelenemeyecek kadar meşgul ve hedef odaklıydım."

Bana bir bakış fırlattı. "Sana inanmıyorum."

"Bana inanmana ihtiyacım yok," diye çıkışıyorum. "Konuyu değiştirebilir miyiz? Aşk hayatımı mahvediyorsun." Yürümeye devam etmek için arkamı dönüyorum ama Belren beni engelliyor.

"Neden bu konu hakkında konuşmak istemiyorsun?"

Kollarımı önümde kavuşturarak ofluyorum. "Çünkü. Bir aşk tanrısının amacı bu değildir. Böyle bencil olmamam gerekiyor. Bu yolu ben seçtim ve yapabildiğim kişilere sevgi vermek benim için bir onurdur. Hikayenin sonu."

Sola kayarak onun yanından geçmeye çalışıyorum ama Belren beni engellemeye devam etmek için hamlemi karşılıyor. "Elbette, bu bir onur," diyor omuz silkerek. "Yaptığın işi küçümsemiyorum ya da önemini küçümsemiyorum. Sadece bir saniyeliğine kendini düşünmeni istiyorum."

Başımı salladım. "Hayır."

"Neden olmasın?" diye karşı çıkıyor, bana bir adım daha yaklaşarak.

Geri çekiliyorum ama o bir adım daha atıyor. Göğsüm sıkışıyor, duygularım yükselmeye başladıkça avuçlarım önümde sıkılıyor. "Çünkü."

"Bu bir cevap değil, Pinky."

"Sana ne ki?"

Belren elini saçlarının arasından geçirmeye çalışır gibi kolunu kaldırdı, ancak avuç içi hiçbir çekiş gücü olmadan saçlarının arasından geçti. Nefesinin altından bir küfür savurur, kolu tekrar yanına düşer. "Aşk tanrısı sensin," diye karşı çıkıyor. "Neden umursadığımı *sanıyorsun*?"

Neden birdenbire bu kadar *sinirlendiğini* anlamadan ona göz kırpıyorum. "Bilmiyorum."

Beni hayal kırıklığına uğratmış gibi başını sallıyor. Dudaklarım büzülüyor.

"Bu kolay bir soru Lex. Sen aşk vermeyi seven bir aşk tanrısısın. Orada durup aklından bile geçmemiş gibi mi davranmaya çalışacaksın?" diye meydan okuyor. "Kendin için aşk istiyor musun, istemiyor musun?"

Ben ona bakarken kulaklarımı bir kükreme dolduruyor.

Cevap veremiyorum. Bu dobra soru karşısında şoka girmiş durumdayım. İnkâr ve argümanlar kafamda dönüp duruyor ama Belren sanki zihnimi okuyabiliyor, çünkü tek bir ses bile çıkarmamam için alanımı tamamen işgal ediyor. Bana arkamı dönecek zaman bile vermiyor.

Daha önce yakınımda olduğunu düşünmüştüm ama şimdi *tam* karşımda, gümüş gözleri parlıyor. "Sana çekildim, lanet olsun. Ve bu beni görebilmenden ya da ölüm yerime gelmenden çok daha fazlası. Tek taraflı da değil. Senin de bana çekildiğini biliyorum." Bakışları benimkilere saplanıyor. "Sen benim için birisin, değil mi?"

Kıpırdamadan duruyorum ve tek yapabildiğim ona
bakakalmak. "Sen değil misin?" diye soruyor.

"Hayır," diye geveliyorum ama yalanı ben bile
duyabiliyorum. "Sen benim için kimsin?"

Bu iş nasıl bu kadar çabuk kontrolden çıktı? "Hiç kimse."

Belren'in bakışı o kadar keskin ki göğsüme saplandığını hissediyorum. "Yalancı." Her ne kadar kızgın olsa da, bu kelimeyi her nasılsa tatlı bir suçlama gibi mırıldanıyor. Bir elini kaldırıp fısıldarken geniş, kırpışmayan gözlerle izliyorum. "Ne kadar muhteşem, çileden çıkarıcı bir yalancı."

Sonra parmak eklemleri yanağıma değiyor ve ben bunu *hissediyorum*.

Nefesim daralıyor, şok boğazımda düğümleniyor. Belren de donakaldı ama sadece bir anlığına. Ben daha gözümü kırpamadan eli çenemi kavramak için döndü ve dudakları dudaklarıma çarptı.

Ve burada. Tam *burası*.

İşte burada gerçekten bir yalancı olduğumu anladım. Ama ona yalan söylemiyordum.

Hayır, kendime yalan söylüyordum.

Çünkü hiç itiraf etmesem de hep aşkı istedim. *Bunu düşünmeme* bile asla izin vermedim, çünkü bu daha önce imkânsızdı.

Ne de olsa, öğrenemeyenler öğretir. Ve sevemeyenler, aşk tanrısı.

Ama görünüşe göre aşk tanrısının ana kuralını çiğnedim.

Açgözlülük ettim ve aşık olmaya başladım.

BÖLÜM 21

LEX

Belren beni öptüğünde zamanı nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Saniyeleri saymanın bir yolu yok. Sadece dudaklarının basıncı Elinin ağırlığı çeneme değiyor, dilinin derinliği ağzımın içinde kayıyor. Başka bir ölçü yok.

Gözlerim kapalıyken, hissettiklerimi bulandıracak bir görüşüm yok. Bu yüzden farkında olduğum tek şey öpücük, zihnimin ve bedenimin uyum sağladığı tek şey.

Dilim belli belirsiz bir hareketle onunkine değdiğinde, Belren ağzımın içinde inliyor ve bu ses doğrudan içime işleyerek beni cesaretlendiriyor. Yüzümü daha sert kavrıyor, canımı yakmıyor ama her an beni hissetme yetisini kaybedeceğinden korktuğunu belli eden bir kavrayışla.

Dokunuşu bu kez daha sağlam, daha ağır ve *gerçekçi*. Teninde sıcaklık yok ama garip de hissettirmiyor. Aksine, canlandırıcı. Temiz havadan derin bir nefes almak gibi.

Dillerimiz alay ediyor ve dişlerimiz kıstırıyor ve bu öpücük tam olarak aşık olmak gibi hissettiriyor.

Heyecan verici ve yumuşak, talepkâr ve çekingen. Bu öbür dünyada geçirdiğim onca zaman boyunca hiç kimseyi öpmedim, öpmek istemedim. Ama şimdi, Belren'in dudakları dudaklarıma değerken, bunun ne kadar *daha fazlası* olduğunu anlıyorum.

Başkaları arasında yaşananları kenardan izlemek ve teşvik etmek aynı şey değildir. Aşk, şehvet, özlem, hepsi çok daha fazla tüketiyor

Ne kadar nitelikli olursa olsun, bir seyirci olarak anlayabileceğimden çok daha fazla.

Sonunda, ne kadar süre geçtiğinden emin değilim, sadece nefesimi tutmam gerektiği için geri çekiliyorum. O kadar çok nefes alıyorum ki muhtemelen utanmalıyım ama düşüncelerim umursamayacak kadar arzuyla dolup taşıyor.

İlk öpücüğümü yeni aldım.

Anlık, işte böyle hissettiriyor. Dağların yer değiştirip manzarayı tamamen değiştirmesi gibi.

Gözlerimiz burada, gölgeli ağaçların altında birbirine kilitlenmiş durumda ve ay ışığı için çok müteşekkirim, çünkü onu daha da elle tutulur -parıltılı da olsa- gösteriyor. Çit labirentinden çok uzakta olmasak da, budanmış çimenlerin ve sıralanmış ağaçların arasındaki bu nokta, kendi ayrı adası gibi özel hissettiriyor.

"Çok zekisin," diye fısıldıyorum şişmiş dudaklarımın arasından, sesim alçalmış ve alçakgönüllü bir sır gibi çıkıyor.

Sırıtıyor ama elini yüzümden çekmiyor. Onun yerine başparmağını alt dudağıma sürtmek için getiriyor. "Çok güzelsin."

Yanaklarım kızarıyor. Dizlerimin üzerinde bir tepki olarak arkamı dönüp el sallıyorum ama bunu yapamadan eli çeneme kayıyor ve başımı yukarı kaldırıyor. "*Öylesin*," diyor sertçe, gözleri içimi deliyor.

"Bana nasıl dokunuyorsun?"

Başını yavaşça sallıyor, gözleri hâlâ açlıkla dolu. "Bilmiyorum. Ama şimdi durmayacağım."

Ağzı boynuma yumuşakça bastırmak için aşağı indiğinde bir nefes çekiyorum. Kulağımın hemen altında, şu anda en hassas olduğum noktaya öpücükler kondururken tenimde ürpertiler oluşuyor, eli ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğiyor. "Kokunu bile alabiliyorum," diye mırıldanıyor. "Bir anı gibi. Bir kitabın en sevdiğim sayfaları arasına sıkıştırılmış, şekere batırılmış güller gibi."

Diğer eli omzuma geliyor, bir şekilde en ağır etkiye sahip olan en hafif dokunuşla tenimin üzerinde geziniyor. Bacaklarımın arasında bir sızı başlıyor, sabit ve sıcak.

Elim köprücük kemiğimin yanından aşağı inip gömleğimin yakasının kenarını parmaklıyor.

"Sana nasıl hissettiriyor?" Nefes nefese sordum.

"Uzun süre soğuk karanlıkta kaldıktan sonra güneşe çıkmak gibi bir his."

İstemeden gözümden bir damla yaş akıyor ve yanağımdan aşağı süzülüyor. Neden ağladığımı bile bilmiyorum. Muhtemelen hem üzüntü hem de sevinç, heyecan ve korku dolu çok fazla duyguyla boğulmuş olduğum için.

Belren bunu hemen fark ediyor ama dudaklarını dudaklarına bastırıp öpmekte tereddüt etmiyor. "Tadın bile tatlı."

Kalbim o kadar dolu, o kadar coşkulu hissediyor ki göğsümden fırlamadığına şaşırıyorum. Bariyerlerimi nasıl bu kadar yıktığından emin değilim ama kişiliğimin düzlemlerinden tamamen silinmiş durumdalar. Her zamankinden daha açık, daha savunmasızım ve bu beni çok korkutuyor.

Nefes alışım hızlanıyor ve Belren duraklıyor, parmakları yakamın altından ayrılmıyor. Geri çekilip gözlerimin içine bakıyor. "Bana ne istediğini söyle, Pinky."

Ama yapamam, çünkü bilmiyorum.

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, sadece bunu yapmak istiyorum," diye itiraf ediyorum. Bu yabancı, beceriksiz ihtiyaç içimde zonkluyor, beni kopmak üzere olan bir bobin gibi sıkıca sarıyor. Tensel zevkler hakkında her şeyi biliyorum, çünkü pek çoğunun katalizörü ben oldum. Yine de bunu ilk elden deneyimlemek kesinlikle hiç deneyimim olmayan bir şey.

Belren'in gözleri yumuşar. "Buraya gel."

Sanki bir tür güvenceye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi beni kollarıyla sarıyor. Yanağımı dikkatlice göğsüne yaslıyorum, tenim vücudunun soğuk basıncına değdiğinde huşu içinde kalıyorum. Sağlam ama yine de tamamen katı değil. Silueti, tuniğinin kumaşının gerçek hissinden ya da mas- culine vücudunun sertliğinden ziyade serin saten gibi hissettiriyor.

O hayattayken bu kucaklaşmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Vücudundan gelen sıcaklığı hisseder miydim? Onu içime çektiğimde baharatlı bir kokusu ya da daha vahşi bir kokusu olur muydu?

Parmaklarının pantolonumun bel bandıyla oynadığının farkındayım ve içgüdüsel olarak kendimi ona daha da sert bastırıyorum. Boğazının derinliklerinden çakıllı bir ses çıkarıyor, bu beni daha da heyecanlandırıyor, ancak bu konuda ne yapacağımdan emin değilim.

"Seni tutuyorum," diye beni

temin ediyor. Öyle de yapıyor.

Birden kalçası bacaklarımın arasına giriyor ve vücudumun arzuladığı baskıyı *tam da* arzuladığım yerden veriyor.

İçimden bir inilti çıkıyor ve bu onu daha da cesaretlendiriyor. "Aşk tanrımın kendine karşı hiç aşk hissetmediğini biliyorum... peki ya şehvet?" diye soruyor, sorusu vücudundan benimkine doğru mırıldanıyor.

Sanki konuyu açarak birazını çağırmış gibi, bir parça Şehvet Nefesi kış gecesinde nefes verir gibi dudaklarımın arasından kayıp gidiyor. Pembe sis aramızda pufluyor ve tam yüzünün etrafında yükselirken yukarı bakıyorum.

Belren derin bir nefes aldı ve gözleri bana kaymadan önce tüm vücudu hareketsiz kaldı. "Bu..."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Gücümü hissettin mi?"

"Hissettim," diye yanıtlıyor, sesi sert ve alçak. "Tekrar yap."

Dudaklarımı hafifçe büzmeden önce yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve sonra yavaşça bir akış üflüyorum. Havaya nüfuz eden güç kırıntıları aramızda bir sis bulutu halinde yoğunlaşıyor.

"*Siktir*," diye homurdanıyor.

Bu kadar ahlaksız olmaya nasıl cesaret edebildiğimi bilmiyorum ama onun tepkisi beni teşvik ediyor ve onu bacaklarımın arasına sığdırabilmek için ayaklarımın genişlediğini görüyorum ve kalçasına doğru sallanmaya başlıyorum. Elleri belimi kavrıyor ve sonra beni daha yakına sürüklüyor, vücudumun çaresizce arzuladığı sürtünmeyi sağlamak için bacaklarımı hafifçe kaldırıyorum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var..." Fısıldıyorum, ellerim omuzlarına sıkıca yapışmış, bacaklarım beni ayakta tutamayacakmış gibi titriyor.

"O çok gurur duyduğun görgü kuralların nerede?" diye takılıyor.

"*Lütfen*," diye ağzımdan kaçırdım, çünkü her şeyden önce o haklıydı. Görgü kuralları çok önemlidir. İkincisi, şu anda benden hemen her şeyi söylememi isteyebilir ve ben de bunu yaparım; işte bu kadar çaresizim.

Belren'in eli arkama uzanıp popomu kavrıyor ve beni zıplatıyor. "Bu kelimeyi burada duymaktan ne kadar hoşlandığımı bilemezsin.

bağlam."

Sanırım bir fikrim var, çünkü sert bir şey karnıma bastırıyor.

Bir hayaletin sertleşmesinin nasıl mümkün olduğunu merak etmeli miyim? Muhtemelen. Ama şu an umurumda mı? Kesinlikle umurumda değil.

"Kibarca sordum," diye hatırlatıyorum ona.

"Yaptın. Böyle iyi bir davranış seni ödüllendirmem gerektiği anlamına gelir." Başımı ısrarla salladım. "Kesinlikle."

Belren sırıtarak bizi bir şekilde çimlere oturtuyor, sırtını yumuşak bir ağaca dayıyor. Bedenimi kucağına yerleştiriyor, bacaklarım beline dolanıyor, ellerim hala omuzlarında dengede duruyor. Bana dokunmayı hiç bırakmadı. Bir kez bile, sanki bırakmayı ve sonra yeteneğini tamamen kaybetmeyi riske atmayacakmış gibi.

"Arkana yaslan," diye talimat verdi.

Tereddüt ediyorum, dişlerim alt dudağımı yakalıyor.

"Merak etme Pinky," diyor Belren bana. "Sadece bir ödül, hatırladın mı?

Zevkten başka bir şey değil."

Başımı sallayarak, kanatlarım çimenlerin üzerinde durana kadar yavaşça arkama yaslanıyorum, serin kanatlar bedenimi yastıklıyor. Bacaklarımı onun belinden çekmeye başlıyorum ama o bir eliyle bacaklarımı onun etrafında kilitli tutmak için kalçama bastırıyor. "Kal," diye emrediyor.

Biraz yoga pozu vermeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum ama dediğini yapıyorum çünkü o ödülü *gerçekten* istiyorum.

Hafifçe öne eğiliyor, eli karnımın üzerinde geziniyor. Gömleğim aramızda bir katman görevi görse bile, bu dokunuş nefesimi kesiyor, gözlerim açılıyor.

"B-Hook," diye kendimi tutuyorum. "I..." Ne söyleyeceğim? Onu istediğimi ama korktuğumu mu? Mesleğim düşünüldüğünde bu kulağa aptalca geliyor. Samimiyetten korkmamalıyım. Ben bunu her gün kutluyorum.

Ses tonumdaki belirsizlik karşısında, bana bakarken eli hareketsiz kalıyor. Gri boynuzları geriye kıvrılmış, beyaz saçları dağılmış ve elimi saçlarında gezdirmeye çalışsam nasıl hissedeceğini merak ediyorum.

"Durmak istiyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ama titriyorum.

"Sorun yok," diye yatıştırır Belren. "Gözlerini kapat Lex."

Başta gerginim ama göz kapaklarım kapanır kapanmaz endişelerim azalıyor. Yalnızca onun dokunuşuna odaklanabiliyorum ve bu da beni anında daha rahatlatıyor.

"Aferin kızıma."

Övgüden tüylerim diken diken oldu. "Şimdi, sadece hisset."

Eli yavaşça gömleğimin altından kayıyor, serin dokunuşu karnımı sıyırıyor. Temasla tenim ürperiyor, ama sonra bir parmağını göğsümün alt tarafına doğru sürükleyene kadar daha da yukarı çıkıyor.

Göz kapaklarımı sıkıca kapatıyorum ki o alaycı parmak kıvrımlarımın üzerinde gezinirken açılmasınlar ve sonra tüm avucu göğsümü kavrayıp hafifçe sıkıyor. Bilekten dokunuşu değiştiğinde ve tişörtümü göğsümü ortaya çıkaracak şekilde yukarı kaldırdığında içimden bir nefes kopuyor. Elimde olmadan bakıyorum. Tepkisini yarı kapalı gözlerle izleyebilmek için bakıyorum.

Belren hareketsizleşti, bakışları bedenime kilitlendi. Yüzündeki ifade tek bir kelimeyi mükemmel bir şekilde yansıtıyor.

Crave.

Dikkati yukarı kayıyor, beni yakalıyor, ama bu an için gözlerimi açık tuttuğuma çok memnunum. Beni yaramazlık yaparken yakalamış gibi bakıyor ve muhtemelen bunu heyecan verici bulmamalıyım ama buluyorum.

Beni izlerken, iki elini çıplak belime götürüyor ve kalçalarımı ona doğru çekiyor, kasıklarım onun sert uzunluğuna sürtünüyor. Zonklamama neden olan ani sürtünme karşısında anlaşılmaz bir ses çıkarıyorum.

Elleri pantolonumun bel bandına takılıyor, kumaş açılana kadar bağları gevşetiyor. "Ayaklarını yere koy, ama kalçalarının hâlâ bana sarılı olduğundan emin ol, anladın mı?"

Dediğini yapmadan önce zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum. Ayaklarım onun arkasında yere bastığında kalçalarımı kaldırıyor ve pantolonumu yavaşça aşağıya doğru çekmeye başlıyor. Uyluklarımın etrafına sarılmış kumaş ve onları açık bırakan vücuduyla, alt yarım yerinde sabitlenmiş gibi hissediyor. Ve bu hoşuma gidiyor.

Belren sade ve düz beyaz olan iç çamaşırlarıma bakıyor. Muhtemelen gördüğü en heyecan verici iç çamaşırları olmadıkları için kendimi mahcup hissetmek için ani bir tepki veriyorum, ama sonra hatırlıyorum... zaten önceki es- capadelerinin hiçbirini hatırlamıyor. Bu garip bir şekilde güven verici.

Biraz rahatlıyorum... ta ki parmak eklemi iç çamaşırımın önünü sıyırıp, şimdiye kadar öbür dünyamda tamamen göz ardı edilmiş olan sinir demetinin üzerinden geçene kadar.

Kalçalarım hem şaşkınlıktan hem de zevkten kazara kalkıyor ama Belren'in eli karnımın üzerinde, bedenimi sıkıca sabitliyor. Tekrar ovaladığında dizlerim birleşmeye çalışıyor ama tabii ki birleşemiyorlar.

Belren beni öğreniyormuş gibi dikkatle izliyor. Botumun yarısı onun kucağında, vücudumun üst kısmı açıkta ve çimlerin üzerine yayılmış haldeyken kendimi tamamen savunmasız hissediyorum. Utangaçlık beni ele geçirmeye başlıyor, ama "Sen şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem şeysin" dediğinde kısa kesiliyor.

Kalbim çırpınıyor. Az önce bana iltifat etti ve *seyretmek* kelimesini kullandı. Ben gidiciyim.

"Şimdi sana zevk vermemi ister misin?"

Bana her dokunduğunda zevk aldığımı söyleyecek nefesim yok, bu yüzden sadece "Evet, lütfen" diye cevap veriyorum.

Belren'in eli iç çamaşırımın kumaşının altından kayıyor ve serin, ipeksi bir parmağı dikiş yerimde gezdiriyor. "Mmm. Ne kadar iyi bir küçük aşk tanrısı."

Islaklığımı toplarken dizlerim titriyor ve başparmağının pedi zonkladığım noktaya bastırdığında gözlerimi tekrar sıkarak kapatıyorum.

Evet, tam orada.

Göz kırpmak, nefes almak, titremek, hepsi ikincil ve arka planda kalıyor. Sanki her şey tek bir parçama indirgenmiş gibi.

"Sana nerede dokunuyorum Lex?" diye sorar.

Alt dudağımı sertçe ısırıyorum, o mükemmel noktayı ovmaya devam ederken kalçalarım tekrar yukarı kalkıyor. Yine de cevap vermediğimde duruyor ve benden bir inilti kaçırıyor.

"Durma."

"O zaman elimin şu anda nerede olduğunu söyle. Sana ne yaptığımı söyle. Senin o asil ve düzgün ağzından çıkan yaramaz kelimeleri duymak istiyorum."

Yanaklarım alevlendi. "Ben...yapamam."

Eli hareket ettiğinde, ilk başta dokunuşunu tamamen uzaklaştırdığını düşünüyorum ve protesto etmeye başlıyorum, ama o sadece külotumu pantolonuma doğru çekerek sözlerimi yutmamı sağlıyor.

Nefes nefese ona bakarken göğsüm kabarıyor ve Belren fırsattan istifade eğilip ağzını çakıllı meme uçlarımın tam üzerine yerleştiriyor ve benden sendeleyerek bir nefes kaçıyor.

Dili zirvemin üzerinde geziniyor, emmeden önce ileri geri hareket ettiriyor ve kirli bir *patlamayla* ağzından düşmesine izin veriyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, çünkü şimdi beni *oraya* maruz bıraktığı için, daha da fazla ağrıyormuş gibi hissediyorum, serin gece havası beni ne kadar sıcak ve zonkladığımın farkına varmamı sağlıyor.

Belren parmağını diğer göğsümde gezdiriyor. "Nerene dokunmamı istediğini söyle."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, çünkü devam etmesi için o kadar çaresizim ki, vücudum neden olduğum ama hiç deneyimlemediğim o kutsanmış serbest bırakmaya o *kadar yakın ki*. Bana sırıtıyor ve sonra parmağı tekrar aşağı iniyor, ancak ona en çok ihtiyaç duyduğum noktadan kaçınıyor ve bunun yerine ıslaklığımı toplayıp etrafa yayıyor.

"Hadi, Pinky. Patlayana kadar klitorisini ovmamı istediğini söyle. Seni boşaltana kadar parmaklarımı dar, ıslak amının içinde istediğini söyle."

Ağzım bir karış açık kaldı ve muhtemelen ışıklar altındaki bir geyik gibi göründüm. "Ben... Ben *bunu* söyleyemem."

"Elbette yapabilirsin," diye cevap veriyor, parmağı beni zar zor sıyırıyor ve gözlerim parlıyor.

"Kaba olma."

"Tam tersine," diye karşı çıkıyor Belren. "Sana karşı çok ama *çok* iyi olmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama eğer iyi olmamı istiyorsan, o zaman biraz *yaramaz olmanı* istiyorum."

Kanatlarım onun sözleriyle arkamda parlıyor ve ağzımdan daha fazla Şehvet süzülüyor. Tekrar eğiliyor, bu sefer biberle

boynumun kıvrımını yalamadan önce göğsümü öpüyor ve tüm vücudumu ürpertiyor.

"Yaramaz ol. Sadece bu seferlik, bırak gitsin. Aramızda utanılacak bir şey yok," diye mırıldanıyor sıcak tenime karşı.

Kıvranarak boğazımı temizliyorum. "Lütfen bana dokunmanı istiyorum."

"Nerene dokundum Lex? Kelimelerini kullan," diyor ve başını kaldırıp tekrar oturuyor.

Etrafta beni duyacak kimsenin olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Neden yüksek sesle edepsiz kelimeler söylemekten daha çok rahatsız olduğumu bilmiyorum. Yani, burada çırılçıplak yatıyorum, çok uygunsuz şeyler yapıyorum, ama müstehcen bir kelime söylemek çok daha skandal görünüyor.

Yine de başarılı olmayı hedefliyorum.

Hâlâ yalnız olduğumuzdan ve gecenin karanlığında olduğumuzdan emin olduğumda, başımı ona doğru çeviriyorum ama gözleriyle buluşmuyorum. Karşılaşamam.

"Lütfen bana dokunmanı istiyorum..."

"Amcığıma," diye mırıldanıyor. "Hadi söyle. Söyle."

Utançtan yanacakmışım gibi hissederek, nefesimin altında olabildiğince hızlı bir şekilde mırıldanıyorum. "*Lütfen amıma dokun*."

Mırıldanıyor. "Söylediğin şey neredeyse hiç duyulmamış olsa da, bunu sana vereceğim, çünkü bunu söylediğini duymak hem çok sevimli hem de çok tahrik ediciydi."

Gülümsüyorum, çünkü birinin benimle gurur duymasını çok seviyorum.

Ama eli tekrar aşağı kaydığında gülümsemem hemen kayboluyor. Hiç vakit kaybetmeden bir eliyle kalçamı kavrıyor, diğer eliyle de tam olarak istediğimi yapıyor.

Daha önce dokunuşunun zevkli olduğunu düşündüysem bile, şimdi hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Ben de daha kayganım çünkü beni zevkin baş döndürücü doruklarına doğru döndürmeye başlarken oradaki nemi zonklayan göbeğimin üzerinde gezdirmek için kullanıyor.

Ellerim altımdaki yemyeşil ç i m l e r e kenetleniyor, bıçakları yumruklarımın arasında kavrıyorum çünkü aksi takdirde uçup gidecekmişim gibi geliyor. Bana nasıl dokunacağını nasıl bildiği hakkında hiçbir fikrim yok ama biliyor. Beni o mükemmel noktaya sürtüyor ve ben bu hissin beni tüketmesine izin verirken gözlerim kapanıyor.

Parmağını içime soktuğunda, ikimiz de inliyoruz.

"Tanrım, bu am..." diye homurdanıyor. Soğuk parmağını içeri ve dışarı itmeye devam ederken, beni bilinmeyen bir zirveye çıkaran sert okşamalarına devam ederken ciyaklıyorum, üstesinden geliyorum. "Sıcacıksın ve damlıyorsun, vücudun sikilmek için adeta yalvarıyor."

Tanrım.

Bir parmak daha ekliyor ve sonra klitorisime baskı yaparken onları içimde kıvırıyor ve boğazımda karışık bir ses sıkışıyor. Her zaman böyle mi hissediyorsun? Bilmiyorum. Ama dokunuşu bir hisler karmaşası. Yumuşak ama sağlam. Serin ama sıcaktan zonklamama neden oluyor. Beni gittikçe daha yükseğe çıkarıyor, içimden daha fazla inilti dökülüyor ve ben *neredeyse*...

"İşte orada," diye mırıldanıyor. "Bırak ve benim için gel."

Talimatları takip etmekte çok *iyi* olduğum için de yapıyorum.

Çıktığım o kararsız tırmanış aniden bir uçuruma doğru genişliyor ve sonra tam uçurumun kenarından aşağı dalıyorum, hem de ne çılgın bir uçurum.

Orgazm tüm vücudumu sarıyor, ayak tabanlarımdan yanaklarıma kadar ısınıyor. Her yerim titriyor ve o hiç rahatlamıyor, bana dokunmaya devam ediyor, zevkimi daha da artırıyor.

Düşüş nihayet yavaşladığında, her tarafım kalay gibi parlayarak yere geri iniyorum. Gözlerimi açtığımda sersemlemiş ve ağırlaşmıştım ve Belren'in parmaklarını içimden çıkardığını, sadece ağzına götürüp yaladığını gördüm.

İnliyor. "Her yerin çok tatlı. Dilimde alabileceğim en güzel tat."

Az önce beni *yaladığı* gerçeğini bile düşünemeyecek kadar durgun ve sersemlemiş durumdayım. Bana kalırsa, bana ilk orgazmımı yaşattığı için istediği her türlü pis, uygunsuz şeyi yapabilir.

Ama bana gösterdiği ilgi zevk vermekle bitmiyor. Bel- ren bir bacağımı dikkatlice kavrıyor ve bacaklarımı birleştirmeme yardım ediyor. İç çamaşırımı ve pantolonumu yukarı çekiyor, hatta gömleğimi göğüslerimin üzerinde düzeltmeden önce bağlarını düğümlüyor.

Konuşacak kadar kendime geldiğimde, "Benden..." diye soruyorum. Gözlerim kasıklarına doğru kaydı. Kanatlarımı silkeleyip at kuyruğumu düzeltirken "Biliyorsun," diye yarım yamalak bitiriyorum.

"Hayır," diyor gülümseyerek. "Benim küçük aşk tanrımın bu işlere yavaş yavaş alışması gerekiyor, sanırım." Beni tekrar kucağına çekiyor, ama bu sefer kanatlarım başımı göğsüne yaslamama engel olmasın diye yana doğru.

Onun tarafından bu şekilde tutulmak bile kendine özgü bir zevk. Bir uçurumdan düşmek değil, daha yumuşak, daha yavaş bir şey. Havada süzülen asi bir tüy gibi.

Şu anda yaptıklarımızdan utanmıyorum. Ne kadar açıkta ya da savunmasız olduğumu düşünmüyorum. Sanki kendi özel baloncuğumuzun içindeyiz ve patlayacağını bilsem de patlamasını istemiyorum.

"Ya bana bir daha dokunamayacaksan?" Sessiz ses tonuma yayılan endişeyle fısıldıyorum.

Belren'in kolları sanki aynı korkuyu paylaşıyormuş gibi beni sıkıca sarıyor. Sanki az önce paylaştığımız şey benim için olduğu kadar onun için de önemliymiş gibi. "O zaman şimdi seni tutabildiğim kadar tutacağım ve her anın tadını çıkaracağım."

BÖLÜM 22

LEX

Belren ve ben kahinin listesindeki diğer ocak adalarına gittik ama hiçbir şey bulamadık. İkincisi o kadar küçüktü ki
Adanın bir ucundan diğer ucuna yaklaşık bir buçuk adımda yürünebiliyordu, yani orada kimsenin saklanmadığı açıktı. Üçüncüsü, orada bulunduğumuz iki gün boyunca muhtemelen sadece bir avuç kelime söyleyen sıkı sıkıya bağlı bir fae topluluğuna sahipti ve katı bir ziyaretçi politikası vardı, bu yüzden oradan da ayrıldık.

Tekrar ilk adaya döndük ve birkaç gündür tüm adayı araştırıyoruz, ancak bir kez bile Prenses Soora hakkında bir fısıltı bile duymadık. Uzaktan yakından politik hiçbir şey söylenmedi, Emelle de beni arayıp bilgi almaya çalışmadı. Eğer Belren'i görmüş olmasaydı Chuckrey'nin meşruiyetinden şüphe ederdim. Muhtemelen beni umutlu tutan ve ne kadar sonuçsuz görünse de araştırmamı sağlayan tek sebep bu.

Ama beni asıl hayal kırıklığına uğratan şey bu boşa kürek çekmek değil. Hayır, üzüntüm tamamen bencilce. *O geceden* beri Belren bana dokunamadı. Bir kere bile.

Bana zevk verdikten sonra, esnemeye başlayana ve karnım guruldayana kadar uzun bir süre kucağında kilitli kaldım. Birlikte, temizlenmek, yemek yemek ve uyumak için bir han bulduğum kasabaya geri dönerken yol boyunca el ele tutuştuk. Ama ertesi sabah uyandığımda bana uzanmaya çalıştığında eli tam içimden geçti.

O zamandan beri böyle.

Keşke dokunmamızı mümkün kılan şeyin ne olduğunu bilseydim. Ama bir türlü anlayamıyorum. Mümkün olmaması gerektiği halde, hala dokunmamamızın kötü bir anlama geldiğinden endişeleniyorum. Ayrıca bu bitmemiş işin bir durgunluğa girdiğinden ve onun da bu yüzden bir rutine girdiğinden endişeleniyorum. *Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getiremezsem kader onu alıp götürecek mi?*

Bu konuda konuşmuyor ama Belren sıkıntılı. Onu rahatsız eden sadece dokunma olayı mı yoksa başka bir şey mi var bilmiyorum ama bazen onu uzaklara bakarken yakalıyorum. Yön duygum kötü olabilir ama içimden bir ses onun hep ölüm yerine doğru baktığını söylüyor.

Şu anda dışarıda, cilalı bir taş çitin üzerinde oturmuş, temiz Arnavut kaldırımlı sokaktan geçen ocakları izliyoruz. Etrafta başka türde birkaç fae de var ama çok fazla değil. Buradaki temizlik kurallarının çok katı olduğunu düşünürsek, buna pek de şaşırmadım. Kamuya açık yerlerin çoğuna asılmış, *çok* düzgün bir el yazısıyla yazılmış, herhangi bir şeyi kirletmeniz ya da lekelemeniz durumunda belirsiz bir süre için hapsedileceğinizi söyleyen çerçeveli ilanlar var.

Yani... Eminim hapishaneleri çok iyi bakılıyordur, ama yine de.

"Etrafta uçup bu adada başka bir kasaba olup olmadığını görmeye çalışalım mı?" Gözlerim boş boş yanımızdan geçen insanları takip ederek teklif ediyorum.

Belren dosdoğru önüne bakıyor ve kaşlarını çatıyor. Bu kaş çatma son birkaç gündür yavaş yavaş gelişti. İlk olarak, bana tekrar dokunamadığında, kaşlarının hafifçe çatılmasıyla başladı. Sonra ağzını hafifçe aşağı doğru eğdi. Şimdi ise sanki dünyaya kızgınmış gibi tam bir ters bakışa dönüştü.

"Bunu denedik. Hiç görmedik."

"Doğru, ama belki de daha dikkatli bakmalıyız?" "Hayır."

Kısa cevabı üzerine göz ucuyla ona bakıyorum. "Pekâlâ..." Kabul ediyorum. "Bazılarının evlerine girmeyi denemek ister misin? Belki evlerinin mahremiyetinde dedikodu yapma olasılıkları daha yüksektir."

Homurdanıyor, hâlâ ileriye bakıyor. "Bundan şüpheliyim."

Tahriş omurgamı kemiriyor ve kanatlarım sırtıma çarpmadan önce biraz parlıyor. "Peki," diyorum, nefesimi dışarı üflerken

Kibar ve olumlu ses tonumu korumak için. "Peki ya-"

Belren sözümü kesti. "Anlamıyor musun?" diye soruyor, kızgın bir ses tonuyla. "İşe yaramaz. Hiçbir şey işe yaramayacak."

"Beni tersleme," diye uyarıyorum, omuzlarım da azalan sabrım gibi diken diken. "Sadece yardımcı olabilecek yollar bulmaya çalışıyorum."

Sonunda başını kaldırıp kaşlarını havaya değil de bana doğru çatıyor. "Hiç yardım olmadığını düşündün mü?" diye karşılık veriyor.

Sinirli olmak için her türlü nedeni olduğunu biliyorum ama bu yine de ona bana kaba davranma hakkını vermez. "Hayır, vermiyor. Çünkü senin aksine ben pes edip burada somurtarak oturmayacağım. Prenses Soora'yı bulacağımı söyledim, o yüzden bunu yapacağım." Parmağımı yüzüne doğru salladım. "Ve eğer sadece somurtacaksan, o zaman sensiz yapacağım!"

Belren çitten aşağı atlıyor ve öfkeli bir tanrı gibi dönüp bana bakıyor. Gümüşi teni daha koyu, sanki yüzünde bir fırtına kopuyor. Gözleri bile yaklaşan bir şimşek gibi parlıyor. Ellerini iki yanımdaki duvara vuruyor, yüz yüze gelene kadar eğiliyor ve beni içine hapsederken donakalmış bir şekilde işe yaramaz bir nefes çekiyorum.

"Bunu bensiz yapamayacağın kesin," diye hırlıyor. "Ama sana bir sır vereyim, o lanet hain prenses umurumda bile değil! Gerçekten bilmek istediğim şey, neden dokunamadığımız?"

İşte burada.

Öfkesi, duygularımı sarsan bir gök gürültüsü gibi. "Bilmiyorum!" Peçe'nin içinde olduğum ve kimsenin beni duyamayacağı için şükrederek bağırıyorum. "Ama ne olursa olsun, Soora'yı bulacağız, çünkü bu zaten senin yarım kalan işin!"

Belren başını sallar. "Bundan emin olamayız."

"Evet, biliyorum," diye ağzımdan kaçırıyorum ve sonra hemen elimi ağzıma kapatıyorum, gözlerim büyüyor.

Kıpırdamadan duruyor. "Affedersiniz?"

Elimi bırakıp başımı sallayabilmem için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor. "Bir şey yok." Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama görüş alanımda kalmak için başını hareket ettiriyor.

"Bunu aklından bile geçirme, Pinky. Bana ne demek istediğini söyle. Şimdi."

Çitin üzerinde donup kaldım, içten içe kendimi tekmeliyordum. Neden gidip ağzımı açmak zorundaydım ki?

Çenesi gerilir. "Bekliyorum."

Bu işin peşini bırakmayacağını anladığımda omuzlarım çöküyor. "Peki," diyorum hışımla. "Ama eğer bu seni ölüm yerine geri götürürse, beni suçlamayı aklından bile geçirme."

"Bana neden bahsettiğini söyle."

"Haklıydın, tamam mı? Ben senin için biriyim. Bir nevi," diye düzeltiyorum. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade beliriyor. "Açıkla."

Boğazım düğümleniyor, gözlerim nemden bulanıklaşıyor. Eğer bu onun kaybolmasını ve unutmasını sağlarsa...

"Sen benim için öldün," diye ağzımdan kaçırdım.

Birkaç uzun saniye boyunca hiçbir şey söylemedi.

Sadece bakıyor. "Ben... senin için öldüm."

"Evet. Herkesin bahsettiği şu savaş var ya? Soora'nın gitmeden hemen önce karıştığı ve isyanı kendi başının çaresine bakmak zorunda bıraktığı savaş mı? Sen o zaman öldün."

Uzun bir duraklama oldu. "Nasıl?"

Sertçe yutkunuyorum. "Prens Emelle'e saldırmaya çalışıyordu. Fark ettin mi bilmiyorum ama birbirimize benziyoruz. Onun yerine bana güç fırlattı ve sen... sen önüme atladın." Kelimelerim yavaşlıyor ve kalınlaşıyor, duygularım beni tıkıyor. Bu şekilde öğrenmesinden nefret ediyorum. Bir tartışmanın buna yol açmasından. O güne dair tüm suçluluk duygum hüzünle birlikte yükseliyor. "Bana Peçe'de kalmamı söyledin ama yardım etmek istediğim için kalmadım..." Bir hıçkırığı bastırmak, her çatlak kelimeyi dışarı atmak zorundayım. "Önüme atladın, beni hedef alan patlamayı aldın ve benim yerime öldün."

Keşke zihnini okuyabilseydim, çünkü ifadesi tamamen okunamaz hale geliyor, bu da beni daha da panikletiyor. Gözlerimin önünde kaybolmasını bekliyorum ama kaybolmuyor.

Sonunda, "Ben... yeniden ortaya çıkmadan hemen önce, ya da Hayalet Adası'nda her ne halt ettiysem, bir şey aradığını sandım" diyor.

Titrek bir nefes verdim. "Belren."

Sessizce ağzını açıyor, kaşları sanki tanıdık gelmediği için sinirlenmiş gibi birbirine çarpıyor. "Yani biz..." Aramızda eliyle işaret ediyor. "Sen ve ben *bir şeydik*."

Bu kısmı itiraf etmek zorunda kaldığım için göğsüm daralıyor. "Hayır," diye cevap veriyorum. "Biz hiçbir şey değildik. Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Neden *benim* için yaptığını. Beni çok az tanıyordun."

Gözlerini kırpmadan, kıpırdamadan beni izliyor ve ben sadece bana bağırmaya başlamasını bekliyorum. Bir kere kafasına dank edince, kızacak. Yani, kim olmaz ki? Ölmesinin sebebi benim. Benden nefret edecek ve muhtemelen-

Birden kocaman bir kahkaha patladı ve şaşkınlıktan irkildim. Kahkaha devam ediyor ve ben ağzım bir balık gibi açık bir şekilde ona bakakalıyorum.

Bu onun çekilmesinden bile daha kötü. Sonunda kendini kaybetti. Çatladı. Hayaletimsi eksiklikleri aklından geriye kalanları da ele geçirdi ve artık sadece Hob Adası'nın gülen hayaleti olarak bilinecek ve sonsuza dek uygunsuz kıkırdamalarıyla tertemiz sokaklara musallat olacak.

Tanrım, şimdi gerçekten yaptım.

"Tamam, sorun yok. Bunu atlatmana yardım edeceğim," diyorum çabucak. Belinden eğilmiş, elleri dizlerinin üzerinde, hala deli gibi gülüyor, hava almak için bile durmuyor. "Bayılmadan önce derin bir nefes al."

Bunun üzerine bana baktı ve daha çok gülmeye başladı.

Doğru ya. Ölmüş. Unutup durmam çok garip.

Başımı ellerimin arasına gömüp bir süre ağıt yakıyorum. Her şeyi bu kadar muazzam bir şekilde berbat ettiğime göre, bunun için doğru zaman gibi görünüyor. "Hayatını ve şimdi de ölümden sonraki hayatını mahvettim. Beni sonsuza dek güldürmen için hizmet ediyorum," diyorum avuçlarımın içine.

Zihinsel durumunu anlamak için ellerimin arasından bakıyorum ama hazırlık için yüzümü buruşturmaya başladım bile. Ama şaşkın ya da aptal görünmüyor. Aslında bana deliymişim gibi bakıyor ki bu biraz aşağılayıcı açıkçası.

"*Bizim bir şey* olmadığımızı düşünmeni çok komik buluyorum," diyor kahkahası hafifleyerek.

Ellerim yere düşüyor ve şok içinde ona bakıyorum. "Sen... sen iyi misin?"

"Tabii ki iyiyim, neden olmayayım ki?"

Daha dik oturuyorum, ona dikkatle bakıyorum çünkü ona tam olarak inanmıyorum. *Daha önce olduğundan daha mı sönük?* Sanki bedensel duyularım onu daha iyi algılayabilirmiş gibi hemen Peçe'den çıkıyorum. Kesinlikle biraz daha sönük görünüyor ama yok olmuyor.

"En son seninle geçmiş hakkında konuşmaya çalıştığımda, seni yirmi adım ötedeki ölüm yerine çektirdim."

Belren kendine bakar. "Hâlâ buradayım."

Kaşlarımı çattım. "Hmm. Garip."

Kulağıma eğiliyor. "Muhtemelen çok iyi bir aşk tanrısı olduğun ve adalar boyunca pisliğimi üzerinde tuttuğun içindir," diye mırıldanıyor, şakacı tavrı geri dönüyor, alçak ses tonu neredeyse kendi dilimi yutmama neden oluyor.

Geri çekildiğinde yüzümdeki ifadeye kıkırdıyor, bu da kaşlarımı çatmama ve ellerimi göğsüne doğru kaldırıp onu itmeme neden oluyor.

İşe yaradığını anlamam bir saniye sürdü.

Belren bile o kadar şaşırdı ki, itişim karşısında birkaç adım geriye sendeledi ve sonra orada ağzı açık bir şekilde bana bakakaldı.

Ellerime bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Huh."

Göz açıp kapayıncaya kadar tekrar önümde, elini koluma doğru kaldırıyor. Gerilerek inişini izliyorum.

Sadece eli beni delip geçti.

Ve çatık kaşları geri geldi. Sadece şeftali.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı. "Neden ben de sana dokunamıyorum?"

Kollarımı önümde kavuşturuyorum, biraz savunmacı hissediyorum, çünkü onun tekrar kötü ruh haline dönmesini istemiyorum. "Bilmiyorum, belki de kötü bir tavrın olduğu içindir," diyorum, şu anda yanımdan geçen herhangi bir fae olmadığı için sevinerek.

Bakışlarını benimkilere dikiyor. "Ne?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Belki de bu kadar surat asmasaydın ve bu konuda bu kadar göt kafalı olmasaydın, bana dokunmana izin verilirdi.

Yine," diyorum kibarca.

Alınmış gibi bakmaya cüret ediyor. "Ben mankafa olmadım."

"Kesinlikle öyle," diye karşı çıkıyorum. "Asık suratla etrafta dolanıp
yüzünüzde. Belki de terbiyeni takınmalısın ve Peçe seni ödüllendirecektir."

Thundercloud gözlerini bana dikti. "Ne düşünüyorum biliyor musun, Pinky?" diye meydan okuyor. "Bence bunu yapan sensin. Bence istemeden de olsa beni engelliyorsun."

Alay ettim. "Ne? Bu hiç mantıklı değil."

"Evet, öyle. Sana her dokunduğumda, hiç beklemediğin bir anda oldu. Dikkatin dağınıkken oldu." Bakışları tekrar yukarı gelmeden önce vücudumda aşağıya iniyor. "Ama dokunuşumun geleceğini bildiğinde... kendini hazırladın. Gerginmişsin gibi gerildin."

Bunu yapıyor muydum? Bilmiyorum, ama kesinlikle onu haklı çıkarmak istemiyorum.

"Dokun bana," diye meydan okuyor.

Saçlarımı savurarak çitten aşağı atlamadan önce gözlerimi deviriyorum. "Hayır, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum uzaklaşmaya başlarken.

Sadece birkaç adım sonra tekrar önümde. "Dokun bana," diyor yine.

"Belki de sana dokunmak istemiyorumdur," diye kestirip atıyorum.

Gözleri yarı kızgın, yarı hararetli. Dürüst olmalıyım, bu onun için çok çekici bir bakış. "Yalan söyleme, Pinky. Bu hiç kibar değil."

Lanet olsun.

"Seni tekrar itmek istememe neden oluyorsun," diye cevap veriyorum ters bir şekilde.

Gülüyor. "Ellerini tekrar üzerime koyman için gereken buysa, hiç durma. Biraz sert severim."

"Aman Tanrım." Diğer t a r a f a doğru yürümeye başlamak için döndüm.

Belren arkamdan gülmeye devam ediyor. "Oh, hadi, Pinky! Bana dokunmayı denemek istediğini biliyorsun!"

"Ben gidip senin bitmemiş işini sensiz bulmaya çalışırken sen orada kalabilirsin!" Omzumun üzerinden geri atıyorum.

İki binanın arasında gölgeli bir yer buluyorum ve bir adım bile atmadan tekrar yola doğru yürümeye başlıyorum.

Tabii ki bana yetişti bile, her zamanki gibi neşeli görünüyordu. "Er ya da geç bana dokunacaksın ve ben de teorimin doğru olduğunu kanıtlayacağım."

"Git bir müştemilata dadan," diye homurdanıyorum nefesimin altında, sonra da yanımdan geçen bir fae'ye tatlı tatlı gülümsüyorum.

Kıkırdıyor ve yanımda yürümeye devam ediyor. "Şuna bak, öfke esprilerini daha iyi yapıyor."

Yemin ederim, sırf gazını alabilmek için ona dokunacağım.

Onu görmezden gelerek, meydana en yakın evlerin önünde bir araya toplanmış birkaç ocak görüyorum. Yanlarına gidip kendimi tanıtmaya ve içlerinden birini konuşturup konuşturamayacağımı görmeye karar vererek onlara doğru ilerliyorum. Bu şekilde onu görmezden gelmek daha kolay olacak.

Ama kimin çatısının daha temiz olduğu konusunda hararetli bir şekilde tartışmaya başladıklarında duruyorum.

"Benim çatım tüm sokaktaki en iyi çatı!" İçlerinden birinin bağırdığını duydum.

Bu iddiayı yalanlamak için birkaçının devreye girmesiyle bir kargaşa yaşandı.

"Oh, lütfen. Benimkini o kadar iyi temizledim ki bir hafta yetecek kadar gücüm olacak!"

"Hayır, hayır, hayır. Herkes benim çatımın en temiz çatı olduğunu söyleyebilir. Kiremitlerim pırıl pırıl, Perryl!" diye karşılık veriyor ocaklardan biri, evlere doğru bir yüzgeç sallayarak.

Başka bir ocakçı -muhtemelen Perryl- burnundan soluyor. "Sen buna pırıltı mı diyorsun? Benim bundan daha parlak boklarım var!"

Yarısı gülmeye başlar. Diğer yarısı daha da yüksek sesle tartışmaya başlar.

"Şey, meşgul görünüyorlar," diye cıvıldıyor Belren.

Rotamı değiştirerek kasaba meydanına doğru yürüyorum ve burada pırıl pırıl çeşmenin yanına kurulmuş bir çeşit tezgah görüyorum. Tezgâhın arkasında bir ocakçı var ve eşyalarını satıyor, etrafında da düzenli bir sıra var. Yaklaştıkça bunun bir sabun tezgahı olduğunu fark ediyorum, çünkü *elbette* öyle.

Mallara bakmak için ön tarafta durduğumda, etrafımdaki ocaklar bana yan gözle bakıyor, bakışları kanatlarıma takılıyor. Neyse ki,

Farklı sabunlarla o kadar meşguller ki bana uzun süre bakmaktan rahatsız olmuyorlar. Dürüst olmak gerekirse, sabun koleksiyonu oldukça etkileyici. Çok katmanlı katı kalıplar, şişelenmiş sıvı ve hatta küçük kaplarda elmas gibi parlayan mücevher sabunu denen bir şey var. Çok süslü.

Belren yanıma oturuyor. "Sence prensesi tezgahın arkasına mı saklıyorlar?" diye şaka yapıyor ve eğilip bakıyor.

Onu görmezden gelerek tezgâh sahibine gülümsüyorum. "Merhaba."

Dişi kaşlarını çatarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "İyi bir yıkamaya ihtiyacın var."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Oh. Umm..."

"Hey, bu hiç hoş değildi," diye homurdanıyor Belren.

Kendimi telaşlı hissederek bir elimi saçıma götürüp hala düzgün bir topuz olduğundan emin olurken diğer elimle de tuniğimi düzeltiyorum. Etrafıma baktığımda, sıradaki tüm ocakların sanki onlar da temizliğimi değerlendiriyormuş gibi yine bana baktığını fark ediyorum. İfadelerine bakılırsa durum pek iyi görünmüyor.

"Bu yeni bir gömlek, yıkattım ve saçımı da yıkadım..." Kaşlarımı çatarak botlarıma bakarken sözümü kesiyorum. "Ayakkabılarım muhtemelen cilalanabilir."

Sıradaki herkes başıyla onaylıyor.

"Saçları durulansa iyi olur."

"Tırnakları da iyice ıslatılmalı."

"Benim için tüyler önemli," diyor bir diğeri burnunu kırıştırarak. "Onların sürekli bakıma ihtiyacı var. Onları ne sıklıkla tımar ediyorsun?"

Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Umm..."

Bir diğeri ağzını açmaya başlıyor ama tezgâh sahibi onun önünü kesiyor. "Sırtından sarkan o pis şey de ne?"

Görmesi için yavaşça sallamadan önce omzumun üzerinden kayışıma bakıyorum. "Oh, bu mu? Bu sadece oklarımı tuttuğum sadağım." Bir şekilde yayımın teline bulaşmış bir parça kurumuş çamuru fark ettiğimde, çabucak topluyorum. "O kadar da kötü değil."

"Haklısın," diye kabul ediyor. "Bu daha kötü."

Bu hiç de kibarca değil.

Bana sabırsız bir el hareketi yapıyor. "Buraya ver."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

Kadın kollarını ahşap tezgahın üzerine dayadı ve bana dik dik baktı. "Bir şeyin ne zaman temizlenmesi gerektiğini hissedebildiğimizi biliyor muydun?"

"Şey, hayır, yapmadım, ama-"

"Yeni sabun partimi test edeceğim ve senin için yıkayacağım," diyor bana. "İşim bittiğinde pırıl pırıl olacak."

Belren, "Sanırım artık gitme vakti geldi, Pinky," diye uyarıyor.

Ona başımı sallarken yayımı ve oklarımı tekrar arkamda sallıyorum. "Teklifin çok hoş ama hayır, teşekkür ederim. Ben artık gidiyorum."

Geri çekilmeye başlıyorum ama sıradaki biri sadağı sırtımdan çekip alıyor, tökezlememe neden oluyor ve ben bir şey yapamadan onu tezgah sahibine doğru itiyor. "Şu yeni lavanta mücevherli sabunu kullandığını görmek istiyorum!"

İleri atılarak onu geri almaya çalışıyorum ve kayışı tutmayı başarıyorum ama çekiştirdiğimde ikimizin de elinden kurtuluyor. Yayım ve oklarım uçuyor ve sonra ağır çekimde sadağımın uçtan uca savrulup Belren'in ölüm yerinin tüm pisliğini meydanın ortasına boşaltmasını izliyorum. Duyulabilir bir sıçramayla yere düşüyor.

"Bu... *toprak* mı?"

Kolektif bir dehşet soluğu duyulur.

Yemin ederim, elli metre yarıçapındaki her ocak bu sesi çıkarıyor, hepsi de cilalanmış taş sokaklarında dağınık bir yığın halinde toprak görünce şok geçiriyor.

Sonra bir anlık durgunluk patlak verdi. Fae sürüsü üzerine atlıyor, ellerinde süpürgeler, bezler ve sabun şişeleri, çatışmaya girmek için tabancalarını çıkaran kovboylar gibi beliriyor ve ben kalabalığın arasından geriye doğru savruluyorum.

Geriye doğru uçuyorum, ama tam kıçımın üzerine sertçe inmek üzereyken, bir çift sağlam kol beni arkamdan yakalıyor.

Nefes nefese başımı kaldırıp üzerimde yükselen Belren'e bakıyorum, elleri koltuk altlarımda beni sabit tutuyor. Onu göremeyen diğer herkes için pozisyonum muhtemelen çok garip görünüyor.

"Bana dokunmak isteyeceğini söylemiştim," diyor ukalaca, sonra yüzündeki ifade çatık kaşlara dönüşüyor ve dikkatini

Önümüzdeki kalabalık. "Şimdi bu pisliklerden hangisi seni itti? Çünkü tanrılara yemin ederim ki, sana ellerini sürdükleri için onları gerçekten bir müştemilatta ziyaret edeceğim. Gerekirse ömürlerinin sonuna kadar ödlerini koparırım."

Hayalet vaatlerine gelince, bu oldukça romantik.

"Bilmiyorum, yapamadım-" diye kestirip attım, gözlerim dehşetle açılmıştı. "Aman Tanrım, pisliğin!"

Beceriksizce doğruluyorum ve sonra kavga eden ocaklı kalabalığın arasından kendimi itiyorum.

Dirseğimle ortaya doğru ilerlemeyi başardığımda çok geç kalmıştım. Ocaklar işlerini bitirmiş ve şeytani pisliği yendikleri için kendilerinden son derece memnun görünerek dağılmışlardı.

Ama dehşet içinde dağılmış oklarıma, yayıma ve parlayan sadağıma bakarken midem bulanıyor. Parlayan, *boş* sadağım, Belren'in öldüğü yerdeki her türlü kirden tamamen arınmış olan yerdeki noktanın hemen yanında.

Ölümden sonraki hayatımda ilk kez gerçekten kibar olmayan bir şey söylüyorum.

"Şey...siktir."

BÖLÜM 23

LEX

Kulaklarınız sürekli çınlıyor.

"Pisliğimi temizlediler," diye mırıldanıyor Belren yanında.

Ben. "Bu çok talihsiz bir durum."

Bir an için hareket edemedim. Az önce olanlara, işlerin bu kadar hızlı kontrolden çıkmasına çok şaşırdım. Dikkatlice yayımı omzuma atıp oklarımı alıyorum ve en son sadağımı elime alıyorum. Aşağıya bir bakış, pisliğin gittiğini, içinin artık pırıl pırıl olduğunu doğruluyor. Oklarım içi boş bir gümbürtüyle içine düşüyor.

Kontrolü severim. *Bundan* hoşlanmıyorum. Genelde temizliği de severim. Ama şu anda, bundan daha öfkeli olamazdım.

Tekrar harekete geçerek sadağı sırtıma geçiriyorum ve etrafı temizleyen ocaklara doğru dönüyorum. "O pisliği geri istiyorum!" Geri çekilen sırtlarına doğru bağırıyorum. Bir tanesi bile durmuyor ya da arkasını dönmüyor. "Hey! Hemen buraya gelin ve pislik yığınımı bana geri verin! Bu hırsızlıktır!"

Herkes gittikçe uzaklaşıyor.

Hayır.

"Ona ihtiyacım var!" Bağırıyorum, sesim tizleşiyor ve çaresizleşiyor. "Anlamıyorsun!" Gözyaşlarımın yanaklarımdan dökülmeye başladığını hissediyorum ve onları durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Sabun tezgahı sahibi sanki gözyaşlarım onu rahatsız ediyormuş gibi bana ters ters bakıyor. Muhtemelen yere düşüp cilayı mahvedeceklerinden endişeleniyor. "Sen neye bakıyorsun?" Ona ters ters bakıyorum, bakışları daha da derinleşiyor. "Kirimi mi aldın? Ha? Bütün bunlar senin hatandı."

"Pekâlâ," diyor Belren, aniden ellerini kaldırıp önüme geçerek. "Sakin ol."

Kulaklarıma inanamıyorum. "Sakinleşmek mi?" Sıkılmış dişlerimin arasından tekrarlıyorum. "Nasıl sakin olabilirim? Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Az önce senin pisliğini alıp gittiler! Geri çekileceksin!"

"Oh harika. Dağınık *ve* çılgın," diye mırıldandığını duyuyorum ocağın.

Belren'in yarı saydam bedeninden onu hâlâ görebiliyorum ve dilimi ona doğru uzatıyorum. Ona çılgınlığı vereceğim. "Oklarım nerede? Bir oka ihtiyacım var!"

Belren yüzümün önünde bir el sallıyor. "Hey. Buraya bak."

Bakışlarım yukarı doğru kayıyor, orada eğlenen bir ifade buluyorum ve

Ok *değil*.

"Şu anda bana gülme," diye çıkışıyorum ona, yanaklarımı silerek.

Arkasındaki ocak "Gülüyor gibi mi görünüyorum?" diye soruyor.

Belren'in etrafından o kadar hızlı dolanıyorum ki, tam tezgâha yaklaşıp yüzünü işaret etmeden önce tepki bile veremiyor. "Seninle konuşmuyorum. Ve sabunların o kadar da temiz görünmüyor!"

Nefes nefese kalıyor ve elini kalbinin üzerine götürüyor, sanki bu ona söylenebilecek en kötü hakaretmiş gibi. "Sözünü geri al!"

Başımı sallıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Hayır."

Buğulanmış gibi görünen kadın ağzını açıyor ve polis memuruna bağırmaya başlıyor. "Kural ihlali! Pislik yapıcı!" Ateşli bir suçlamayla işaret ediyor.

"Pisliği ben *yapmadım*, sadece yanımda taşıdım, çok teşekkür ederim!" Kibirle karşılık veriyorum.

Belren bir anda yanımda bitiverdi. "*Ooookay*, gitme zamanı." Hemen bir kolunu belime doluyor ve beni çekiştirmeye başlıyor. Çırpınıyorum, bu yüzden muhtemelen ağzı açık kalan herkese çok garip görünüyordur.

"Bırak!" Tıslayarak elini uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bir hayalete göre, şaşırtıcı derecede güçlü.

"Tutuklanmak mı istiyorsun?" Belren bana öfkeyle soruyor. "Debelenmeyi bırak."

Ama yapmadım, çünkü çok heyecanlıydım. Beni meydandan çekip iki bina arasındaki dar bir sokağa sokuyor, bizi arka tarafa ve aval aval bakanlardan uzağa götürüyor.

"Ne yapıyorsun?" Talep ediyorum. "Geri dönmem gerekiyor. Çok geç olmadan ocakların geri kalanının izini sürmeli ve kurtarabilir miyiz diye bakmalıyım-"

"*Lex*," diye bağırıyor, tam da beni döndürüp binaya doğru iterken, gözlerimin faltaşı gibi açılmasına neden oluyor, çarpmanın etkisiyle havaya uçuyorum.

"*Ne*?"

Ben onun kalçalarının benimkilere nasıl baskı yaptığını düşünmemeye çalışırken o başını sallıyor. "Benim pisliğim çoktan gitti."

"Hayır," diye itiraz ediyorum, başımı sallayarak. "Hâlâ yapabiliriz-"

Çenemi sıkıca kavrayarak sözümü kesti. "Hayır, Pinky. Her şey bitti. Her lekeden kurtuldular."

Utanç verici bir gözyaşı dalgası tekrar gözlerime doluyor ve hemen dökülmeye başlıyor.

Ses tonuyla birlikte gözleri de yumuşuyor. "Ağlama," diyor ama bu beni daha çok ağlatıyor. Soğuk, pek de katı olmayan parmakları onları uzaklaştırıyor. "Bana bak."

Biliyorum ama görüşüm o kadar bulanık ki doğru düzgün bakamıyorum, bu da beni daha çok üzüyor.

"*Lex*," diyor, ses tonunda hafif bir azarlama var.

Gözlerimi hızlıca gömleğimin kollarına sürüyorum. "Ne?" Aniden.

"Eğer o ölüm yeri toprağına gerçekten bağlı olsaydım senden çoktan gitti."

Kelimeler yavaşça işlenirken ona göz kırpıyorum. "Bu..." Şüpheli bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

İlk başta ona inanmak için çok endişelendim. Onu kaybetmek istemiyorum. Ama o benim kuşkulu ıstırabıma doğru ilerliyor.

"Evet," diyor hiç tereddüt etmeden, yanak yanağa gelene ve alçak sesi tam kulağıma gelene kadar yaklaşmadan önce. "Görüyorsun ya Pinky, bunun benim pisliğim olduğunu sanmıyorum. Sanırım sadece... sensin." Tekrar uzaklaşıyor ama sadece gözlerimin içine bakabilecek kadar. "Sanırım beni geri çekilmekten alıkoyuyorsun. Sanırım lanet olası hayalet aklımı kaybetmemem için bunu yapıyorsun. Sanırım prensesle yarım kalan bu iş için *sana* bağlıyım. Şüphelerim vardı ama sen bana kim olduğunu itiraf ettikten sonra bu daha da mümkün göründü."

Aklım son kısımda takılıyor ve onu tekrar yola getirmek için hemen ağzımı açıyorum, ama daha konuşamadan başını bana doğru sallayıp, "Bana bir şey olmadığını söylemeyi *aklından* bile geçirme. Geçen gece bu saçmalığı duydum ama bir daha duymayacağım."

"Bu doğru!"

Belren gözlerini devirir. "Hadi ama. Erkekler kendileri için hiçbir şey ifade etmeyen bir dişi için *ölmezler*."

"Şey... belki de sadece fedakârdın."

Bunun üzerine homurdandı. "Bundan şüpheliyim."

Başım düşünceli bir şekilde eğildi. "Tamam, yaşamak için insanlardan bir şeyler çaldın, belki de çalmamışsındır."

"Hırsız mıydım?" Belren soruyor ve bir an için bunun onu üzeceğinden endişeleniyorum.

Ne aptalım.

Hayır, yüzünde bir sırıtış beliriyor ve gözleri adeta *parlıyor*. "İşte bu daha çok benim gibi hissettiriyor."

Ona bunu nasıl söyleyebildiğini sormak istiyorum, ama bize doğru tepinen bir erkek hob tarafından bölünüyoruz. "Sen oradaki!"

Şaşkınlıkla ona baktığımda, ceketinin üzerindeki dikili amblemde "Polis Memuru" yazdığını fark ediyorum. Hemen arkasında, elleri kalçalarında, sabun tezgahının sahibi duruyor. Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce bana acımasızca gülümsüyor.

"Tattletale," diye mırıldandım.

"Kahretsin." Belren beni bırakıyor, ben doğrulurken yanımda duruyor. "Sen," diyor polis memuru önümde dururken, elindeki

Boyu çeneme kadar geliyor, ancak kabarık gri saçları ona fazladan birkaç santim daha kazandırıyor. "Kasaba meydanında bilerek karışıklığa neden olduğunuzu söyleyen birkaç görgü tanığım var."

"Ben öyle bir şey yapmadım, efendim."

İkna olmuş görünmüyor. "Seni sorgulamak için içeri almak zorundayım."

I blanch. "Çünkü a küçük Yığın . Toprak mı? İşte bu. değil Hatta Artık orada mı?"

Dudakları kısılıyor, gözleri sertleşiyor. "Burada temizliği çok ciddiye alırız hanımefendi. Geçimimiz buna bağlı."

"Evet..." Katılıyorum. "Ama sizin geçim kaynağınız *da* temizlik eylemine bağlı. Yani benim pisliğim meydanınızı kirlettiğinde, ocakların onu temizlemesine izin verdi. Bu da onların bundan bir güç artışı elde ettiği anlamına geliyor," diye belirtiyorum.

Belren kıkırdar. "İyi i ş t i . "

Polis memuru açıkça aynı fikirde değil. "Kendini akıllı sanıyorsun, değil mi? Geceyi hapishanede geçirebilirsin. Bir daha ağzını açmadan önce düşünmeni sağlar."

Belren polis memurunun suratına bakarak, "Sikerim öyle işi," diyor.

"Sorun yok."

"Hayır, sorun var" diyorlar ikisi de aynı anda. "Gidelim,"

diyor polis memuru.

Belren beni işaret ediyor. "Hadi kaçalım ve bu pisliği atlatalım ki sen de Peçe'ye geri dönebilesin. Seni hapse atmasına asla izin vermem."

Dudağımı ısırıyorum. Elbette Peçe'ye girmek sorunu çözerdi ama kanundan kaçmak hiç de medeni değil.

Ancak bu kararı vermeme gerek kalmadı çünkü tam o sırada bir erkek ocak yanımıza geldi, gözleriyle durumu değerlendiriyordu. Hafif kambur bir sırtı var ve sarı saçlarının bir kısmı gümüş rengine dönmüş, ama teni nispeten pürüzsüz, gözleri keskin. "Jarth, işte buradasın," diyerek polis memurunun kendisine doğru dönmesini sağladı. "Çay meyhanesinde bir sorun var."

İç çekerek karnının şaşırtıcı derecede yükselmesine neden oluyor. "Bulaşıkları kim yıkayacak diye yine kavga mı çıktı?"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Evet. Sana acilen ihtiyaçları var."

Buna sinirlenmiş görünüyor ama o görevinin adamı ve belli ki benim önem sıralamam temizlik kavgasından daha düşük. Sivri bir bakışla bana, "Burada başka bir yerde en ufak bir dağınıklık yaparsan, postunu alırım" dedi.

"Evet efendim," diye cevap veriyorum saygılı bir şekilde başımı sallayarak.

Dönüp uzaklaşmadan önce kaşlarının bir an daha çatılmasına izin veriyor. Gözden kaybolduğunda gülümseyerek dişiye doğru dönüyorum. "Eminim bunu yapmak istememişsinizdir ama benim için çok iyi bir zamanlamaydı, bu yüzden teşekkür ederim."

"Öyle demek istemiştim," diye yanıtlıyor beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

Şaşkınlık içimde parlıyor. "Yani bana yardım mı ediyordun?"

Ocaklardan hiçbirinin bana saati bile söylemek istemediği düşünüldüğünde, hapse girmemem için bana yardım etmek istemesi beni şok etti.

Belren onun etrafında bir akbaba gibi dönüyor. "Muhtemelen karşılığında senden bir şey istiyor," diyor. "Ona hiçbir şey verme."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum, çünkü herkes sadece kendi çıkarı için iyilik yapmıyor. Fazla kötümser.

"Sana yardım ettim çünkü benim için bir şey yapmanı istiyorum" diyor.

Belren bana, onu itmek istememe neden olan, *haklıymışım* gibi ukala bir bakış fırlatıyor.

Bunun yerine boğazımı temizliyor ve dikkatimi dişi üzerinde tutuyorum. İsteyeceğim son şey bir ocakla daha kavgaya tutuşmak. İtiraf etmeliyim ki meydanda pek de iyi davranmıyordum.

"Ne istiyorsun?" Merakla sordum. "Para mı?"

Elim belimdeki bozuk para kesesine gidiyor ama kadın alaycı bir ifadeyle başını sallıyor. "Tabii ki senin kirli paranı istemiyorum," diyor dudakları tiksintiyle kıvrılmış bir halde.

"O zaman ne istiyorsun?"

Geri dönmeden önce bu aydınlık ara sokakta hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak istercesine etrafımıza bakıyor. Mavi gözleri bana kilitlendi. "Senin kim olduğunu biliyorum. Sen o aşk tanrısısın, Emelle."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum, gerçi diğer fae'ler beni daha önce Emelle ile karıştırmamış değiller, çünkü karıştırdılar. Savaştan ve yeni monarşinin burada hüküm sürmesinden sonra, Emelle biraz efsane haline geldi. Ne de olsa bu diyarda yaşayan tek aşk tanrısı o. Ama beni hazırlıksız yakalayan şey ifadesinin yoğunluğu oldu. "Oh, şey ben-"

Emelle olmadığımı açıklamama fırsat vermiyor çünkü elini uzatıyor, parmakları bileğime dolanıyor. Beni kendine biraz daha yaklaştırdı. "Eğer buraya gelirsen benimle gelmen gerektiği söylendi."

"Bu bir hayır," diyor Belren.

Ona tedirginlikle bakıyorum, yüz yüze gelebilmek için biraz eğildim. "Seninle nereye geleyim?"

Gözleri gizli bir yoğunlukla dolu, sesi alçalıyor. "Seni prensese götüreceğim."

BÖLÜM 24

LEX

Biraz fırtına gibi geçti ama çok geçmeden kendimi ocağın yemek masasında, tertemiz evinde otururken buldum.

Gözlerim duvarların ve zeminin beyazıyla aynı tonda olan masa örtüsünün keskin keteninde gezinirken o arkamda çaydanlığı çıkarıp birkaç çay fincanı doldurmakla meşgul.

Evet. Beyaz *zeminler*. Ve üzerlerinde tek bir çizik ya da leke yok. Ön kapıdan buraya kadar attığım her adımda, üzerime bir şey bulaşacak diye endişeleniyordum.

Belren ön oturma odasında dolaşıyor ve onun kapı aralığından geçtiğini görünce gözlerim sağa kayıyor. "Burası biraz sıkıcı. Çok düzenli," diye sesleniyor dönüp merdivenlerden yukarı kaybolmadan önce. Bir süre sonra boğuk bir ses duyuyorum: "Çoraplarını asıyor! Ne tür bir psikopat çoraplarını asar ki?" Kadına bir bakış fırlatıyorum, evini karıştıran hayaletin farkında olmadığı için son derece minnettarım. Parmaklarımı büküyorum kucağımda. "Yani, ben-"

"İşte çay," diyor telaşla yanıma gelip çay fincanını önüme koymadan önce. Bu, ara sokağa bıraktığı bomba konusunu üçüncü kez açmaya çalışmam. Ancak her seferinde, detaylandırmasını istediğimde beni geri çevirdi. Bunun herkesin içinde konuşabileceğimiz bir şey olmadığını söyledi.

Boğazımı temizleyerek beceriksizce konuşmaya başladım. "Bayan Hearth Hob... ya da Madam Brownie?" Kahverengi pelerinine bakarak girişimde bulunuyorum. "Ya da belki de size ocak denmesinden hoşlanıyorsunuzdur?" Orada

Chuckrey'nin bahsettiği birkaç terim daha vardı ama şimdi aklımdan çıktılar.

Etkilenmemiş bir bakışla beni süzüyor. "Benim adım Miur."

"Doğru." Ne kadar çabaladığımdan yanaklarım biraz titriyor-

Gülümsemek için. Belki de çok fazla gülümsüyorumdur? Biraz garip bir ortamda çok fazla gülümsemenin bir seviyesi var mı? Bunu araştırmalıyım.

"Miur," diye tekrarlıyorum, küçük yuvarlak masada karşıma oturduğunda. "Beni evinize davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Bir yudum almak için kendi çay fincanını ağzına götürmeden önce önümüzdeki cam vazoda duran çam dalını düzeltiyor. Kıvırcık sarı kaşlarını kaldırarak beklentiyle bana bakıyor. "Çay sevmez misin?" Bunu sorma şekli, hayır dersem benimle ilgili değerlendirmesinin düşeceğini çok açık bir şekilde ortaya koyuyor.

"Çaya bayılırım," diyorum hemen, gözlerim önümdeki ağzına kadar dolu fincana kayıyor. Yanlışlıkla sıvıyı döküp masa örtüsünü lekeleyeceğim diye endişelenmeden edemiyorum. Ya da daha kötüsü, hepsini döküp yerde bir su birikintisi oluşturacağım. Ama Miur hala gözlerinde yargıyla bana bakıyor, bu yüzden fincana uzanmadan önce ona sıkı bir gülümseme gönderiyorum.

Bu şeyi dudaklarıma götürmem asırlarımı alıyor, çünkü ona karşı çok dikkatli davranıyorum. Bir yudum almayı başardığımda ve bir aksilik olmadan masaya geri koyduğumda, küçük bir rahatlama içimden kaçıyor.

Kısa bir baş sallamayla, bazı fincan tahtalarını aramak için tekrar ayağa kalkıyor. "Ee, Miur," diye tekrar deniyorum. "Prenses hakkında bir şeyler söylemiştin..."

Geri geliyor, önüme bir tepsi bisküvi koyuyor ve yemin ederim yüzümün tüm rengi akıyor olmalı, çünkü bunların her şeyiyle ufalanmış olduğunu *biliyorum.* Gergin gülümsemem biraz daha gerginleşiyor. "Bunlar... lezzetli görünüyor."

Dürüst olmak gerekirse, başarısız olacağım bir test gibi görünüyorlar.

"Daha bu sabah yaptım. Git ve bir tane al." Gözlerim

büyüdü. "Oh, bilmiyorum-"

"Ye."

Tamam o zaman.

Uzanıp bir tanesini dinamit lokumuymuş gibi alıyorum. Her an patlayacağını biliyorum, şarapnelinin kırıntıları

beni dışarı çıkarmaya hazır. Deneme amaçlı bir ısırık aldığımda beni izliyor, kırıntıların dudaklarıma ve parmaklarıma yapıştığını hissettiğimde gözlerim açılıyor. İkimiz de bunun bir felaketin başlangıcı olduğunu biliyoruz.

Parçalanıyor. Bunu hissedebiliyorum. Her şey küçük parçalara ayrıldı ve eğer onu dudaklarımdan uzaklaştırırsam, geri dönemeyeceğim parçalanmış bir karmaşaya dönüşecek.

Yani gerçekten tek bir seçenek var. Hepsini ağzıma tıkıyorum. Dudaklarımı etrafına kapatamıyorum ama artık kararlıyım. Çiğniyorum, çalkalıyorum ve dilimin etrafında bir şampiyon gibi manevra yapıyorum. O beceriksizce beni izlerken, ben bu kuru şeyi çiğnemek için mücadele ederken, acı verici miktarda yavaş saniye geçiyor.

Bitirdiğimde, her bir lokmayı aldığıma emin olmak için dudaklarımı yalıyorum ve sonra muzaffer aşk tanrısı gibi ona bakıyorum.

Miur küçük bir kızgınlık homurtusu çıkarıyor. Dudakları büzüşüyor, gözleri masanın üstünü arıyor. Orada başarılı olamayınca, yere bakmak için yana doğru eğiliyor. Sanki tek başına bir kırıntı bulup beni suçlamak için can atıyor ve aynı zamanda onu temizlemek için çok heyecanlanıyor.

Yüzümdeki muzaffer gülümsemeyle çay bardağımı kaldırıp sahte bir selam veriyorum. Ağzımdaki kuruluğu gidermek için çayı yudumlamaya başlıyorum ki, "*Bu* tanık olduğum ilginç bir şeydi. Ağzına bir seferde bu kadar çok şey sığdırabileceğini kim bilebilirdi?"

Belren kalbimin atışlarını korkutuyor ve sandalyeden yarım adım atarak çayı üzerime döküyorum. Damlacıklar her yere uçuşurken, masa örtüsüne konarken, çenemden aşağı damlarken, gömleğime batarken boğuk bir öksürük çıkarıyorum. Ve evet, bir kısmı beyaz zemine bile dökülüyor.

Ağzımın uğruna savaştığı zafer şimdi tamamen lekeli bir yenilgiye bulanmış durumda.

"Merak etme, Pinky. Boğulurken de iyi görünüyorsun."

Ona göz kırpıyorum, çenem hala damlıyor ve ne demek istediğini anladığım anda yanaklarım o kadar ısınıyor ki tüm yüzümün alev almamasına şaşırıyorum.

Gerçekten onu tekrar itmek istiyorum.

Karşımda, Miur'un yüzünde memnun bir kibir ifadesi beliriyor. "Ne dağınıklık yapmışsın," diye bağırıyor. "Bunu hemen temizlemem gerekecek."

Hemen işe koyuluyor, beni tamamen görmezden gelerek masa örtüsünü sıyırmaya başlarken mutlu bir şekilde mırıldanıyor. Bir özür mırıldanarak hemen lavaboya gitmek için izin istiyorum, Belren beni takip edip kapalı kapıdan içeri girdiğinde hiç şaşırmıyorum.

Gömleğimi göğsüme yapıştıran sıçramaları emmeye çalışmadan önce bir havluyla çenemi kurularken ona ters ters bakıyorum. "Bunu bilerek yaptın."

"Ne, boğulmana mı neden oldu?" diye soruyor sırıtarak. "Dediğim gibi, çok güzel kaldırdın."

"Seni öldüreceğim."

"Bunu prenses için de söylemiştin ve onu hâlâ öldürmedin. Sanırım güvendeyim, özellikle de bunu zaten yaptığın için," diye dalga geçiyor.

Sözleri karşısında kıpırdamadan duruyorum, ağzım açık kalıyor çünkü... Aman Tanrım, o *haklı*. Eylemi ben yapmamış olabilirim ama benim yüzümden öldürüldü. Ve şimdi buradayım, bunu çok duygusuzca söylüyorum... Ani bir duygu dalgası beni çarptı.

Tabii ki gözyaşlarına boğuldum.

Belren donup kalıyor, elleri sanki bir saldırıyı savuşturuyormuş gibi önünde havaya kalkıyor. Bir hayalet kadar solgun göründüğünü söyleyebilirim ama her zaman böyle görünür. "Ne oluyor? Sorun ne?" diye soruyor, sesinin tonu panik sınırında.

"Seni ben öldürdüm!" Havluyu yüzüme kapatıp ağlıyorum, uzun zamandır bastırdığım suçluluk duygusu sanki birdenbire içimden çıkıveriyor. Bunca zaman, işimi savsakladığımda ya da iki katına çıkardığımda, ne olursa olsun, bu suçluluk duygusu beni öyle köşeye sıkıştırdı ve sıkıştırdı ki nefes bile alamadım. *Düşünemiyordum* bile.

Belren'in nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum ama kafamı kaldırdığımda hemen yanımda olduğunu görüyorum. Elini kaldırıp benimkini tutmaya çalışıyor ama eli tam içimden geçiyor.

Gümüş gözleri benimkilere dikildi. "Beni engellemeyi bırak ve sana dokunmama izin ver."

"Yapamam," diye burnumu çekiyorum. "Seni bilerek engellemiyorum."

"O zaman beni *amaçsızca* engellemeyi bırak," diyor, havayı yumuşatmak için yine şaka yapmaya çalışıyor. Ama şu anda tam bir yağmur bulutu modundayım. Hiç ışık yok.

Çenem titrediğinde, önümde durmak için yanıma geldiğinde yüzü yumuşuyor. "Ağlamak yok, Pinky. Buna dayanamıyorum."

"Böyle olmanın sebebinin ben olduğumu bildiğin halde benim etrafımda olmaya nasıl dayanabiliyorsun?" Sefilce soruyorum. "Benden nefret etmelisin."

Belren başını eğiyor. "Henüz anlamadın, değil mi? Senden asla nefret edemem."

Yapmalısın, diye düşünüyorum kendi kendime.

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı damlıyor ve Belren onları silmek için elini kaldırıyor. Ama parmakları yüzüme geldiğinde hiçbir şey hissetmiyorum, dokunuşu içimden geçiyor. Yine de elini bırakmıyor. "Hadi, Pinky," diye yalvarıyor. "Sana dokunmama izin ver."

"Neden *seni* engelleyenin *ben olduğumu* düşünüyorsun?" Karşılık veriyorum. "Belki de tam tersidir."

Başını sallamadan önce tereddüt bile etmiyor. "Hayır. Öyle değil."

Bu iddiaya itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama beni susturuyor. "O şımarık ağzını ne kadar sevsem de, benimle tartışmaktan şimdilik vazgeçmeni istiyorum," diyor. "Gözlerini kapat."

Ona kuşkulu bir bakış attıktan sonra titrek bir iç geçirdim ve sonra vazgeçtim.

"İşte bu," diye övüyor. "Şimdi, bahçelere geri döndüğümüzü hayal etmenizi istiyorum." Sesi, en sevdiğim ses tonu olarak tanımaya başladığım tınısına düştü.

Birkaç saniyemi alıyor ama dediğini yapacak kadar kafamı toplamayı başarıyorum. Ama o geceyi hayal ettiğimde, kirli fotoğraflar ve çimen lekelerinden oluşan bir kolaj görüyorum.

"Bunu düşündüğünü görebiliyorum," diyor Belren bilmiş bir kıkırdamayla. "Sonra, sana dokunduğumda nasıl hissettiğini düşünmeni istiyorum. Ağzımı boynunda gezdirdiğimde nasıl hissettin? Ya da ellerim kalçalarını kavradığında?"

Sesinin alçak hırıltısı göbeğimin sıkışmasına neden oluyor. Görünüşe göre, vücudumun hatırlamakla ilgili hiçbir sorunu yok.

"Elimi amına attığımda nasıl hissettiğini hatırlıyor musun? İnlemelerinin sesini hatırlıyor musun?" Sesi yaklaşıyor, tam kulağımın dibine geliyor, tüylerim diken diken oluyor ve bacaklarım birbirine yapışıyor. Vücudum her zamanki gibi alıcı gibi görünüyor, bir çarşaftan daha şeffaf olsa bile. "Sana tekrar böyle dokunmamı istiyorsun, değil mi Lex?"

Aman Tanrım.

"Evet," diye fısıldadım.

"O zaman sana dokunmama izin ver." Soğuk dudaklar boynuma bastırıyor. Nefesim kesiliyor, ürperti tüm vücuduma yayılıyor ve gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

Belren'in başı, onu bir şekilde daha da yakışıklı yapan kendini beğenmiş bir zaferle geriye doğru eğiliyor. "*Aferin kızıma*."

Evet. Bu övgü belli ki bana bir şeyler yapıyor. Çünkü hemen ardından kendimi ona doğru fırlattım.

Ellerim bir ağaç dalını kavrar gibi boynuna dolanıyor, bacaklarım onun gövdesine tırmanmak için çırpınıyor ve dudaklarım dudaklarına çarpıyor. Sanki ağzı vaat edilmiş topraklara giden yolmuş ve ben de yolumu yalamak zorundaymışım gibi öpüyorum onu.

Öyle değil... Bakın, şu anda yaptığım şeyin pek de incelikli olmadığını biliyorum. Bunu görmeden de hissedebiliyorum. Ama çekiciliğimin eksik olduğu yerleri saf enerjimle telafi ediyorum.

Belren'in ilk başta hazırlıksız yakalandığını söyleyebilirim, sadece bana karşı donup kalmasından, ama onun hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da uyum sağlama konusunda mükemmel olduğudur.

Duraklama unutuldu, elleri kalçalarıma geldi ve sonra beni döndürüp lavabonun kaidesine yerleştirdi. Biraz yamuk iniyorum, kanatlarım çarpık, popomun yarısı leğene batıyor, diğer yarısı da garip bir şekilde dudağın etrafına tünüyor. Ama bunun mantıklı çözümü bacaklarımı Belren'in etrafına sarıp ona sürtünmem. Belli oluyor.

Belren benden uzaklaştığında hâlâ en iyi dondurma külahı yalama taklidimi yapıyorum. Hemen emme-ağız moduna geri dönmeye çalışıyorum, ama kıkırdıyor, beni yerinde tutarken yanaklarımı ellerinin arasında eziyor.

Gözleri yüzümde hayranlık gibi görünen bir ifadeyle geziniyor. "Bugün *çok* enerjiksin."

Omuz silkiyorum, bacaklarım hâlâ ona sarılmış, ellerim ensesine dolanmış. Beyaz saçlarının uçlarıyla oynamak için de en iyi şansa sahibim. Normal saçtan çok, bir tüyü oluşturan tek tek teller gibi hissettiriyor.

Meraklanarak elimi kıvrık boynuzlarından birine götürüyorum ve parmağımın ucunu kör uca yerleştiriyorum. Şaşkınlıkla sarsılıyor, gözleri benimkilere kayıyor. "Bunu tekrar yap."

Şimdi daha cesurca, parmağımı yukarı doğru gezdiriyorum, çıkıntılı kavisi takip ediyorum ve Belren'in tüm vücudu titriyor. "Nasıl bir his?" Sessizce soruyorum. "Tahmin etmem gerekirse?" diye cevap veriyor, sesi biraz gergin çıkıyor. "A Sanırım sikimi okşasaydın biraz daha hoşuna giderdi."

Elim bir an donuyor, gözlerim yüzünde açılıyor. Gülümsemediğinde ciddi olduğunu anlıyorum. Ayrıca çok ama *çok* tahrik olmuş göründüğünü de fark ediyorum, neredeyse acı çekecek kadar.

Dudağımı ısırarak, her iki boynuzu da birer elimle kavrayana kadar dokunuşumu değiştiriyorum ve sonra sıkı bir kavrayışla yukarı doğru vuruyorum.

Belren ayak parmaklarımı kıvıran bir inilti çıkarıyor. Demek istediğim... İnlemeler konusunda eski bir uzman değilim - muhtemelen olmam gerekse de - ama bence az önce yaptığı dünyanın en seksi inlemesiydi. En azından ilk onda.

Önce nazikçe okşamaya devam ediyorum, sonra biraz daha sertçe kavramaya başlıyorum ve seksi seslerinden birini daha çalıyorum. Ona sadece hissettirmekle kalmayıp *iyi* hissettirdiğim gerçeğinin gücünü tam olarak kavrayamıyorum bile.

Yüzündeki ifadeye bakarak karar verecek olursam, *gerçekten* iyiydi. Boynuzunun kıvrımından bir kez daha geçtiğimde. bileklerimden birini kavramak için kalkıyor. Sözünü sakınmadan elimi kasıklarına götürüyor ve orada ne kadar iyi iş çıkardığını görüyorum.

Yüzünü izlerken, elimi etrafına doluyor ve sıkıyorum, kalçalarını öne doğru ittiriyorum. "Lanet olası tanrılar. Bunu tekrar yap."

Omurgamda bir heyecan dolaşıyor. "Lütfen söyle."

Gözleri parlıyor. "Oh, Pinky. Ellerim tenindeyken ve elin sikimin üzerindeyken emirleri sen vermiyorsun."

Sanırım... Sanırım biraz bayıldım.

Bu garip, çünkü bayılmanın her zaman kötü tanımlanmış sahte bir flörtöz baygınlık ya da belki de insanlardan kaçmak için bir bahane olduğunu düşünürdüm. Ama şu anda onun otoriter sözleri yüzünden gerçek bir baygınlık geçirdiğimi hissediyorum. Sanki gizli aşkım bana gülümsemiş gibi sıcak, sersemletici bir baş dönmesi yaşıyorum.

"Benim masum aşk tanrım her zaman yanaklarında saçları kadar parlak bir allık taşır," diyor kulağımın arkasına bir saç teli sıkıştırarak.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordum. "Masum

olmam mı?" "Neden rahatsız etsin ki?"

Bakışlarımı kaçırıyorum, utanıyorum. "Sen hayattayken... Şey, demek istediğim şu ki...umm." Sözümü kestim.

Neşe dudaklarını yukarı doğru kıvırıyor. "Ölümlü hayatımda biraz uyur gezer olduğumu mu ima ediyorsun -ama bunu açıkça söyleyemeyecek kadar kibarsın?"

"Evet. Evet. Evet, öyleydin."

Gülüyor. "Bana kalırsa, o... karşılaşmaların hiçbiri olmadı, çünkü onları zaten hatırlayamıyorum. Ayrıca ölüyüm, bu yüzden hayatımda edindiğim tüm o deneyimlerin artık hiçbir şey ifade etmediğinden oldukça eminim. İkimizi de masum kabul edin."

Bu düşünceye homurdanıyorum.

Belren'in gözleri aç bir kıvılcımla dolu olsa da kısılıyor. "Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Eli bacaklarımın arasına iniyor ve nefesimi kesen sert, sahiplenici bir kavrayışla beni kavrıyor. "Bakalım seni inletmem ne kadar sürecek."

Gözlerim parlıyor. Bir yandan muhtaç bedenim onun bana verebileceği zevkin çok farkında ama diğer yandan... "Yapamayız," diyorum ona. "Miur beni bekliyor."

"O masa örtüsünü çırılçıplak fırçalayacak ve ondan alabildiği kadar güç artışı elde edecek. Biraz eğlenmek için bolca vaktimiz var."

Gözlerimi kasıklarına indiriyorum. "Ne kadar az?"

Eli bana sürtünüyor, avucunun topuğu zonklayan klitorisime sertçe bastırırken beni inletiyor. "Bugün oldukça arsızsın, değil mi?"

"Bunun geçerli bir soru olduğunu düşünmüştüm," diye nefes alıyorum, yüzümdeki gülümsemeyi tutmaya çalışsam da başaramıyorum, onu avuçlamaya devam ederken bile

önemli boyutunun kanıtı. Merak devreye girer. "Sen... bilirsin işte. Yapabilir misin?"

Belren sırıtıyor. "Öğrenmeye hazır mıyız?"

"İkimizin de ellerinin nerede olduğunu düşünürsek..."

Gürleyen bir kıkırdama çıkarıyor, parmakları daireler çiziyor. "Pinky, seni becerdiğimde bu yabancı bir kadının banyosunda olmayacak. Onun bile temizlikten hoşlanacağını sanmıyorum."

Gerçeklik etrafımda yıkılırken gözlerim açılıyor ve elimi ondan çekiyorum. "Aman Tanrım, haklısın." Aramıza bakıyorum, bacaklarımın hala onun beline sarılı olduğunu, kalçalarımın müstehcen bir şekilde ona doğru eğildiğini fark ediyorum. "Bunu yaptığıma inanamıyorum," diyorum, ellerim onu itmek için göğsüne iniyor. Kımıldamıyor.

"Seni becermeyeceğimi söylemiştim." Diğer eliyle uzanıp yayı ve sadağı sırtıma sabitleyen kayışı çıkarıyor ve ikisini de yere bırakıyor. "Ama bu aşk tanrımı eksik bırakacağım anlamına gelmez."

Yutkunuyorum. "Çok cömertsin."

"Ben yardımseverim."

"Sen eskiden bir hırsızdın," diye hatırlatıyorum ona.

Uzaklaşmadan önce omuz silkiyor, bacaklarımı düşmeye zorluyor... ve sonra o da onlarla birlikte düşüyor. Diz çöktüğünde gözlerimi dikmiş bakıyorum ve sonra hem pantolonum hem de ağzı baldırlarımın üzerinden geçene kadar pantolonumu çekiştiriyor.

"Sen ne-"

"Her yerde senin tatlılığını tatmak istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

Titreyen dizlerim yanlış kapıya vuran bir sarhoş gibi birbirine çarpıyor. "*Bunu* şu anda yapamazsın!"

Sert elleri çıplak dizlerimi kavrıyor ve onları nazikçe tekrar ayırıyor. "Eğer gerçekten istemiyorsan, yapmam," diyor bana ciddiyetle. "Ama eğer sadece gerginsen, endişelenme. Seni her zaman iyi hissettireceğim ve sana söylediğim gibi, aramızda utanılacak bir şey yok."

Ağzım bir çöl kadar kuru hissediyor. Bacaklarımın arasının ne kadar ıslak olduğunu düşünürsek bu komik.

"Tamam," diyorum, bacaklarımı gevşetmeye çalışırken zorlukla yutkunuyorum ama yapamıyorum. Kaskatı kesildim, ne yapacağımı bilemiyordum. Ellerim kucağımda birbirine dolanıyor, sonra onları aşağı indirip leğeni kavrıyorum... ve sonra tekrar kucağıma koyuyorum.

Belren gergin kıpırdanmalarımı fark etti. "Duvara yaslan."

Yönüm için o kadar minnettarım ki, aşırı bir coşku dansı ile eğiliyorum. Kafamı duvara o kadar sert çarpıyorum ki yıldızları görüyorum. Yemin ederim, eğer bu yüzden beyin sarsıntısı geçirirsem, bunu asla unutamam.

Rol yapmaya çalışarak gözlerimi kısarak açıyorum ama Belren'in bacaklarımın arasındaki yerinden bir kahkahayı bastırmaya çalıştığını görüyorum. "Orada iyi misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum hızlıca, başımın arkasını ovuşturarak. "Güzel. Şimdi *dikkatlice* arkana yaslan."

Bu sefer başımı hafifçe duvara yasladım. "Nasıldı?"

"Bu çok iyiydi, Pinky."

Kanatlarım kabardı.

"Teşekkürler."

"Hazırsan şimdi seni yalamaya başlayacağım."

Gergin bir şekilde gülüyorum. "Hazırım, Freddy."

Belren kaşlarını çatar. "Freddy de kim?" "Oh, um. Aslında hiçbir fikrim yok."

"Belki de... yüzüm amının yanındayken başka erkeklerin isimlerini söylemeyi bırakmalısın."

Sözleri karşısında yüzüm kızardı ama başımı salladım. "Bu makul."

Elleri uzun, yavaş hareketlerle kalçalarımı okşuyor, sanki beni onun hissine alıştırıyor. Bu çok hoş. Bir an için, tek yaptığı bu. Sadece hafif dokunuşuyla tenimi okşuyor. Sonra eğilip iç çamaşırımın üzerine bir öpücük konduruyor ve beni sarsıyor. "Oh!"

Belren bana bakıyor. "İyi misin?" Tek yapabildiğim ona yarım yamalak bir baş sallamak.

Bunu yapar yapmaz, iç çamaşırımı aşağı çekiyor. *Dişleriyle*. Tanrım.

Ona çıplak kaldığımda bir hırıltı çıkarıyor ve beni tamamen içine alıyor. Kendimi örtmek için duyduğum yoğun dürtüyü bastırmak zorundayım. Ellerim gergin bir şekilde kalçalarımda geziniyor. "Şuna bakmayı keser misin?"

Belren'in gözleri yüzüme kayıyor ve sonra eli beni tekrar kavrıyor, ürpermeme neden oluyor. "Bu güzel kedi şu anda benim, bu yüzden dolgun görüneceğim. Utanmana gerek yok, çünkü seninle ilgili her şey mükemmel."

Eğer övülmeyi seviyorsam, mükemmel olarak adlandırılmayı *gerçekten seviyorum*. Sadece kelimenin kendisi bile değil, gerçekten bunu kastettiğini anlayabiliyorum. Gerçekten mükemmel olduğumu düşünüyor ve bu tüm farkı yaratıyor.

Bir an için dikkatim dağılmışken, Belren eğilip *yalıyor*.

İyi ki kalçalarımı tutuyor, yoksa sanırım lavabonun kenarından aşağı düşerdim. "Aman Tanrım, tam oraya giriyorsun."

İç bacağıma doğru kıkırdadığını hissediyorum.

"Bunu beklemiyordum," diye gevelemeye başladım, sinirlerim ve merakım üstünlük için düello ediyordu. "Sadece normal bir dil gibi hissediyorum, en azından öyle olduğunu düşünüyorum. Bir dili hissetmekle ilgili deneyimim olduğundan değil..." Hızlıca söylüyorum, sadece Belren'in tekrar yalaması için başımı duvara yaslıyorum. "Sıcak olmaması dışında, muhtemelen hiçbiriniz sıcak olmadığınız için," diye ekliyorum, soğukkanlılığımı korumaya çalışırken sesim gerginleşiyor. "Ama canlı diller *çok mu sıcak* sence?" Kendi cevapsız sorum karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Ortalama kaç derece olduklarını merak ediyorum. Daha sonra bakabilir miyim diye bakmam gerekecek. Karşılaştırmak ilginç olurdu."

Bacaklarımın arasından bir hırıltı geliyor ve Belren gözlerimle buluşurken aşağı bakıyorum. "Diğer dilleri *kıyaslamıyorsun*. Seni tadabilecek tek dil benimki olacak."

"Oh. Elbette. Bunu söylediğimi unutun lütfen. Sadece biraz gerginim."

Homurdanıyor. "Anlayabiliyorum. Ama bu kadar çok konuşuyor ve kafa yoruyorsan, işimi doğru yapmıyorum demektir."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bunun doğru olmadığına eminim," diyorum, güvenini artırmayı umarak. "Bir cu- pid olarak pek çok cunnilingus'a tanık oldum ve sen gerekli tüm adımları uyguluyorsun."

Ellerim sinirli bir şekilde kucağımdan kalçalarıma, oradan leğene gidip geliyor ve sonra tekrar ediyor. "Ellerimle ne yapmalıyım? Onlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Belki de sadece..." Hiç bilmediğim bir nedenden ötürü, parmaklarımı birbirine geçirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum.

Sanki kumsalda uzanmış güneşleniyormuşum gibi başımın arkasında. Bunun tuhaf bir pozisyon olduğunu bilecek kadar kendimin farkındayım ama öylece kalakalmışım, gözlerim endişeden kocaman olmuş, ne yapacağımı bilemiyorum. Eminim bunun için bir çeşit protokol vardır.

Belren'in bakışları beceriksiz ellerimden tekrar yüzüme kayarken yavaşça kaşlarını çatıyor. "Hey, Pinky?"

"Evet?"

"Benim için üç şey yapmanı istiyorum. Yapabilir misin?"

Kesinlikle başımı sallıyorum, çünkü bir sarmal içinde olduğumun tamamen farkındayım ve gerçekten bir yöne ihtiyacım var. Görünüşe göre ellerimin de öyle.

"Bundan zevk alamayacak kadar kafanın içindesin," diye devam ediyor. "Bu yüzden gözlerini kapatmanı, derin bir nefes almanı ve sonra boynuzlarımı kavramanı ve bırakmamanı istiyorum."

Gözlerim büyüdü. "Beni istiyorsun-"

Başını eğerek onaylamaz bir tavırla bakıyor. "Konuşmak ve endişelenmek sana verdiğim listede yoktu, değil mi aşkım?"

Dudaklarımı kapatıyorum ve başımı hayır anlamında sallıyorum. İtiraf etmeliyim ki, otoriter ses tonu ve seçtiği lakap yüzünden midem küçük taklalar atıyor. Belki de aşk tanrısıyla ilgili bir şeydir. Aşk beni gerçekten heyecanlandırıyor.

Belren'in gözleri parlıyor. "İyi bir kız olmak istiyorsun, değil mi?"

Başımı öyle sert sallıyorum ki boynum tutuluyor. "Evet. Kesinlikle. Kesinlikle öyle. Hatta *en iyi* kız."

Gülümsüyor. "Güzel," diyor, başparmaklarıyla kalçalarımda rahatlatıcı daireler çiziyor. Çok hoş bir his ve beni biraz rahatlatmayı başarıyor. "Devam et o zaman."

Zihinsel olarak onun talimatlarına bağlı kalarak gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kendimi hem nefes almak hem de vermek için yediye kadar saymaya zorluyorum, sadece aşırı başarılı olduğumdan emin olmak için. Sonra titreyen ellerimi parmaklarım boynuzlarına dolanana kadar kaldırıyorum, inlediğinde kavrayışım sıkılaşıyor.

"İşte bu kadar. Şimdi sakın bırakma, yoksa bu senin aleyhine sayılır."

Dudaklarımın istemsizce büzüldüğünü hissediyorum çünkü kesinlikle bana karşı işaretler istemiyorum ve bunun olmasına izin vereceğimi düşündüğü için biraz kırıldım.

"Tıpkı bahçelerdeki gibi, Pinky," diyor o alçak ses tonuyla, içimi ürperten, gözlerim kapalıyken daha da yoğun çıkan sesiyle. "Sadece sen ve ben varız ve şu anda tek yapman gereken dilimi üzerinde hissetmek."

"Bunu yapabilirim," diyorum nefes nefese. Bunda da başarılı olabilirim. Bundan emin olacağım.

Serin parmakları yukarı doğru kayıyor, kalça kemiklerimin üzerinden geçerek aradaki birleşme noktasına kadar iniyor. Geriliyorum ama Belren bunun için beni azarlamıyor. Bunun yerine düşünme yeteneğimi tamamen elimden alıyor.

Ağzı hiç tereddüt etmeden üzerime iniyor, dili yavaş bir vuruşla yukarı çıkıyor ve benden küçük bir inilti çıkarıyor. Sonra ağzı tekrar hareket ediyor, dudakları klitorisimin etrafını sarıyor ve *emiyor*.

Gerçek anlamda, mecazi anlamda değil, sadece açık olmak için. Bu konuda mükemmel. "Aman Tanrım..."

Belren'in dili, *ellerimle ne yapacağım* muammasını tamamen unutup yüzünü boynuzlarıyla yönlendirmeye başlayana kadar, hareketleri arasında ağzını emerek fiskeler ve turlar atıyor. Sanki bir direksiyon ve kıpır kıpır bir sopa bir arada. Çok kullanışlı.

"Sakın bırakma," diye uyarıyor ve ben de homurdanıyorum, çünkü şu anda böyle bir tehlike kesinlikle yok. Aslında, benim onu asla bırakmamamdan daha çok endişe etmeli. Kendimi onun üzerine boa-konstriktörle kapattım ve şimdi kafasını bacaklarımın arasında ne kadar süre tutabileceğime dair açgözlülüğün sınırını düşünüyorum.

Kaşınan kirli sakalın en hafif hissi, en şehvetli şekilde uyluklarıma sürtünüyor ve tam her şeyin daha iyi olamayacağını düşündüğümde, bir parmağını içime sokuyor ve kıvırıyor, kanatlarımı arkamda alevlendiren bir noktaya çarpıyor, biri küçük pencerenin camına çarpıyor.

"A artı, A artı," diye karmakarışık bir ses çıkardım.

Yala. "Bana not mu veriyorsun, Pinky?" *Em.*

"Beklentileri Aşıyor," diye mırıldanıyorum, her tarafımın sıcak olduğunu hissediyorum, kanatlarımın kemerleri karıncalanıyor

"Bunu duyduğuma sevindim."

İçeri girip çıkmaya başlar, parmağının uçları tekrar tekrar kıvrılır ve orada canlanır gibi olan şimşeği okşar.

Her yaptığında.

Ölü biri bu işte bu kadar iyi olmamalı, ama işte buradayız.

Bir hayalet tarafından yeniyorum. Dürüst olmak gerekirse, daha fazla hayalet böyle olsaydı, çok daha iyi olurdu.

"Ben senin amını yalarken boynuzlarımı okşa Lex. Sikimi nasıl okşayacağını göster bana."

Gürleyen emri ellerimi anında harekete geçirdi ve daha önce hiç yapmamış olsam da kendimi gözlemleme konusunda uzman sanıyorum, bu yüzden mükemmel bir şekilde okşuyor ve sıkıyorum. Belren seksi bir inilti çıkarıyor ve bu inilti doğrudan dudaklarından benimkine ulaşıyor.

"Aferin kızıma."

Kink Seviye 3'e Övgü: Kilidi Açıldı.

Tekrar emiyor ve Şehvet'in pembe şeritler halinde içimden kaymasını sağlıyor. Sırtım dikleşiyor, başım *kesinlikle* sessiz olmayan duvara çarpıyor ve sanırım onun adını söylemeye başlıyorum, ama emin olamıyorum, çünkü emici yalayıcı şeyini yaparken parmağını içeri ve dışarı itmeye başlıyor ve işim bitiyor.

Benden bu kadar.

Kafasını o kadar sert çekiyorum ki, onu kendime yaklaştırırken bir homurtu kaçıyor. Kalçalarım başının etrafında kenetlenmişken nefes almasının imkânı yok ama o bir hayalet. Nefes almak gereksiz.

O iyi.

Orgazmım beni kendi gücüyle vuruyor. Nefesimi kesiyor ve yüksek sesle söylediğimden hala emin olmadığım ismi, bağırdığım için yüksek sesle söylendiğini kesinlikle bildiğim bir isme dönüşüyor.

Çatılara çıkıp bağırıyorum, milyonlarca parçaya ayrılıyorum ve bir daha bir araya gelmeyi umursamıyorum bile.

BÖLÜM 25

LEX

Belren'in bana verdiği patlayıcı mutluluktan inmem birkaç saniye sürüyor. Arkamda küçük beyaz noktalar beliriyor. Zevkin son ürpertileriyle nefes alırken göz kapaklarım kapalı.

"Yuw nt tol etgo ow?"

Belren'in mırıldandığı sözler gözlerimi açmamı sağladı ve ben de onu hâlâ kadınsı kavşağıma yapıştırdığım yere baktım.

"Özür dilerim," diyorum hemen, başını kaldırıp bana bakarken.

Hareket etmediğimde yanaklarının bir gülümsemeyle buruştuğunu görüyorum sanırım. "Bırakacak mısın?" demeyi başarıyor kalçama karşı.

Oh. Doğru.

Üzüntüyle parmaklarımı boynuzlarından çekip onu serbest bırakıyorum. Kalçalarının üzerine oturuyor ve garip bir nedenden ötürü erotik bir hareketle elinin tersiyle ağzını siliyor.

"Oldukça gürültülüydün," diyor, o kadar sert sırıtıyor ki bundan son derece memnun olduğunu söyleyebilirim.

"Neden birinin ağzının sana enayi balığı gibi yapışmasını denemiyorsun ve ne kadar sessiz olabileceğini görmüyorsun?" Kıyafetlerimi düzeltirken karşılık veriyorum, böylece prezentabl bir hanımefendi gibi görünebiliyorum.

Prezentabl hanımların yabancı birinin tuvaletinde alt bölgelerinin öpülmesine izin verdiklerinden emin değilim ama yine de.

Ayağa kalkarken Belren'in sırıtışı kurt gibi büyüyor, eğilirken elleri leğenin üzerinde dengede duruyor. "Bu bir davet mi?"

Gözlerim açılıyor ve şimdi onun önünde diz çöktüğümü, pantolonunu ayak bileklerine doladığımı ve onu yalayıp emdiğimi hayal ediyorum

O gelene kadar. Bunu hiç yapmadım, ama birçok kez lo- jistiği düşündüm ve bu işte harika olacağım sonucuna vardım.

Belren inleyerek göz kırpmamı engelliyor. "Öyle bakmayı kes yoksa seni hemen dizlerinin üstüne çöktürürüm."

Başımı eğiyorum, acaba başarabilir miyim diye merak ediyorum.

"Hayır," diyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Zamanımız yok." "Bahse girerim seni, senin beni orgazm ettiğinden daha hızlı orgazm edebilirim." Gözleri kısılıyor. "Meydan mı okuyorsun, Pinky?"

Kanatlarım biraz kıpırdıyor, çünkü meydan okumaları *seviyorum*. Özellikle de kazanmayı. "Evet."

Belren'in gri gözleri neredeyse parlıyor, bu yüzden fikri beğendiğini biliyorum, ama başını sallıyor. "Her ne kadar seni şu anda kabul etmek istesem de, ertelemek zorundayız."

Sırıtıyorum. "Kaybedeceğin için mi?"

"Bu senaryoda gerçekten *kaybetmek* var mı emin değilim ama hayır." Belren eğiliyor, sert bir öpücükle ısırmadan önce dili alt dudağımı yalıyor. "Çünkü ağzını üzerime aldığımda, bunun sadece sen ve ben olmasını istiyorum, dikkat dağıtıcı, kesinti yok," diyor niyetli bir şekilde, gözleri beni delip geçiyor. "Sana sahip olduğumda, acele etmeyeceğim, mümkün olduğunca uzun süre devam edeceğim. Meydan okuman için acele etmeyeceğim - en azından ilk seferinde."

İlk kez. Yani, bunu bir kereden fazla yapmamızı istiyor. "İki kez yapacağımı kim söyledi?"

Tanrım, bana sırıttığında, gözleri beni yerimde sabitlediğinde, ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Kendine yalan söyleme, Pinky. Bunun için fazla mantıklısın."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Vücuduma iltifat etmesinden hoşlanıyorum, ama zihnime iltifat etmesinden gerçekten hoşlanıyorum.

"Bu işte çok iyisin," diyorum ona.

"*Seninle* çok iyiyim."

O da var.

Ellerimi giysilerimden aşağı indiriyorum ve belki de az önce bana verdiği yüksekliğin etkisiydi, ama nedense zihnim aşağıya doğru kaymaya başlıyor. Tüm zevkler ve mutluluklar soğuk gerçeklik karşısında bayatlamış, şüphe ve korkular devreye girmiştir. Kahin'in önceki

uyarı zihnime süzülüyor ve görmezden gelmeye çalışsam da şu anda çok savunmasız olmalıyım çünkü onu engelleyemiyorum.

"Kahin ne dedi..." Çekingen bir şekilde başladım. "Hayaletlerin kaybolma şekli hakkında. Sence haklı mıydı?"

Belli ki ani konu değişikliğimle onu hazırlıksız yakalamışım çünkü Belren'in yüzündeki mutlu ve seksi ifade kayboldu. "Muhtemelen."

"Endişeli misin?"

"Ne hakkında? Yıllarca hayalet gibi yaşadıktan sonra kendi çılgınlığım tarafından ezilmem mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, içimde kıpırdanmaya başlayan hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak. "Diğer kısmı. Bitmemiş iş."

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Neden bu konuda endişeleniyorsun?"

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Neden bu konuda endişelenmiyorsun?"

"Endişelenme konusundaki düşüncelerimi biliyorsun."

"Bence bu konuyu düzgün bir şekilde konuşmalıyız. Sırf bazen bana dokunabiliyorsun diye hayalet değilmişsin gibi davranmaya devam edemeyiz."

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Dokunmaktan daha fazlasını yapıyorum."

"Belren, bu çok önemli," diye ısrar ediyorum ve yüz ifadesi giderek sinirlenmeye başlasa da devam ediyorum. "Ya Soora gerçekten senin bitmemiş işinse?"

"Ne olmuş ona?" diye tersleyince nabzım hızlandı. "Benden kurtulmaya bu kadar hazır mısın?"

"Ne dedin? Hayır, öyle değil-"

"Böyle olmak istediğimi mi sanıyorsun? Göz açıp kapayıncaya kadar delirebilecek ya da ölebilecek işe yaramaz bir hayalet mi?" diye başını sallayarak meydan okuyor. "Hayır. Hâlâ var olabiliyorken anın içinde var olmak istiyorum. O yüzden bırak gitsin."

"Hayır," diyorum, bunu devam ettirmek istemesine tamamen sinirlenmiş bir şekilde. "Bunu düşünmenin eğlenceli olmadığını biliyorum ve yüksek sesle endişelenmemeye çalışıyorum çünkü istediğinin bu olduğunu biliyorum ama gerçek bu değil. Bununla yüzleşmemiz gerekiyor."

Duvara yaslanmak için benden uzaklaşıyor ve sadece birkaç metre olmasına rağmen mesafeyi bir uçurum gibi hissediyorum. "Ve

Gerçeklik nedir?" diye soruyor, kollarını önünde kavuşturarak. "Gerçek şu ki, yarım kalan işinizi bitirmek için yola çıkmış olabiliriz. ve biz burada, bir banyoda saklanıp muhtemelen yapmamamız gereken şeyleri yapıyoruz."

Belren'in gözleri öfkeyle eriyor, bana bakarken rengi derinleşiyor. "*Yapmamalı mıyım?* Daha birkaç dakika önce söylediğin bu değildi."

Telaşla ellerim birbirine dolanıyor, derimi çimdikliyor. "Biliyorum ve harikaydı ama aynı zamanda dikkatimizi dağıtıyor. Kahinin haklı olma ihtimali çok yüksek."

"Yanılıyor olma ihtimali de var," diye karşı çıkıyor. "Hayaletler kimseye dokunamamalı ama ben sana dokunabiliyorum. Belki de oyunu kuralına göre oynamıyorum. Belki benim için her şey farklıdır."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama aniden sarsılıyor, vücudu kaskatı kesiliyor ve silueti dalgalanarak biraz daha şeffaf hale geliyor. Yüzünü buruşturan ifadeyle göğsüm sıkışıyor. "Neyin var?"

"Hiçbir şey," diye homurdanıyor.

"Bu hiçbir şey *değil*," diyorum, gözlerim kendini tutuşundaki acıyı tarıyor. "Neler oluyor? Konuş benimle."

"Lanet olsun. Ölüm yeri."

Gözlerim açıldı. "Aman Tanrım, seni geri çekmeye mi çalışıyor?"

"Ben iyiyim," diyor, ki bu çok saçma, çünkü belli ki değil. "Bazen olur böyle şeyler."

İçimden ihanet gibi bir şey geçiyor. "Bu senin başına geliyordu ve sen bana hiç söylemedin mi?"

Bir saniye sonra gergin omuzlarını silkiyor ve her ne olduysa geçmiş gibi yüzünü buruşturuyor. "Gördün mü? Dediğim gibi, sorun yok."

Başımı sallayarak yerden yayımı ve sadağımı alıp sırtıma geçiriyorum. "Bunu benden sakladığına inanamıyorum."

"Neden seni isteyerek endişelendireyim ki?"

"Endişelenmeyi benden bir şeyler saklamak için bahane olarak kullanamazsın!"

Gözleri benden uzaklaşıyor ve sanki saçmalayan benmişim gibi başını sallıyor. Keşke onun mükemmelleştirdiği o inkâr içinde yaşayabilseydim, ama her şeyi görmezden gelmeye devam edemem. Bunlar olmuyormuş gibi davranamam.

"Emelle'den sana yardım etmesini istedim. Hayalet durumunu tersine çevirip çeviremeyeceğini görmek için. Ama benimle temasa geçmedi - bir kez bile - bu yüzden umudumu kaybediyorum. Bu da muhtemelen bitmemiş işini tamamlamak için bir rotada olduğumuz anlamına geliyor ve yine de mutlu bir cehalet içinde devam etmek istiyorsun."

"Peki sen ne yapmayı tercih ederdin?" diye karşı çıkıyor. "Artılar ve eksiler listesi yapmayı mı? Benim uğramam için erken yaşta mezara girmeyi mi?"

"Şu anda musallat hakkında şaka yapma, Belren. Ben ciddiyim." "Oh, biliyorum. Sen her *zaman* ciddisin," diyor nefesinin altından.

Göğsümde keskin bir şey kıvrılıyor, ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bunun benim için adil olmadığını hiç düşündün mü?" Ona soruyorum, ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, gözle görülür bir şekilde irkildiği için onları geri almak istiyorum.

"Detaylandırmak ister misin?"

Pek sayılmaz, ama buna başladım, sanırım acıtıyor olsa da bitirebilirim.

Kendimi toparlayıp gözlerinin içine bakabilecek kadar cesaretlendim. "Günün sonunda, sen bir hayaletsin. Emelle bir çözüm bulamazsa, sonunda ortadan kaybolana kadar yıllarca delirmeni yavaşça izlemek zorunda kalabilirim."

Bakışlarında bir şey kapanıyor, ifadesi düzleşiyor. "Doğru. Seni bu kadar uzun süre oyalamakla ne kadar bencilce davrandım," diye homurdanıyor. "Sanırım prensesi bulmaya geri dönsek iyi olacak. *Bitmemiş işimi* tetiklemesi umuduyla bu *işi* bitirelim, böylece senin için biraz daha çabuk hiçliğe karışabilirim ve yollarımızı ayırabiliriz. Ya da belki bir dahaki sefere, üzerimdeki lanet çekime teslim olur ve ölüm yerime geri döner ve seni huzur içinde bırakırım."

Az önce tokat yemiş gibi geri çekiliyorum. Sesinin sert tonu ve yüzündeki öfke gözlerimi yaşartıyor. İlk damla süzülür süzülmez Belren'in yüzü gevşiyor, gözleri yuvarlaklaşıyor. "Pinky, özür dilerim. Lanet olsun." Elini boynuzlarının üzerinde gezdirmeye çalışıyor ama eli geçip gidiyor ve hayal kırıklığı içinde elini tekrar bırakıyor. "I

sadece kızgındı. Bunu söylemediğini, bunu istemediğini biliyorum. Ama bu konu hakkında konuşmaktan nefret ediyorum, tamam mı?"

Zor ya da gerçek *olan şeyler* hakkında konuşmaktan nefret ediyor ve beni endişelendiren de bu. Yanınızda sadece güneşin tadını çıkarmanıza değil, yağmurla başa çıkmanıza da yardımcı olabilecek biri olmalı.

Ama bu o değil, onun istediği bu değil.

Hızlıca yanağımı siliyorum ve gözyaşlarımın geri kalanını akıtmak için ayakkabılarıma göz kırpıyorum. "Pekâlâ."

İki adımda yine tam önümde duruyor ve beni göğsüne çekmek ya da kollarımdan tutmak için bana uzanıyor. Hangisini amaçladığından emin değilim ve asla da olamayacağım çünkü elleri içimden geçiyor.

Bir dizi küfür savurur. "Siktir, Lex. Sana dokunmama izin ver."

Bana dokunmasına izin verecek kişi olduğum konusunda haklı olsa bile, şu anda gardımı nasıl indireceğimi çözecek kadar duygusal olarak dengeli değilim. Aslında, yapamadığı için rahatladım. Çünkü bana dokunduğunda, tüm düşünceler pencereden dışarı çıkıyor.

Seçeneklerimin gerçekliğini düşünürken derin bir nefes alıp sıkı dudaklarımın arasından bırakıyorum. İlk başta onu yanımda tutanın şans ve bazı pislikler olduğunu düşünmüştüm ama durum kesinlikle böyle değil. Aklını başında tutmak için onu bu göreve odaklamam gerektiğini düşünmüştüm ama bunun da doğru olduğunu sanmıyorum. Tek yaptığım bizi onun yok oluşuna doğru hızla sürüklemek.

"Oraya geri dönüp Miur'a prensese gidemeyeceğimi söyleyeceğim," diyorum ona, yüzü dışında her yere bakarak. "Eğer gerçekten senin yarım kalmış işinle bir ilgisi varsa... bu riske girmeye değmez. Gidip Emelle'i bulacağız ve onunla konuşacağız. Umarım şimdiye kadar bir şeyler biliyordur ve bu işi uzatabiliriz."

"Pinky."

Başımı salladım. "Hayır, haklısın. Konuşmamıza gerek yok. Sadece anı yaşayacağız." Gözlerimi ona kaldırıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum, ama ne kadar titrek olduğu düşünülürse acınası olacağı kesin. "O anları yaşayabildiğin sürece, yaşayabildiğin kadar çok yaşamana yardımcı olmaya çalışacağıma söz veriyorum."

"Lex-"

Arkamı dönüp kapıyı açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Bir kez daha her şeyi berbat ettim. Berbat bir ocakçı olurdum.

Ama söylediklerimde ciddiydim. Onu burada tutmak, mümkün olduğunca uzun süre aklı başında kalmasını sağlamak için elimden geleni yapacağım. Keşke ben de anı yaşayabilsem. Bunun yerine, sonuna kadar her saniye başımın üzerinde bir korku bulutu hissedeceğim.

BÖLÜM 26

BELREN

Keşke Lex'in yanaklarını boyayan allık, seks sonrası parıltıyla ilgili olsaydı ama öyle olmadığını biliyorum. Hayır, o pembe renk
eski moda bir öfke parıltısıdır. Ya da belki hayal kırıklığı, ki bu daha da kötüdür.

Parlamaktan bahsetmişken, ocak da neredeyse yanıyor ama onunki temizlik sonrası mutluluktan. Lex'in döktüğü şeyleri temizlerken müthiş bir güç artışı yaşamış olmalı. Yine de, sanki temizlik yapmak zorunda kaldığı için sinirlenmiş gibi bakışlarını koruyor.

Miur ve Lex yine mutfakta duruyorlar, masanın üstüne yeni bir masa örtüsü serilmiş, görünürde ne bir leke ne de bir kırıntı var. Nerede dursam durayım ya da ne söylersem söyleyeyim, Lex beni görmezden geliyor. Onu bulduğumdan beri ilk kez kendimi gerçekten görünmez hissediyorum.

"Pinky," diye sesleniyorum mutfağın karşısından. Duvara yaslanırken ona alan açmaya çalışıyorum ama aslında tek yapmak istediğim oraya doğru yürüyüp onu sandalyesinden çekerek bana yaslanmasını sağlamak ve konuşmak. Ama yapamıyorum, çünkü yine kendini bana kapattı.

"Pinky," diye tekrarlıyorum.

Hiçbir şey. En ufak bir göz seğirmesi bile yok.

Dudaklarımı birbirine bastırarak doğruluyorum ve bu sırada omzumu duvardan çekiyorum. "Konuşmak istemekte haklıydın. Orada tam bir piçtim ve bunun için özür dilerim," diyorum ona. "Sonsuza kadar bana bakmaktan kaçınamazsın."

Ve o...evet. Bana bakmaktan kaçınıyor. Umarım yanıldığımı kanıtlamak gibi bir misyonu olmaz, çünkü böyle bir şey yaptığını görebiliyorum.

Onu bunu yapmamaya ikna etmek için ağzımı açıyorum, ama içimdeki keskin bir sızı kelimeleri boğazımda düğümlüyor. Öne doğru sarsılıyorum, bu his beni sararken sırtım kaskatı kesiliyor.

Allah kahretsin.

Bir ses boğazımı sıkmaya çalışıyor ama onu bastırıyorum. Beni sürükleyip götürmek isteyen görünmez bir çizgi var, bedenimin tam ortasından delinmiş.

Böyle bir şey olamaz.

Şimdi geri çekilemem. Lex bana kızgınken, hala söylemek ve yapmak istediğim çok şey varken olmaz. Savaşmaya devam etmeliyim.

Eğer ölüm yerime yapılan bu çağrıya boyun eğersem, bu beni tamamen mahvedebilir. Bundan geri dönemeyebilirim, mükemmeliyetçi aşk tanrımı bir daha bulamayabilirim. Bunu düşünmek, bu çekiştirici talepten daha çok canımı yakıyor.

Unutmak istemiyorum ve unutulmak da istemiyorum.

Çekim gücü artıyor ama teslim olmak yerine bakışlarımı Lex'e odaklıyorum. Odağımı tamamen ona veriyorum. Muhteşem yüzünün hatlarını ve sevimli içe dönük ağzını ezberliyorum. Pembe saçları sımsıkı arkaya toplanmış, daha önce banyoda herhangi bir şey yaptığını ele verecek tek bir tel bile yerinde değil. Kırmızı tüylü kanatları bir kalbin kıvrımları gibi sırtına yaslanmış, omuzlarının arkasında halelenmişti.

O gerçekten enfes. Benim gibiler için fazla canlı, fazla *canlı*.

Daha iyi bir hayalet olsaydım, kendimden uzaklaşmasına izin verirdim. Artık ona musallat olmadan hayatına devam etmesine izin verirdim.

Ama ben değilim.

Onun yanında kalmak için sonsuz uçuruma karşı dişimle tırnağımla savaşacağım.

Başka bir tutukluk beni sarstığında, başımın üstünden ayaklarımın altına kadar içimden geçiyor. Kollarım sarkıyor

Ellerimi yumruk haline getirmeye çalışıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Gerginleşememek ve kendimi fiziksel olarak destekleyememek sinir bozucu. Bunun yerine, bir tür nefes egzersizi yapmam gerekiyor. Aslında nefes almadığımı düşünürsek bu çok saçma.

Birkaç uzun dakikadan sonra, çekilme hissi, varoluşumdan çekiliyormuşum gibi hissetmeden tekrar düzgün düşünebileceğim kadar azalıyor. Bitkin bir halde duvara yaslanıyorum.

Lex'in bana kaşlarını çatarak baktığını fark etmem birkaç dakikamı alıyor. Hemen doğrulmaya ve yüzümü rahatlatmaya çalışıyorum ama artık çok geç. Yüzümü buruşturduğumu fark ettiğini biliyorum. Muhtemelen bana da bu konuda yüzlerce soru sorulacak. Bu düşünce beni gülümsetiyor.

Dudaklarım yukarı kalkar kalkmaz Lex başka tarafa bakıyor ve ben sönüyorum. Lex ona, "Dağınıklık için tekrar özür dilerim," diyor.

Miur burnunu çekiyor, parmağını kıvırcık kaşının üzerinde gezdiriyor. "Bir dahaki sefere daha dikkatli ol."

"Sanki bir temizlik desteği daha almak için ona yine tuzak kurmayacakmışsın gibi," diyorum gözlerimi devirerek.

Lex'in gözleri Miur'a tekrar odaklanmadan önce bir anlığına benimkilerle buluşuyor. Bu hiç de *hoş* bir bakış değildi, ama yine de bir tür zafer kazanmışım gibi gururla kabarıyorum.

Parmaklarını dikkatle birbirine geçirmeden önce Muir'e hızlıca başını sallayarak "Elbette," diyor. Onun bu gergin hareketi hiç de sevimli değil.

"Sanırım şimdi prenses hakkında bir şeyler duymak istersiniz." Lex boğazını temizliyor, bakışları biraz belirsizlikle etrafta geziniyor. "Aslında bir işim çıktı ve korkarım şu anda prensesinizi göremeyeceğim."

Miur sandalyesine doğru ilerliyordu ki Lex'in sözlerini duyunca olduğu yerde durdu. "Onu göremiyorum da ne demek?" diye sorar. "Sen Emelle'sin. Sarayda ona yardım eden aşk tanrısı. Eğer buraya gelirsen, ona götürülmen gerektiğini söyledi."

Lex biraz yüzünü buruşturuyor ve bunun sebebinin birilerini hayal kırıklığına uğratmaktan nefret etmesi olduğunu anlıyorum. Yalan söylemeyi de sevmiyor. "Evet, bunun farkındayım ama dediğim gibi, başka bir zaman gelmem gerekecek."

Aralarında garip bir sessizlik yayılıyor ve Miur onu hoşnutsuzlukla izliyor, bakışlarında hesaplama dönüyor. Lex durduğu yerde kayıyor, okları ve yayı yer değiştiriyor, kanatları sırtına doğru geriliyor. Odadaki gerilimi ben bile hissedebiliyorum, ki başka hiçbir şey hissedemediğim için bu etkileyici. Ama bu ocak aşk tanrıma dik dik bakmayı bırakmazsa, çöp kutusuna nasıl musallat olacağımı ve onu her kullanmaya gittiğinde ödünü nasıl koparacağımı bulacağım.

Kendisi ve temizlik ekipmanı için şanslı olan Miur sonunda başını salladı, "Doğru. Şey, anlıyorum. İşler çıkabilir."

Lex gözle görülür biçimde rahatlar. "Evet, öyle."

"Benim tarafımı da anlayacağınızdan eminim," diyor Miur başını sallayarak. "Prenses bize, eğer burada yüzünü gösterirse cu- pid'i görmek istediğini söyledi ve biz de ona sadık kaldık."

"Sadakatinize hayranım. Yine de merak ediyorum, isyan sırasında ne oldu?" Lex soruyor. "Anladığım kadarıyla, hepiniz yüksek fae'lerin elitist monarşisine karşıydınız. Soora bu duruşu nedeniyle 'aşağı fae'lerden destek aldı, bir şeyleri değiştirmeye yardım edeceğine söz verdi, ancak sonunda yardım etmek yerine kaçmaya karar verdi. Yine de siz ona hala sadıksınız."

Bu soruyu nasıl karşılayacağını görmek için bakışlarımı ocağa sabitlemeden önce gözlerim hafifçe açılıyor.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Miur'un gözlerinde öfke parlıyor. "Prenses Soora *hiçbir şey* söylemedi," diye sertçe çıkışıyor. "Ve aksini söyleyen herhangi bir fae pis bir yalancıdır."

Sanırım *pis bir yalancı* bir ocak için çok kötü bir hakaret. Sevgi dolu Lex de bundan hoşlanmamışa benziyor, nasıl gerilediğine bakılırsa.

Miur başını sallıyor. "Prenses Soora bizim gibi Fae'lere değişim için bir basamak sağlayan kişidir. Bizi savundu. Yüksek fae'lerin diğer tüm fae türlerine alay ve küçümseme ile bakmasından hiç hoşlanmadı. Prens Elphar onu köşeye sıkıştırdı. Prenses doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı ve şu anda onun hakkında kötü konuşan her fae sadakatsiz bir pisliktir," diye adeta tükürüyor, başındaki sarı bukleler her sarsıntılı hareketle zıplıyor. "Prenses yüzünden artık yüksek bir fae'miz yok.

ve diğer tüm fae'ler için savunuluyor. O bir kahraman olarak görülmeli. Bir hain değil."

Lex sessizce, "Kırmak istememiştim," dedi.

Miur burnunu çeker ve bir temizlik bezi çıkararak tertemiz mutfak tezgahını silmeye başlar. "Kimsenin prensesim hakkında olumsuz konuşmasına izin vermeyeceğim."

"Anlaşılabilir." Lex bir adım uzaklaşmadan önce başını sallar. "Neyse, daha fazla zamanınızı almak istemiyorum."

Miur onu duymamış gibi devam ediyor. "Soora tüm Fae türlerine karşı iyiydi. Sırf biri farklı diye onlara asla kötü davranmazdı. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir," diyor sivri bir şekilde.

Lex bir an için kafası karışmış gibi görünse de bunu örtbas etmeye çalışır. "Ah, evet. Tabii ki. Çünkü ben bir aşk tanrısıyım."

"Mm-hmm. Onun konumundaki pek çok yüksek fae senin gibi birine güvenmezdi ama o güvendi. Duyduğuma göre dostlarını geri almana bile yardım etmiş."

Miur'un Lex'in Emelle olduğunu düşündüğünü bilsem de, yine de onun eşleri olduğunu duymaktan hoşlanmıyorum. Mantıksız, evet, ama bu fikir beni hala rahatsız ediyor.

Lex, mutfağın kapısına doğru bir adım daha atmadan önce, "Soora çok yardımcı oldu," dedi. "Gitsem iyi olacak. Çay için çok teşekkür ederim ve prensesle konuşabildiğim zaman hemen sizi görmeye geleceğim."

Onu takip etmeye hazırlanıyorum, Lex'in benimle tekrar konuşmasını sağlamak için buradan defolup gitmeye fazlasıyla hazırım. Ya da sadece bana bakmasını. Dürüst olmak gerekirse, beni tehdit etmesine bile razıydım.

Miur temizlik bezini kahverengi pelerininin içine tıkıştırıyor. "Bir dakika," diyor parmağını kaldırarak.

Lex durur, beklentiyle beklerken sadağın kayışını omzunun üzerinden ayarlar.

"Yemin ederim, eğer seni başka bir karışıklığa sürüklemeye çalışırsa..." Miur'un gözleri pencereye kayınca sözlerim yarım kaldı.

"Ah, tam zamanında," diyor.

Lex kaşlarını çatar. "Ne?"

Hareket etmeye başladım bile, vücudum mutfağın dış duvarından geçerek onun neye baktığını görmeye çalışıyor. Kafam dışarı çıktığında

Dışarıya çıkabilecek kadar uzaklaştığımda, iri yarı bir grup ocakçının kapısının eşiğine kadar geldiğini görüyorum.

Dışarı çıkıyorum, beş erkeği görünce kaşlarım birbirine çarpıyor, içimde bir şeyler huzursuzluktan çatırdıyor. Hepsine iyice bakamadan kapı çekilerek açıldı ve Miur onları içeri aldı. "Hemen mutfakta," diyor onlara.

Öfke -koyu ve sınır tanımayan- içimde alevlenmeye başlıyor.

Ne oluyor lan?

Onları takip ederek, "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye soruyorum. Elbette cevap alamadım.

Ocaklar peşlerinde beni de sürükleyerek içeri giriyorlar ve ben mutfağa girdiğimde Lex'in gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Neler oluyor?" diye soruyor, ses tonu endişeyle karışık.

Onun birazcık bile endişeli olması beni deli ediyor ama bu erkeklerin onu köşeye sıkıştırması kadar değil. Yanlarından geçip gidiyorum, ona doğru giderken kollarından birinin içimden geçmesini umursamıyorum.

Yanına geliyorum, vücudumun bir kısmı onunkinin önünde. İşe yaramaz derecede şeffaf olduğum ve ondan başka kimse tarafından görülmediğim gerçeği olmasaydı bu etkili olurdu, ama yine de onu korumaya çalışmaktan kendimi alamıyorum. Ne olursa olsun, benim yakınlığımla biraz olsun rahatlamış görünüyor.

Miur, Lex'in sorusunu duymazdan gelerek içeri aldığı grubun önünde durur. "Bu aşk tanrısı Emelle, aynen söylediğim gibi."

Kızıl kıvırcık saçları omuzlarına kadar inen kişi gözlerini Lex'in üzerinde gezdiriyor. "Onun aşk tanrısı olduğuna emin misin? Ben daha sevimli birini bekliyordum."

Eğer bu kadar kızgın olmasaydım Lex'in yüzündeki kırgın ifadenin çok sevimli olduğunu düşünürdüm.

Başka bir hob başını eğiyor, mükemmel bir şekilde uzamış siyah sakalını kaşıyor. "Hayır, bu o, o olmalı. Kesik kulakları ve tüylü kanatları var. Başka kimse böyle görünmüyor."

Kızıl saçlı omuz silkiyor. "Sen öyle diyorsan."

"Lex," diye hırlıyorum ağzımın kenarından, çünkü bu hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç. "Arkanı dön ve olabildiğince hızlı bir şekilde kapıdan çık."

Ama yapmıyor. Bunun yerine, kibarlık konusunda titiz olan aşk tanrım kendini toparlıyor ve "İnsanlar hakkında sanki orada değillermiş gibi konuşmak kabalıktır" diyor.

"*Gerçekten mi?* Şu anda endişelendiğin şey bu mu?"

Bana "*evet, gerçekten*" diyen savunmacı bir bakış attı. "Görgü kuralları önemlidir."

Oh, aşkına-

"Ne bekliyorsun?" Miur sabırsızca tersler. "Götürün onu. Yerleri paspaslamam lazım."

Emrini tam olarak işleme koymadan önce, ocakların hepsi birden hareket ediyor ve anında aşk tanrıma yaklaşıyorlar. Lex geri çekiliyor, ama içlerinden biri onu yakalamak için uzandığında kırmızıyı görüyorum. "Ona dokunmayın!"

Piçi itmek için bir adım öne çıktım ama elim tam içinden geçti.

Allah kahretsin.

İçimden sinirli bir hırıltı yükseliyor. Lex'in çıkışı engellendi, sırtı duvara çarptı, yüzü soldu ve ben *kendimi kaybettim*.

İçimden Fae'den çok hayvana benzeyen bir ses çıkıyor ve akılsızca saldırmaya başlıyorum, ancak bunun hiçbir faydası olmuyor. Attığım her yumruk pislikleri delip geçiyor, her hırıltılı tehdit duyulmuyor.

İşe yaramaz. Ben işe yaramaz lanet bir hayaletim.

Ama Lex'in arkamdan bağırması daha önce hiç bilmediğim bir öfke hissetmeme neden oluyor ve içimdeki bir şey erimiş bir öfkeye dönüşüyor.

Elim en yakın ocağa doğru fırlıyor ve ben ne yaptığımı anlamadan avucum erkeğin sırtına temas ediyor. Onu odanın bir ucundan diğerine uçurdum ve mutfak masasına müthiş bir çarpmayla yere düştü. Cam ve tahta paramparça olurken Miur irkilmiş bir çığlık atıyor ve odanın geri kalanı olduğu yerde donup kalıyor.

Sarsılarak etrafımda dönüyorum, diğerlerinin aşk tanrımı avuçlarının içine almalarını bekliyordum ama şaşkınlıkla duruyorum. Hareket durdu ama benim yüzümden değil. Çarpan masa yüzünden bile değil.

Hayır, diğer erkeklerin hepsi pembe saçlı dişi yüzünden tamamen hareketsiz duruyor. Sinmiyor ve kesinlikle rehin tutulmuyor. Onun yerine, yayını germiş ve

Hayal edebileceğim en vahşi aşk tanrısı gibi okunu pisliklere yöneltti.

Yalan söylemeyeceğim, çok seksi.

Lex gözlerini bana doğru çeviriyor, kaşları hafifçe kalkık. "Az önce o adamı ittin mi?"

Şimdi bana bakıyor. İnatçı dişi.

Ellerini havaya kaldırmış olan önündeki ocaklar endişeyle arkalarına bakıyor. Kadının sorusu, son grup üyelerinin masa molozlarının üzerinde yerde inlediğini fark etmelerine neden oluyor.

"Kahretsin, Hankil, ayağa kalk," diye tıslıyor kızıl saçlı ona. "Birbirinize çelme takıyorsunuz!"

"Ben takılmadım, Tiom!" Hankil yan tarafına yuvarlanmaya çalışıp başaramayınca hırlıyor, masanın parçaları hantal formunu kaplıyor. "Siz sakarlardan biri beni itti."

"*Şu dağınıklığa bak!*" Miur çığlık çığlığa bağırıyor, gözleri yerdeki kırık tabaklar kadar geniş.

Ocaklardan en az üçü aynı anda hızlıca "Temizlemeye yardım edeceğim!" diye seslenir.

"Yapmayacaksın," diye tersliyor ve sanırım kıvırcık saçları bölgeci bir kedi gibi biraz kabarıyor.

"İyi misin?" Lex'e sordum.

Küçük, kısa bir baş sallama hareketi yapıyor, oklarını nişanlamaya devam ederken vücudu eğik ve kolları güçlü duruyor.

"Artık hepimiz sakinleştiğimize göre, biri bana benimle ne yapmaya çalıştığınızı söylese iyi olur, yoksa okları fırlatmaya başlayacağım," diye tehdit etti, gözleri odanın içinde geziniyordu.

İlk başta kimse bir şey söylemiyor ve Lex gözlerini kısıyor ve kirişi daha da geri çekmeye başlıyor, bu da hepsinin irkilmesine neden oluyor.

Hankil nihayet ayağa kalkarken parmağıyla işaret ederek, "Bir dakika," diyor. "Bu sadece bir aşk oku - ucunda bir kalp var."

Diğerleri ayaklarının üzerinde kayarak Lex'in silahını daha yakından inceliyor, sanki ona tekrar saldırmayı düşünüyorlarmış gibi. Ama Lex sözünü sakınmıyor ve kendinden emin bir tavırla kaşlarını çatıyor. "Her şeyden önce, aşkın bir yaradan daha tehlikeli olmadığını düşünüyorsanız, çok büyüksünüz-

küçümsüyorsun. Seni o kadar çok karşılıksız aşkla vurabilirim ki *yıllarca* debelenirsin," diyor. "İkincisi, ben Peçe'de değilim, yani bu Aşk Okları şu anda çok gerçek."

"Evet, tabii."

Kesinlikle kırılmış görünüyor.

"Aşk Okları'nın ciddi olduğunu düşünmemen hiç hoşuma gitmiyor," diye tersliyor. "Bir tanesiyle başa çıkabilmek için bile lisanslı bir aşk tanrısı olmanız gerekir. Dahası, Peçe'de de bir o kadar tehlikeli olabilirler. Yeni bir acemiyken bir keresinde bir erkeği yanlış vurmuştum ve bir *daha asla* iyileşemedi. Eşi zaten başka biriyle birlikte olduğu için göğsündeki ağrıdan her gece bebek gibi ağlayarak uyuyordu," diye devam ediyor, duruşu tavizsiz ve sesi sert. "Sadece sana değil, tüm bu adaya neler yapabileceğimi bir düşünsene. O kadar çok aşk hayatını mahvedebilirim, o kadar çok gönül bağını birbirine karıştırabilirim ki hepsini çözmek yıllar alır."

Hankil sesli bir şekilde yutkunurken siyah sakallı olan eğilip fısıldıyor, "Bunu gerçekten yapabilir mi?"

"Süpürgen üzerine bahse girebilirsin ki bunu yapabilirim," diye araya giriyor. "Güven bana, kötü tarafında bir aşk tanrısı olmasını istemezsin. Aşk hayatını öyle bir karıştıracağım ki sen bile temizleyemeyeceksin."

İkisi bir adım geri çekildi. Bir tanesi biraz yeşil görünüyor.

Yanına gelirken sırıtışımı gizlemeye bile çalışmıyorum. "Böyle sert ve düzgün olduğunda, bu beni gerçekten tahrik ediyor."

Boğazını temizliyor, sözlerimden etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyor. Ne yazık ki yanakları hiç yalan söylemiyor.

"Şimdi, ne yapmaya çalışıyorsun?" Lex talep ediyor. "Özür dilerim,

Bayan Cupid," diyor grubun en kısası, elindekini iterek

ön tarafa doğru. Saçlarını kısa kestirmeye çalışmış, kahverengi sarmallar kafasından farklı yönlere doğru filizlenmeye çalışıyormuş gibi görünüyor. "Miur buraya gelmemizi ve seni prensese götürmemizi söyledi. Gerekirse zorla."

"Kapa çeneni, Fig," diye tıslıyor içlerinden biri.

Öfke omurgamdan aşağı fırlıyor ve bu sefer ocaklardan birine yumruk atıp atamayacağımı ya da bunun tek seferlik olup olmadığını merak ediyorum.

Lex, dişinin kırık masanın parçalarını topladığı Miur'a bakar. "Neden beni gitmeye zorluyorsun?"

Miur olduğu yerde donup kalıyor ama doğrulurken oflayıp puflayarak durumu geçiştirmeye çalışıyor. "Prenses, Emelle buraya gelirse onu buluşmaya götürmemizi söyledi, yani bu iş burada biter. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağız," diyor kararlı bir şekilde. "Prenses sana güvenebilir ama ben güvenmiyorum. Sana ihtiyacı var, bu yüzden ona gittiğinden emin olacağım."

Lex'in ne yapacağını ve ne söyleyeceğini şaşırdığını görebiliyorum. "Gideceğim," diye teklif ediyor. "Ama ben... şu anda gidemem."

"Neden olmasın?"

"Karmaşık bir durum." Lex'in gözleri bir anlığına bana kaydı. "Ben..." Çelişkili bir nefes vermeden önce sözünü kesiyor. "Ben Emelle değilim," diye itiraf ediyor yüzünü buruşturarak, sanki kendini hazırlıyormuş gibi.

Muhtemelen beklediği gibi şok tepkiler almak yerine, Miur sadece ellerini havaya kaldırır. "Bu saçmalığı duydunuz mu?" der diğerlerine. "Aşk tanrısı yalan söylüyor! *Ve* bizi tehdit etti!"

"Hayır, yalan söylemiyorum, doğruyu söylüyorum!" Lex umutsuzca söylüyor. Hızlı bir manevrayla, gerçek Emelle'i çağırmaya çalışır gibi aşk tanrısı işaretine bastırmayı başarır. Hobs daha okunu düşürdüğünü fark etmeden, okunu geri almış ve tekrar mükemmel bir şekilde nişan almıştır. "Ve sen beni zorla almaya çalışana kadar seni tehdit etmedim!"

Miur, diğerlerine yalvarmaya devam ederken onu görmezden geliyor. "Şu anda yalan söylemeye çalışıyor çünkü Prenses Soora'yı görmeye gelmeye hiç niyeti yok. Bu da açıkça bizim tarafımızda olmadığı anlamına geliyor. Buradan gidecek ve diğer fae'lere prensesi sakladığımızı söyleyecek!"

"Ben olsam bunu yapmazdım!"

Kendimi tutamayıp kıs kıs güldüm. "Evet, planımız cinayet çılgınlığı yapmaktı. Onu diğerlerine söylememek."

"Bu bir cinayet çılgınlığı değil!" Lex tıslıyor ve bana ters ters bakıyor.

"Kim *cinayetten* bahsetti ki?" Miur boğuk bir sesle, eliyle göğsünü kavrayarak konuştu.

Lex'in başı dönüp ona bakar ve hemen başını sallar. "Ne? Hiç kimse. Cinayetle ilgili bir şey yok. Öyle demek istemedim-"

"PRENSESIMIZI ÖLDÜRMEYI PLANLIYOR!" Miur'un
Çığlığı o kadar yüksek ki neredeyse kulaklarımı acıtacak. Ama onun çığlığı diğer ocakların harekete geçmesine neden oluyor. "Yakalayın onu!"

Ocaklılar ona doğru hücum eder ve Lex'in kolu dikleşir. İlk oku fırlatır ve kendisine en yakın olan sakallı ocağın koluna isabet etmesini sağlar. Adam okun şiddetiyle sendeleyerek geri çekilir ve mavimsi bir duman havayı kirletirken okun düştüğü yere tutunur.

"Lex! Peçeye gir!" Ama

artık çok geç.

Sözcükleri söyleyemiyorum bile çünkü iki ocak aynı anda ellerini kaldırıyor ve avuçlarından çıkan kör edici beyaz bir ışık Lex'in göğsüne çarpıyor. Güçlerinin etkisi üzerine çökerken çığlık atacak zamanı bile olmuyor ve sonra öne, kızıl saçlı ocağın omzuna doğru savruluyor.

"Az önce ne yaptın lan sen?" Göğsümün içinde korku ve öfke savaşıyor ve erkeğe vurmaya çalışıp başaramayınca öfke dolu bir çığlık atıyorum. "*Lex!*"

Tüm okları yere dökülmüş, sadağı omzunda işe yaramaz bir şekilde asılı duruyor.

Ona büyüsüyle vuran ikinci hob, her hareketini izleyen öfkeli bir hayalet olduğunun farkında bile olmadan yanına gider. "Bilinci yerinde değil, Miur."

"Güzel," diye başını sallıyor dişi. "Uyanmadan önce onu hemen götürün.

En hızlı yol portaldan geçmek."

Olamaz.

Boğazımdan çıkan hırıltı öfke dolu. Bir öfke kasırgası gibi onlara saldırıyorum ama ne kadar vurmaya çalışırsam çalışayım, ne kadar yumruk atarsam atayım, temas kuramıyorum. Ten tene vurmak işe yaramadığında, mutfak sandalyelerine, çömleklere, hatta lanet olası masa örtüsüne saldırıyorum, böylece aşk tanrımı tutan erkeği boğmaya çalışabiliyorum. Ama hiçbir şey işe yaramıyor. Onu koruyamıyorum.

Ben işe yaramazım.

Dişisinin rızası dışında alıkonulmasını bile engelleyemeyen işe yaramaz bir hayalet. Tek yapabildiğim Lex'i bir çuval yulaf gibi ön kapıdan çıkarıp gecenin içine taşımalarını izlemek.

"Elinizi çabuk tutun!" Miur kapı aralığından bağırıyor.

Siyah sakallı olan tereddüt ediyor, mutfağındaki dağınıklığa kederle bakıyor. "Toparlamaya yardım etmek için kalabilirim..."

Onu neredeyse dışarı itiyor. "Git!" diye bağırıyor ve kapıyı çarparak kapatıyor, böylece temizliğe gidebiliyor.

Bunun için onun kıçını çok fena tekmeleyeceğim.

Duvardan hızla geçip erkeklerin peşinden gidiyorum, öfkem göğsümde fırtınalar koparıyor. Kızın erkeğin omzuna asılmış, kolları aşağı sarkmış, başı erkeğin sırtına yaslanmış, erkeğin kolu neredeyse kızın kıçına değecek şekilde durması, Peçe'yi yırtıp onu lime lime etmek istememe neden oluyor.

Kızıl saçlı adamın yanına gidip onu yere sermeye çalışıyorum ama tüm çabalarım boşa gidiyor. *Hiçbir şey* yapamıyorum. Hayal kırıklığı hırıltısıyla yüzüne hırlıyorum. "Onun kıçına dokunmak için kolunu bir santim bile yukarı kaldırırsan, seni nasıl öldüreceğimi bulmayı ve sonra seni bir hayalete dönüştürmeyi öbür dünyadaki görevim haline getiririm, böylece senin buharlaşıp bir hiç haline gelmeni izlemekten zevk alırım."

Erkek, karanlık şehir sokağında kaşlarını çatarak etrafına bakınıyor. "Bir şey duyan var mı?"

Ocak modasına uygun olarak, diğerleri tek sıra halinde onun arkasında yürüyor. "Hayır, her şey yolunda."

"Hâlâ dışarıda, değil mi?" diye kontrol ediyor.

"Tiom, sen ve Irrit ona bahar temizliği gününe kadar birini bayıltacak kadar güçle vurdunuz. Evet, bayıldı. Sorun nedir? Onu taşımamı ister misin?" Hankil soruyor.

"Onu yakaladım," diye hırlıyor Tiom, tutuşunu sıkılaştırıyor ve bende onu boğma isteği uyandırıyor. "İçinizde en güçlüsü benim zaten."

"Hayır, değilsin!" diye karşı çıkıyor sıranın en arkasındaki, ama yine de yerinden kalkmıyor, sadece biraz... öne doğru bağırmak için yana doğru eğiliyor. "Ben çamaşır günü olduğunda ve çamaşır kazanlarını dışarı çıkarmam gerektiğinde tüm sokağın aradığı kişiyim."

"Çünkü sen hepsini beceriyorsun ve onlar bunu henüz anlamadı!" diyor bir başkası.

Onları görmezden gelerek, baygın aşk tanrımı kontrol ediyorum. "Lex." Gözleri kapalı, ağzı hafifçe açık ve yan yatmış olmasaydı huzur içinde uyuyor gibi görünecekti. "Uyan,

Pinky. Peçe'ye girip bu pisliklerden uzaklaşabilmen için uyanmana ihtiyacım var."

Tabii ki uyanmıyor. Çünkü ne zaman beni dinledi ki? Hobs ona hangi güçle vurduysa, ona zarar vermemiş olsa iyi olur. Eğer canı yanarsa, kaderin ne düşündüğü umurumda değil, onları yarım kalan işim yapacağım ve işe yaramaz hayatlarının geri kalanında onlara musallat olacağım.

Her adımda onu uyandırmaya çalışıyorum ama Tiom'un omzunda cansız bir şekilde asılı kalmaya devam ediyor. Sonra aniden bir vitrinin önüne geliyoruz ve herkes içeri girerken kimse kapıyı çalma zahmetine bile girmiyor. İçeri adımımı atar atmaz, boş bir odanın ortasında mavimsi havadan oluşan büyük, dönen bir çağlayan görüyorum.

"Sokaktan geçerken gördüm seni," diyor şişman bir kadın, tabureden atlayıp kahverengi pelerinini düzeltirken.

"Portal hazır mı?" Tiom sorar.

Portal mı?

"Evet," diye yanıtlıyor dişi, başının etrafındaki turuncu bukleler zıplayarak ona doğru işaret ediyor. "Geç bakalım. Artık hazır."

Eğer bir kalbim olsaydı, göğsüme çarpardı. "Bekle bir dakika! Kimse lanet olası bir geçitten geçmiyor," diye homurdanıyorum ve geçidi engellemek için ona doğru ilerliyorum.

Tiom arkasını döner ve "Önce sen git, Irrit. Geri kalanınız evinize gidebilirsiniz. Biz hallederiz."

Diğer üç erkek başlarını sallayarak kapıdan çıkıp gidiyorlar. Onları izlerken bir anlık dalgınlığım Irrit'in aniden içimden geçip portalda kaybolmasıyla gafil avlanmama neden oluyor. Sendeleyerek geri çekiliyorum, ben de geçide doğru sarsılıyorum ama onun yaptığı gibi geçidin *içine* girmek yerine diğer *t a r a f a* geçiyorum.

Kesinlikle iyi değil.

"Lex!" Bağırıyorum, Tiom'un onunla birlikte ilerlemeye başlamasını çılgın gözlerle izliyorum. "Hemen şimdi uyanman gerek!"

Kıpırdamıyor bile. Her şey çok hızlı gelişiyor ve Tiom içeri ilk adımını atarken ayakkabısının önünün kaybolmasını dehşetle izliyorum.

Zaman yavaşlar.

Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Onları takip etmemin bir yolu yok. Lex bensiz o portalda kaybolursa, iyi olduğundan emin olamam.

Sanki zayıflığımı hissediyormuş gibi, o korkunç çekiş karnımda on kat geri geliyor, dudaklarımdan bir inilti çıkarıyor ve beni geri çekiyor. Saf kızgınlık ona karşı savaşmamı sağlıyor, vahşi bir nefret meydan okuyarak dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

Gitmeyeceğim.

Benim yerim onun yanı ve oltaya takılmış bir balık gibi geri çekilmeyeceğim.

Ölüm yerimden ayrılmama izin veren lanet olası pislik değildi, sadece *oydu*. Lex aklımı başımda tutuyor, içim dışım ne kadar ölü olsa da yaşadığımı hissetmemi sağlıyor. Anılar ve geçmiş yaşam lanet olsun, tek istediğim onunla kalmak ve lanet olası bir portalın onu benden almasına izin vermeyeceğim. *Vermeyeceğim*.

Tiom'un vücudunun portalda kaybolmaya başlamasını dehşet içinde izliyorum, sanki çağlayan bir şelalenin içinden geçiyormuş da ben arkasını göremiyormuşum gibi. Sanki beni ikiye ayırmak için yapılmış bir tür işkence aletinin içindeymişim gibi, çekiştirme beni daha da sertleştiriyor ama Lex'in bedeninin santim santim yok oluşunu izlemekle *kıyaslandığında* bu hiçbir şey değil.

"Lex!" Boğazımdan bir küfür yırtılıyor ve vücudum geriliyor, gerginlik beni zorluyor, ama ilerlemeyi başarıyorum ve son bir çaba olarak kendimi ona fırlatıyorum.

Unutulmuş ruhumdan kopup gelen bir yakarış gibi ona uzanıyorum.

Parmaklarım elinin içinden işe yaramaz bir şekilde geçmeye başladığında, çekiş beni diğer tarafa doğru çekmeye başlıyor ve onu kaybettiğimi anlıyorum. Buna hayalet sezgisi diyebilirsiniz ama onu ilk gördüğüm andan itibaren ne pahasına olursa olsun onunla kalmam gerektiğini biliyordum.

"Lex!"

Tiom'un sırtı kayboluyor ve sonra geriye kalan tek şey Lex'in pembe saçları ve aşağı sarkan elleri oluyor ve biliyorum ki bu da bir sonraki adımda yutulacak ve benim takip edemeyeceğim bir yere gidecek.

İşe yaramaz.

Gözlerimi kapatıyorum, izleyemiyorum, ama tam umutsuzluğa kapılmaya başladığım anda bir şey hissediyorum. Elim -hâlâ onunkine uzanan-

geçmiyor. Onun yerine aniden sıcak, sert yüzgeçlerinin benimkilerin etrafında kıvrıldığını hissediyorum.

Bir sonraki anda, zaman normal hızına dönmüş gibi görünüyor. Lex'in elimi ölümcül bir şekilde kavramasıyla öne doğru çekilmeden önce gözlerimi tekrar açamıyorum bile ve beni peşinden geçide sürüklüyor.

BÖLÜM 27

LEX

İ başım ağrıyor. Ve bir göğüs ağrısı? Ayaklarımın tabanı da garip bir şekilde ağrıyor, bu da beni şaşırtıyor, çünkü genellikle bulabildiğim en rahat ayakkabıları giyiyorum. Mantıklı ayakkabılar giymek önemlidir.

Bu şaşkın durumda, gözlerim kapalı, yarı uyanık düşüncelerimin içinde akıp gidiyorum. Bedensel ağrılarım, sürükleyici bir yorgunlukla birlikte, tam bilinçliliğe geri dönmek istememe neden oluyor. Yine de garip anı patlamaları ortaya çıktığında, onu durdurmak mümkün olmuyor.

Gözlerimi açıp ne olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum ama mide bulantısı bir yük treni gibi üzerime geliyor. Sarsılarak vücudum yana doğru savruluyor ve midem içindekileri kusarken zar zor yeterince dönmeyi başarıyorum. Hiç de kadınsı değil. Kusmaya eşlik eden bazı ıslak geğirme sesleri var ve ben sadece... Bu ideal değil. Hiç ideal değil. Tükürük bile var.

Tanrım.

Bir elin at kuyruğumu tutmak için aşağı indiğini hissediyorum ve yanaklarım birinin bunu gözlemlemesinden utanç duyarak alev alıyor. Midem kaba uyanışını durdurmaya karar verene kadar bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Koyu kıvırcık parmak saçlı bir el yüzümün önüne geçerek bir mendil uzatıyor. Hemen alıp dudaklarımı siliyorum ve ardından dilimi de gizlice siliyorum, çünkü iğrenç. Üzerinde düşünmek istemediğim bir film tabakası var.

Kafamı çevirdiğimde Miur'un evindeki erkeğin önümde çömeldiğini görüyorum. "Merak etme, bu son derece normal," diyor bana, sonra tekrar ayağa fırlayıp koşarak uzaklaşıyor. Uzaktan, "Tiom!" diye seslendiğini duyuyorum. Aşk tanrısı uyandı!"

Başımın ağrısından inliyorum ve gözlerimi sıkarak baş dönmesinin geçmesini diliyorum. Yavaş, sakin nefesler alıyorum, ama dünyam altüst olmayı bıraktığında, anılarım da aynı derecede mide bulandırıcı bir şekilde dönüyor ve her şeyi bir anda hatırlıyorum.

Miur'un evi. Fae'ler bana güçle saldırdı ve hemen ardından bayıldım. Beni aldılar.

Panikle doğrulmaya çalışıyorum ama bu hareket, hala saçlarımda olan ve fark etmediğim tutuşa karşı çekmeme neden oluyor. Tıslayarak nefes alıyorum ve hemen duruyorum. "*Ah!*"

El beni hemen bırakıyor. "Siktir, özür dilerim. İyi misin?"

İrkilerek döndüğümde Belren'in yanımda, çimenlikte oturduğunu görüyorum, diğer fae görünürde yok. Bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oluyor, gözlerim ay ışığının karanlığında onun üzerinde geziniyor. Karışık beyaz saçları, gümüşi teni, kıvrık boynuzları, kıyafetine kadar her şey yerli yerinde görünüyor.

"Buradasın," diyorum titrek bir rahatlamayla nefes alarak.

"Sanki senin yanından başka bir yerde olabilirmişim gibi, Pinky. Ölüm beni uzak tutamaz," diyor orantısız bir sırıtışla.

Biraz eriyorum. Midemde kelebekler uçuşuyor ve titrek bir nefes verirken dünyam yeniden kendi eksenine oturuyor gibi görünüyor. Ona kızgındım ve büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım ama tüm bunlar bir anda yok oldu. Kötü bir şey olmadığı ve o hâlâ burada olduğu için mutluyum.

"Ne... Nasıl..." Kafamı sallıyorum, daha anlaşılır kelimeler bulabilmek için kafamı toparlamaya çalışıyorum ama çok rahatlamış durumdayım.

Cevap olarak Belren elini kaldırdı. Diğer elini... Şu anda can havliyle tuttuğum elini. Fark etmedim bile.

Parmaklarımın onu o kadar sert kavrayışına bakıyorum ki eklemlerim gergin görünüyor. "Ne... neler oluyor orada?" diye soruyorum. Yine de bırakmıyorum.

Belren'in gümüşi gözleri yüzüme doğru kayıyor, gözlerinin kenarlarında gururlu bir gülümseme beliriyor. "Beni yakaladın. Bilincim yerinde değilken bile beni tuttun ve kendinle birlikte geçide çektin."

Bir geçit mi? Göz kırpıyorum. Tanrım, bu çok kötü olabilirdi. "Ben... Ben mi yaptım?"

Başını sallıyor, ciddileşiyor. "Daha önce söylediklerim için çok özür dilerim Lex."

"Sorun değil. Öyle olduğunu biliyorum, ben de öyleyim."

Belren sanki onu bu kadar kolay bırakmamı istemiyormuş gibi başını sallıyor. "Kolay yolu seçmeye, olan biten her şeyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Sanki görmezden gelirsem kaçınılmaz son gerçekleşmeyecekmiş gibi geliyor," diyor kederli bir iç çekişle ve onu ittiğim için içimde bir suçluluk duygusu beliriyor. "Ama sana bir şey söylemeliyim."

Merakla ona bakıyorum. "Ne?"

Belren daha yakına kayıyor, başparmağını elimin arkasına sürterek kollarımdan aşağı ürpertiler gönderiyor. "Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim, o gün senin önüne atlamanın öleceğim anlamına geldiğini bilseydim - burada bir hayalet olarak seninle birlikte olacağımı - o zaman hepsini tekrar yapardım. Memnuniyetle."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve ağzından çıkan her bir kelimeyi yakalayıp içimde tutmaya çalışıyorum.

Boğazımı temizliyorum, bir bebek gibi hıçkırmaya başlamadan önce kendimi tutmaya çalışıyorum. Beni kusarken gördü zaten. İstemsiz patlamalara ancak bu kadar dayanabilirim. "Peki. Eğer böyle bir durum ortaya çıkarsa, en azından önceden bir artı ve eksi listesi yapmalısın. Yapılacak en sorumlu şey bu."

Işıl ışıl bir gülümsemeyle ödüllendirildim. Nefesimi kesiyor ve onu neredeyse canlı gibi gösteriyor. Sanki uzanıp teninin sıcaklığını ve kalbinin atışını hissedebilirmişim gibi.

"Listeye ihtiyacım yok, Pinky. Hayatta seninle olmamaktansa ölümde sana musallat olmayı tercih ederim." Omuz silkiyor, sanki az önce tüm dünyamı sarsmamış gibi. "Sen bana tutunmadan önce bile benim olduğunu biliyordum. Bu da bunu doğruladı."

Kalbim patlayacak gibi olana kadar bir şeylerle doluyor, ama ağzım karşılığında bir şey söylemek için çalışmıyor.

Belren nazikçe elini kaldırıyor ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Umarım sana musallat olmamdan rahatsız olmuyorsundur, Pinky, çünkü bunu yapabildiğim kadar uzun süre yapacağım."

"Bu konuda iyiyim," diye o kadar hızlı söylüyorum ki kıkırdamasına neden oluyor. "Aferin kızıma."

Muhtemelen ona kocaman köpek yavrusu gözleriyle bakıyorum ama umurumda değil. Tüm vücudum binlerce kez hissettiğim, başkaları için hissettiğim ve onlar için beslemeyi öğrendiğim bir şeyle uğulduyor. Ama bunu kendim için hissedebileceğimi bir milyon yıl bile düşünmemiştim. Bu benim için değildi, bundan emindim. Bunun yerine, bunu vermek sadece benim işimdi.

Yine de buradayım... bir hayalete aşık oldum.

Dürüst olmak gerekirse bu beni çok korkutuyor. Kendi aşk hikayelerime kendimi fazla kaptırırsam aşk tanrısı kadar iyi olamayacağımı düşünmek bile sorumsuzluk gibi geliyor. Ama belki... belki de kendimin onun için bir şeyler hissetmesine izin vermemde bir sakınca yoktur.

"Orada iyi misin?" Belren alay ediyor ve çok uzun zamandır sessiz olduğumu fark ediyorum. "Yedi metrelik düşünce yarıçapına ihtiyacın var mı? Çünkü sana söylemeliyim ki, bunu yapmak için elimi bırakman gerekecek ve sen bunu istiyor gibi görünmüyorsun."

Yanaklarım alev alev yanıyor ve hâlâ onunkine yılan gibi sarılmış olan parmaklarıma bakıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum onu yavaşça bırakırken biraz da utanarak. Parmaklarım bu hareketi protesto etmek için ağrıyor, onu ne kadar sıkıca ve ne kadar uzun süre tuttuğum için acıyor.

"Sakın özür dileme, Pinky. Bana kalsa, elini tutmayı asla bırakmazdım."

Midemdeki kelebekler boğazıma kadar uçuyor olmalı, çünkü konuşabilmek için boğazımı temizlemem gerekiyor. "Bir Aşk Oku atmam gerektiğinde bu çok sorunlu olurdu," diye belirtiyorum.

Kıkırdıyor.

"Hala kusuyor musun?"

Fae'nin sesiyle irkildim, çünkü iki ocakçı, siluetleri sadece gölgeler halinde ve ayakları çimenlerde çıtırdayarak yanıma geliyordu. Belren bana ikisiyle ilgili her şeyi unutturdu ama şimdi bana doğru geliyorlar ve öfkem kabarıyor. Çırpınıyorum-

ayağa kalkıyorum, baş ağrım şiddetle vurduğunda çok hızlı hareket etmenin bedelini ödüyorum. "*Sen*," diye suçluyorum. "Bana saldırdın."

Kahverengi kafalı olan yüzünde suçlu bir ifadeyle başının arkasını kaşıyor ama kızıl saçlı olan sadece bir omzunu kaldırıyor. "Mecburdum. Emirler."

"Onları tekrar itmeye çalışmamı ister misin?" Belren arkamdan soruyor ve dudaklarımın seğirmesine neden oluyor.

Bir daire çiziyorum, nerede olduğumuzu anlamaya çalışırken bakışlarım boş arazide dönüp duruyor. Dışarısı o kadar karanlık ki her şeyi görmek zor, ama etrafta hiç bina göremiyorum.

"Evet ve daha önce de söylediğim gibi, temizlik gücümüzün bu kadarıyla vurulduğunuzda işler karışır. Bağırsaklarınızı kusmanız son derece normal," diyor Tiom.

Gözlerimi ona dik dik bakarak çeviriyorum. "*Bağırsaklarımı kusmadım*. Sadece küçük bir öğürmeydi," diye savunuyorum, yeniden utanmış hissederek. Aslında... evet. Kusmuğum hemen yanımdaki çimlerin üzerinde küçük bir su birikintisi oluşturmuş.

İğrenç.

Belren'le az önce *bunun* yanında güzel ve dokunaklı bir an yaşadığımıza inanamıyorum.

"Temizleyebilirim!"

Diğer erkek aceleyle yaklaşıp pelerininin cebinden el paspasına benzeyen bir şey çıkarırken gözlerinde bir parıltıyla sıçrıyorum.

Tabii ki yanlarında mini paspaslar taşıyorlar.

Önüne atlayıp yolunu kesiyorum. "Sakın hastamın yanına yaklaşayım deme," diye uyarıyorum onu. Ancak bu kadarına dayanabilirim. Başka birinin benim kusmuğumu temizleyerek güç kazanmasını izlemek zor bir sınır.

"Evet, Irrit. Aşk tanrısının kusmuğuna dokunma," diye böbürleniyor Tiom. "Sen de," diye azarlıyorum, kızıl saçlı kaşlarını çatıyor.

İkisi de homurdanıyor ama Irrit neyse ki temizlik aletini kaldırıp kahverengi pelerininin içine geri koyuyor.

"Bunu almamı ister misin?" Tiom elimdeki mendile doğru başını sallayarak soruyor. Mendili tuttuğumu unutmuştum ama elimde daha da sertleştirdim.

"Hayır. Hayır, yok." Ceplerim yok -tipik olarak- bu yüzden onun yerine bel kemerime sokuyorum.

Ondan yayılan hayal kırıklığı tüm bu olanları daha da rahatsız edici hale getiriyor.

İç çekerek bir an etrafıma bakıyorum, yine de uzaklaşmamaya dikkat ediyorum. Bu fae'lerin arkamdan temizlik yapmaya başlamayacaklarına güvenmiyorum. Belren de aynı şeyi düşünmüş olmalı, çünkü onun şöyle dediğini duyuyorum, "Gözlerini kaldır, seni piç. Yüzüne bak, kusmuğuna değil."

Şövalyeliğin öldüğünü kim söyledi? Yani, öyle ama yine de.

"Neredeyiz biz?" Soruyorum çünkü burayla ilgili bir şeyler tanıdık geliyor ama tam olarak ne olduğunu kestiremiyorum. Bu âlemde o kadar çok adada bulundum ki, özellikle de hava bu kadar karanlıkken bunu söylemek zor.

"Prenses burada kalıyor," diyor Irrit bana. Uh oh.

Belren'le paniklemiş bir bakış paylaşıyorum. "Geri dönmek zorundayım. Burada kalamam."

"Tamamdır," diyor Tiom, biraz kendini beğenmiş bir tavırla. "Prensesi varlığınızdan haberdar ettik bile."

Kendimi Peçe'nin içine atıp buradan defolup gitmeye hazırım ama kanatlarımı karıştırırken birden omuzlarımdaki kayışlardan birinin eksik olduğunu fark ediyorum ve dönüp bakıyorum. "Yayım ve sadağım nerede?" diye soruyorum.

Tiom ellerini sallar. "Oh, merak etmeyin. Aşk tanrısı silahlarınız burada. Siz gider gitmez onları size iade edeceğiz. Biliyor musun, Miur'un evinde tüm oklarının düştüğünden emindim ama buraya geldiğinde şişe gibi doluydu. Bu bir aşk tanrısı şeyi mi? Silahların yeniden mi dolduruluyor?"

Onları aldılar mı?

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Onlar *alet*, silah değil ve tabii ki yeniden doluyorlar, biz amatör değiliz," diye çıkışıyorum.

Bir elimi, kayışın rahatlatıcı ağırlığının genellikle durduğu omzuma doğru sürüklüyorum. Orada olmaması hoşuma gitmiyor. Yanımda olmadığı bir zamanı bile hatırlamıyorum. Bu garip hissettiriyor. Sanki çıplaktım ve elimde olmadan kıpırdanmaya başladım.

Belren işaret ediyor. "Onları şuraya, şu dal yığınının altına saklamışlar."

Gülümseyerek Tiom'a muzaffer bir gülümseme veriyorum ve Belren'in yönlendirdiği yere doğru ilerliyorum. Tiom benimle birlikte koşarak çalılara doğru gitmeye çalışıyor ama ben onu omuzlayarak geçiyorum. Zavallı sadağımı cızırtılı, aşırı büyümüş dalların arasına gömülmüş halde buluyorum ve onu çekip çıkarıyorum, hızla etrafıma sarıyorum ve doğru şekilde konumlandırıyorum.

"Bu daha iyi," diyorum iç çekerek, omzumun üzerinden tüylü oklarıma bakarak. Ama sonra kaşlarımı çatıyorum.

Belren'in benim bir şey söylememe ihtiyacı bile yok, çünkü Tiom'u işaret ediyor.

Fae utangaç bir tavırla geri çekiliyor, ama ben elimi usulca uzatıyorum. Homurdanıyor, sonra parmakları pelerininin altına giriyor ve az önce çalmaya çalıştığı oku çıkarıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum memnun bir nefesle geri koymadan önce. Peçe onun yerine geçebilirdi ama işin prensibi bu.

Irrit Tiom'a bakar ve oldukça yüksek sesle fısıldar. "Bunu yapmasına izin var mı?"

"Kapa çeneni İrrit," diyor bana ters ters bakarak, yanakları saçları kadar kızarmış bir halde. "Seni prensese silahlı götüremeyiz."

"Harika," diye cıvıldadım. "O zaman sanırım şu anda onu göremem. Başka bir zaman gelmem gerekecek." Buradan çıkabilmek için Belren'e doğru dönüyorum ama onu gördüğümde olduğum yerde duruyorum.

Vücudu kaskatı kesildi, sırtı dimdik oldu. "Neyin var?" "Az önce söyledim ya!" Tiom bıkkınlıkla ağlıyor. "Biz alamayız böyle!"

Onu görmezden geliyorum, Belren'in onu alıp götürmek isteyen çekimle mücadelesini izliyorum.

"Nasıl yardımcı olabilirim? Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Sanki beni dinlemiyor bile," diye yakınıyor Tiom arkamdan. "Hiçbir şey," diye soluk soluğa kalan Belren, ellerini karnına götürdü. "Bu değil... Bir şeyler farklı."

"Nasıl farklı?"

Bana cevap vermek yerine elime uzanıyor. Hemen veriyorum ve parmaklarımız iç içe geçtiğinde gözleri rahatlayarak kapanıyor. O

Beni sıkıca kavrıyor, sanki onun uçup gitmesini engelleyen bir bağmışım gibi. "Böylesi daha iyi. Aksi takdirde iki farklı yöne çekiliyormuşum gibi hissediyorum," diyor kısık sesle. "Sakın bırakma."

Elini sıktım. "Sıkmayacağım."

"Prensesi dinlesen iyi olur," diye tersliyor Tiom, belli ki hâlâ onunla konuştuğumu sanıyor. "Çünkü işte geliyor."

Kaşlarımı birleştirip topuklarımın üzerinde dönerek karanlık havanın önümüzde dalgalanmasını izliyorum. Sanki şeffaf perdeler geri çekiliyor, manzara tamamen değişene kadar değişiyor. Boş bir çim alandan başka bir şey olmayan yer şimdi ipliksi bir orman.

"Ne..."

Tiom, sesinde gururlu bir huşu ile, "Prenses az önce buranın üzerindeki büyüyü kaldırdı," diyor.

Kollarımdaki tüyler büyünün etkisiyle diken diken oluyor, o kadar yoğun ki neredeyse tadını alabiliyorum. Gözlerimi kısarak seyrek ağaçlara bakıyorum, sonra bakışlarım bize doğru yürüyen, yanında iki muhafız olan bir figüre odaklanıyor.

Irrit ve Tiom etrafımda dolaşıp eğilerek selam veriyorlar. "Prenses Soora."

Soluk ay ışığı lavanta rengi tenini aydınlatırken, gölgeli figürün önümde durmasını ağzım açık izliyorum. Kulakları sivri, gözleri iri, mor saçları süslü bir başlıkla toplanmış, yüksek yakalı sade elbisesine uyuyor.

Tekrar yüzüne baktığımda, gülümsemesinin ucunun kaybolduğunu, iri gözlerinin bana dikildiğini görüyorum. "Sen Emelle değilsin."

Tiom'a kendini beğenmiş bir bakış fırlatıyorum ki "ben demiştim" bakışının tüm etkisini görsün. Bu konuda oldukça iyiyimdir.

Yüzü kıpkırmızı kesilen İrrit'le birlikte doğruldular. "Özür dileriz Prenses. O bir aşk tanrısı ve biz düşündük ki..." Sözleri yarım kaldı. "Bunun o olmadığına emin misiniz?"

Soora erkeklere nazik bir gülümseme atıyor. "Eminim ve sorun değil.

Onu getirdiğiniz için teşekkür ederim. O gerçekten de bir aşk tanrısı."

Erkeklerden bir çift rahatlamış iç çekiş duyulur. "O zaman sizi yalnız bırakalım."

"Evet, teşekkür ederim," diyor Soora.

"Ondan alamadığımız silahları var!" Irrit arıyor, beni ispiyonluyor.

Kafamı çeviriyorum. "Onlar *alet*!" Dürüst olmak gerekirse, sanki kimse aşk acısının nüanslarını anlamıyor. Sana aşkla vurduğumuzda, biraz acıtması gerekir. Gerçek olduğunu böyle anlarsın.

İrrit ve Tiom, muhtemelen prensesin cazibesinin sınırları dışına çıktıkları için gözden kaybolurlar.

Prenses ve iki muhafızıyla yalnız kaldığım için sinirlerim zıplıyor. Belren hâlâ kaskatı ve titreyerek yanımda duruyor ama prenses bana bakarken sıkıca tutuşu beni rahatlatıyor. Kalbim o kadar sert atıyor ki şakaklarımda hissediyorum ve tek düşünebildiğim, ya bu onu tetikliyorsa? Ya bu gerçekten onun bitmemiş işiyse?

Yine de Peçe'ye girme riskini göze alamam, hele ki şimdi ona dokunmama ihtiyacı varken. Eğer elimi tutmak onu bir şekilde topraklamaya yardımcı oluyorsa, o zaman cisimsizleşip onu kaybetme riskini göze alamam.

Soora bana bakmaya devam ediyor, ifadesi hiçbir şey ele vermiyor.

Mevcut durumla ilgili hiçbir şey ideal değil ama bununla başa çıkabilirim. Etmek zorundayım.

"Oh!" diye sesleniyor Irrit, bedensiz sesi beni ürkütüyor. "Ve bir cinayet çılgınlığı hakkında bir şeylerden bahsetti! Buna d i k k a t etmek isteyebilirsin!"

Tabii ya. *Tabii ki* bunu şimdi söyleyecekti, pislik.

Belren şu anki durumunda olmasaydı muhtemelen bunun komik olduğunu düşünürdü.

Soora'nın ametist gözleri bana dikildi ve kel kafalı bir ocak muhafızı öne çıktı. "Gidelim," diyor huysuzca, siyah lüleleri çenesinde sallanıyor.

Kolumu kabaca kavradı ve beni ürkütücü, yetersiz ormanın içine doğru çekmeye başladı. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen itilip kakılmayı hak etmiştim.

BÖLÜM 28

LEX

Bir zamanlar öldürmeye yemin ettiğim eski bir prenses tarafından inceltilmiş bir ormana götürülmeyi hiç beklemiyordum ama işte buradayız.

Yürüyüş biraz garip, muhafız kolumu sürekli kavrıyor, ben de diğer elimle Belren'in buz gibi avucunu tutuyorum. Tökezleyerek ilerliyor, yüzünde mesafeli ve acılı bir ifade var. Şu anda ne kadar farkında olduğundan bile emin değilim.

Birkaç dakika sonra, seyrek ağaçların ortasında, incecik çamların arasına sıkışmış bir eve ulaşıyoruz. Oldukça hüzünlü görünen orman bir yana, yapının kendisi de bir evden çok saraya benziyor. Uzunluğunun eksikliğini üç katlı yüksekliğiyle kapatıyor. Yüzü kaba taştan yapılmış ama karanlıkta bile mükemmel bir şekilde cilalanmış olduğunu görebiliyorum. Pencereler de parlak ve iz bırakmıyor ve ön kapıya giderken yanından geçtiğimiz tertemiz bir çit bahçesi var.

İkinci muhafız kapıyı açıp Soora'nın içeri girmesine izin veriyor, ben de hemen ardından Belren'i arkamdan sürükleyerek içeri giriyorum. Girişi incelerken kaşlarım havaya kalktı. İki yandaki merdivenler bir yana, oda sadece renk seçimiyle dikkat çekiyor.

Her yerde mor var. Lavanta, erik, leylak rengi, patlıcan ve aradaki her ton. Önünden geçtiğimiz her düz yüzeyde menekşe buketleriyle dolu kristal vazolar da var.

Wyndice'lerin aile renklerinin mor olduğunu ve sig- il'in menekşe rengi olduğunu biliyordum ama yine de bu iç dekorasyon seçimi çok cesur.

Bunu onun da görüp görmediğini anlamak için Belren'e bakıyorum ama yüzünü buruşturması midemi bulandırıyor. "Sen iyi misin?" Fısıldıyorum.

Başıyla kısa bir selam veriyor ama bu ikimizi de ikna etmiyor. Mücadele ediyor, sanki içsel bir savaş veriyor ve etrafımızda olup bitenlerin tam olarak farkında değilmiş gibi görünüyor. Elini biraz daha sıkıyorum.

Beni bir oturma odasına götürdüler -döşemeler, halılar ve perdeler, hepsi temiz- ve Soora iki muhafıza doğru döndü. "Bizi yalnız bırakabilirsiniz, teşekkürler."

Kolumu tutan kişi bırakmıyor. Onun yerine sadağımın kayışını omzumdan çekmeye başlıyor. "Hey!" diyorum, onu uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Silah alamazsın," diye hırlıyor bana.

"Sorun yok," diye araya giriyor Soora ve ikimiz de donup kalıyoruz. Yayıma sıkılmış bir bakış attı. "Endişelenmiyorum."

"Ama Prenses-"

Soora ona küçümseyici bir el sallıyor. "Ben birkaç oktan çok daha güçlüyüm Werenz. Ayrıca," diyor bana doğru bakarak, "hiçbir şey denemeyeceksin, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

Gardiyan ikna olmuş görünmüyor. "Mur- der hakkında ne diyordun?" Gözlerini dikmiş bakıyor, kirpiklerinden kopan kıvırcıklar kaşlarının arasına sıkışıyor.

Soora bu sefer müdahale etmiyor. Bunun yerine, pelüş mor sandalyelerden birine oturuyor, ayak bileklerini çaprazlıyor ve ellerini kucağında tutarak asil bir şekilde beni izliyor.

"Şey... bu... bu komik bir hikaye, gerçekten."

Tek bir kaşını kaldırıyor. "Hmm. Werenz'in pek espri anlayışı yok."

Bekçiye ihtiyatla bakıyorum. O da kaşlarını çatıyor.

"Gerçekten aşık olman gerekiyor," diyorum ona sertçe. Bana etkilenmemiş bir bakış atıyor.

"Pardon?"

"Bu doğru. Yalnızlığını hissedebiliyorum, biliyorsun. Eşini bulduğunda aşkta harika olursun. Sana yardım edebilirim."

Soora, "Lütfen muhafızıma rüşvet vermeye çalışmaktan kaçının," diyor. Başımı çeviriyorum. "Bu bir rüşvet değildi."

İkna olmuş görünmüyor ve şimdi muhafız eskisinden daha da düşmanca görünüyor. Bana bakmaya devam ettiklerinde sonunda nefesimi bırakıyorum. "Cinayet hikâyesi konusunda bana inanmayacaksınız."

"Yine de anlat bana. Neden burada olduğunuzdan ve neden Emelle olduğunuzu iddia ettiğinizden başlayın."

Çok saldırgan. Muhtemelen eskiden prenses olduğu içindir.

"Emelle olayı bir kazaydı. İlk başta. Ama ben de seni arıyordum, o yüzden öylece kabul ettim."

"Neden beni arıyordun?" Bu işin zor

kısmı.

"Şey... aslında kocanızın öldüğü gün oradaydım."

Soora kıllanıyor ve ilk kez gözlerinin derinliklerinde gerçek bir duygu görüyorum. Bu yas değil. Öfke. "O benim kocam değil," diye tersliyor.

Belli ki bu ikisi arasında aşk yok.

"Prens Elphar," diye düzeltiyorum. "Emelle'e saldırmaya çalıştı ama benim o olduğumu düşündü, bu yüzden gücü bana yöneldi ve..." Belren'e bir bakış atıyorum ve sonunda bana baktığını, gözlerindeki bulanıklığı kırpıştırdığını görünce midem bulanıyor. Omuzları çökmüş, tüm duruşu bir at tarafından tekmelenmiş gibi görünüyor, ama en azından tekrar farkında gibi görünüyor.

"Boynuzlu Kanca'nın önüne atladığı kişi sensin."

Bakışlarım Soora'ya dönüyor. "Bunu biliyor muydun?"

"Elbette bunu biliyorum," diye kısaca yanıtlıyor. "Bunu neden yaptı?" Soora bana bir bakış fırlatıyor. "Neden sen?"

Sesine yayılan öfke beni şaşkına çevirdi. "Umm..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor ama sonra Belren'in elimi sıktığını hissediyorum.

"Prenses bu mu?" diye soruyor şüpheyle.

Konuşacak kadar iyi hissetmesi beni rahatlatıyor. Başımı hafifçe sallamadan önce ona bir bakış fırlatıyorum. Bu hareketle ne kadar dikkat çekmemeye çalışsam da Soora'nın gözleri bana dikildi ve bakışları Belren'in elini tutan ele kaydı. Muhtemelen ne kadar tuhaf göründüğünü düşünmedim bile.

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum," diye yanıtlıyorum onu.

"Yalancı," diyor Belren alaycı bir şekilde, ama sesindeki gerginliği duyabiliyorum - çekimi inkâr etmenin ona verdiği zararı hissedebiliyorum. Bu kadar kötüleşmesi beni endişelendiriyor. Önceden bunu saklamakta iyiydi ama belli ki artık saklayamayacağı bir noktaya geldi. Elbette, pisliği temizlendiğinde ortadan kaybolmadı, ama belki de gerginliğin yerleşmesi biraz zaman aldı.

"Ona gerçeği söyle Pinky," diyor Belren yorgun bir sesle, başparmağını elimin arkasında gezdirerek. "Ona bunun bir hayaletin bir aşk tanrısına aşık olması gerektiği için olduğunu söyle."

Nefesim kesiliyor ve kanatlarım havalanıyor.

Elimde olmadan ona bakıyorum, gözlerimiz kilitleniyor. Bir an için, burada, aşırı mor bir odada, şüpheli bir eski sevgiliyle birlikte değiliz. Onun yerine, sadece ikimiz varız, dünyanın geri kalanı kaybolup gitmiş. Ta ki o dünya tekrar içeri girene kadar.

"Neye bakıyorsun sen?" Soora soruyor ve beni o anın dışına çıkarıyor.

"Hiçbir şey," diyorum çabucak, bakışlarımı tekrar ona çevirerek.

İkna olmuş görünmüyor, gözleri benim baktığım yere kayıyor. Garip el tutuşumu örtbas etmeye çalışarak şezlonga doğru yürüyorum ve Belren'le birlikte yanıma oturuyorum, böylece ellerimizi bacağımın yanına koyabiliyorum. Kel muhafızın hâlâ kapının yanında durduğu gerçeğini gözden kaçırmadım, belli ki onunla yalnız kalmama güvenmiyordu.

"Yani Boynuzlu Kanca'nın neden önüne atladığını bilmiyor musun?" Soora tekrar soruyor, ses tonunda yoğun bir şüphe var.

Belren bana dikkatle bakıyor. "Aşk tanrısı-hayalet kısmını söylemeyeceksin, değil mi?" diye soruyor. "Pekâlâ, o zaman ona harika bir kıçın olduğunu ve onu kaybetmenin utanç verici olacağını düşündüğüm için olduğunu söyle."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Sadece iyi davranıyor muydu?" Bunun yerine yüksek sesle teklif ediyorum, çünkü eski ya da başka türlü bir prensese *kıç* kelimesini söyleme ihtimalim sıfır. Özellikle de söz konusu kıç benimki ise.

Soora alay ediyor. "Boynuzlu Kanca *iyi* olmak için bir şeyler yapmazdı. O kurnaz bir hırsız ve usta bir iz sürücüydü. Doğası gereği fedakâr değildi."

Belren başını eğiyor. "Kulağa doğru geliyor."

"Onu iyi tanır mıydınız?" Ona soruyorum, çünkü Emelle'in bana aktardığı şeyler dışında ilişkilerinin tüm ayrıntılarını bilmiyorum, ki bu da çok fazla değildi.

"Bir süre için onu herkesten daha iyi tanıdım."

Bu beni şaşırttı. Görünüşe göre Belren'i de şaşırtmış çünkü öne doğru oturmuş, kafasını eğmiş. "Kahretsin. Onu becerdim mi?"

Ne oldu? Hayır. Soora kız kardeşiyle birlikteydi. İkisi de birlikte olamazdı... Değil *mi*?

Midem sıkışıyor ve zihnimde hemen Belren'in onunla birlikte olduğu bir görüntü canlanıyor. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Elini o kadar sert sıkıyorum ki tırnaklarım derisine batıyor. Bana daralmış bir bakış attığında duruyorum. Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor.

"İkinizin arasında hiç romantik bir ilişki oldu mu?"

Soora'nın kaşları birbirine yaklaşıyor ve aralarında zarif bir çizgi oluşuyor. "Belren ve ben mi?" diye soruyor kuşkuyla, sonra bir şekilde hem müzikal hem de biraz argo bir kahkaha atıyor. "Tabii ki hayır. Onu kız kardeşi Benicia sayesinde iyi tanıyorum."

"Doğru, tabii ki," diyorum, rahatlamış bir iç çekişi zar zor bastırarak.

Soora ismi söyler söylemez Belren'in tüm vücudu dikleşiyor ve eli bir tahta kadar sertleşiyor. Dudakları kıpırdıyor ve ismi nefesinin altında tekrarladığını duyuyorum. "Benicia."

Ona gergin bir bakış attım.

"Benicia," diyor tekrar, kaşları derin düşüncelerle çatılıyor, eli dalgın bir şekilde karnına gidiyor. "O kayıptı."

Hatırlıyor mu?

Yanında kaskatı kesiliyorum, yüz ifadesine yerleşen o uzak bakışı, gözlerindeki sıkıntıyı izliyorum.

Başını kendine doğru sallıyor. "Onu bulamadım," diyor, bu kez sesi daha yüksek. "Her zaman her *şeyi* bulabilirdim ama onu bulamadım. Kendi lanet kız kardeşimi."

Dehşet patlamalar halinde geliyor, damarlarımda sıcak ve soğuk bir şekilde patlıyor. Bu hiç iyi değil. Onu zorlamamak, herhangi bir şeyi tetiklememek için çok uğraştım ve-

"Benicia kaçtı. *Onun* yüzünden," diye çıkışıyor Belren, parmağını prensese doğru uzatarak. "Evlendiğinde kız kardeşimin kalbini kırdı.

Prens. Hatırlıyorum. Bunu hatırlıyorum."

Uh oh.

"Neler oluyor?" Soora araya giriyor, gözleri etrafımda dolaşırken ses tonunda şaşkın bir kızgınlık var. Belren'in varlığını gizleme konusunda pek de iyi bir iş çıkaramıyorum.

Cevap vermediğimde "Hemen söyle," diyor. Teknik olarak artık bir taç takmıyor olması önemli değil, onun komutanlığı saf bir kraliyet.

"Şey..."

Tereddüt ettiğimde, Soora'nın muhafızı arkamdan geldi, yüzü taş kesilmişti. "Derhal prensese cevap ver."

Ses tonundaki hırçınlık yeterince sert ama koluma uzandığında, bu tehditkâr hareket hiç de iyi gitmiyor. Hem de hiç.

Göz açıp kapayıncaya kadar Belren hırlayarak ayağa kalktı ve saldırmaya hazırlandı. Ben onu durduramadan elini benimkinden çekti ve ben ayağa fırladığımda Belren çoktan dönmüş ve ellerini havaya kaldırarak havada itme hareketi yapmaya başlamıştı.

Her nasılsa, ona dokunmadan bile, Belren Werenz'i omzu duvara çarpana kadar geriye uçurmayı başarıyor. Ben iri gözlerle izlerken Belren onu parçalamaya hazırmış gibi dişlerini gösteriyor. "*Sakın ona dokunma!*" diye haykırıyor.

"Bu da ne...?" Muhafız çılgınca dönüyor, gözleri çılgına dönmüş. "O da neydi öyle? Bunu nasıl yaptın?"

"Az önce ne oldu?" Soora ayağa kalkarken soruyor.

Werenz suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "Üzerimde bir çeşit güç kullandı! O telekinetik!"

Hem o hem de Soora bakışlarıyla beni yerime mıhlıyorlar ama ben başımı sallıyorum. "Ben yapmadım!"

Soora'nın gözleri çalkantılı bir hal alıyor ve büyünün çıtırtısının havayı lekelediğini hissediyorum. "Bir şeyler oluyor ve ben bunun ne olduğunu *hemen* öğrenmek istiyorum."

Vay canına. Sesi böyle yükseldiğinde gerçekten çok korkutucu olabiliyor.

"Bu Belren," diye geveledim, ondan gardiyana bakarak. "Seni iten kişi o. O koruyucu."

Soora geri çekiliyor, mor gözleri parlıyor. "*Affedersiniz?*"

Temkinli bir şekilde başımı salladım. "İnanması zor biliyorum ama hayaleti beni buldu ve sanırım sen de onun yarım kalan işi olabilirsin."

Bana bakıyor.

Ve biraz daha bakar.

Oda o kadar sessizleşiyor ki nefesim kesiliyor. "Bu doğru,"

diye devam ediyorum. "Biz de seni arıyorduk."

O hiçbir şey söylememeye devam edince ellerim birbirine dolanıyor, sinirlerim tepeme çıkıyor. Uçup gidip Sevgi'yle birilerini vurup sinirlerimi yatıştırmayı çok isterdim ama muhafızın oklarıma bakıp durduğunu düşünürsek, muhtemelen şu anda elime alabileceğim en iyi şey onlar değil.

Sonunda Soora sessizliği bozar. "Belren telekinetikti," diyor sessizce, neredeyse kendi kendine.

"Vay canına, etkileyiciyim," diye şaka yapıyor Belren ama sesi gergin. Sonra da "Neden Belren'in yarım kalan işi ben olayım ki?" diye soruyor.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Oh. Şey, bilirsin işte. Sadece ona ihanet ettiğim ve tüm o isyan olayı için."

Kulağa kötü mü geldi? Kötü gelmemesi için uğraştım.

Dudakları birbirine o kadar sıkı kenetleniyor ki mor renk hemen akıp gidiyor. "Benicia'yı kurtarmak için yapmam gerekeni yaptım. Eninde sonunda, düşünecek zamanı olduğunda bunu anlayacaktı."

Belren'e bakarak bunu bir şekilde doğrulayıp doğrulayamayacağımı görmeye çalışıyorum ama ona baktığımda sorum boğazımda düğümleniyor.

Tüm vücudu solgunlaşmış ve cansızlaşmıştır. Işıltısını kaybetmiş, sahip olmayı başardığı sağlamlığı yitirmiş. Kaşları çatılmış, ama bu kez düşünceli değil, acı içinde.

Aceleyle yanına gidip onu tekrar tutmaya çalışıyorum ama elim tam içinden geçiyor ve midem bulanıyor. "Belren?"

Ondan ruhunun derinliklerinden kopup gelmiş gibi görünen bir ses geliyor ve bakışlarında daha önce olmayan bir şey parıldıyor. "Buradayız."

Kaşlarımı çatarak, "Nerede?" diye sordum.

Dik eli karnının siluetine bastırıyor. "Çekim. Bu farklı bir şey. O... *burada*."

Soora'ya döndüğümde göğsümde bir önsezi duygusu kıvrılıyor. "Tam olarak neredeyiz?" Dikkatlice soruyorum.

Werenz cesaretini topluyor ve hırlıyor, "Bu ifşa edilmemeli."

Ama Soora elini kaldırıyor. "Sorun yok," diyor ona, hâlâ bana bakarak.

"Buradayız, değil mi?" Onunla Belren'in arasına bakarak devam ediyorum. "Belren'in ölüm yerindeyiz."

Hayalet Adası.

Belki de bu yüzden elimi bıraktığında ortadan kaybolmadı?

"Bunu nereden biliyorsun?" Soora soruyor ama muhafız gibi kızgın ya da şüpheci değil. Onun yerine, neredeyse umutlu görünüyor.

Bakışlarının odanın içinde gezinip durması bana inanmak istediğini düşündürüyor.

"Bu iyi bir şey, değil mi?" Belren'e soruyorum. "Buraya geri döndük, bu yüzden çekim daha iyi, değil mi?"

Ama beni dehşete düşürerek başını sallıyor. "Çekim *daha güçlü*. Daha yoğun," diye homurdanıyor. Eğer cisimsiz olmasaydı, ter içinde kalacağını ve yüzünün gerginlikten kızaracağını hissediyorum.

"Tam olarak öldüğün yere geri dönmemiz gerekiyor," diyorum kararlı bir şekilde, buradan çıkıp onu gitmesi gereken yere götürmeye hazırım.

"Hayır..." Belren başını dalgınca sallayarak cevap verir. "Sorun bu değil. Her zaman bir çekim vardı, sanki orada kalıp bir şeyler bulmam gerekiyordu ve bu şimdi daha güçlü."

Kaşlarımı indiriyorum ve yüzünü buruşturduğunu gördüğümde onu buraya sabitlemek için tekrar elini tutmaya çalışıyorum ama yine de işe yaramıyor. "Sana dokunamam..." Bir kez daha deniyorum ama hiçbir şey değişmiyor ve bu sefer engelleyenin ben olduğumu sanmıyorum. "Neler olduğunu bilmiyorum," diyorum artan bir endişeyle. "Sence burada prensesle birlikte olmaktan mı kaynaklanıyor? Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?"

Biçiminin bu kadar soluk görünmesi korkumun artmasına neden oluyor. "Bu kadar yeter," diye tıslıyor Soora aniden ve irkilmeme neden oluyor. "Bel-

Ren bir hayalet değil. Yalan söylemeyi ve rol yapmayı bırak."

Vay canına. Tamam. Birini yalancılıkla suçlamak çok kaba bir davranış.

"Doğruyu söylüyorum," diye karşılık veriyorum. "Yanlış giden bir şeyler var. Zaten Hayalet Adası'ndayız, sen onun bitmemiş işisin ve o hâlâ acı çekiyor." Aklıma bir fikir geliyor ve Belren'e gergin bir bakış atıyorum. "Kahretsin. Gerçekten bunu yapmam gerekiyor mu... bilirsin." Sesimi fısıltıya düşürüyorum. "Rhymes with *herder free*?"

Werenz'in gözleri büyüdü. "Az önce gözümün önünde prensesi öldürmek istediğini açıkça itiraf mı ettin?"

Yüzümü buruşturuyorum. Haklısın. Muhtemelen farklı bir kod terimi bulmalıydım.

Muhafız bana doğru hamle yapıyor, kılıcını çekiyor, aynı anda ben de Belren'in önünde savunmaya yönelik bir adım atıyorum. Nedenini bilmiyorum ama benim de koruyucu bir yanım var gibi görünüyor.

"Kendimi savunmak için," diyorum ellerimi kaldırarak. "Belren'in öldüğü yeri bulduğumda o anın sıcaklığıyla cinayetten bahsettim çünkü üzgündüm. Bunu söylediğimde gerçekten ortaya çıktığında herkes kadar ben de şaşırdım. Ama çok istekli görünüyordu ve ben de onu yanımda tutmak istedim. Eğer gerçekten ihtiyacı varsa ben kimim ki yarım kalmış bir işe karşı çıkayım?"

İşte. Bu kulağa mantıklı geliyor. "Muhafızlar!" diye bağırıyor muhafız. Gereksiz görünüyor, ama tamam.

İki kişi daha odaya daldı. Werenz, Soora'nın önüne geçerken "Tutun onu," diye homurdanıyor. Sanırım benden hoşlanmadığını varsaymak yanlış olmaz.

Yayımı savuruyorum ve kılıçlarını çekmelerinden daha hızlı bir şekilde bir ok atarak ikisinin de kayarak durmasını sağlıyorum.

"Bunun için üzgünüm," demek için acele ediyorum Soora'ya, çünkü biliyorsunuz, oku ona doğrultuyorum. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu olaydan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Belki de bu, birinin evine gelip onu öldürmekle tehdit ettiği ilk sefer değildir? Daha sonra araştırılacak bir şey.

"Aslında seni öldürmek istemiyorum. Bu daha çok Belren'in benim için ölmesini ve varlığımı yaralamasını atlatabilmek için bulduğum bir yapılacaklar listesi şeyiydi."

"Çok hoş," diyor Soora kuru bir sesle.

Muhafızlar aramıza bakıyor, ısırmak için bekleyen kurtlar gibi gerginler. Soora bir el hareketiyle onları yerlerinde tutuyor ve etrafında bir tür bariyer parıldarken havaya keskin bir büyü yayıldığını hissediyorum.

Soora muhafızlara kayıtsızca, "Silahı işe yaramaz," diyor. "Bizi yalnız bırakın."

Werenz'in yüzü kızarır. "Ama-"

"Bizi yalnız bırakın," diye tekrarlıyor, ses tonu tartışmaya hiç yer bırakmıyor. "Biz kadınlar özel bir sohbet yapacağız."

Prenseslerini yalnız bıraktıkları için mutsuz oldukları her hallerinden belli olan üçü odadan çıkıp gidiyorlar. Kapı kapanır kapanmaz yayımı indiriyorum ve oku sadağıma geri koyuyorum. "Tekrar özür dilerim. Aslında sana ateş etmeyecektim." Belren istemediği sürece, en azından denemek zorundaydım.

"Biliyorum," diye cevaplıyor Soora soğukkanlılıkla. En ufak bir tehdit altında görünmemesi beni biraz rahatsız ediyor.

"Yine de yapabilirdim."

Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Hayır."

Burnumu kırıştırıp mantıklı kıyafetlerime ve ayakkabılarıma bakıyorum. "Bir katile benzemiyor muyum?"

"Sen bir katil değilsin," diye yanıtlıyor Soora kolayca. "Yine de çok iyi nişan alıyor gibi görünüyorsun."

Kanatlarım bunun üzerine canlandı. "Teşekkür ederim. Aslında tüm cupidity arasında doğruluk konusunda birinci oldum."

"Çok etkileyici."

Gerçekten etkilendi mi yoksa benimle biraz alay mı ediyor anlayamıyorum. İkincisi olabilir.

"Merak etme," diye mırıldanıyor Belren arkamdan, sesi boğuk. "Benim gibi senin tam şiddet potansiyelini görmedi. İçinde olduğunu biliyorum."

"İyi misin?"

"İyi," diye yanıtlıyor ama ne sesi ne de görüntüsü öyle.

"İyi değilsin. Bana ne yapacağımı söyle," diye yalvarıyorum, bu çaresizlik hissinden nefret ederek. "Sanırım gerçekten ihtiyacın olursa ona bir ok atabilirim. Muhtemelen. Umarım." Şimdi durum ortada olduğuna göre, bu konuda biraz alıngan hissediyorum.

Belren'e o kadar odaklanmışım ki Soora'nın yanıma kadar geldiğini fark etmiyorum bile. "Doğruyu söylüyorsun, değil mi aşk tanrısı?"

"Ben Lex. Ve eğer Belren'in hayalet olduğundan bahsediyorsanız, evet öyleyim."

Soora uzun bir süre bana bakıyor, bakışları değerlendiriyor ve anlamlandırıyor. Sonunda başını salladı. "Eğer Belren gerçekten buradaysa ve bir hayaletse, o zaman yarım kalan işi benimle olmaz."

"Olmaz mı?"

Başını sallıyor ve bir an için gözlerinin Belren'e takıldığını düşünüyorum, sanki onun nerede olduğunu hissedebiliyormuş gibi.

"Hayır. Belren her şeyi ve herkesi bulabilirdi. Ama kız kardeşi kaybolduğunda onun izini bulamadı. Bu başarısız olduğu tek zamandı ve bundan nefret ediyordu. Bu onu yiyip bitiriyordu. Sonunda onu gördüğünde artık çok geçti ve onu tekrar bulamadan öldü."

Yanımda, Belren hareketsiz kaldı ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. "Ne diyorsun sen?"

Soora'nın mor gözleri bana kilitlendi. "Onun bitmemiş işi benimle değil. Kız kardeşini bulmakla ilgili."

Nefesimi içime çekiyorum, çünkü daha ağzından bir kelime bile çıkmadan ne söyleyeceğini biliyorum.

"Benicia burada. Onun öldüğü adada yaşıyoruz."

BÖLÜM 29

BELREN

Tinanılmaz.

Daha önce güçlü olduğunu düşünmüştüm ve öyleydi, ama bir şey farklı. Lex'le birlikte buraya çekilir çekilmez farkı hissettim ama bunun portal yüzünden olduğunu düşünmüştüm.

Portal değil; bu artık çok açık.

Burada bulunduğum süre uzadıkça bir şeylerin değiştiği daha da belirginleşiyor. Zamanın tükenmekte olduğunu hissediyorum.

İlk başlarda Lex'in beni topraklamasıyla onu uzak tutabiliyordum ama şimdi...

Bu her şeyi kapsayan *çekim* ısrarcı. Lex'in dokunuşu olmadan, sürükleniyorum. Görünmez gelgit beni sürükleyip götürmek istiyor ve nedense Lex artık bana dokunamıyor. Bu sefer, sanırım benim yüzümden.

Solmakta olduğum gerçeğini kabul etmek istemiyorum, ancak vücudumun yarı saydam ve donuk bir hal aldığını ben bile görebiliyorum.

İçimde gerçek bir korku kaynıyor.

Ama sonra kız kardeşimin adı prensesin dudaklarından tekrar döküldüğünde, içimden bir elektrik şimşeği gibi bir sarsıntı geçiyor.

Benicia.

Sonra prensesin sözlerinin geri kalanı zihnimden süzülüyor ve gözlerim kocaman açılıyor. "O *burada* mı?" Soora'nın beni duyamadığını biliyorum ama Lex duyabiliyor ve bununla birlikte sesimin ne kadar kısık olduğunu, konuşmak için ne kadar mücadele ettiğimi de duyabiliyor.

Kız kardeşimin parçaları aklıma geliyor. Yüzünü tam olarak hayal edemiyorum ama onu bulmak için duyduğum şiddetli kararlılığı hatırlayabiliyorum. Bir de bulamadığım için duyduğum suçluluk.

"Nerede o?" diye soruyorum. Diye soruyorum, ama soru dudaklarımdan dökülür dökülmez, içimden bir sarsıntı daha geçiyor ve doğaüstü bir farkındalık beni aniden çarpıyor. "Soora'nın cazibe gücü," diye fısıldıyorum kısık sesle. "Onu saklıyordu."

Lex bana endişeli bir bakış attı. "Neyi saklıyorsun?"

"Ölüm yerime çekilmiyordum. Çekiliyordum ama Soora'nın büyüsü beni engelliyordu."

Ayaklarımın üzerinde sendeliyorum, sanki biri göbeğime bir ip dolamış ve beni ileri doğru çekiyor.

"Belren!" Lex beni yakalamaya çalışacakmış gibi öne doğru geliyor ama bedenlerimiz birbirinin içinden geçiyor.

"Her şey yolunda," diye onu temin ettim. Ve öyle de oldu.

Her şey yerli yerine oturuyor ve ruhumu sessiz ve sakin bir şey kaplıyor. Sanki ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyormuşum gibi. Daha hareketin farkına bile varmadan ileriye doğru yürüyorum. Çekime karşı koymak yerine, onun beni yönlendirmesine izin veriyorum. *Yapmam gereken şey bu.*

Sahip olduğum his, geçmiş yaşamımdan eksik bir yapboz parçası daha ekliyor. Bu daha derin sezgi, eskiden edindiğim bir şeydi. Nereye gideceğimi bilirdim ve bir şeylerin izini sürerken içgüdülerimi takip ederdim. Belki de bir çeşit altıncı histi, ama şimdi bunu hissetmek beni daha çok *kendim* gibi hissettiriyor.

Görünmez bir güç tarafından ileri doğru çekiliyorum, ayakkabılarımın tabanları ben ilerledikçe yere batıyor. Yerden tavana kadar sarkan kalın peçe perdelere geldiğimde duruyorum.

Lex'in arkamdan bir şeyler söylediğini duyduğumu sanıyorum ama kulaklarımda çınlayan tiz bir uğultu sesi neredeyse bastırıyor. Duymak için zorlandığım uzun zamandır unutulmuş bir şarkı gibi.

Sadece yaklaşmam gerek.

Hiç tereddüt etmeden perdelere doğru adım atıyorum ve duvardan içeri giriyorum. Karanlık alana girdiğimde bunun bir duvar değil, gizli bir kapı olduğunu fark ediyorum. Adrenalin gibi bir şey ve neredeyse zayıflatıcı bir umutla adımlarımı hızlandırarak ilerliyorum.

Duvarın içinden yukarı, yukarı ve yukarı çıkan bir dizi merdiven var. Gerçekten yürüyor muyum yoksa yukarı doğru mu süzülüyorum emin değilim, ama her iki şekilde de en tepedeki başka bir kapalı kapıya ulaşıyorum.

Sanırım Lex'in aşağıda bana seslendiğini duyuyorum, ama artık geri dönemem. Duramıyorum. Çekiş çok ısrarcı, bulma dürtüsü çok güçlü.

Bilmek zorundayım.

İçeri girmek için kendimi zorlayarak kapıdan içeri giriyorum ve gözlerim anında manzarayı algılıyor. Oda dairesel, kirişlerin hepsi tavanda aynı orta noktada buluşuyor. Evin geri kalanındaki mor karışımının aksine, bu oda kahverengiler ve kremlerle kaplı. Tek bir hareketle kürk halıyı ve pelüş yatağı inceliyorum, sonra tüm farkındalığım koltuğun üzerinde oturan gölgeli figüre takılıyor.

Eğer kaybedecek nefesim olsaydı, boğazıma takılırdı. Karanlıkta fener ya da teneke kutu olmadan oturuyor olsa da-

ışığında, oturduğu büyük pencereden giren ay ışığı, teninin gümüşi parlaklığını ve başının etrafında geriye doğru kıvrılan koyu renkli boynuzlarını görmemi sağlıyor. Beyaz saçları kısacık kesilmiş, kulaklarının tepesine ancak değiyor. Güve kanatlarını andıran bir çift narin kanat sırtında birbirine kenetlenmiş, her birinin ortasında tek bir göz var.

"Benicia."

Onun adı dudaklarımdan eski fae tanrılarına bir dua gibi dökülüyor. Ve çekim aniden *kayboldu.*

Bu ana kadar gücün ne kadar sabit, ne kadar güçlü olduğunu fark etmemiştim.

Soora haklıydı.

Prenses asla benim bitmemiş işim olmadı. Ölüm yerime çekilmiyordum. *Buraya* yönlendiriliyordum. Sonunda kardeşimi bulmak için.

Hayatta yapamadığımı ölümde yapmak için.

Beni duymamalı. Hayaleti gören benmişim gibi burada durduğumu bilmemeli. Duymamalı, ama adını söylediğimde kız kardeşimin omurgası aniden sertleşiyor ve başı dönüyor.

Odanın etrafına çılgınca bakarken parlayan gri gözleri kocaman. "Kim var orada?"

Bir an için şoka giriyorum, zihnim onun hakkında unuttuğum her şeyin boşluklarını doldurmaya çalışırken, bir anda sesime tepki verdiğini fark ediyor.

İleriye doğru belirsiz bir adım atıyorum. "Benicia, beni duyabiliyor musun?"

Bu sefer ayağa fırlıyor, kafasını sağa sola savuruyor. Beni duymuş olabilir - ya da en azından *bir* şey *duymuş olabilir* - *ama* nerede olduğumu bilmiyor, gözlerinin odanın her yerine atladığını düşünüyor.

Arkamdaki kapı açılıyor ve Soora ile Lex içeri giriyor. Aşk tanrım beni görür görmez yüzüne bir rahatlama yayılıyor.

"Soora..." Kız kardeşimin çağrısı üzerine prenses hemen yanıma geliyor ve ikisi kucaklaşıyor.

"Sorun nedir?"

Benicia'nın kaşlarının arasında derin bir kaş çatma çizgisi belirdi. "Bir şey duyduğumu sandım." Sonra gözü Lex'e takılır ve irkilir. "Kim o?"

"Sorun yok," diyor Soora ona. "Bu Lex ve merhaba demek için geldi."

Benicia Soora'yı bırakmıyor ve Lex'e savaşırcasına bakmaya devam ediyor. Hâlâ pek çok kayıp anım olduğunu biliyorum ama Benicia'nın sinmiş ve kafası karışmış görüntüsü beni çok etkiliyor çünkü bu ona hiç benzemiyor.

"Merhaba," diye selamlıyor Lex sıcak bir gülümsemeyle. İkisi arasında bakışıp durduğunu fark ediyorum ve sonra yumuşak bir iç geçiriyor, bu kadar yakın durduğum için muhtemelen sadece ben duyabiliyorum. "Siz ikiniz... ne kadar çok seviyorsunuz," diyor neredeyse hülyalı bir şekilde. "Uzun zamandır iki insan arasında bu kadar sevgi hissetmemiştim."

Benicia Lex'in sözlerini duymamış gibi görünüyor ama buraya geldiğimizden beri ilk kez Soora'nın yüzü yumuşuyor ve sadece bir gülümseme beliriyor.

Taşıdığım sıcak öfke meşalesi bu yüzden biraz sönüyor.

Kardeşimi bu kadar çok seviyorsa ondan nasıl nefret edebilirim?

"Sen iyi misin?" Lex nefesinin altından fısıldıyor. Yüzü endişeyle buruşmuş, güzel dudakları ince bir şekilde bastırılmış. Ama tanrılar, ne kadar güzel.

Keşke onu daha önceden hatırlayabilseydim.

"Artık öyleyim," diye cevap veriyorum ve sesimdeki gerginliğin nasıl kaybolduğunu duymuş olmalı, çünkü kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Başından beri beni buraya çekiyordu."

Yüzünden savaşan duygular geçiyor. Benim adıma mutlu görünüyor ama yine de gözlerinin derinliklerinde içimi parçalayan bir hüzün var.

"Onu bulduğuna sevindim," diye mırıldanıyor.

Benicia'nın dikkati dağılmış gibi görünüyor ve pencere kenarındaki koltuğa geri dönerek bacaklarını zarifçe altına topluyor ve gözlerini aya dikiyor.

Onu izlerken Soora'nın yüzünde savunmasız bir acı ifadesi beliriyor. "Benicia bazı zorluklar yaşadı. Kral ve prensin ona yaptığı şey, zihin kontrolü... onu etkiledi. Bu odadan çıkmayı sevmiyor. Bazen bir şeyleri unutuyor, üzülüyor. Ama pencereden dışarı bakmak onu rahatlatıyor, ben yapamasam bile."

Dışarıya hızlı bir bakış attığımda, onun benim ölüm yerime doğru baktığını fark ediyorum. Yoğun duygular boğazımı tıkıyor.

"Onu öldürmelerine izin veremezdim," diye devam ediyor Soora ve hızla uzaklaştırmadan önce yanağından süzülen bir damla gözyaşının parıltısını görüyorum. Sanki yıllardır bunu birine söylemek için bekliyormuş gibi konuşuyor. Sanki içinde bastırılmış ve birinin onu duyması için çaresizce dışarı çıkarması gerekiyormuş gibi.

Lex'in yüzünde acımaya benzer bir ifade belirir. "Anlıyorum."

Sanki bu kadar açık ve gerçek olmaktan nefret ediyormuş gibi, Soora bir nefes alıyor ve tekrar soğukkanlı ve soğukkanlı görünene kadar iç bariyerlerini geri çarpıyor. "Tüm krallık benden nefret edebilir. Hepsi ölmemi dileyebilir ve bana hain diyebilir. Umurumda değil," diyor şiddetle ve bakışlarını Lex'e çeviriyor. "Fae'lere yardım etmek için prensle evlenme planına uymaya karar verdiğimde Benicia'yı bir kez feda etme hatasını yaptım ve bu süreçte onun kalbini kırdım. Onu tekrar feda edemezdim. Bu yüzden o gün onun yerine *onu* seçtim ve gerekirse bunu tekrar yaparım. Çünkü bana ihtiyacı vardı ve onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacaktım."

Lanet olsun. Bunu suçlayamam.

"Bunu aşk için yaptın," diyor Lex, anladığını belli eden hüzünlü bir gülümsemeyle. "Aşk... her şeyi değiştirir."

Soora sertçe başını sallıyor ama elleri iki yanında hafifçe gevşerken küçük bir rahatlama ifadesi görüyorum. "Prens Elphar Benicia'nın izini nasıl buldu bilmiyorum ama bunu benim sayemde yaptı. Tek zayıf noktamı buldu ve onu kullandı." Dönüp parmağını pencerenin üzerinde gezdiren kız kardeşimi izliyor. "Orada olması bile benim suçumken onu onun merhametine bırakamazdım."

Diyarda gördüğümüz, Soora'nın adına tüküren ve ona bir hainden daha kötü şeyler söyleyen tüm o fae'ler... Onu bizim gördüğümüz gibi görebilselerdi, şu anda ne derlerdi merak ediyorum.

Çünkü Lex haklı. Aşk her şeyi değiştirir.

"Yani," diye başlıyor Soora, sanki içsel bir kalkanı kaldırıyormuş gibi kendini yukarı çekerek. "Hâlâ beni öldürmek istiyor musun?"

Lex bana bir bakış attı. "Hayır, sanırım önceden planlanmış cinayet olayını es geçebilirim. Oklarımı Aşk için kullanmayı tercih ederim, gerçi bu konuda yardımıma ihtiyacın yok gibi görünüyor."

Soora Benicia'ya tekrar sevgiyle bakar. "Hayır. Sevmiyorum."

İlerliyorum, kız kardeşimin hemen yanında duruyorum, parmağını cama sürtmeye devam etmesini, buğunun içinden çizgiler çizmesini izliyorum. Onu izlerken içimi derin bir melankoli kaplıyor. "Seni bulmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, Beni."

Bu lakap dilimden düşmüyor, şu ana kadar unutulmuştu, ama doğası gereği tanıdık geliyor.

Kız kardeşim pencereden uzaklaşıyor ve sonra kafasını bana doğru çeviriyor, gri gözleri bana kilitleniyor.

Şaşkınlıkla arkamı dönüyorum ve o da aynı hareketi yapıyor. "Belren?"

Şok beni çarpıyor ve sanki yer sarsılıyor, ayaklarımı yerden kesmekle tehdit ediyor, hareket kulaklarımda kızgın bir deniz gibi kükrüyor.

"Ne dedin sen?" Soora soruyor.

Benicia cevap vermiyor. Gözlerini dikmiş bana bakmakla meşgul. "Buradasın."

Bir an için hiçbir şey söyleyemiyorum. Gözümü bile kırpmaya korkuyorum, benimle olan bu bağlantıyı kaybedeceğinden endişeleniyorum. Ya da daha kötüsü, tüm bunları hayal ettiğimi fark edeceğimden.

Ama bana bakmaya devam edince, sonunda bir yanıt buldum. "Ben buradayım."

"Kim var burada, Benicia?" Soora onun yanında durarak dikkatle soruyor.

Beni sonunda ona bakıyor, ancak gözlerini tekrar bana kilitlemekte gecikmiyor ve sonra bana aynı anda hem kalbimi kıran hem de yükselten bir gülümseme veriyor.

"Kardeşim. Sonunda yolunu buldu."

Soora'nın Lex'e daha önce ne kadar inandığından emin değilim ama Benicia'nın bunu söylemesi tamamen farklı bir hikaye.

"Belren mi? Gerçekten burada mı?" diye fısıldıyor, lavanta rengi teni solgunlaşıyor.

Beni bana gülümsüyor. "O sadece orada," diyor başını sallayarak. "Eninde sonunda beni bulacağını biliyordum."

O haklı. İçimdeki açıklanamaz bir his onun haklı olduğunu *biliyor*. Onu her zaman bulacaktım, çünkü bu benim hayatımın hatasıydı. Sadece sonunda bunu yapabilmem için ölüm gerekti.

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Her zaman sabırlı olan sendin," diyorum, bir şekilde bunun doğru olduğunu bilerek.

Gülüyor, ama kız kardeşimin yüzündeki neşe yavaş yavaş kayboluyor ve titreyen dudağındaki hüzne kadar her düşünceyi açık yüzünden geçerken görebiliyorum. "Sen öldün."

Başım öne eğildi. "Ben yaptım."

"Ölmemen gerekiyordu, kardeşim."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve hâlâ kapının yanında duran, yüzünde kederli bir ifadeyle her şeyi izleyen Lex'e dönüp bakıyorum. "Aşk her şeyi değiştirir."

Lex nefesini içine çekiyor, gözlerinde yaşlar birikiyor. Ölü, işe yaramaz, cisimsiz olabilirim ama onu sevdiğimi biliyorum.

Belki de bir şekilde yapacağımı biliyordum.

Bir şeyleri bulup *almak* söz konusu olduğunda her zaman altıncı hissim olmuştur. Bu yüzden belki de onun önüne atlamak için verdiğim o anlık kararda sadece içgüdülerimi takip ediyordum.

Onu bulmak istediğimi biliyordum. Ona sahip olmak.
Ama kaderimde ona sahip olmak yoktu.

BÖLÜM 30

LEX

N Hayalet Adası'nda bana ilk göründüğünden beri Bel- ren hiç bu kadar hayalet gibi görünmemişti.

Vücudu tamamen saydamlaşmış, eskiden sahip olduğu daha güçlü yanların hiçbiri kalmamış. Gözleri artık ışıltılı ve canlı görünmüyor, gümüşi teni artık parlak değil ve donuk.

Bu odaya girdiğinden beri o kadar soldu ki. Onu görmek neredeyse zor, sırf vücudu buharlaşan bir duman gibi.

Bu beni korkutuyor.

"O senin bitmemiş işin," diyorum, ondan çok kendime, ama o yine de başını sallıyor.

Ona her baktığında, sanki sonunda onu bulduğuna inanamıyor gibi. "Hissediyorum," diyor bana, bir elini göğsünde gezdirerek. "Çekim gücü yok oldu ve bir şeyler yerleşmiş gibi..."

Asla prensesle ya da intikamla ilgili değildi. Hayattaki amacı her zaman kız kardeşini bulmaktı, bu yüzden elbette ölümüne de yansıdı. Mantıklı.

Ama o zaman... neden benimle kalabildi?

Bir amaç için araç olduğum için miydi? Kader onu ona götüreceğimi bildiği için mi benimle kalmasına izin verdi?

Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum.

Ayrıca, kız kardeşiyle geçirdiği bu ana müdahale etmemek için kendimi zor tutuyorum, her ne kadar tek yapmak istediğim odanın öbür ucuna koşup

ona yaklaşmak. Elimden kayıp gittiğini hissettiğimde kendimi tutmak zor, ama yapıyorum.

"Seni neredeyse görebiliyorum... neredeyse mükemmel bir şekilde duyabiliyorum," diyor Benicia saygıyla, siluetinin şeklini izlemek için parmağını kaldırarak. "Ama sanki tüllü bir kumaşın arkasından bakıyormuşum ve kulaklarım pamukla tıkanmış gibi."

"Çünkü ben Peçe'nin içindeyim," diyor ona.

Onu nasıl görebildiğine dair hiçbir fikrim yok ama onlar adına çok mutluyum çünkü bu anı birlikte yaşamayı hak ediyorlar.

Ama ne kadar mutlu olsam da... Ben de bundan nefret ediyorum.

Çünkü bu onun yarım kalan işini bitirdiği anlamına geliyor ve ben onun sonsuza dek kaybolup gitmesini istemiyorum. Ne kadar solmuş olursa olsun kalmasını istiyorum.

"Kardeşimi görebiliyor musun?" Benicia Soora'ya sorar. Prenses başını sallar.

"Göremiyorum."

Benicia'nın yüzünde endişeli bir ifade belirir. "Ama bana inanıyorsun, değil mi?"

Soora ona "Biliyorum," diyor ve bunun Benicia'nın hassas mizacını yatıştırmak için söylenmiş bir söz olduğunu sanmıyorum. Nedeni ne olursa olsun, ikna olmuş görünüyor.

Sihrimi uyguladığım insanlar tarafından görülmeden Peçe'nin içinde olmaya alışkın bir aşk tanrısı olarak, göremediklerine inanan birini takdir edebilirim.

Aşk ve musallat. En derin, en görünmez iki şey. Ve bazen aynı anda, aynı kişide gerçekleşirler.

"Ne düşünüyorsun?"

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki Belren'in yanıma geldiğini bile fark etmediğim için irkilerek göz kırpıyorum. Aceleyle burnumu çektim ve kolumun kıvrımıyla düşen hain gözyaşlarımı sildim. Umarım bunun kız kardeşini bulduğu için döktüğü mutluluk gözyaşları olduğunu düşünür.

"Buranın çok güzel bir oda olduğunu düşünüyorum."

Belren gülümsüyor. "Yalan söylememekle ilgili ahlaki pusulaya ne oldu?"

Suçluyum.

Sertçe yutkunarak, "Bu kadar mı?" diye sordum.

Kaşlarının arasında bir çatıklık oluşur. "Öyle olmalı. Öyle gibi geliyor ama..."

"Neye rağmen?" Onun tereddütlerine tutunuyorum.

Bir an beni inceliyor, sanki ne kadar açık sözlü olmak istediğini tartışıyor. "Neden ortadan kaybolmuyorum?"

Ellerim önümde endişeyle sıkılıyor. "Öyle söyleme."

"Yine de doğru, değil mi?" diye ısrar ediyor. "Eğer kız kardeşimi bulmaksa, o zaman şimdi puf olmam gerekir... değil mi?"

"Yapmanı istemiyorum," diyorum şiddetle, gözlerimde daha fazla yaş birikmesinden nefret ederek.

Belren'in yüz ifadesi yumuşayarak yürek parçalayıcı bir hal alıyor. "Biliyorum, Pinky."

Birden evin bir yerinden gelen yüksek sesli bir patlama sesi hepimizi ayağa kaldırdı ve kafalar gürültüye doğru çevrildi. "Prenses Soora! Burada sizi bekleyen biri var!"

Bağırma sesi aşağıdan, Belren duvarın içinde kaybolmadan ve Soo- ra beni gizli kapısından içeri sokmadan önce bulunduğumuz oturma odasından geliyor gibi.

Kargaşa üzerine Benicia siner ve neredeyse cam kenarındaki koltuğuna geri sıçrar, kendini cama dayar, vahşi gözlerle bakar ve korkar. Belren ona doğru koşar.

Soora "Sorun yok," diye yatıştırmaya çalışıyor ama Benicia'nın onu duyduğundan emin değilim.

"Prenses!" diye sesleniyor aynı ses ve sonra merdivenlerden yukarı koşma sesi geliyor. Soora bir bariyer fırlattığında havada büyü çatırdıyor.

İçgüdüsel olarak kapıdan uzaklaşıyorum. "Neler oluyor?" diye soruyorum, sinirlerim zıplıyor.

"Bilmiyorum-"

Bir sonraki anda kapı patlayarak açılıyor ve içeriye kimin düştüğünü gördüğümde gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

"Emelle!"

Tamamen fırfırlı ve pembe yanaklı görünen aşk tanrısı patronum, odanın içine itilirken kanatlarını kapı aralığından geçirmeye çabalıyor.

İki erkek daha onun hemen arkasından içeri dalmadan ve peşlerinde beş kadar muhafız merdivenlere yığılmadan önce onun görünüşünü fark edecek zamanım bile olmamıştı.

Oda birdenbire çok küçük gelmeye başladı.

"Bunun anlamı nedir?" Soora yine tam bir kraliyet tonuyla talepte bulunuyor.

"Merhaba Prenses Soora," diye cıvıldıyor Emelle, pembe saçlarını yüzüne savurduktan ve arkasındaki iki erkeğe dirsek atmaya çalıştıktan sonra.

Kim olduğunu anladığımda gözlerim açılıyor.

Üç Peçe Binbaşısı da bu küçük odada duruyor.

Tüm meleklerin başı Raziel, tüm aşkların başı olarak benim Madam Cupid'im ve tüm iblis türlerinin başı Jerkahf. Hayat, aşk, ölüm. Yani hepsinin burada bir arada olması büyük bir olay.

Onları daha önce de görmüştüm elbette ama gereken saygıyı göstermek asla kötü bir şey değildir. Bu yüzden hızlı ama saygın bir reverans yapıyorum. Saygılı olduğunu biliyorum, çünkü ayna karşısında birçok kez pratik yaptım.

"Sen kimsin ve evimde ne arıyorsun?" Soora aniden sırtından mor kelebek kanatları fırlatıyor. Sanırım şu anda odada çok fazla Büyük Kanat Enerjisi var, bu yüzden iblisin tüten kanatları ve meleğin parlayan kanatları ile rekabet etme ihtiyacı hissediyorlar.

Benimkiler bile biraz karışıyor.

"Hey," diyor Emelle garip bir şekilde el sallayarak. "Fedailerini geri çağırabilir misin?"

Soora'nın keskin gözleri bir süre onu inceledikten sonra omzunun üzerinden muhafızlara bakıyor. "Gidebilirsiniz."

Werenz ona delirmiş gibi bakıyor. "Ama Prenses, sanırım..." Sinirli bir şekilde yutkunuyor ama sanki karşısındaki varlıkların duymamasına yardımcı olacakmış gibi sesini alçaltarak devam ediyor. "Bu bir *iblis* olduğunu söyledi," diyor ve çarpık bir parmakla Jerkahf'ı işaret ediyor.

İblis homurdanıyor, derimsi kanatlarının kenarlarından dumanlar yükseliyor.

"Evet, sanırım o zaman onu evden atmaya çalışmak akıllıca olmaz, değil mi?"

Başını sallayan muhafızlar geri çekilir ve Emelle dönüp ellerini birbirine vurmadan önce kapıyı ayağıyla arkasından tekmeleyerek kapatır. "Harika, şimdi sadece biz kaldık."

Raziel bronzlaşmış kollarını önünde kavuşturmuş, ona bakıyor. Altın rengi saçlarının parlaklığı onu biraz daha az korkutucu kılıyor. Ya da togadan da olabilir.

"Bizi bir peri portalından geçmeye ikna etmene izin verdiğimize inanamıyorum," diye feveran ediyor.

"Hey, onlara periler değil, fae denmesinden hoşlanıyorlar," diyor Emelle ona. "Ve senin yumuşak bir miden olduğunu ve trans-port hastası olabileceğini bilmiyordum."

Jerkahf, meleğin aleyhine gülüyor. "Meleklerin iblislerden daha zayıf olduğunu hep bilirdim," diyor, şu anda siyah bir deri ceketle kaplı olan karnını sıvazlayarak. "Çok daha güçlü bir mizacım var."

Raziel'in gözleri ona dikiliyor, kolları biraz esniyor. Ya daha korkutucu görünmek için kollarını bilerek esnetiyor ya da tedirginlikle zıplıyor. Aslında her iki seçenek de olabilir.

"Beni hasta eden geçit değildi. Kanatların çürük gibi kokuyor - cehennem çukurlarının üzerine kırılmış on yumurta ve ben onları koklamaktan bıktım."

Jerkahf sırıtarak kanadını geriyor ve Raziel içgüdüsel olarak kanadını savurduktan sonra kaşlarını çatarak eline bakıyor. "Yıkanmam gerek."

Emelle gözlerini devirir. "Tanrım, siz ikiniz *beş dakikalığına* anlaşabilir misiniz?"

İkisi de aynı anda "Hayır," diye cevap verir.

Raziel, "Hem zaten buraya seninle gelmemiz için bizi kandıran da sendin," diye belirtiyor.

Emelle bu gerçekle inanılmaz derecede gurur duyuyor. "Yapılması gerekiyordu."

Raziel ve Jerkahf başlarını sallıyorlar ama ilk kez odayı incelemek için etraflarına bakıyor gibiler. Jerkahf'ın gözleri bana takılıyor ve bana hınzırca bir gülümseme fırlatıyor. "Merhaba, küçük aşk güvercini. Kütüphaneci Şehvetinin muhteşem bir dilimi değil misin?"

Neden insanlar hep böyle şeyler söylüyor? Saç topuzu yüzünden mi?

Ondan yayılan ve cehennemle hiçbir ilgisi olmadığını bildiğim sıcaklık karşısında biraz gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum. "Merhaba."

Belren bir anda yanıma geldi. "Ondan hoşlanmıyorum."

Raziel, "Sonunda anlaşabileceğim biri," diye mırıldanıyor ve Belren'le ben başımızı ona doğru çeviriyoruz.

"Onu görebiliyor musun?" Şaşkınlıkla sordum.

Şimdi Raziel küstahça bakıyor. "Ben bir *meleğim*. Elbette onu görebiliyorum. O bir ruh."

Oh. Pekala.

Soora araya giriyor. "Şunu kesmeme izin verin, çünkü neden burada, evimde olduğunuzu, beni nasıl bulduğunuzu ve ne istediğinizi bilmek isterim. Benicia'yı üzüyorsun."

Dikkatimi üçlüden ayırıp Soora'yı Benicia'nın sırtını sıvazlarken buluyorum. Boynuzlu dişi dikkatle meleği izliyor ama artık sinmiyor, bunu iyiye işaret olarak alıyorum.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor Benicia, bakışları Raziel'den hiç ayrılmıyor. "Kanatların çok güzel."

Melek biraz kabarır ve memnun görünür.

Emelle araya girerek, "Sizi böyle rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi.

Soora, Jerkahf'a ihtiyatla bakarak, "Sonunda ne zaman gelip beni bulacağını merak ediyordum, ama itiraf etmeliyim ki arkadaşlığın rahatsız edici," diye cevap veriyor.

"Aslında seni aramıyorduk," diye itiraf ediyor Emelle biraz mahcup bir ifadeyle, parlayan başındaki aşk tanrısı işaretini kaldırırken. "Lex beni daha önce aradı, tam da ben... bir şeyin ortasındayken. Çağrısına uyarak olabildiğince çabuk geldim ve buraya gelmek için bir geçitten geçtik. Senin bariyer büyünü gören Raz'dı."

"Bana Raz dememeni defalarca söyledim," diye yakınıyor melek.

Emelle onun omzuna vurur. "Biliyorum. Nefesini boşa harcamayı gerçekten bırakmalısın."

Jerkahf ona "Sen benim en sevdiğim Peçe Binbaşısısın," diyor.

Emelle ona bir bakış fırlattı. "Benimle buraya gelmen için seni kandırdığımda Cupidville'i cehennem ateşiyle yakmakla tehdit etmiştin."

İblis omuz silkiyor. "Sözümü geri alıyorum."

Bu üçlünün yanında olmak biraz da kedileri gütmeye çalışan birini izlemeye benziyor.

"Konumuza geri dönebilir miyiz?" Soora giderek daha da sinirli görünerek araya giriyor. "Eğer benim için burada değilsen, o zaman burada ne işin var?"

"Doğru." Emelle bana baktı. "Seni bulmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Senden ayrıldığımdan beri gece gündüz çalışıp sorunumuza bir çözüm bulmaya çalışıyorum."

"Sorun değil," diyorum ona, çünkü Belren'le baş başa geçirdiğim her an beklemeye değdi.

"Ama anladım."

Sözleri karşısında hareketsiz kaldım. "Sen... yaptın mı? Onu düzeltebilir misin?"

Yüzüne ışıltılı bir gülümseme yayılıyor ve hatta heyecanını kontrol edemiyormuş gibi biraz zıplıyor. "Onu iyileştirebiliriz!"

Sanki kulaklarımda aniden bir rüzgar esiyormuş gibi hissediyorum, o kadar gürültülü ki temizlemek için başımı sallamak zorunda kalıyorum. Bir an için onu yanlış duyduğumdan endişelendim.

"Sen... gerçekten yapabilir misin?"

Emelle öne doğru yürüyor ve ellerimi sıkıyor. "Ben, Sev ve bir *sürü aşk* tanrısı stajyerin gece gündüz araştırma yapması gerekti ama cevabı bulduk. Asi bir ruh, nam-ı diğer hayalet, yalnızca çok özel bir durumda üretime geri gönderilebilir: Peçe Majörlerinin üçünün de onu oraya göndermek için güçlerini birleştirmesi gerekir. O artık bir hayalet olmayacak. İkinci bir şansı olacak."

Kalbim aralıksız bir vuruş gibi göğsüme çarpıyor.

Artık bir hayalet olmayacak.

Yanlış duymadığımdan, basit bir halüsinasyon görmediğimden emin olduğumda, coşkulu bir umut dalgası yükseliyor ve etrafımda dönerken neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. "Bunu duydun mu?" diye haykırıyorum. "Seni iyileştirebilirler! Artık bir hayalet olmayacaksın. Yok olup gitmeyeceksin!"

Belren de benim gibi şok olmuş görünüyor, gözleri Emelle ve benim aramda gidip geliyor.

Ağlamanın çabuk geldiğini söylemek yetersiz kalır. Daha ilk cümleyi kurmadan yanaklarımdan mutluluk gözyaşları süzülmeye başladı bile.

Taşıdığım endişenin ağırlığını o ana kadar hiç tam olarak idrak edememiştim, sanki üzerimden kalkıyor gibiydi. Ben

Beni bulduğundan beri her saniye yok olacağından, bir hiç haline geleceğinden ya da zihninin onu yarı yolda bırakacağından çok korkuyordum. Ama şimdi, Emelle onun hayalet olma durumunu tersine çevirebilir. Ona *gerçek* bir ölümden sonraki hayat verebilir.

Sonsuza kadar.

"Bu doğru mu?" Belren sorar, sesi kararsızdır.

Emelle onu göremez ama Raziel yüzünde tuhaf bir ifadeyle ilerler. Belren'in tam önünde durur, ruhani gözleri Belren'in üzerinde gezinir. "Meraklı."

"Merak ettiğin ne?" Ben soruyorum.

Raziel bir süre daha onu incelemeye devam ettikten sonra, "Hayaletlerin çoğunun bitmemiş işleri vardır. Genellikle akıllarını kaybetmemek konusunda en uzun süre direnenler onlardır. Ama daha önce *iki türlüsü* olan bir ruha hiç rastlamadım."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Ne demek iki?"

Raziel'in bakışları Benicia'ya kayar. "Ahh. Buradaki bağı açıkça görebiliyorum. Bir başka merak konusu. Pek az ruh yarım kalan işini tamamlar. Aferin," der Belren'e.

"Ama ikincisi ne?" Belren sorar.

Şok olmuştum, melek elini kaldırıp bana doğru salladı. "Elbette o. Aralarındaki bağı gün gibi görebiliyorum. Gerçi bu henüz tamamlanmadı. Görünüşe göre tamamlanmasını engelleyen onun tarafı."

Geri çekiliyorum. "Benim tarafım mı? Ne demek istiyorsun?"

Raziel ilk kez yüzündeki kibirli ifadeyi kaybediyor ve bana sempati dolu bir bakış atıyor. "Yaşayanların sevdikleri birinin ölümünden sonra hayatlarına devam edememeleri oldukça yaygın bir durumdur. Ancak sevdikleri kişinin bu yüzden kendilerine musallat *olduğunu görmeleri nadirdir*."

Sözleri, bir kaşıktan damlamaya çalışan sertleşmiş bal gibi yavaşça süzülüyor.

"Belren'in yarım kalan ikinci işi olduğumu ama onu engellediğim için bitiremediğini mi söylüyorsun?"

Raziel başını sallar. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Dehşete mi düşmeliyim yoksa memnun mu olmalıyım bilemiyorum.

Bir yandan, bir ruhun hayatına devam etmesine engel oluyorum. Ama devam etmek hiçliğe karışmak demek olduğundan, onu burada tuttuğum için çok rahatım.

Ama ben onun bitmemiş işiyim.

Ben.

Bu yüzden bunca zaman benimle birlikte olabildi.

Yeni gözyaşları papatya gibi açıyor ve Belren bana doğru yaklaşıyor. "Ağlama Pinky," diyor usulca. "Seni üzgün görmekten nefret ediyorum."

"Ben sadece... beni o kadar önemsiyordun ki, ben senin bitmemiş işinim," diye ağlıyorum. "Öldüğünde senin için nasıl bu kadar önemli olabildim?"

"Nasıl sevmezsin?" diye karşı

çıkıyor. O beni seviyor.

Bunu bana söylemesi için aşk tanrısı güçlerime ihtiyacım yok, yüzünde görebiliyorum. Ve onu seviyor olmalıyım, çünkü aksi takdirde bilinçaltımda onu burada benimle tutuyor olmazdım. Bana her baktığında içimde kelebekler uçuşmazdı ya da onu tekrar kaybetmeyi düşündüğümde kalbim kırılmazdı.

"Sadağımdaki pisliğinle hiçbir ilgisi yoktu." Odanın

öbür ucundaki iblis homurdanıyor.

"Seni düzeltebilirler," diye fısıldıyorum, içimden rahatlama akıyor. "Hayalet olmayı bırakabilirsin."

Belren gülümsüyor ve Raziel'e bakıyor, sanki şu anda başlamaya hazırmış gibi.

Ben de bu düşünceyi paylaşıyorum. "Hadi yapalım," diyorum, üçlüye doğru dönerek. "Bu nasıl çalışıyor?"

Emelle diğerleriyle bakışır ve saçlarını gergin bir şekilde savurur. "Umm, Lex... önce sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?"

Çok renkli gözleri sıkıntılı duygularla doluyor. "Bir sorun var."

Nefesimi tutuyorum, her şeyin yoluna girmesini istiyorum.

"Onu işlenmek üzere geri göndermek için birleşik güçlerimizi onun üzerinde kullandığımızda... tıpkı ölümün yaptığı gibi hafızasını silecektir."

Hafızasını silecek.

Hafızasını silecek.

Onun anısı.

Beni bulduğundan beri paylaştığımız her an gibi.

Benimle birlikte olduğundan beri topladığı her bir hurda.

Daha bir yanıt bulamadan başımı sallıyorum. "Ama... Ben..."

"Biliyorum," diyor Emelle, koluma hafifçe dokunarak. "Anlayabiliyorum." "Her şeyi mi?" Sesim çatlayarak soruyorum. "Her şeyi unutacağını biliyorum-

Peki ya bu?"

Yüzüne yerleşen acıma ifadesinden nefret ediyorum. "Özür dilerim."

Neredeyse mutlu son kulaklarıma çarpıyor ve nefes alamıyorum. Gözlerim ayakkabılarıma takılıyor, tırnaklarımı avuçlarıma geçirirken kanatlarım sırtımda titriyor.

Onu fiziksel olarak iyileştirirken, zihinsel olarak kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. Duygusal olarak.

Onu nasıl tekrar kaybedebilirim? Kader nasıl bu kadar acımasız olabilir?

"Onun benim bitmemiş işim olduğunu söylemiştin," diye araya giriyor Belren. "Yani ben... hiçbir şeyi bitirmeyebilirim. Onunla ve kız kardeşimle kalabilirim, anılar bozulmadan."

Raziel düşünceli bir şekilde başını sağa sola sallıyor. "Elbette. Bir süreliğine." Midem bulanıyor.

"Neden olmasın?" Belren solgun yüzünde öfkeyle soruyor. "Beni burada tuttuğunu söylemiştin."

"Ruhların sonsuza kadar kalması gerekmez. Bitmemiş bir işleri olsun ya da olmasın, eninde sonunda yok olacaklardır. Aslında, çoğu işlerini tamamlayamadan yok olurlar."

"Ama bu yıllar sonra da olabilir. Hatta on yıllar sonra bile" diyor.

Raziel başını öne eğer. "Olabilir. Ama şimdiye kadar zihnini bu kadar keskin tuttuğun için şanslısın. Çoğu ruh bu kadar şanslı değildir. Bu değerli anıları her halükarda kaybedebilirsin. Ayrıca, şu anda olduğundan çok daha fazla zayıflarsan, emrinde kaç tane Peçe varlığı olduğu önemli değil, çok yakında seni yeniden işleyemeyeceğiz. Yani gerçekten, bu sizin tek şansınız."

Tek şansın.

Bu cümle kafamın içinde sürekli tekrarlanıyor. Bu onun *tek şansı.*

Onu bundan nasıl alıkoyabilirim? O gün benim hatamdı. Beni uyardığı gibi Peçe'de kalmadım. Yardım etmekle çok meşguldüm ve kötü bir şey olacağını hiç düşünmedim çünkü ben saf bir aşk tanrısıyım. Aşkı düşündüm, ölümü değil.

Yas tutmuyorum.

Bir elimi göğsüme bastırıyorum, sanki bitmemiş bir işin bizi birbirimize bağladığını hissedebiliyorum. Birbirimizle geçirdiğimiz her an bir hediyeydi. Kaderden bir kapanış istedim. Hatta talep ettim. Ve belki de bu onların bana bunu verme yoluydu.

Onu bulmama, onunla zaman geçirmeme izin verdiler. O hayattayken hiç sahip olamadığım zamana. Kader bir aşk tanrısının aşkın gerçekte ne demek olduğunu öğrenmesine izin verdi. Nasıl bir *his olduğunu* ve tahmin ettiğimden çok daha güçlü olduğunu.

Islak uçlu kirpiklerle Belren'in yakışıklı, solgun yüzüne bakıyorum. "Bunu yapmalısın," diye fısıldıyorum, sözcükler içimden dura dura dökülüyor, çıkarken boğazımı yakıyor ve dudaklarımı yakıyor.

Belren bana bir çift kanat daha çıkarmışım gibi bakıyor. "Ne?"

Başımı sallıyorum ve tekrar ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Şu anda güçlü olmak zorundayım. Beni tereddüt ederken görmesine izin veremem. Çünkü yüzümdeki kalp kırıklığını gösterirsem, bunu yapacağını biliyorum - bu şanstan vazgeçecek ve bir hayalet olarak kalmayı seçecek.

Kendimi destekleyerek, dik sırtlı ve kendinden emin görünmeye çalışıyorum. Hatta parmaklarımın birbirine dolandığını fark etmesin diye ellerimi arkamda birleştiriyorum. "Böyle kalmak-sürekli sonunun geleceğinden endişelenmek... Olması gereken bu değil."

"Hayır," diye karşı çıkıyor Belren, başı tedirginlikten titriyor. Elini yüzünde gezdirmeye çalıştığında daha da kötü oluyor, ama eli yüzünün tam ortasından geçiyor. Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltı çıkarıyor ve bu hırıltı midemi parçalıyor. "Gerçekten istediğin bu değil."

Dudağım titremekle tehdit ediyor, ama dilimi sertçe ısırarak durduruyorum. "İstediğim şey bu."

"Ama *seni unutacağım*," diye feveran ediyor. "Yine."

Benicia'nın yumuşak sesi duyulur. "Hayalet olarak kalamazsın, kardeşim."

Ona bakıyor ve sonra başını tavana doğru sallamak için başını arkaya doğru eğerken boğazından mizahsız bir kahkaha yükseliyor. "Sen de mi Beni?" diye şakayla karışık soruyor ama gözlerindeki acıyı görebiliyorum.

Ayağa kalkıyor, adamın önünde durmak için bacaklarını açıyor. En az bir baş daha kısa ama birbirlerine o kadar benziyorlar ki bu çok sevimli. "Beni sen buldun," diyor sessizce. "Ölürken bile benden vazgeçmedin. Senin de kendinden vazgeçmene izin verememem."

"Beni-"

"Sorun yok kardeşim," diyor, sesi alçak ve yatıştırıcı, hüzünlü bir gülümseme grimsi dudaklarını kıvırıyor. "İyi olacağız, çünkü *senin* iyi olduğunu bileceğiz."

O haklı. Belren'in Peçe'de bir yerlerde var olduğunu bildiğim sürece, ister melek ister iblis ya da Peçe'nin küçüklerinden biri olsun, iyi olacağım.

Olmak zorundayım.

Benicia ona bir gülümseme verir ve Soora'nın elini sıkarak geri çekilir.

Belren acı dolu bir ifadeyle başını sallar, "Yapamam.
o."

"Evet, yapabilirsin," diyorum
ona. "Ama ne yapacaksın?"

Boğazım düğümlenmek istiyor ama cevap vermek için kendimi
zorluyorum. "Ben gideceğim.
işe geri dön."

"Seni bir daha *asla* görememe ihtimalim var. Bunu anlıyorsun, değil mi? Bir iblis olarak cehenneme itilebilirim."

"Şeytani olmaktan çok meleksi eğilimleriniz var," diye araya giriyor Raziel.

Hem Belren hem de Jerkahf hakarete uğramış görünüyor.

"Hayır," diye savunuyor Belren. "Ölümlü hayatım boyunca bir hırsızdım."

Raziel omuz silkiyor. "Melekler yalan söylemez, ruh. Ben ne görüyorsam onu görürüm. Ayrıca, benim yönetimim altında olduğun için şanslısın."

"Oooh şans! Belren Şans Hanım olarak çok iyi olurdu," diye söze karışır Emelle. Raziel'in şaşkın bakışları karşısında, "Ah, doğru. Bir Lord Şansı. Her neyse."

Belren başını sallayarak vücudunu sola kaydırdı, böylece ben de onunla birlikte döndüm ve yüzümü incelerken bize bir tür mahremiyet

sağladı. "Bu çok saçma ve ikimiz de bunu biliyoruz. Şimdi bana bunu yapmamamı söyle."

Sertçe yutkunuyorum, onu ikna edecek gücü bulmaya çalışıyorum ama yapamıyorum, bunun yerine başımı sallıyorum.

Yüzünde bir öfke parıltısı belirir. "Bunu neden yapıyorsun?"

Bunu duyabiliyorum.

Kalp kırıklığı.

Kalbi atmıyor olabilir ama hâlâ *seviyor.*

Bu, kız kardeşine bakışında ve şu anda bana farklı bir sevgiyle bakışında açıkça görülüyor.

Motivasyonumu sağlamlaştırmak için tam da ihtiyacım olan şey. "Bunu yapıyorum çünkü bir daha benim için ölmene izin vermeyeceğim. Artık fedakârlık yok Belren," diyorum ve sesimin çatlayıp altındaki duyguyu ortaya çıkarmasından nefret ediyorum ama devam ediyorum. "Yaşamana ihtiyacım var. Bunu kendin ve bizim için yapmanı istiyorum. Çünkü seni seviyoruz." Kıpırdamadan durduğunda, yanlış anlama ihtimalini sıfıra indirmek için boğazımı temizliyorum. "Çünkü sizi seviyorum."

Tereddüt ediyor, gözleri bir sarkaç gibi benimkiler arasında gidip geliyor. "Beni seviyor musun, Pinky?"

Ağlama.

"Evet," diye nefes alıyorum. "*Lütfen* bunu yap. O zaman tekrar nefes alabileceğim. Nerede olursan ol, iyi olduğunu, her zaman var olacağını bileceğim."

Bu odada bir saat yok ama yemin ederim bir saatin sesini duyabiliyorum. Geçen her tik, endişemin bir uçtan diğerine sallanmasına neden oluyor. Bunu yapmasını istemiyorum ama yapmamasını da istemiyorum.

"Emin misin?" Hiç

de değil.

Parmaklarım o kadar sert bükülüyor ki kafamın içinde sayarken derimin bir kısmını sıyırıyorum, düşünmeyi reddediyorum. Çünkü düşünürsem, hiç de emin olmadığımı, sözümü geri aldığımı, kalmasını istediğimi ağzımdan kaçıracağım.

Ama bu bencillik. Bu gerçek bir öbür dünya değil ve o daha iyisini hak ediyor. Benim için kendini bir kez feda etti zaten. Bunu tekrar yapmasına izin vermeyeceğim. Ona kendisinin de fedakarlığa değer olduğunu gösterme sırası bende.

"Evet."

Bir... iki... üç...

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Şimdiden benden kurtulmaya mı çalışıyorsun, Pinky?" diye takılıyor, ama her zamanki yeteneğinden

yoksun.

Dört...beş...altı...

"Bunu yapıyor muyuz?" Jerkahf deri kanadındaki küllerin tozunu alırken araya giriyor. "Yapacak işlerim, işkence edecek insanlarım var."

Emelle burnunu kırıştırır. "Bu çok agresif," diye mırıldanıyor.

"Hazır mısın, ruh?" Raziel araya girerek Belren'e bakar.

Belren uzanıp yüzümü avuçlamaya çalışıyor, ürperiyorum ama parmakları yanağımdan geçtiğinde gözlerim yanıyor. Nefesinin altında küfrediyor ve sonra alnı benimkine doğru eğiliyor, silueti kafa derime serin bir hava fırçası gönderiyor. "İyi ki o gün senin önüne atlamışım Lex," diye fısıldıyor ve işte tam o anda kalbim paramparça oluyor. Parçalara ayrılıyor ve sonra toza dönüşerek onun gibi elle tutulamaz hale geliyor.

"Benim için son bir şey yap Belren," diyorum, alt dudağım titriyor, sesim boğuk çıkıyor.

Hayaletler ağlayamaz ama başını tekrar kaldırdığında duyguları gözlerinden okunur.

Yedi... sekiz... dokuz...

Bana ve Benicia'ya tekrar bakıyor ama yüzlerimizdeki aynı kararlılığı görünce ona başını sallıyor ve bir elini kalbine bastırıyor. Benicia gülümseyerek hıçkırıyor ve hareketi taklit ediyor, Soora bir kolunu beline doladığında bir damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Hazır mısın?" Raziel sessizce sorar ve Belren başını sallar.

Nefes al. Say. Düşünme.

O, Jerkahf ve Raziel Belren'in etrafında dönerken Emelle kolumu sıkıyor. El ele tutuşup alçak sesle konuşmaya başlıyorlar ama ben Belren'e bakmakla o kadar meşgulüm ki ne söylediklerine dikkat edemiyorum. Benicia yanımda belirip kolunu koluma doluyor ve onun da en az benim kadar titrediğini fark ediyorum.

Nefes al. Say. Düşünme.

Belren'in etrafını saran üçlüden bir parıltı fışkırıyor ve gözlerim beyaz, pembe ve siyahın puslu ışıklarını takip etmeye çalışıyor.

Dudaklarım aralanıyor ve dilimin ucunda durmaları için bağırmak, çemberin içine dalmak ve kendimi ona yapıştırmaya çalışmak var. Ama kendimi dizlerimi kilitli tutmaya zorluyorum, topuklarım yere gömülüyor. Düşmemi engelleyen tek şey Benicia'nın tutuşu.

Buharlı ışık onu daha fazla sararken, boğazının titrediğini, gri gözlerinin bana kilitlendiğini görüyorum. "Seni bulacağım," diyor, o kadar şiddetle ki ona inanmak istiyorum. "Beni duydun mu, Pinky? Seni bulacağım."

İçimden bir hıçkırık kopuyor ve yüzümün buruşmasına, kararlılığımın kırılmasına engel olamıyorum, çünkü bu *acıtıyor*. Bu o kadar çok acıtıyor ki, fiziksel her şeyi aşıyor ve biliyorum ki asla yeniden örtbas edemeyeceğim. Beni ayakta tutan tek kişi Benicia, çünkü dizlerim çoktan büküldü.

Işık yükseliyor, vücudunu yutuyor, odayı dolduruyor ve sonra yüzünü ele geçiriyor, artık sabit gri gözlerini göremiyorum ve kendi gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Işık kayan bir yıldız gibi soğuk ve keskin yanıyor ve sonra bir anda onu tamamen yutuyor ve sönüyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda, o gitmişti ve kalbimin tüm tozlu parçaları da onunla birlikte gitmişti.

BÖLÜM 31

LEX

[redacted] *doğru olanı yaptı.*

En azından ben kendime tekrar tekrar bunu söylüyorum. Her dakika. Her saat. Her gün. Her hafta. Aklım ne zaman Belren'e gitse kendime bunu tekrar tekrar söylüyorum. Ki bu sık sık oluyor.

Benicia da aynı şeyi yapıyor mu merak ediyorum.

Önceden, Belren benim için öldüğünde suçluluk ve kafa karışıklığı hissederdim. Şimdi, sadece boş hissediyorum.

Yani, sonuç olarak, işler pek iyi değil.

Ölümden sonraki hayatım eskiden çok *tatmin ediciydi*. İşimi sevdiğimi söylediğimde ciddiydim. Onunla ilgili her şeyi seviyordum. Aşk Okları atmak başımı döndürüyordu. Her Eşleşme yaptığımda saygıyla iç çekerdim. Flört Dokunuşlarını etrafa yaymak ve sihrin gerçekleşmesini izlemek için sabırsızlanıyordum. Anlamlı bağlantılar kurmayı seviyordum, bir cu- pid olmayı seviyordum. *Aşkı* sevdim.

Ama şimdi? Şimdi, biraz nefret ediyorum.

Bir aşk tanrısının aşktan nefret etmesi için ideal değil, ama işte.

Yayımın kirişine bir ok daha takıyorum ve önümdeki iki fae'yi izleyerek geri çekiyorum. Uçmasına izin veriyorum, hedefimi mükemmel bir şekilde vuruyorum ve kırmızı bir puf sis gibi buharlaşıyor. Erkek olan bankta yanındaki kişiyle göz göze geliyor ve böylece aşk başlıyor.

Pislikler.

Kanatlarım biraz karıncalanıyor ve sevginin içime işlediğini hissediyorum ama eskisi gibi sevindirici değil. Artık tatlıyı tadamayacak kadar acıyım.

Uzaklaşırken, yayımın elimde gevşekçe sallanmasına izin veriyorum, yanımdan koşarak geçen keçi bacaklı bir çift fae'nin etrafından zar zor geçiyorum.

Bu nokta oldukça popülerdir, şüphesiz ne kadar pitoresk olduğu için. Ada küçük, ancak boyut olarak eksikliğini, güzel ro- mantik noktalarla telafi ediyor. Hemen arkamdaki çiçek açan çayır ve doğal kemerlere dönüşen ağaç tutamları gibi, fae'lerin tutkulu buluşmalar için altına saklanabilecekleri küçük rahat noktalar oluşturuyor. Etrafta her türden Fae var, birçoğu kristal gölün kenarında piknik yapıyor ve güneş ışığından yararlanıyor.

Eğer eski masum, saf ve mutlu halimde olsaydım, buraya kesinlikle bayılırdım. Ama artık o hayranlığı bulamıyorum, çünkü Belren kaybolalı altı hafta oldu. Yas tutarken altı hafta uzun bir süre gibi geliyor. Bu aynı zamanda bana her şeyin ne kadar kısa olduğunu da hatırlatıyor, bu da durumu daha da kötüleştiriyor çünkü benim için görünürde bir son yok.

Altı hafta da olsa, altı bin hafta da olsa, onu yine de özleyeceğim.

Ben doğru olanı yaptım.

Eminim öyledir, çünkü o bir yerlerde, var, son kullanma tarihi korkusu olmadan. Yine de geceleri gerçek bedenimde uyanık yatarken ya da cılız bir hedefle Aşk'ı vermek için diyar diyar dolaşırken tek istediğim o.

Tek istediğim tekrar perili olmak.

İç çekerek, gölgeli kemerlerden birinde duruyorum ve okumu ve yayımı bir kenara bırakıp çimlere oturuyorum ve havadaki parfümlü esintinin tadını çıkarıyorum. Adanın etrafındaki fae'leri izliyorum, gönülsüzce başka eşsiz potansiyeller görüp göremeyeceğimi anlamaya çalışıyorum, ama tam bir grup gördüğümde, aşk tanrısı izim pembe renkte parlıyor.

Kaşlarımı çatarak numarama bakıyorum, başparmağım üzerinde geziniyor. Bir saniye sonra tanıdık ve ağır aksanlı bir sesin arkamdan geldiğini duyuyorum. "Demek mola veriyor. Şok edici."

Sev ve Emelle'den başkasının bana doğru yürümediğini gördüğümde başım dönüyor, kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Ayağa fırlayarak soruyorum.

Sev bana sırıtıyor, ellerini parlak turuncu pantolonunun ceplerine sokmadan önce gözlerini formumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Seni kütüphaneci kıyafetinin dışında gördüğüme şaşırdığımı söylemeliyim."

Ellerimi bilinçli bir şekilde üzerimdeki formda pantolon ve tunikte gezdiriyorum. "Yakın gelecekte bu diyarda kalacağım için yeni bir fae gardırobuna sahip olmanın iyi olacağını düşündüm."

Emelle göz kırpıyor, çünkü o da benzer bir şey giyiyor. "Tam uyum sağladın." Beni kendine çekip sıkıca sarılıyor. "Sev bana bu ay şimdiden dört yüz Aşk Eşleşmesi yaptığını söyledi. Kendini çok fazla zorlamanı istemiyorum. Olanlardan sonra..."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve hissetmek istemediğim duyguları bir kenara itmek zorunda kalıyorum. Çok fazla düşünmek yerine kendimi tekrar işime vermek daha kolay. Sanırım hala öğrenemedim - eski alışkanlıklarıma geri döndüm- ve tüm bunlar nasıl başa çıkacağımı bilmediğim gerçeğine dayanıyor.

Ayrıldığımızda, ona güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir şey veriyorum. "Ben iyiyim, gerçekten. Tüm hedeflerimi ve kapris standartlarımı tekrar rayına oturttuğum için mutluyum. Bu... beni meşgul ediyor."

Vay be. Son zamanlarda yalan söylemekte çok iyiyim.

Bu cevabı bekliyormuş gibi başını sallıyor. "Yine de senin için endişeleniyorum."

Sev başını ona doğru eğiyor. "Ağlamaklı oluyor," diyor bana. "Gözyaşları ve bokla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Emelle gözlerini deviriyor. "En son onun önünde ağladığımda gömleğini çıkarıp yüzüme vurdu ve neşelenmemi, çünkü karın kaslarının herkesi mutlu ettiğini söyledi."

Omuz silkiyor ve kara kaşlarını çatıyor. "Yalan mı söyledim?"

"Aslında hayır," diyerek bana dönüyor. "Karın kaslarının endorfin salgılattığını mı düşünüyorsun?"

Bunun üzerine bocaladım. "Şey, bunu daha sonra araştırmam gerekecek." "İşte ruh budur," diye sırıtıyor Sev ve sırtımı sıvazlıyor.

"İkinizi gördüğüme sevinmediğimden değil, ama benden istediğiniz bir şey var mıydı?" diye sordum.

Emelle başını sallıyor ve sonra bana suçlu bir bakış atıyor.

"Aslında, evet." Uh oh.

"Ne?" Temkinli bir şekilde sordum.

Tereddüt ediyor ve Sev araya giriyor. "Eğitmen için cupid'leri var. Onlardan bir akın var."

Bir iniltiyi zar zor bastırıyorum. "Acemi askerler mi? Bilmiyorum..."

"Lütfen," diye yalvarıyor Emelle, elimi tutarak. "Sen en iyi aşk tanrısısın. Ve bunu sadece seni pohpohlamak için söylemiyorum. Sev, Cupidville'de bunu araştırdı. *Gerçekten de* gelmiş geçmiş en iyi performans gösteren aşk tanrısıymışsın."

Evet. Bu bana küçük bir destek verdi.

Yine de...

"Yeni cupid'leri eğitmek titiz bir dikkat ve sabır gerektirir."

"Biliyorum," diye kabul ediyor. "Ve sen bu iş için en uygun kişisin."

Gözlerim kısıldı. "Bunu dikkatimi dağıtmak için mi yapıyorsun yoksa diğer eğitmenlerin hepsi dolu olduğu için mi?"

Emelle yüzünü buruşturuyor. "İkisi de."

İçimi çektim ve topuzumun hâlâ sağlam olduğundan emin olmak için elimi geriye uzattım. "Pekâlâ, Madam Cupid. Stajyerlerle ben ilgilenirim."

"Teşekkür ederim," diye gülümsüyor. "Bugün başlayabilir misin?" Bu çok hızlı oldu.

"Elbette," diyorum ona. Gerçekten de Cupidity'nin şimdiye kadar sahip olduğu en anlayışlı, rahat ve harika patron oldu. Olmam gerektiği gibi asistanlık bile yapmadım, bu yüzden kesinlikle şikayet edemem. Belki de kendimi eğitime vermek iyi bir şey olacaktır. Dikkatimin dağılmasının yanı sıra, yalnız olmadığım anlamına da gelecek ki son altı haftadır bu şekildeydim, çünkü aşk tanrısı ortakları olayından neredeyse tamamen vazgeçmiştim. Görünüşe göre, iyi bir takım oyuncusu olmak için fazla agresifim.

"Mükemmel. Teşekkürler Lex." "Benim için zevkti."

İkisi de bana bakmaya devam ediyor ve ben daha fazlasını söylemelerini bekliyorum. Hâlâ bir şey söylemediklerinde, yüzümü silip üzerimde bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum. "Neden bana öyle bakıyorsunuz?"

Emelle boğazını temizler. "Pekala. Size sormak istediğimiz başka bir şey var."

Ondan Sev'e bakıyorum. "Biz mi?"

"Bu beni etkilediği kadar Sev'i de etkileyecek."

Meraklandım. "Pekâlâ... Ne oldu?"

"Şey... Düşünüyordum da," diye başlıyor, alt dudağını gergin bir şekilde çiğneyerek. "Bak, mesele şu ki, ben buradayım."

Detay vermesini bekliyorum ama vermiyor. "Evet? Buradasın. Benimle konuşuyorsun..."

Emelle başını sallar. "Hayır, hayır. Demek istediğim bu değil. Şey, ben *hep* buradayım. Ronak yüzünden Peçe'ye gidemiyorum. Ve ailem yüzünden, öylece Aşk ya da Şehvet alemlerine dalamam, anlıyor musun? Daimi olarak buradayım."

"Tamam..." Bastırıyorum. "Hala ne demek istediğini anlamıyorum."

Sev araya giriyor. "Patron hanım, aşk pantolonunu çıkarıp vermek istiyor, anladın mı?"

Göz kırpıyorum. "Pardon, *ne* dedin?"

Emelle derin bir nefes alır. "Demek istediğim şu ki, sanırım Cupidity'nin Başkanı olarak görevimden istifa etme zamanım geldi."

Ağzım bir anda açık kaldı. Bir an için onu yanlış duyduğuma emin oldum. "*İstifa* mı edeyim? Ama istifa edemezsin! Her yerdeki aşk tanrısına çok büyük bir değişim getirdin!" İddia ediyorum. "Aşk tanrısı molaları, aşk tanrısı partnerleri, aşk tanrısı partileri... Fesihleri büyük ölçüde azalttınız, harika eğitim kampları başlattınız ve eğitmenler yerleştirdiniz... tüm aşk tanrısı dünyası sizin sayenizde çok değişti ve bunların hepsi sonraki hayatlarımızı çok daha iyi ve zengin hale getirdi!"

Eskiye dönmeyi hayal bile edemiyorum. O zamanlar başka bir yol bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Bu değişiklikten etkilenecek tüm cupid'leri düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Verdiğim örnekler karşısında Emelle'in yüzünde gururlu bir gülümseme beliriyor. "Evet ve tüm bunları yapabildiğim için çok mutluyum. Ama kabul edelim, ben sadece bir figüranım," diyor yenik bir omuz silkerek. "Cupidville'e gidemem. Artık Peçe'ye bile giremiyorum. Kahretsin, Peçe'nin tüm güçleri içimde, bir araya getirilmiş bir grup yapboz gibi... yani artık tamamen aşk tanrısı değilim, doğru parçalara sahip değilim," diyor bana. "Aylardır bir Aşk Oku atmadım. Patron olmakla hiç işim yok. Cupidville'de işleri Sev yürüttüğü için şanslıydım ama bu onun için adil değil ve o da sahalara geri dönmek istiyor."

Sev'e şaşkın bir bakış attım.

"Ne var? Biraz sıkılmaya başladım. Yani, bunu görüyor musun?" diye soruyor, vücudunun aşağısını işaret ederek. "Ben idari işler için yaratılmamışım, anlıyor musun? Belki de eskiden üflediğim şehveti özlüyorumdur."

Başım dönüyor ve parmaklarım endişeli kıvrımlara dolanıyor. "Ama... ya biri gelir ve... yaptığınız tüm değişiklikleri geri alırsa? Bu kesinlikle *korkunç* olurdu. Büyük bir cupid ayaklanması olabilir. Seni patronları olarak seviyorlar. Başka biri her şeyi berbat eder."

"Yapmayacaklar," diyor inançla.

"Başlangıçta böyle bir söz verebilirler ama bundan nasıl emin olabilirsiniz?" Meydan okuyorum.

"Çünkü," diyor Emelle, "unvanı *sana* veriyorum."

Şok, kulak zarıma çarpan ve kalbime vuran dalgalar gibi içimden geçiyor. *"Ne?"*

"Sen gelmiş geçmiş en iyi aşk tanrısısın Lex. Ve sadece ulaştığın tüm bu çılgın hedefler yüzünden değil, aynı zamanda kalbin yüzünden de," diyor bana, elini usulca işaret ettiği organın üzerine koyarken yağmur gözleri yaşarıyor. "Sen mükemmel bir aşk tanrısısın, çünkü başkalarına sevgi bahşetmeyi seviyorsun ve kendini sadece her Kibrit'e değil, her aşk tanrısı arkadaşına da adadın."

"Emelle..." Başımı sallıyorum, içimi çok fazla duygu kaplıyor, çok fazla şüphe arı gibi üşüşüyor. "Cupidity'nin başına geçmem mümkün değil."

"Yapabilirsin," diyor kararlı bir şekilde, elini bırakarak. "Dahası, bunu hak ediyorsun ve Cupidity de *sana* sahip olmayı hak ediyor. Kalbinde gerçek bir cu- pid, örnek olarak liderlik ediyor."

Kafamın içinde milyonlarca şüphe uçuşuyor. "Yapamam," diye fısıldıyorum, inkâr dilime dolanıyor. "Her şeyi berbat edeceğim. Ya da aşk tanrısı beni kabul etmez, ya da
-"

"Seni kabul edecekler aşkım," diye araya giriyor Sev. "Dürüst olmak gerekirse benden bıktılar. Ofiste çok fazla seks partisi oluyor."

Emelle ona bir bakış atıyor. "Mola zamanlarında, değil mi?"

Bana komplocu bir göz kırptı. "Elbette. Her neyse, dediğim gibi, iyi olacaksın."

Ağır bir nefes aldım. "Bilmiyorum..."

"Bu senin kararın," diyor Emelle bana. "Ama başka hiç kimse bu iş için senin kadar mükemmel olamaz."

Bana olan inancı kalbimi kabartıyor ve bu olasılık kulağa harika geliyor. Şok edici ve korkutucu ama aynı zamanda şaşırtıcı. Milyon yıl geçse de böyle bir teklif alacağımı düşünmezdim. Yine de işte burada, bana pembe bir tepside sunuyor, çünkü benim mükemmel bir aşk tanrısı olduğumu düşünüyor.

"Düşündüğün kadar mükemmel değilim," diye itiraf ediyorum, utancın boynuma tırmandığını ve yanaklarımı ısıttığını hissediyorum. "O zamandan beri, bilirsin, *aşkı*... eskisi kadar sevmiyorum. İlk defa bu" -yayımı ve okumu gösteriyorum- "bir iş gibi geliyor. Belki de bu işe uygun değilimdir. Daha önce olabilirdim, ama şimdi..."

Emelle endişeli görünmek yerine sadece başını sallar. "Ne demek istediğini anlıyorum ama Lex, bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum. Çünkü sen aşkın her şeyin ilacı olduğuna inanan mükemmel, şen şakrak bir aşk tanrısıydın ve kalp kırıklığını da ilk elden deneyimledin. Aşkın tüm yönlerini sizden daha iyi kim anlayabilir ki? Aşk her zaman güllük gülistanlık değildir ve siz bunu anlıyorsunuz. Ayrıca harika bir aşk tanrısı olmak için ne gerektiğini de biliyorsunuz ve pek çok kişiye ilham verebilirsiniz."

O böyle söyleyince.

Sertçe yutkunuyorum ve sonra düşünebilmek için aramıza birkaç metre koyarak gölgeli kemer yolumuzun içinde adımlamaya başlıyorum. Zihinsel olarak, kabul etmemin benim için neden iyi ya da kötü olacağına dair bir artı ve eksiler listesi oluşturuyorum.

Emelle ve Sev, ben bu büyük karar için düşüncelerimi gözden geçirmeye çalışırken ileri geri gidip sarmaşıkları uzaklaştırırken sessizce beni izliyorlar. Tüm cupidity'nin başına geçmek, her bir cupid'den sorumlu olmak, kararları veren kişi olmak...

Bunu yapabilir miyim?

Mükemmeliyetçi bir işkoliğim, elbette. Ve muhtemelen cupids hakkında herkesten daha fazla araştırma yapmışımdır, ama bu gerçekten liderlik edebileceğim anlamına mı geliyor?

"Hazırsın Lex," diyor Emelle, sanki düşüncelerimin ne yöne gittiğini anlamış gibi. "Sana bu pozisyonu teklif etmezdim.

buna tam olarak inanmadım. Ayrıca, Sev ve ben her adımınızda size destek olmak için burada olacağız. Her zaman."

Sadağımın kayışını düzeltiyorum ve topuklarımın üzerinde dönüp önlerinde durmadan önce bir elimi gömleğimin üzerinde gezdiriyorum. İkisinin arasına bakıyorum ve ona bunun tüm olumlu ve olumsuz yönlerini gerçekten düşünmek için bir güne, bir haftaya, bir *yıla* ihtiyacım olduğunu söylemeye hazırım, ama bunun yerine, "Bir interim olarak tam eğitime ihtiyacım var. En az doksan gün. Ve sana soru sormak için uğramamı sorun etmemelisin. Muhtemelen ne kadar çok kontrol ettiğim konusunda sizi rahatsız edeceğim, ama bu zorunlu-"

"İşi kabul edeceğini mi söylüyorsun?" Emelle araya giriyor, yüzüne bir gülümseme yayılmaya başlıyor.

Biraz şoka girmiş gibi hissediyorum. "Evet, sanırım öyleyim."

O kadar yüksek bir çığlık atıyor ki, şüphesiz bazı fae'ler bunu duymuştur. Sev kulak zarını patlatmış gibi parmağını kulağına sokuyor. "Bir çubuğun üzerindeki lanet olası bok," diye mırıldanıyor.

Emelle bir kez daha bana şiddetle sarıldı. Kendimi hiç sarılan biri olarak görmemiştim ama onunkine alışmaya başladım. "Harika olacaksın Lex. Benden çok daha iyi olacaksın." Başlıyorum ama o geri çekiliyor ve başını sallıyor. "Hayır, gerçekten. Cupidville'in ihtiyacı olan şey sensin."

Bana gururla gülümsemesi karşısında kendimi biraz garip hissederek boğazımı temizliyorum ve kolumu düzeltiyormuş gibi yapıyorum. "Kesinlikle elimden geleni yapacağım," diye söz veriyorum. "Peki bu iş nasıl olacak?"

"Biz bunu çoktan çözdük! *Araştırdık*," diyor kaşlarını gururla sallayarak.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Her neyse, şöyle olacak." Emelle kolumdaki aşk tanrısı işaretini tutuyor. "Hazır mısın?"

"*Şimdi mi?*"

"Şimdiki zaman gibisi yok," diye cıvıldıyor.

Bir an tereddüt ettim. "Pekala, Madam Cupid."

Emelle biraz ağlar. "Bu bana son kez böyle seslenişin olacak." Kollarımıza bakarak bir parmağını aşk tanrısı işaretinde gezdiriyor ve tüm kolunun parlak pembe renkte parlamasını sağlıyor. "Ben, cupid one thou- sand fifty, cupid sixty-nine'ı Cupidity'nin başı olarak halefim ilan ediyorum."

Parlayan izlerini benimkilere bastırıyor ve bunu yapar yapmaz teninden benimkine geçen sarsıntıyla nefesimi tutuyorum.

Battaniyelerin arasına sıkışmış statik elektrik gibi aramızda küçük pembe şimşekler çakıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve kolumdan omurgama doğru bir sıcaklık yayılıyor.

Saniyeler içinde bitti ve Emelle kolunu çektiğinde, artık sahip olduğu tek şey aşk tanrısı numarasıydı. Ama ben koluma bakıyorum, kolumda artık yeni bir işaret var - numaramın hemen altında içinden ok geçen bir kalp.

Adrenalin -ya da belki yeni keşfedilmiş aşk tanrısı gücü- damarlarımda dolaşıyor.

Parmağımı yeni işaretin üzerinde gezdiriyor, usulca parlamasını izliyorum. Her nasılsa, onu, Sev'i ya da ihtiyacım olabilecek herhangi bir aşk tanrısını nasıl çağıracağımı doğuştan biliyorum, tıpkı işareti beni gitmek istediğim yere götürmek için kullanabileceğimi bildiğim gibi.

"Vay canına."

"Biliyorum," diyor Emelle elini bırakarak. "Tuhaf hissettiriyor, değil mi?" Bunu söylemenin bir yolu da bu.

"Sanırım Cupidville'e gitmeliyim?" Hala işarete hayret ederek soruyorum. "Tanrım, yapacak o kadar çok işim var ki... Geçmişteki geçişler hakkında araştırma yapmam ve hangi yöntemlerin en başarılı olduğunu belirlemem gerekecek. Ayrıca diğer Peçe başkanlarıyla görüşmem ve aşk tanrısı işlemlerinin sorunsuz yürüdüğünden emin olmam gerekecek, oh, ve muhtemelen bir parti vermeliyim? Gerçi bir tema bulmam gerekecek..."

"Lex, nefes al," diyor Emelle bana.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam. Teşekkür ederim." Emelle'in mirasına layık olabilmek için yapmam gereken onca şey kafamda dönüp duruyor. "Bir asistana ihtiyacım olacak."

Sev sırıtıyor.

"Belki... belki sen değilsindir." Mümkün olduğunca kibarca söylemeye çalışıyorum.

Sırıtışı daha da genişliyor. "Gördün mü? Zaten bu işi çok iyi yapıyorsun. Bundan daha iyi karar veriyorsun," diyor Emelle'e dirsek atarak.

"Sen de harikaydın Sev," diyor kolunu okşayarak. "Mesai saatlerindeki tüm seks maceralarına rağmen."

"Teşekkürler."

Emelle, "Ve kim bilir, belki de yeni stajyerlerinizle mükemmel asistanı bulursunuz," diye belirtiyor.

Şüpheli. Yeni cupidlerin çoğu kesinlikle berbat. Flört dokunuşları için parmaklarını bile doğru düzgün sürükleyemiyorlar. Teknikleri genellikle çok kötüdür.

Bekle...

"Yani patron olacağım halde hala yeni cupid'ler mi eğitmem gerekiyor?"

"Evet. Geri almak yok. Neden önce sana bunu kabul ettirdiğimi sanıyorsun?" diyor sırıtarak.

İçimi çektim. "Pekâlâ."

"Konu açılmışken..."

Emelle Sev'e bakar ve o da başını sallar. "Tamam. Hemen dönerim." Pembe bir parıltı bulutunun içinde kaybolur.

"Stajyerlerinizi almaya gittim," diye açıklıyor Emelle.

"Doğru. Tamam. Umm..." Saçımın yerinde olmadığından emin olmak için elimi gergin bir şekilde kafa derimin üzerinde gezdiriyorum. Diğer cupid'lerle çalışma konusunda pek iyi bir geçmişim yok ama herkesin nefret ettiği türden bir öğretmen değil, iyi bir öğretmen olmaya kararlıyım. "Nasıl görünüyorum?"

"Mükemmel görünüyorsun."

Emelle'e göz kırpıyorum. Çünkü cevap bir şekilde bekleniyordu.

Ama ses öyle değildi.

Donup kalmışım, Emelle'e bakıyorum, az önce ne olduğunu merak ediyorum, ama sonra dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü ve ağlamaklı gözlerinin omzumun üzerinden baktığını görüyorum. "Stajyeriniz geldi."

Tüm vücudum tüylerim diken diken oluyor ve yavaşça arkamı dönüyorum, zaten titriyorum.

Çünkü o sesi tanıyorum.

Sadece birkaç adım ötemde duran erkeğin gümüş rengi bir teni ve gri erimiş gözleri var. Başının etrafında kıvrılmış gri boynuzları ve sırtında bir çift yıldız kırmızısı tüylü kanadı var. Omuzlarından sarkan gevşek saçları bir zamanlar beyazdı ama şimdi benimkiyle aynı pembe. Ama en iyi kısmı?

Etrafındaki dünya kadar katı, tek bir santimi bile şeffaf ya da sessiz değil.

"*Belren?*"

Ve o sırıtış. Bana doğru ilerlerken neredeyse bayılmama neden olan o kıvrımlı, kıvrımlı sırıtış. Önümde durduğunda nefes bile alamıyorum. Gözlerim yaşla dolduğu için doğru düzgün göremiyorum.

Çenemi kavramak için elini kaldırdığında, eğilip yanağıma doğru fısıldamadan hemen önce dokunuşunun katı sıcaklığıyla boğuk bir hıçkırık kaçıyor içimden. "Seni bulacağımı söylemiştim."

EPİLOG

BELREN

Lex onun elementinde.

Burada, kırmızı duvarlı devasa odanın içinde, kendinden emin görünüyor.

Göçük, başarılı, *tatmin olmuş*. İmza kıyafeti mükemmel bir şekilde yerinde, diz hizasında bir etek ve düğmeli bluz giymiş, kanatları sırtında düz ve gururlu. Saçları o kadar sıkı toplanmış ki tek bir teli bile yerinde değil.

Elinde bir pano ile eğitim verdiği aşk tanrısı sırasının arkasında yürüyor. Hepsi ok ve yay duruşlarında duruyor, hareketli hedeflerine nişan alırken ipleri geri çekiyorlar, vücutları cismani, böylece atış için daha iyi bir his elde ediyorlar. Bugün hedefler sentor ve trol şeklinde. Troller boyutlarına göre şaşırtıcı derecede hızlı hareket ediyor.

Odanın en sonundaki en son yeri aldığımdan emin oldum, böylece onun yukarı ve aşağı yürümesini, tavsiyelerde bulunmasını ve dev kırmızı tüylü kalemiyle notlar almasını izleyebildim. Not almayı *iyi* gösteriyor.

Bir omzunu duvara yaslayarak bana doğru yaklaşmasını izliyorum. Eğitmenlik rolüne o kadar odaklanmış ve profesyonel ki, o bakmıyorken bazı salakların peşinden nasıl koştuğunu fark etmiyor bile.

Özellikle-

"Madam Cupid, yine çekmeme yardım edebilir misiniz?"

Gözlerim o herife dikildi. Benden sadece üç adım aşağıda ve öldüğünde hangi alemden olduğuna dair hiçbir fikrim yok, çünkü o

Bacaklarının yerinde dokunaçlar ve kulaklarının olması gereken yerde delikler var. Kesinlikle Fae ya da insan değil. Ayrıca onunla bir şansı olduğunu düşünüyor, çünkü saatte en az bir kez ondan bu şekilde *yardım* istiyor.

"Elbette, aşk tanrısı sekiz on altı," diyor Lex parlak bir sesle ve ona doğru yürüyor.

"Ne kadar geriye çekmem gerektiği konusunda sorun yaşıyorum," diyor ona. Lex başını sallıyor ve on sekiz on altının arkasında durmadan önce tutmak için panoyu kanatlarının arasına kaydırıyor. Ellerini onunkilerin üzerine koyar ve ipi geri çeker, tüm bunları yaparken etkili ve kibar bir şekilde gerginlik ve nişan alma hakkında bir şeyler anlatır. Aslında öğrenmeye çalışmak yerine, Bana kibirli bir bakış atıyor ve parmaklarını birbirine kenetliyor.

Onu sakatlama dürtüsü çok güçlü. Eminim altı dokunacının da etrafta sallanmasına ihtiyacı yoktur.

Onun yerine gözlerim yayın kirişine kayıyor ve tek bir düşünceyle kirişi kırıp budalanın gözüne isabet ettiriyorum. Ulumaya başlıyor, çömelip gözünü kapatırken kenetlenmiş ellerini unutuyor. Lex hiç vakit kaybetmeden sıradaki diğer iki öğrenciyi seçip onu cupid hemşiresinin odasına götürüyor.

Enayi.

Sonunda, sadece bir stajyer uzağında, koyu tenli ve kafa derisinden çiçek sarmaşıkları çıkan çok utangaç bir dişiye yumuşak övgüler mırıldanıyor.

Sonra Lex önümde duruyor, Cu- pidville'in atış talimi odasının parlak kırmızı duvarına yaslanırkenki rahat pozisyonumu görünce kaşlarını çatıyor.

"Ayağa kalk, aşk tanrısı beş yüz."

Dudaklarım kıvrılıyor, doğruluyorum ve yerdeki yerime geçiyorum, siyah botlar kalp işaretinin üzerinde sıralanıyor.

"Beni gerçek numaram yerine Roma rakamıyla çağırmanı tercih ettiğimi biliyorsun," diyorum ona, gri kolumu yukarı itip aşk tanrısı işaretimi gururla gösteriyorum.

Lex'in gözleri aşağıya iniyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor. "Sanırım numaraya sadık kalacağım."

"Hadi ama," diye takılıyorum, tenimdeki işaretli harfi göstererek. "Bu sadece büyük bir D. Bunu birçok kez gördün." Gözleri parlıyor

genişledi ve yanakları sevimli bir şekilde pembeleşti. "Kendi aşk tanrısı numaran *altmış dokuzken* büyük bir D'nin seni korkutması komik."

"Altmış dokuz gayet saygıdeğer bir sayı."

"En sevdiğim numara olduğu kesin. Sadece bir numara olduğunu söyleyemem.

saygıdeğer."

Bana bir bakış fırlattı. "On sekiz yaşındayken Cupid'e yaptığın o küçük numaranın yanına kâr kalacağını sanma. Telekinetik güçlerini nasıl koruyabildin bilmiyorum ama eğitim seanslarımda tehdit oluşturamazsın, yoksa seni diğer sınıflardan birine koyarım."

"Yalancı," diye sırıtıyorum. Bunu yapmayacağını ikimiz de biliyoruz. Teknik olarak eğitimden haftalar önce mezun oldum ama o da benim arkadaşlığımdan en az benim kadar hoşlanıyor, bu yüzden buradayım. Eğer bir şey varsa, sanırım bu onun bir daha ortadan kaybolmayacağım gerçeğini kabullenmesine yardımcı oluyor. Benim ölmem ve sonra hiçliğe karışmam onu biraz ürküttü. "Beni çok özlersin."

İnkâr etmiyor ama yanıldığının kanıtlanmasından da hoşlanmıyor, bu yüzden boğazını temizliyor ve karşımdaki hedefe işaret ediyor. "Bu kadar gevezelik yeter, cupid beş yüz. Sıraya girin ve atışınızı yapın."

"Elbette, Madam Cupid," diye mırıldanıyorum kulağına doğru ve boynundan aşağıya doğru bir ürperti iniyor. Nefesimin tenine değmesinden mi yoksa kendisine Madam Cupid denmesinden gerçekten hoşlanmasından mı emin değilim. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen ikincisi.

Ben bir ok kapıp yerleştirirken o da arkamda dönüp duruyor ve duruşumu alıyor. "Bacaklarını biraz daha açmalısın."

Homurdanıyorum. İşi çok kolaylaştırıyor.

Yüzümü görünce elini uzatıp parmağıyla burnuma vuruyor. "Kes şunu."

"Bir günde iki burun çarpması."

"Etkililer," diye yanıtlıyor ve bluzunun eteklerini aşağı çekerek düzeltiyor. "Şimdi pozisyonunu al ve hedefini vur," diye emrediyor ses tonundaki saf otoriteyle.

Onu kızdırmayı seviyorum, ama bana haddimi bildirmesini daha da çok seviyorum. Dediğim gibi, o kendi elementinde ve bu çok seksi.

Başımı sallayarak döndüm, ipi geri çektim ve ateş ettim. Ok sentorun kalbini tam ortasından vurdu.

Lex bana bakıyor. "Çok iyi işti!"

"İyi bir öğretmenim var." Ayrıca güçlerimle biraz hile yapıyorum, ama bu konunun dışında.

Başı gururla sallanıyor. "Mesai saatleri dışında yaptığım tüm ekstra çalışmaların karşılığını alacağımı söylemiştim."

"Mesai *saatleri dışında* yaptığımız her şeyden büyük keyif alıyorum."

Bu sefer o kadar telaşlanıyor ki gözlerini kasıklarıma dikiyor. İşte o zaman onun otoriter zihnini gerçekten dibe çektiğimi anlıyorum. Bunu kişisel bir başarı olarak görüyorum. Cupidity'nin başı olduğundan beri kolay kolay kaçmıyor, en azından toplum içinde. Toplum içinde çok profesyonel.

Ama özel olarak? Aşk tanrım oldukça uygunsuzlaşıyor, bunu da kişisel bir başarı olarak kabul ediyorum.

Lex yüzünün kızardığını saklamaya çalışarak arkasına uzanıyor ama sonra bocalayarak bana bakıyor. "Belren."

Ona sırıtıyorum ve aşk tanrısı işaretime dokunuyorum.

Diğer stajyerlerin hâlâ alıştırma yaptıklarından ve bize dikkat etmediklerinden emin olmak için etrafına hızlıca bir göz atıyor. "İyi. *Büyük D*," diye homurdanıyor.

Yüzüme bir sırıtma yayılıyor. "Evet?" Masumca soruyorum.

Elini uzatıyor, sert görünmeye çalışıyor, ama dudaklarını eğmekle tehdit eden eğlenceyi görebiliyorum. "Geri ver onu."

Bir düşünceyle, panosunu tavana sabitlediğim yerden aşağı indiriyorum. Elinde tutuyor ve sivri bir bakışla üzerine bir şeyler karalıyor. "Seni hırsızlıktan not ediyorum."

"Bunu yap, çünkü daha sonra pantolonunu çalacağım-"

Etrafında dönüyor ve elini yüksek sesle panoya vuruyor. "Pekâlâ, iyi işti millet, bugünlük bu kadar! Yarın sizi Flört Dokunuşlarının Pratik Uygulaması için çağıracağım."

Yeni yaratılan aşk tanrısı birer birer odadan çıkıyor, Lex ve ben en arkada kalıyoruz. Ofisine gitmeden önce odayı titizlikle kontrol ederken onun yanında kalıyorum.

İçeride onu bekleyen iki aşk tanrısı asistanı var ve sonraki bir saatini onlarla işleri gözden geçirerek geçiriyor. Bu böyle devam ediyor. Cinsel ilişkilerden bolca bahsediliyor, ama bunlar iyi dedikodular değil, sadece profesyonel çetele tutma türünden. Şu anda kıvılcım tekrar alevlendi, çünkü işini bu kadın kadar seven birini daha önce hiç görmedim. Çeteleler konusunda *çok* heyecanlanıyor.

Zamanımı odanın karşısındaki pelüş halısına sırt üstü uzanıp uyukluyormuş gibi yaparak geçiriyorum, aslında asistanlarıyla hararetli bir şekilde konuşurken onun profilini izliyorum. İzlememek için çok güzel.

Düşünüyorum da, neredeyse bu şansı kaybediyordum. Ama ona aşık olmam gerekiyordu. Onunla birlikte *olmak istedim*. Ve ikinci bir ölüm gibi küçük bir şeyin onu benden almasına izin vermeyecektim.

Ben de savaştım. Her anıya kenetlendim ve üç Peçe Major gücünün bile silemeyeceği demirden bir kilitle sardım. Biraz zamanımı aldı ama akıntıya karşı savaştım, su anılarımın tanelerini ne kadar yıkamak isterse istesin. Usta bir hırsız gibi onları kaderin pençesinden çaldım ve sonra tıpkı söylediğim gibi onu yeniden buldum.

Lex işini bitirdiğinde kupidlerini gönderiyor ve sonra yine sadece ikimiz kalıyoruz. Üzerime d o ğ r u yürüyüp ellerimi başımın altına koyarak uzandığım yere bakıyor, kalp şeklindeki halı altımda rahatlatıcı bir gümbürtüyle atıyor.

"Gitmeye hazır mısın?" Ona sordum.

Cevap vermek yerine, karakterinin çok dışında bir şey yapıyor ve benimle birlikte yere uzanıyor. Tavana boyanmış pembe bulutlara bakıyor ve sessiz olmasına rağmen zihni adeta bağırıyor.

"Orada çok sesli düşünüyorsun, Pinky. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Lex dudağını ısırıyor ve yüzünde nadiren görülen bir kırılganlık ifadesi beliriyor. "İşimi iyi yapıyor muyum?"

Kaşlarım neredeyse saç çizgime kadar kalkıyor. "Tabii ki iyi bir iş çıkarmıyorsun," diye başlıyorum ve yüzü bana bakıyor, gözleri panikle irileşiyor. "*Harika* bir iş çıkarıyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Ona bakabilmek için bir kolumun üzerinde yükseliyorum. "Rolüne kusursuz bir şekilde geçiş yaptın, tıpkı herkesin bildiği gibi. Aşk tanrısı seni seviyor. Stajyer programı hiç bu kadar başarılı olmamıştı ve burayı o kadar düzenli bir hale getirdin ki angeller bile seni kıskanıyor."

Lex bunun üzerine komplocu bir şekilde gülümser.

"Siz mükemmel bir Madam Cupid'siniz."

Dudaklarının arasından rahatlamış bir nefes geçiyor. "Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Aşk tanrım övülmeyi seviyor, bu yüzden bunu daha fazla yaptığımdan emin olmak için aklıma bir not alıyorum. "Kendinden şüphe etme. Bunun için fazla zekisin," diyorum ve hızla eğilip onu kollarıma almadan önce ayağa kalkıyorum. İçinden gelen küçük ciyaklama çok sevimli. Kolları boynuma dolanıyor, kanatları ön kolumun arkasından sarkıyor ve bana bakışından tüm göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum. "Şimdi sen daha da kötüleşmeden seni eve götürelim."

"Ben spiral değilim."

Ona bir bakış attım. "Geçen hafta kafanı endişeye o kadar taktın ki, son on yılda insan aleminde meydana gelen her bir olay raporunu renk koduyla kodlaman gerektiğine karar verdin ve daha dün, bu hafta üçüncü kez dosyalama sistemini değiştirmeleri için asistanlarını ikna etmeye çalıştın."

Kaşları çatıldı. "Alfabetik sıraya göre düzenlemenin en iyi yol olduğundan emin değilim."

Benim dudaklarım da karşılık olarak seğiriyor. "Sana biraz yemek getirdikten sonra bunun artılarını ve eksilerini gözden geçiririz, buna ne dersin?"

Artılar ve eksiler önerisiyle gözleri parlıyor ama sonra tereddüt ediyor. "Peçe'de kalırsak yemek yememize gerek yok, biliyorsun. Belki de ben burada kalmalıyım. Yarınki bir sonraki eğitim seansından önce bazı şeylerin üzerinden geçerim. Bütün gece çalışırsam, gelecek hafta gelecek yeni stajyerler için bir başlangıç yapabilirim..." Sözünü kesiyor, giderek daha endişeli görünüyor.

Tecrübelerimden biliyorum ki onu kendi haline bırakırsam çalışmayı *asla* bırakmayacak. Bu yüzden sesimi bir oktav düşürüyorum.

Aklından geçen sonsuz yapılacaklar listesine değil de bana odaklanana kadar gözlerinin içine bakacağım. "Çalışmayı bırakmamakla ilgili ne demiştim, Madam Cupid?"

Sesimin tonuyla gözbebekleri büyüyor ve alt dudağını ıslatmak için dili gergin bir şekilde dışarı çıkıyor. "Bunun kurallara aykırı olduğunu söylemiştin."

"Doğru," diyorum başımı sallayarak. Cupidity'nin başına geçtiği son birkaç ay içinde, bir düzene ihtiyacı olduğunu ve bunaldığında dizginleri benim ele almam gerektiğini öğrendim. Ancak işleri onun elinden aldığımda gerçekten rahatlıyor.

"Kurallara göre mesai saatleri içinde istediğin kadar çalışabilirsin ama sonra benimle eve geleceksin. Doğru mu?"

Biraz sersemlemiş bir şekilde başını sallıyor ve onu endişesinden bu kadar çabuk kurtardığım için rahatlıyorum. "Doğru."

"Şimdi, bu kuralı çiğnemeye çalışmazsınız, değil mi?" "Hayır,

kesinlikle hayır."

Sırıtıyorum. "Aferin kızıma."

Yanaklarını boyayan pembe allık neredeyse saçlarıyla eşleşiyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar bizi Cupidville'den çıkarıp fae alemine geri götürdü. Zaman Peçe'nin içinde ve dışında farklı işliyor, bu yüzden çimenli bahçeden geçip genfin adasındaki kubbeli evimize girdiğimde neredeyse şafak sökmek üzere gibi görünüyor. Emelle'in evinden sadece bir taş atımı uzaklıkta, çünkü Lex her türlü aşk tanrısı sorusunu sorabilmek için yakın olmak istedi. Kendi evim olmasa da, itiraf etmeliyim ki burası bana çok çekici geldi. Gerçi bunun muhtemelen kollarımdaki dişiyle bir ilgisi var.

Kemerli kapıdan geçer geçmez onu minderli sandalyeye oturtuyorum. Dürüst olmak gerekirse, Soora'nın morunun bu odada hiçbir etkisi yok, çünkü Lex pembe ve kırmızı renkleri *gerçekten* benimsedi, bu yüzden evi ele geçirdiler. Onun renkleri ve Boynuzlu Kanca olduğum günlerden buraya taşıdığım hazinelerim arasında evimiz... eşsiz.

Tabii ki, onu yere bırakır bırakmaz Lex hemen geri zıplamaya çalışıyor. "Bize yiyecek bir şeyler getireyim."

O daha bir adım bile atamadan, güçlerimle ayakkabılarına kilitlendim ve onu diğer yöne sürükledim. "Hey!"

"Kanepeye oturup dinlenmekten başka bir şey yapmıyorsun," diye sesleniyorum ona, oturma odasına doğru ilerlerken.

Güçlerim onu kanepeye yatırıp zıplamasını sağlarken omzunun üzerinden "Beni telekine etmeyi kes!" diye sesleniyor.

"Orada bir dakika dinlenin, Madam Cupid. Sonra sizi besleyeceğim."

Benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler homurdanıyor ama minderlerin üzerine yığılıyor, ayakkabılarını çıkardıktan sonra sesli bir iç çekişle başını arkaya yaslıyor.

Islık çalarak mutfakta çalışmaya, yiyecek bir şeyler hazırlamaya başlıyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde masaya iki kase çorba ve dört farklı ekmek koyuyorum, çünkü aşk tanrım bir ekmek düşkünü ve yemek başına ekmek oranının onun yemek inlemeleri ve genel mutluluğuyla büyük ölçüde ilişkili olduğunu fark ettim.

Yemeğini yerken, omuzları titrediğinde ve her lokmada mırıldandığında iyi iş çıkardığımı anlıyorum. Ben ondan önce bitiriyorum, bu yüzden gevşiyorum, bir kolum sandalyemin arkasında, kanatlar yanlarımda gevşekçe sarkıyor ve onu izliyorum. Ne zaman küçük bir mutlu yemek dansı yapsa dudaklarım seğiriyor.

Beni bakarken yakaladığında kızarıyor ve ağzını siliyor. "Neden hep beni yemek yerken izliyorsun?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Çok tatlısın."

"Cupidity'nin Başı *sevimli* değil."

"Katılmıyorum."

Gözleri kısıldı. "Aynı fikirde olmamak konusunda ne hissettiğimi biliyorsun. İkimiz de doğru sonuca varmadan önce kapsamlı bir tartışma yapmayı ve tartışmanın tüm yönlerini ortaya koymayı tercih ederim."

"Ve doğru sonuç..."

Sanki belli olması gerekiyormuş gibi göz kırpıyor. "Benim tarafım tabii ki."

Başımı eğiyorum, bir kahkahayı zar zor bastırıyorum, çünkü o tamamen ciddi. "Tabii ki."

Lex yine beni inceliyor. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Ben mi?" diye alaycı bir masumiyetle soruyorum. "Asla yapmam."

Etkilenmiş gibi görünmeyen bir bakışla ayağa kalktı ve tam önümde durana kadar masanın etrafında yürüdü. Eğildi ve yüzüme doğru bir Şehvet püskürterek kaskatı kesilmeme neden oldu. *Her* yerim.

Doğruldu ve bana sırıttı. "İşte. Bu sana beni kızdırmayı öğretecek."

Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben ayaktayım ve o daha gözünü bile kırpamadan geri dönmesini sağlıyorum. Onu masanın üzerine kaldırıyorum, kıçını kavrayıp kendime doğru çekerken kanatları ve kalçaları belimin etrafına yayılıyor. Onu oraya hapsettiğimde bir nefes kaçıyor.

"Tsk tsk, Madam Cupid. Sanırım az önce Şehvet Nefesini sorumlu bir şekilde kullanma kuralını çiğnediniz. Stajyerleriniz ne düşünür?"

Bana karşı kıvranıyor, bu da beni daha da sertleştiriyor. Küçük fingirdek de bunun farkında, çünkü kalçalarını öyle doğru hareketlerle sallıyor ki kendi zevkinin peşinde olduğunu anlıyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum," diye cevap veriyor, ama ses tonundaki nefes darlığı onu ele veriyor.

Bir elimle uzanıyorum ve göğsünün altındaki bir sıra düğmeyi yavaş bir hassasiyetle açıyorum. Onu serbest bırakır bırakmaz sırtı kavislendi, göğüsleri bir avuçtan daha büyüktü ve dantelli bir sütyenin içinde mükemmel bir şekilde tutulmuştu - tabii ki pembe. Bu rengi neden bu kadar sevdiğime şaşmamalı.

"Bu lanet memeler," diyorum inleyerek, bardakları aşağı çekerken, ellerime dökülürken nefesini kesiyor. "Çok muhteşem."

Güzel pembe meme uçlarını okşarken, diğer elimi de aşağıya indirip, çok *mütevazı* bir şekilde yukarı kalkmış olan eteğinin altından geçiriyorum. Orada ne olduğunu bulur bulmaz, hareketsiz kalıyorum.

Şoku atlatmak için gözlerimi kırpıştırıyorum, dudaklarımı kulağına yaklaştırırken hınzırca sırıtıyorum. "Oh, Pinky. Bugün *çok* yaramazlık yaptın, değil mi?"

Göğsü hızla inip kalkarak, "Hayır," diye geveliyor.

Meme ucunu çimdikleyerek kıvranmasını sağlıyorum. "İyi kızlar külot giyer," diyorum ve parmağımı yarığına doğru kaydırdığımda inliyor ve bana karşı daha sert sallanıyor. "Yani *kesinlikle* yaramazdın, bütün gün diğer cupid'lerle dolaştın, o panoyu tuttun

ve insanlara emirler yağdırırken, her türlü seksi görünürken, tüm bu süre boyunca amcığın dışarıdaydı."

Titriyor ve nabzının boynunda zıpladığını görebiliyorum. "Evet." Benim için damladığını bilmek için aşk tanrısı güçlerime ihtiyacım yok. Lex gizliden gizliye övülmeyi seviyor... ama yakalanmayı da seviyor yaramazlık yapmak.

"Hmm." Elimi göğsünden aşağı indiriyorum, böylece eteğini daha da yukarı çekebiliyorum, kendini bana gösteriyor. Duruşumu genişleterek onu kendi bacaklarını açmaya zorluyorum. Pinky'm hala utangaç olduğu için bir utanç dalgası içinde eteğini aşağı itmeye çalışıyor, ancak iç uyluğuna dokunarak duraklamasını sağlıyorum. "Uh uh. Bütün gün kendini benim için çıplak tuttun ve şimdi bana tam olarak ne istediğini gösterme zamanı."

Sertçe yutkunuyor, bana o kadar güvenle bakarken göğsüne ve boynuna yayılan güzel bir kızarıklık neredeyse dizlerimin bükülmesine neden oluyor. Gerçi diz çökmek o kadar da kötü bir fikir değil.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu masanın kenarına kadar çekiyorum, öyle ki çığlık atıyor ve neredeyse geri düşüyor, ama kalçalarını kavrayışım onu sabitliyor. Bacaklarının arasından, yarığına tek bir fiske vurarak yalıyorum ve nefesini kesiyorum. "Kural nedir, Pinky?"

"Boynuzlarını tut ve sakın bırakma," diye hemen cevap verir.

"İyi kız. Şimdi bu yaramaz amcığın tadına bakmama izin ver."

Parmaklarım dudaklarını aralıyor ve dilim hemen klitorisine doğru yuvarlanıyor. Haykırıyor, ellerim ustalıkla boynuzlarımı kavrıyor ve onu bu yemek masasında yediği her şeyden daha büyük bir gayretle yiyorum.

Dilimin her yalayışı ve kıvrılışı onu kıvrandırıyor, sadece yükselen zevkine odaklanırken elleri bilinçsizce boynuzlarımın üzerinde hareket ediyor.

Parmağımı damlayan amcığına sokuyorum, boğazından bozuk bir ses çıkıyor ve ona bakmadan önce sırıtıyorum. "Bana bugün neden külot giymediğini söyle, Pinky."

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve neredeyse şaşkınlıkla bana baktı. "Umm..."

"Devam et," diye ısrar ediyorum. "Söylediğini duymak istiyorum. Sana öğrettiğim o yaramaz kelimelerin, o mükemmel, kibar

ağız."

Dili alt dudağını yalamak için dışarı fırlıyor. "Külot giymedim çünkü bir sır saklamak istedim."

Bu ilgimi çekti.

Parmağımı içine sokup çıkarıyorum, kıçının neredeyse masadan fırlamasına neden olduğunda ve başparmağım klitorisine bastırırken gözleri geri döndüğünde sırıtıyorum. "Açıkla."

Yapmadığında, ikinci parmağımı daha sert sokuyorum ve meme ucunu bükmek için uzanıyorum, onu ahlaksız bir zevkle ağlatıyorum. "Kelimelerini kullan."

"Bu sırrı ben istedim," diye atıldı. "Cupidville'den ayrıldığımızda ne yaptığımızı. Uygun bir Madam Cupid olmadığımda bana ne yaptığınızı."

Göğsümden düşünceli bir uğultu yükseliyor. "Patron olmak zorunda kalsan bile, benim gizli yaramaz aşk tanrım olduğunun yeniden fark edilmesini istedin, öyle değil mi?"

"Evet!" diye bağırıyor, parmaklarımı onun yanında kıvırmaya ve onu çılgına çeviren noktaya doğru vurmaya başladığımda gözleri sımsıkı kapalı.

"Yaramaz aşk tanrımın ona benim olduğunu hatırlatmama ihtiyacı var mı? Herhangi bir anda onu kendi masasının üzerine yatırıp arkadan becerebileceğimi ve güzelce düzenlenmiş tüm dosyalarını mahvedebileceğimi?"

İçinden bir inilti kopar. "Aman Tanrım, ben-"

Hemen parmaklarımı çekip ayağa kalkıyorum ve elleri düşerken gözleri öfkeyle açılıyor. "Ne yapıyorsun sen? Daha bitirmemiştim!"

"Biliyorum," diyorum yumuşak bir sesle, sonra uzanıp saçındaki tokaları kavrıyorum ve bir kenara atıyorum. Uzun pembe bukleleri aşağıya dökülüyor ve parmaklarımı saç tellerinin arasından geçirip, başını tekrar yukarı kaldırmak için doğru miktarda basınçla çekiyorum. Bunu yapmayı çok seviyorum. "Ya ben içine gömülüyken bitirirsin ya da hiç bitiremezsin."

Gırtlağı sallanıyor ve onu bu şekilde görmek -kızarmış, gözbebekleri şişmiş, eteği beline kadar sıyrılmış, parıldayan amcığı ortaya çıkmış, göğüsleri dışarı taşmış ve saçları yumruğumun etrafına dolanmış... bu kahrolası bir mükemmellik.

"Sen gelmiş geçmiş en seksi aşk tanrısısın, bunu biliyor muydun?"

Öfke gözlerini terk ediyor ve bir dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Şimdi pantolonumu çöz ve sikimi çıkar. Seni yere sermek istiyorum.

"Bu masanın üzerinde düz bir şekilde, her santimimi alarak."

Pantolonumu aşağı itebilmek için hemen bağları gevşetiyor. Sikim dışarı fırlıyor ve sanki sabırsızlanıyormuş gibi elini etrafıma doluyor, başımı bir iniltiyle geriye atıyor. "İşte böyle. Damlayan ıslak amına sok onu," diye emrediyorum.

"Tanrıça..." Onunla her kirli konuştuğumda, deli gibi kızarıyor, ama nabzını hızlandırdığına ve amını daha da ıslattığına şüphe yok. İyi bir kız gibi, tam olarak söyleneni yapıyor ve ucum onu geçtiğinde ikimiz de bir inilti çıkarıyoruz.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum. "Al beni. Bütün gün bu amcığı dışarı çıkardığında, doldurulmak istediğinde bana ne istediğini göster."

"Tanrılar, evet..." diye bağırıyor ve benim aşk tanrısı kanatlarım parlıyor.

Nefes nefese sesi kontrolümü kaybetmeme neden oluyor ve kalçalarımı ileri doğru iterek sert bir hamleyle ona sonuna kadar giriyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum. "Seni her becerdiğimde nasıl daha iyi hissediyorsun?"

"Ben her zaman en iyisi olmayı severim," diye mırıldanıyor.

Parmaklarım hâlâ saçlarında dolanırken başını yukarı kaldırıyorum. "Sen *mükemmelsin*."

Ağzımı onunkine bastırıyorum, dilimle dudaklarının benim için ayrılmasını istiyorum. Ve hiç tereddüt etmeden yapıyorlar. Onu tıpkı sikimle becerdiğim gibi dilimle de beceriyorum ve o da bunu kabul ediyor, amından ağzına doğru her hamleyi yapıyor, inliyor ve zevkini yutmama izin veriyor.

Bu seslerin içinde boğulmak istiyorum. "Gelmem gerek, Belren..."

Ellerim kalçalarına iniyor ve onu daha sert bir şekilde kendime doğru çekiyorum, sırtının kavislenmesine ve kanatlarının dışarı fırlamasına neden oluyorum. Kaseler yere düşüyor ama kırılma sesleri birlikte hareket eden bedenlerimiz tarafından bastırılıyor.

"Boşalabilirsin, Pinky. İyi bir kız gibi sikimi sık ve seninle gelmemi sağla."

Parmaklarım klitorisine geri dönüyor ve onu acımasızca daire içine

alıyorum, onu zevk için ovalarken hızlı ve sert bir şekilde baskı yapıyorum, ona daha sert ve daha sert çarparken hızım akşam oluyor.

"Oh... *Tanrım*..."

Nefes nefese geliyor, amcığı beni sıkıca kavrıyor, kolları bir cankurtaran halatı gibi gömleğimi kavramak için yukarı kalkıyor.

Onun salıverilmesi benimkini de harekete geçiriyor ve bir elim kıçına girerken, onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum, içimi boşaltana kadar zevk dalgalarını uzatıyorum.

Birlikte nefes nefese kaldık, ellerim onun belinde, onunki hala gömleğime dolanmış, lezzetli düşüşten tekrar yükselirken alınlarımız birbirine değiyor.

"Bu..."

"Kirli mi? Hızlı mı? Sert?" Teklif ediyorum.

Gülüyor ve yemin ederim bu sesle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "A plus diyecektim."

Kıkırdayarak başına bir öpücük konduruyorum ve geri çekiliyorum, temiz bir bez alıp onu temizlemeye başlamadan önce pantolonumun içine giriyorum. Bu kısımda her zaman utanır ama ben kadınımla ilgilenmeyi severim. İşim bittiğinde onu kollarımın arasına alıyorum ve kollarını boynuma dolamadan önce küçük bir şaşkınlık sesi çıkarıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye kıkırdıyor ama o zaten biliyor.

Yatak odasına girdim, tahmin ettiğiniz gibi pembe ve kırmızıydı. Her tarafı.

Onu yatağa yatırıp bir süre soyduktan sonra güneş odayı aydınlatmaya başladığında ona hayranlıkla bakıyorum. Başımı sallıyorum. "Şu haline bak, ne kadar da seksi olmuşsun. İki gün boyunca bu odadan çıkmana izin veremem. En azından."

Başını iki yana sallayarak dirseklerinin üzerine oturur. "Üzgünüm, hayır. Yarın eğitim seansından sonra Aşk Eşleşmeleri yapacağız, unuttun mu? *Saatler* sürecek."

Gözleri neredeyse sersemlikle parlıyor. Aşk Eşleşmeleri yaparken gerçekten heyecanlanıyor.

İnledim. "Neden? Dışarıdaki o piçlerin bazıları muhtemelen bunu hak etmiyor," diyorum, bir dizimi yatağa koyuyorum, böylece onun üzerine eğilip parmaklarımı kıvrımlarında gezdirebiliyorum. "Ayrıca, burada olup seni baştan çıkarmayı tercih ederim."

Surat asıyor. "Ama ben senin Aşk Eşleşmeleri yapmak istediğini sanıyordum? Onlar aşk tanrısı olmanın temel bir parçası. İnsanların aşık olduğunu görmek *en* güzeli. Ben kendi adıma bunu deneyimlemen için sabırsızlanıyorum ve sen bunu henüz gerçek dünyada yapmadın."

"Zaten ilk elden biliyorum. Bundan daha iyi bir şey olamaz," diyorum ona.

Nefesini içine çekiyor. "Romantizmle dikkatimi dağıtma."

Sırıtıyorum. "Neden olmasın, işe yarıyor mu?"

"Evet," diyor asık suratla. "Ama en sevdiğin şeyi yaparken seni desteklediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Hırsızlığı mı kastediyorsun?"

Düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Şey, bu. Ayrıca sen ve Emelle'in arkadaşları o fae'nin izini mi süreceksiniz? Hepinizin nefret ettiği, prensle birlikte çalışan?"

"Ah, doğru. Chaucel." Onu yakalayıp işini bitirdiğimiz anıya sevgiyle sırıtıyorum. "Güzel bir gündü."

"Aynen öyle!" Lex diyor ki. "Hırsızlık ve cinayet çılgınlığı için seni destekledim."

"Cinayet çılgınlıkları için emsal teşkil *ettin*, Pinky."

İç çekiyor. "Her neyse, konu şu ki, birlikte bazı Aşk Eşleşmeleri yapmanın zamanı geldi, çok eğlenceli olacak!"

Onun coşkusu bulaşıcıdır.

"Hangi diyarı ziyaret edeceğimiz konusunda şaşırabilmemiz için bir hedef çekilişi bile yaptım ve sabah yaylarımızı *cilalatacağım*," diye ekliyor ellerini birbirine vurarak.

Gördün mü? Heyecanlandım.

"Tamam, beni ikna ettin. Ama işimiz bittikten sonra saatlerce senin ırzına geçeceğim."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bu şartları bir şartla kabul edebilirim."

Üzerine uzanıp boynunu ısırıyorum. "Peki bu ne, Pinky?" Gözleri eski Boynuzlu Boynuzsuz'umun bulunduğu komodine kaydı.

Kanca maskesi yalan söyler. "Maskenizi... bilirsiniz işte."

Gülüyorum, yukarı kalkıp ona bakıyorum. "Kendine bir anlaşma yaptın." Dudaklarımı boynundan köprücük kemiğine kadar takip ediyorum ve

Kapı gülünç derecede yüksek sesle çalındığında tekrar göğüslerine doğru ilerliyordum.

Başımı kaldırıp, "Git buradan!" diye bağırdım.

"Bu hiç kibarca değil, ya Benicia'ysa?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Onu daha üç gün önce Soora'yla bizi yemeğe çağırdığında gördük ve kız kardeşim habersizce bize uğramayacağını iyi bilir. İkimiz de kapıda kimin olduğunu biliyoruz."

Sırıtıyor, beni iterek dolaba koşuyor ve ayak parmaklarına kadar inen bir elbise giyiyor.

Çıkarken bana pantolon fırlattı. "Gel hadi."

Onları yukarı çekip koridorda onu takip ediyorum, o ise parmaklarını saçlarında gezdirerek *sadece sikişmiş* görüntüsünü dağıtmaya çalışıyor. Şahsen ben güzel göründüğünü düşünüyorum.

Kapıya vardığında kilidi açmaya çalışıyor ama o açamadan ben güçlerimle tekrar kilidi açıyorum. Omzunun üzerinden bana ters ters baktı. "*Belren*."

Küçük bir iç çekiyorum. "Peki."

Kilit yerine oturuyor ve oturur oturmaz da evime bir sürü doluşuyor.

Ronak, Okot, Sylred, Evert, hepsi Emelle'in etrafını sararken, bir sürü çocukları anında çığlık atıp evin içinde koşmaya başlar.

En büyükleri olan Amorette bana hoşnutsuz bir ifadeyle bakıyor, gözleri beni eksik buluyormuş gibi formumda bir aşağı bir yukarı kayıyor. "Bana musallat oldun," diyor suçlarcasına, ses tonu hiç etkilenmemiş. Her geldiğinde bu konuyu açmayı seviyor. "Annem bana inanmadı, biliyorsun."

"Evet, daha önce de söylediğim gibi, bunun için üzgünüm." Gülümsemeye çalışıyorum ama yüzündeki donuk ifade bocalamama neden oluyor.

Gözleri kısıldı. "Seni hayaletken daha çok

seviyordum." Bunu her seferinde de söylüyor.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Gözlerini deviriyor ve zıplayarak uzaklaşıyor, kardeşlerine yetişmek için beni başından savıyor.

Yemin ederim, hayaletken ona *bir* kez göründüm ve bunu yaşamama asla izin vermedi. Benim ölmemi tercih ettiği gerçeği

bly concern. Nasıl kullanacağını bildiği çok sayıda silah da öyle.

Görünüşe göre Peçe varlıklarını görebildiğinden bahsetmiyorum bile, ama konudan sapıyorum.

"Tarçınlı çörek getirdik!" Emelle parlak bir sesle bir tepsi dolusu çörek getirdiğini söylüyor.

"Çok naziksin." Lex onu mutfağa götürüyor ve orada aceleyle yerdeki kırık kaseleri bahane ettiğini duyuyorum.

Muhtemelen kızardığını bildiğimden, oturma odamıza doluşan erkeklere bakmadan önce sırıtıyorum. "Neden bu ikisi ne zaman bir araya gelse bir şeyler planlıyorlarmış gibi hissediyorum?"

Ronak omuz silkiyor, Okot ise kendisine çok küçük gelen koltuğa komik bir şekilde sığmaya çalışıyor.

"Çünkü genelde öyledirler," diye söze karışıyor Sylred yardımcı olmaksızın.

Diğer odadaki dişilerin gülüşmelerini duyabiliyorum. Komşu olmayı *gerçekten* seviyorlar.

Sandalyeye yerleştim, Emelle'in kovanıyla birkaç saat daha ateş etmeye hazırım, o ve aşk tanrım iş konuşur ve aşkı anarlarken.

Evert perdelere doğru yürüyor, parmaklarıyla kumaşı sıkıştırırken bir yandan da odaya bakıyor. "Bunu her seferinde söylediğimi biliyorum... ama çok fazla *pembe* var."

"Evet," diyorum sırıtarak.

Her yerde var ama başka türlü olmasını istemezdim.

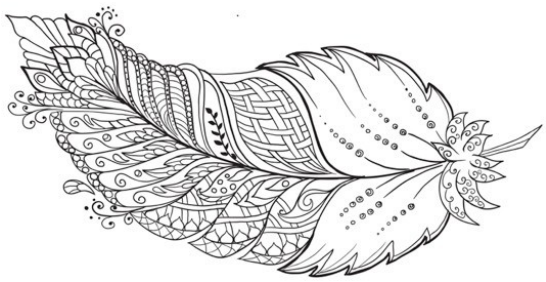
Pembe saçlı, kırmızı kanatlı.

Bu renkler benim çapam, yaşam çizgim. Bir şekilde saklayabildiğim anılarımın kökü.

Peki ya yan odadaki aşk tanrısı, aşk tanrısı hedefleri hakkında fısıldayan? O *benim*.

Onun kalbini
çaldım. Ama en
iyi kısmı?
O da benimkini çaldı.

Son

OKUDUĞUNUZ IÇIN
TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı beğendiyseniz, hızlı bir yorum bırakırsanız gerçekten çok sevinirim! Büyük fark yaratır.

Daha fazla aşk tanrısı okumak istiyorsanız, tek başına yazdığım romantik komediye göz atın: Aşk Tanrısını Düzeltemem

TEŞEKKÜRLER

Burada teşekkür etmek kesinlikle yerinde olur, çünkü bu kitabı bekleyen her bir okuyucunun bilgisine sunmak istiyorum. Bu kitabı yazmam ve yayınlamam beklediğimden çok daha uzun sürdü ve yıllar boyunca bu seri ve bu karakterler için duyduğum sadakati takdir ediyorum. Bu dünyaya geri dönmek ve bazı dost yüzleri görmek çok güzeldi, çünkü onları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim! Umarım buradan tüm sıcaklığınızla ayrılırsınız ve Bel- ren ile Lex'i benim kadar seversiniz.

İster diğer Çapkınlık kitaplarını yıllar önce okumuş olun, ister yeni karşılaşmış olun, seriye bir şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Çapkınlık Belirtileri yayınlanan ilk kitabımdı ve hayatımı değiştirdi.

Elbette ailemin ve arkadaşlarımın sevgisi ve desteği olmasaydı yazmaya devam edemezdim.

Hayır, gerçekten.

Çoğu gün endişeli, kuşkularla dolu, pek de iyi olmayan biriyim. Eğer ailem ve arkadaşlarım olmasaydı, bunu yapamazdım. Bu yüzden hayatımda olduğunuz ve bu bitiş çizgilerini her seferinde bir maraton geçmeme yardımcı olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Ve sosyal medya kitap dünyasında bu seriyi okuyan, yeniden inceleyen ve paylaşan herkese teşekkür ederim. Hepiniz kitap topluluğunun harika bir parçasısınız ve desteğiniz için sonsuza dek minnettarım.

XOXO -RK

AYRICA RAVEN KENNEDY TARAFINDAN

Karanlık Fantezi Romantizm:

Yaldız: Kaplamalı Mahkum Serisi 1. Kitap

Parıltı: Kaplamalı Mahkum Serisi 2. Kitap

Işıltı: Kaplama Mahkum Serisi 3. Kitap Glow:

Kaplama Mahkum Serisi 4. Kitap Altın:

Kaplama Mahkum Serisi Kitap 5

Paranormal Şekil Değiştiren

Kitaplar: Addie: Uyumsuzlar

Sürüsü 1. Kitap Reese:

Uyumsuzlar Sürüsü Kitap 2 J

etta: Uyumsuzlar Sürüsü

Kitap 3 Rabid (bağımsız)

Paranormal romantizm:

Mezar Hataları: Hellgate Muhafızları Kitap 1

Mezar Sonuçları: Hellgate Muhafızları Kitap 2

Mezar Kararları: Hellgate Muhafızları Kitap 3

Mezar İşaretleri Hellgate Muhafızları Kitap 4

Aşk Tanrısı Dünyası Fantastik

Romanslar: Çapkınlık

Belirtileri: Kitap 1 Çapkınlık

Bağları: Kitap 2 Aşkın Suçları:

Kitap 3

Çapkınlık Aşkı İçin: Kitap 4 Cupidity

Kutu Seti

Sırf Çapkınlık: Kitap 5 (spin-off) Aşk

Tanrısını Düzeltemem (Bağımsız spin-

off)

Romcom Stand-Alones:

Nisan Şakaları Uygun

Şekilde Mahkum Edildi

Büyülü Gerçekçilik Romantizmi:

Renkleri Ağlatan Kız

YAZAR HAKKINDA

Raven Kennedy doğma büyüme Kaliforniyalı bir kızdır ve kitaplara olan sevgisi onu kendi dünyalarını yaratmaya itmiştir. Karanlık bir fantezi romanı olan Plated Prisoner Serisi şimdiden bir düzineden fazla ülkede satıldı ve bugüne kadar 1 milyondan fazla kopya satarak uluslararası en çok satanlar listesinde 1 numara oldu. Kral Midas efsanesinden ve bir kadının kendi gücünü bulma yolculuğundan esinlenmiştir. İlk serisi, kendi aşkını arayan bir aşk tanrısı hakkında bir romantik komedi fantezisiydi. O zamandan beri çeşitli türlerde yazmaya devam etti. İster güldürsün ister ağlatsın, ister bir aşk tanrısı ister Kral Mi- das'ın yaldızlı şatosunda yaşayan altın dokunuşlu bir kadın hakkında olsun, okuyucuların destekleyebileceği karakterler yaratmayı umuyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.